CÁNH KỲ LÂN

KEIGO HIGASHINO

Phương Dung *dịch*

NHÀ XUẤT BẢN HỒNG ĐỨC

CÁNH KY LÂN

KEIGO
HIGASHINO

Phương Dung *dịch*

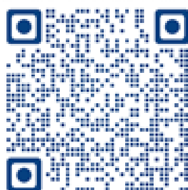

NHA XUAT BAN
HONG DUC

KEIGO HIGASHINO

CÁNH KỲ LÂN

Trời đêm lạnh giá, trong phiên đi tuần của mình, cảnh sát nọ trông thấy một người đàn ông lảo đảo đi lên cầu Nihonbashi và dựa vào chân tượng kỳ lân ở đấy hồi lâu. Tưởng ông ta ngủ gục, cảnh sát đến đánh thức thì mới biết ông ta sắp chết, ngực cắm con dao. Nhìn qua chỉ là cái chết bé nhỏ giữa lòng đô thị lớn, nhìn kĩ là điểm hội tụ của tình yêu và chuộc tội, là bi kịch xảy ra giữa những người thân yêu nhất với nhau.

Cánh kỳ lân là sự trở lại của thanh tra Kaga Kyoichiro, sau sự xuất hiện trong *Ác Ý*.

Mục lục

1

Thời điểm người đàn ông đi ngang qua bên hông đồn cảnh sát Nihonbashi là gần 9 giờ tối. Trước đấy một lúc, tuần tra viên có ra khỏi chốt trực để kiểm tra khắp lượt xung quanh và trông thấy bóng lưng ông ta, liền nghĩ "Mới chập tối mà đã say sưa thế kia rồi", cũng tại dáng đi của người đàn ông trông rất liêu xiêu. Vì chỉ nhìn thấy đằng lưng nên khó xác định độ tuổi, nhưng dựa vào kiểu tóc và một số đặc điểm khác, có thể đoán người này đã bước sang độ xế chiều. Thân hình không béo không gầy, vóc dáng tầm thước. Hơn thế, nhìn sơ qua cũng thấy bộ vest nâu sẫm ông ta mặc là hàng đắt tiền. Tuần tra viên bèn cho rằng không cần gọi lại để hỏi han làm gì.

Người đàn ông bước xiêu vẹo, hết nghiêng sang trái rồi sang phải, tiến dần về phía cầu Nihonbashi. Cây cầu được xây dựng vào năm 1911 và được coi như di sản văn hóa quan trọng của quốc gia. Người đàn ông bắt đầu bước lên cầu. Có vẻ ông ta muốn đi về phía bách hóa Mitsukoshi [1] .

Tuần tra viên rời mắt khỏi người đàn ông và ngó ra xung quanh. Khách bộ hành đã giảm xuống chút ít, nhưng ô tô lướt đi trên những giao lộ chằng chịt kia vẫn nườm nượp như mắc cửi. Dù đang trong thời kì suy thoái (mà không, thật ra càng trong thời kì suy thoái người ta càng phải cố làm việc), trời lại đã khuya, nhưng xe tải, xe chở hàng vẫn liên miên nối đuôi nhau. Khác biệt duy nhất so với thời kì bùng nổ kinh tế là hàng hóa chất trên xe đều không có giá trị cao và quy mô giao nhận không đáng kể. Khu vực này cũng chính là đầu mối để từ đây dân bán buôn đổ mồ hôi sôi nước mắt tỏa đi khắp

nước Nhật.

Một nhóm hơn chục du khách trông có vẻ là người Trung Quốc vừa đi qua cầu vừa ngước mắt trong đường cao tốc trên cao. Tuần tra viên thừa sức đoán được họ bàn tán thế nào. Hẳn là thắc mắc cầu đẹp nhường này sao lại đặt một thứ chình ình chướng mắt thế kia lên trên. Không biết con dân của đất nước rộng mênh mông ấy sẽ có cảm tưởng gì khi nghe hướng dẫn viên giải thích, "Vì phải làm đường cao tốc phục vụ Thế vận hội Tokyo, trong khi quỹ đất dùng cho giao thông thành phố lại quá eo hẹp[2] .

Tuần tra viên đảo mắt nhìn quanh lần nữa, bất thần dừng ở một điểm. Chính là đoạn giữa cầu, nơi có cột đèn trang trí tượng hai kỳ lân, người đàn ông ban nãy đang đứng tựa vào bệ tượng. Tuần tra viên chăm chú quan sát một hồi, thấy ông ta đứng im như phỗng, không có vẻ gì là định tiếp tục di chuyển.

Gì hả, sao lại ngủ ở đấy vào giờ này... Tuần tra viên tặc lưỡi, sải chân thật nhanh lên cầu Nihonbashi. Từng đoàn người vẫn tấp nập lại qua nhưng không ai để ý đến người đàn ông. Dân vô gia cư, dân nhậu say xin nằm ngủ vật vờ hoặc ngồi lì ở các vỉa hè là cảnh tượng quá đỗi bình thường trên đường phố Tokyo.

Tuần tra viên tiến lại gần người đàn ông. Tượng kỳ lân trông giống hệt rồng phương Tây đang đưa mắt nhìn xuống. Người đàn ông cong gập lưng như cúi đầu khấn nguyện với nó.

"Này, anh không sao chứ?" Tuần tra viên đặt tay lên vai ông ta, không thấy bất kì phản ứng gì. "Anh ngủ rồi à? Này, dậy đi!" Và thử lay mạnh thêm chút nữa.

Người đàn ông tự dưng oặt xuống, làm tuần tra viên phải vội vã đỡ lấy. Khi thật, cái lão này! Chắc say bí tỉ rồi đây. Dù đoán thế, anh ta vẫn cảm thấy không thỏa đáng. Không có mùi rượu toát ra, tức là không phải say xin. Ông ta đổ bệnh chăng?

Không, không hề... Tuần tra viên lia mắt đến lồng ngực người đàn ông. Có dị vật đang cắm ở đấy. Nên sơ mi trắng loang lổ những vệt đỏ lòm.

Gay rồi! Tuần tra viên muốn rút chiếc bộ đàm quen thuộc để gọi

về chốt trực, nhưng trong khoảnh khắc, anh ta không sao nhớ được mình để nó ở đâu trên người.

2

Màn hình tinh thể lỏng hiển thị lịch tháng tới, điện thoại đặt nằm ngang trên bàn để người ở phía đối diện cũng dễ xem.

"Ngày giỗ năm nay rơi vào thứ Tư của tuần thứ ba tháng tới! Cho nên tổ chức vào thứ Bảy hoặc Chủ nhật trước hôm đó, được không? Vào tầm đấy thì tôi có thể thu xếp công việc." Tokiko vừa rà ngón trỏ trên lịch vừa hỏi ý kiến người đối diện. Mãi không nghe phản hồi, cô ngẩng lên nhìn thì thấy người ta dõi mắt về phía khác. Là phía sau lưng cô.

"Anh Kaga!" Tokiko cất tiếng, Kaga Kyoichiro liền khẽ ra dấu im lặng. Kể cả lúc đó, anh ta cũng không nhìn cô, đôi mắt hõm sâu lóe lên tia sáng gai góc.

Tokiko lén xoay người liếc ra sau. Cách chỗ cô hai bàn có ông lão đeo kính, chắc là kính lão, mắt nhìn chằm chặp vào điện thoại di động. Kaga bất thần đứng dậy, sải bước đến chỗ ông, bắt chuyện bằng giọng rất nhỏ. Xong việc thì quay lại với Tokiko.

"Chuyện gì vậy?"

"À, cũng không có gì to tát!" Kaga hớp một ngụm cà phê. "Ban nãy ông lão mượn bút bi của cô phục vụ."

"Thì sao?"

"Đấy là khi ông đang đàm thoại với người nào đó. Giữa chừng quay sang hỏi mượn bút bi và hí hoáy viết ra khăn giấy. Đàm thoại xong thì vừa nhìn phần đã viết vừa thao tác với điện thoại di động. Thấy thế tôi nghĩ phải chăng..."

"Phải chăng... cái gì?"

“Phải chăng người thân của ông lão vừa gọi để báo đổi số điện thoại. Khi đến xác minh với ông thì quả đúng như vậy. Người cháu mới vào đại học thông báo đổi số. Tôi bèn khuyên trước khi cập nhật thông tin liên lạc trong danh bạ, hãy gọi vào số cũ của cháu xem sao.”

“Có lẽ nào là...”

Kaga gật đầu đồng tình, “Tôi ngờ là mánh lừa đảo. Một thủ đoạn khá phổ biến. Đầu tiên là làm cho người ta thay đổi số điện thoại đã lưu trong danh bạ. Vài ngày sau gọi lại lần nữa. Bấy giờ có cuộc gọi đến thì tên người gọi hiển thị trên màn hình là tên của đứa cháu nên ông lão sẽ không thể ngờ là ai khác được nữa.”

Đúng lúc này ông lão lạch bạch bước về phía họ, “Ôi trời, nguy hiểm hết sức. Sự thể đúng như cậu nói. Tôi gọi vào số cũ và thằng cháu bắt máy đàng hoàng. Nó bảo đâu có mất điện thoại, cũng không hề đổi số. Mà đúng á, cái giọng gọi lúc đầu chẳng giống giọng nó gì cả! Quá là nguy hiểm đi!”

“Vậy là ổn rồi. Ông hãy lưu số vừa gọi vào danh bạ với tên “Số lừa đảo' để lần sau thấy nó gọi đến nữa thì tránh nghe. Và báo cho đồn cảnh sát gần nhất càng sớm càng tốt nhé!”

“Tôi sẽ làm thế. Lần này cậu đã cứu tôi một phen. Cảm ơn cậu nhiều!” Ông lão cúi đầu cảm tạ rồi bước về phía quầy tính tiền.

Kaga nhấp cà phê, môi thoáng nụ cười, ánh mắt không còn gai góc như ban nãy nữa.

“Anh nhạy cảm với mùi tội phạm phết nhỉ!” Tokiko nhận xét.

“Y như con chó, phải không?”

“Tôi không có ý đó nhé. Nhưng cứ phải để mắt xung quanh suốt như thế không mệt à?”

“Bệnh nghề nghiệp ấy mà. Tiếc là không có thuốc đặc trị!” Kaga đặt tách cà phê xuống, chuyển ánh nhìn về điện thoại trên bàn. “Xin lỗi, cô tiếp tục chuyện đang nói đi.”

Tokiko nhắc lại lịch trình ban nãy. Kaga liền tỏ vẻ khó xử, “Tháng tới tôi sẽ rất bận. Chọn ngày khác được không?”

“Đổi lên thứ Bảy Chủ nhật của tuần trước nữa nhé? Để tôi nghĩ

cách thu xếp công việc...”

“Chà!” Kaga lại khó xử, “Cũng không được. Từ tháng này đến tháng sau ở cơ quan nhiều việc lắm. Nếu được hãy đẩy xuống tầm giữa tháng sau nữa đi!”

Tokiko sửng sốt nhìn lại gương mặt góc cạnh với sống mũi cao vút và hốc mắt sâu hoắm ấy, “Không được! Ai lại làm giỗ muộn hơn ngày mất chứ...”

“Nhưng tôi thực sự không kiếm đâu ra thời gian. Phòng tôi phải quản lý một địa bàn rất rộng nên thiếu nhân lực, việc cần giải quyết thì ngập ngụa.”

“Đã vậy sao anh không xin với cấp trên để thuyên chuyển về lại Phòng Cảnh sát Nerima?”

“Hồi còn ở bên ấy...” Kaga gãi lông mày, “Cũng có mấy khi rảnh rỗi đâu.”

Tokiko thở dài thườn thượt, “Tôi hiểu anh rất bận rộn, lại hay có việc đột xuất. Nhưng nói như thế thì kể cả tháng sau nữa cũng chẳng có gì đổi khác. Vấn đề ở đây chỉ là anh muốn lần lữa trì hoãn thôi!”

“Không hề, làm gì có chuyện đó.”

“Có đấy! Thôi nghe tôi đi, tôi sẽ sắp xếp thỏa đáng. Giỗ bố anh năm nay ấn định vào 11 giờ sáng thứ Bảy của tuần thứ hai tháng sau. Quyết định vậy nhé! Anh chỉ cần nói 'Mọi sự trông cậy cả vào cô' là được, anh nói đi!”

Kaga không nói. Chân mày nhíu lại, tâm trí bắt đầu phiêu lãng đi đâu.

Tokiko đập xuống bàn, “Này, anh Kaga!”

Kaga giật mình ngồi thẳng dậy, “Gắt vậy!”

“Anh trả lời cho rõ ràng đi. Đề xuất của tôi như thế là ổn, đúng chưa?”

Kaga sắp miễn cưỡng gật đầu thì có tiếng rung trong áo khoác. Anh liền cáo lỗi và bước ra ngoài để nghe điện thoại.

Tokiko nén tiếng tặc lưỡi, với tay cầm lấy tách trà, nhân tiện kiểm tra đồng hồ. Đã hơn 9 giờ. Vừa xong việc ở bệnh viện là cô tranh thủ tạt vào hàng cơm suất quen thuộc để ăn bữa tối, rồi lặn lội

đến quán cà phê ở tận Ginza. Tất cả là vì Kaga (người hiện đang công tác ở Phòng Cảnh sát Nihonbashi) cho tới tận giờ này vẫn chưa thể bứt mình khỏi công việc.

Con người tên Kaga đó rốt cuộc cũng quay lại, khuôn mặt nhợt nhạt. Tokiko đoán chừng anh ta vừa nhận được tin tức không mấy tích cực.

“Xin lỗi. Lại có việc đột xuất!” Kaga áy náy thông báo.

“Giờ anh lao đến chỗ làm tiếp à? Thế thì sinh ra các quy định về lao động để làm gì ấy nhi?”

Tất nhiên cô đang pha trò, nhưng Kaga chẳng hề mỉm cười, “Có điều động khẩn cấp. Gần chỗ này vừa xảy ra một vụ. Giờ tôi phải đi ngay.”

Thấy mắt anh ta ánh lên nghiêm nghị, Tokiko buộc phải nhượng bộ mà đáp lại thật nhẹ nhàng.

“Giỗ chạp giờ tính thế nào?” Cô trỏ vào lịch trình từ nãy đến giờ vẫn hiển thị trên điện thoại.

Vẻ lưỡng lự thoáng qua mặt Kaga, nhưng anh mau chóng gật đầu. “Cứ tiến hành đúng theo lịch trình cô vừa đề xuất. Mọi sự trông cậy cả vào cô. Nhưng mà...” Anh nhìn vào mắt Tokiko, liếm môi rồi bảo, “Không chắc là tôi đến được đâu nhé.”

Tokiko vươn cổ ra, trừng mắt, “Tôi muốn anh hứa nhất định sẽ đến.”

Kaga lại cau mày, vẻ mặt khổ sở. Thấy thế, Tokiko đành hạ hỏa mà điều chỉnh lại thái độ của mình.

“Bó tay thật đấy! Bố anh trên trời có linh mà biết, chắc cũng bảo 'Cứ ưu tiên công việc đi' nhỉ!”

Kaga bối rối gãi đầu, lí nhí đáp, “Tôi sẽ cố thu xếp.”

Hai người cùng rời khỏi quán cà phê, Kaga vẫy taxi rồi mời Tokiko lên, nhưng cô lắc đầu từ chối, “Anh cứ đi đi. Tôi về bằng tàu điện.”

“Thế hả? Vậy tôi không khách sáo nữa. Cô đi về cẩn thận.”

“Anh đừng có làm việc quá sức đấy.”

Kaga gật đầu, tươi cười chui vào xe, nhưng mặt đanh ngay lại lúc

cho tài xế biết địa điểm cần đến. Taxi lăn bánh. Khi xe băng qua chỗ Tokiko, Kaga cố tươi cười thêm lần nữa song mặt cứng đờ, không sao tự nhiên như ban nãy được nữa.

Tokiko nhìn theo taxi, tâm trí tua ngược về thời điểm hai năm trước. Đó là ngày ông Kaga Takamasa, bố của Kaga Kyoichiro, qua đời. Khi cậu con trai duy nhất này đến được phòng bệnh, ông đã trút hơi thở cuối cùng. Chỉ có em gái và cháu trai ở bên cạnh đưa tiễn. Chẳng phải Kaga không đến kịp, mà anh cố tình né tránh để khỏi phải chứng kiến thời khắc lâm chung của bố. Không riêng gì lúc ấy, ngày thường anh cũng rất ít ghé thăm ông bố ốm đau. Người ngoài nhìn vào hẳn sẽ cho anh là đứa con quá đỗi tệ bạc. Cậu em họ Matsumiya cũng rất bất mãn về cách cư xử của Kaga.

Nhưng Tokiko biết, Kaga tuyệt đối không phải đứa con bạc bẽo. Hơn ai hết, từ tận đáy lòng, anh là người cảm nhận rõ nhất nỗi đau khi chứng kiến bố cận kề cửa tử. Vì thế, Kaga luôn tìm cách để bố thanh thản đi đến cuối đời. Do nguyên tắc riêng, anh không thể hiện mong muốn ấy ra mặt, mà chỉ bộc lộ trong những tin nhắn thi thoảng gửi cho Tokiko.

Lễ tang diễn ra sau khi ông Takamasa mất ba ngày. Tokiko cũng đến viếng. Hầu hết người tới chia buồn đều thuộc ngành cảnh sát. Ai cũng đứng lặng đầy thành kính trước di ảnh, đủ thấy ông Takamasa từng là một cảnh sát được mọi người nể trọng nhường nào.

Kaga đĩnh đạc giữ vai chủ tang. Anh đứng cùng họ hàng ở một góc xa vừa phải, chăm chú nhìn khách viếng thắp hương. Thấy Tokiko, anh khẽ máy môi, khẩu hình như tỏ lời cảm ơn.

Bẵng đi một thời gian Tokiko không gặp lại Kaga nữa. Cả hai vẫn duy trì nhắn tin, nhưng cũng chỉ hỏi han xã giao hoặc cập nhật nhanh tình hình hiện tại của mỗi người. Tròn một năm ngày ông Takamasa qua đời, Tokiko hỏi thăm về giỗ đầu của ông. Hồi âm đến ngay tức thì. Nội dung đại khái là "Vì không rảnh nên không làm giỗ". Nghe lời lẽ, Tokiko đoán chừng anh ta còn chẳng đi tảo mộ. Cô gửi thêm một tin nhắn rủ Kaga hôm nào cùng đi viếng mộ và đề xuất một vài lựa chọn về ngày giờ cụ thể.

Tokiko xem tin nhắn mà cũng hình dung được vẻ mặt bối rối của Kaga. Anh ta nhận lời. Cô lập tức lên lịch trình gửi lại.

Kaga hẳn phải thấy Tokiko là một y tá nhiệt tình đến mức phiền phức. Chính Tokiko cũng không lý giải nổi tại sao mình lại để tâm tới bố con họ như vậy. Trong phạm vi nghề nghiệp bấy nay, cô đã chăm sóc không biết bao nhiêu bệnh nhân, có cả những ca lâu năm đến độ hình thành mối dây tình cảm như người trong gia đình. Tuy nhiên khi họ qua đời, cô luôn kiềm chế được cảm xúc cá nhân để hoàn thành bổn phận ở mức thích hợp. Riêng với nhà Kaga, cô luôn có cảm giác mình vẫn chưa thu xếp thỏa đáng, cứ lấn cấn như còn nhiều việc cần làm.

Vào ngày hẹn, hai người cùng đi tảo mộ ông Takamasa. Hỏi ra mới biết kể từ lúc nhận tro cốt, Kaga chưa hề đến đây lần nào nữa. Người em họ thì ngược lại, thăm viếng thường xuyên. Tokiko nghe mà không khỏi ngao ngán.

“Tôi nghĩ là bố không muốn quá nhiều người đến quấy quả đâu. 'Mãi mới được ngủ ngon, cứ để tôi yên đi.' Tôi linh cảm bố sẽ nói thế.” Kaga đăm đăm nhìn bia mộ và nhạt nhẽo giải thích.

Tokiko liếc anh, trong người bứt rứt, rõ ràng muốn nói điều gì nhưng không sao tìm được từ ngữ. Đến giờ cô vẫn nhớ như in cảm giác bất lực ấy. Về sau hai bên tiếp tục nhắn tin qua lại, Tokiko luôn chêm một câu ở cuối tin nhắn “Anh có đi tảo mộ không đấy?”. Kaga hồi đáp rất nghiêm túc, nhưng tuyệt nhiên không đả động đến phần tảo mộ.

Chẳng mấy chốc lại sắp đến ngày giỗ của ông Takamasa. Tokiko nhắn tin hỏi xem năm nay Kaga định làm thế nào. Không ngoài dự đoán, câu trả lời nhận được là “Tôi chưa nghĩ gì đến việc đó”.

“Bận quá thì để tôi giúp một tay, nhưng anh nhất định phải làm giỗ cho bố đấy nhé.” Tokiko nhắn tin, cố tình dùng những từ ngữ khắt khe, “Gia quyến có nghĩa vụ tạo ra không gian để người còn sống lưu giữ kí ức về người quá cố.”

Hai hôm trước, Kaga gọi lại cho Tokiko, bảo vì bà cô và đứa em họ cứ mè nheo mãi, phiền toái quá, nên anh quyết định làm giỗ năm

nay và muốn hỏi xem liệu cô có giúp một tay được không.

“Rất sẵn lòng.” Tokiko lập tức hồi âm, bụng bảo dạ sau hai năm chây ì không chịu làm gì, cuối cùng anh ta cũng rục rịch rồi đây.

3

Khi Matsumiya Shuhei đến hiện trường, luồng giao thông trên cầu Nihonbashi đã được điều chỉnh thành một chiều. Xe cảnh sát đậu đầy trên phần đường bị phong tỏa. Việc đi lại từ đường Chuo sang đường Showa ngưng trệ hoàn toàn. Một cảnh sát mặc sắc phục đứng giữa ngã tư để điều tiết giao thông. Ở phần đường bên kia thấp thoáng bóng dáng các nhân viên đài truyền hình. Được cái không có đám đông hiếu kì. Phần vì nạn nhân được chuyển đến bệnh viện từ sớm, phần vì dấu vết hành hung chẳng có bao nhiêu, nên kể cả đi ngang qua hiện trường thì cũng không đáng phải dừng lại. Lúc nghe thông báo địa chỉ, Matsumiya đầm oải vì ngại phải đi dẹp một đám đông láo nháo, nhưng hóa ra đều là lo hão.

Matsumiya đang loay hoay xỏ găng và đeo dải băng vào cánh tay thì có người đập vào vai. Kobayashi lù lù xuất hiện với cặp mắt ti hí và chiếc cằm nhọn hoắt.

“A, chào tổ trưởng.”

“Đen quá nhỉ, Matsumiya. Hình như hôm nay cậu có hẹn phải không?” Kobayashi giơ bàn tay đeo găng với ngón út chĩa lên[3], hỏi một cách vô cảm.

“Không phải đâu. Sao anh lại nói thế ạ?”

“Lúc chiều tan sở tôi thấy cậu rất phởn, kiểu như nhẹ cả người vì không phải đi đâu cả.”

“Hôm có ca trực mà không bị điều đi làm nhiệm vụ nào bên ngoài, nếu là anh thì anh có vui không? Được thong thả ở bên người thân còn gì.”

Kobayashi khịt mũi, "Đang ở nhà thì nhận được tin báo, tôi thật muốn cho cậu xem thái độ con gái khi thấy bố rục rịch ra ngoài. Trông hí hửng đúng kiểu, à thế là mấy tiếng tới mình sẽ không phải ngó bản mặt khó ưa của ông già. Vợ tôi ngồi cạnh nó, thái độ y hệt. Tôi bảo cậu nhé, Matsumiya, mai này cưới vợ sinh con, nhỡ là con gái thì cậu cứ chuẩn bị tinh thần nhìn nó rời xa vòng tay mình ngay khi bước vào trung học, chứ chẳng phải đợi đến khi nó lấy chồng đâu."

Matsumiya cố nặn ra một nụ cười, đáp lại là em sẽ chuẩn bị.

Hai người gật đầu chào viên cảnh sát đang đứng gác hiện trường, rồi tiến vào khu vực hạn chế lai vãng. Mặc dù nạn nhân được phát hiện trên cầu Nihonbashi nhưng đây không có bóng dáng bất kì điều tra viên nào. Vì dựa vào tin báo đầu tiên gửi đến trung tâm chỉ huy, có thể thấy hiện trường gây án là ở địa điểm khác.

Đúng là điều tra viên Matsumiya thuộc Phòng 1 [4] đang thư giãn ở nhà thì nhận lệnh triệu tập, nhưng nhiều cảnh sát khác còn bị réo đi làm nhiệm vụ sớm hơn. Suy đến cùng cũng tại vụ đâm chém này diễn ra ở ngay trung tâm thủ đô, thủ phạm lại còn tẩu thoát. Phòng Cảnh sát Nihonbashi, tức đơn vị phụ trách địa bàn, chưa đưa ra bất kì bình luận nào mà chỉ lẳng lặng phát lệnh điều động khẩn cấp đến toàn bộ các đồn lân cận. Trong lúc này, chắc hẳn công tác điều tra cũng đang được tiến hành trên tất cả các tuyến huyết mạch nối liền với Nihonbashi.

Matsumiya và Kobayashi cùng nhìn về hướng đồn cảnh sát ở chân cầu. Nghe bảo đó là chốt trực của Yasuda, tuần tra viên phát hiện ra nạn nhân lúc ấy. Yasuda năm nay hơn ba mươi tuổi, chạy ra đón các đồng nghiệp ở Phòng 1 Sở Cảnh sát Tokyo với vẻ mặt lẫn cử chỉ còn đời đẫn như thể chưa hoàn hồn. Anh ta làm động tác chào, bàn tay hơi run.

"Đội trưởng của chúng tôi sắp đến đây, chi tiết thì có thể đợi anh ấy rồi trình bày cả thể, trước mắt cậu cứ nói đại khái tình hình cho chúng tôi biết nhé." Miệng bảo đợi, nhưng rõ là Kobayashi vẫn tìm cách làm cho Yasuda phải kể tỉ mỉ mọi chuyện. Matsumiya đứng bên

cạnh lãnh trách nhiệm ghi chép, lòng không khỏi ngạc nhiên. Bị đâm vào ngực nhưng vẫn cố sức di chuyển thì có thể hiểu được. Hắn nạn nhân muốn chạy trốn khỏi hung thủ hoặc muốn tìm người để cầu cứu, có rất nhiều lý do khả dĩ để giải thích cho hành động này. Nhưng tại sao ông ta lại đi lướt qua đồn cảnh sát mà không hề dừng lại?

Kobayashi cũng có nghi vấn tương tự nên cố hỏi han Yasuda thêm nữa, nhưng đáp lại chỉ là những cái lắc đầu.

"Tôi không biết. Ông ta lướt qua đây mà chẳng hề ghé mắt nhìn vào đồn. Bấy giờ tôi nghĩ chắc say bí tỉ nên đi đứng mới ngả nghiêng xiêu vẹo thế..."

Nếu nạn nhân băng qua đằng sau Yasuda rồi cứ thế đi luôn thì dễ hiểu vì sao anh tuần tra viên chỉ trông thấy bóng lưng ông ta. Việc Yasuda không nhận ra thêm con dao hay áo máu cũng chẳng có gì phi lý.

"Phải chăng vì mất quá nhiều máu nên đầu óc ông ta mụ mị, chẳng nhận ra là có đồn ở ngay đây?" Kobayashi lẩm bẩm.

Một lát sau, đội trưởng Ishigaki và các thành viên khác cũng đến. Trước khi hỏi chuyện tuần tra viên Yasuda, ông gom toàn bộ cấp dưới lại, thông báo, "Như tin vừa nhận, nạn nhân không qua khỏi. Tóm lại, vụ này giờ đã thành án giết người. Cả trưởng phòng và phó phòng Phòng 1 đều đang trên đường đến Phòng Cảnh sát Nihonbashi. Tình hình này nếu không bị điều đi làm nhiệm vụ khẩn cấp thì cũng vào ban chuyên án thôi. Các cậu cứ chuẩn bị tinh thần theo hướng ấy đi."

Tiếp đó, khi mọi người đang cùng nghe Yasuda kể lại sự việc lần nữa, thanh tra Fujie tổ trưởng tổ hình sự khu vực tiến lại gần chào hỏi, ngoại tứ tuần, người gầy nhom, anh ta bảo đã tìm ra hiện trường gây án.

"Cách đây một dãy phố. Tôi đưa các anh đi." Nói xong, Fujie bắt đầu rảo bước trên con đường giờ không còn xe cộ lưu thông, Matsumiya, Ishigaki và mọi người theo sau. Ở vỉa hè bên trái, cứ cách một đoạn lại có giám định lấy mẫu.

“Máu vẫn chảy trong khi nạn nhân di chuyển. Lác đác chỗ này chỗ kia trên vỉa hè còn vài vật, nhưng không nhiều lắm.” Fujie giải thích.

Trên vỉa hè là tòa nhà của một công ty chứng khoán nổi tiếng. Bóng tối cũng không che mờ được dáng dấp cổ kính bề thế của nó. Nạn nhân nghĩ gì khi băng qua đây với con dao cắm ở ngực?

“Đoạn đường này ít người lại qua lắm à?”

Nghe Ishigaki hỏi, Fujie gật đầu đáp lại.

“Buổi trưa thì không nói, còn buổi tối tôi nghĩ là ít. Vì ngoài công ty chứng khoán ra, trên đường này chẳng còn gì khác.”

“Tức là không ai nhận ra có người đang bị thương nặng cũng là bình thường nhỉ.”

"Vâng."

“Giờ chắc xác minh xong nhân thân nạn nhân rồi nhỉ. Liên lạc được với họ chưa?”

“Liên lạc rồi. Có lẽ họ đang trên đường đến bệnh viện đấy.”

Fujie dẫn mọi người đến cầu Edo thuộc cao tốc thủ đô, từ cầu này có lối đi xuống lòng đất, nhưng hiện đã giăng dây để ngăn người ta tự tiện ra vào. Các giám định viên cầm dụng cụ tất bật đi lại.

“Chắc các anh cũng biết, đi hết đường hầm bên dưới thì lại lên được cầu Edo.” Fujie trỏ cây cầu bắc ngang sông Nihonbashi. “Đường hầm khá ngắn, chưa đến mười mét. Chúng tôi phát hiện máu đọng ở khoảng giữa. Ngoài ra không tìm thấy vũng máu ở chỗ nào khác.”

“Tóm lại, hiện trường gây án chính là đường hầm bên dưới?”

“Tôi cho là vậy.” Fujie trả lời Ishigaki.

Để tránh cản trở công tác giám định hiện trường, mọi người luân phiên xuống xem chứ không đi cùng lúc. Matsumiya bọc giày rồi theo Kobayashi xuống hầm. Phần đường được phép đi đã khoanh lại bằng dây, làm thế này là để lưu ý những người đi vào, tránh cho họ bước nhầm sang khu vực khác.

Đường hầm hẹp hơn họ tưởng, bề rộng chỉ chừng ba mét. Trần cũng khá thấp, ai hơi cao thì bật nhảy là chạm tay đến được. Trên đoạn đường dài tầm mười mét có lác đác vài vệt máu rớt. Nổi bật

nhất là một vệt sẫm màu dài chừng năm phân, ngoài ra không còn dấu tích nào đáng chú ý. Matsumiya đều đặn tiến bước. Ishigaki và những người khác đã đợi ở đầu kia đường hầm. Chỗ họ đứng nối với lối dẫn lên cầu.

Fujie nhìn sổ tay, "Như các anh đã biết, thời điểm nhận tin báo của tuần tra viên Yasuda thuộc đồn cảnh sát Nihonbashi là đúng 9 giờ đêm. Bốn phút sau đó, công tác điều động nhân sự khẩn cấp được triển khai trên toàn địa bàn. Nhưng cho đến giờ vẫn chưa phát hiện được ai khả nghi."

Ishigaki gật đầu, đảo mắt nhìn quanh, đoạn lầm bầm như độc thoại, "Lưu lượng giao thông trên cầu này thế nào?"

"Tâm 9 giờ đêm thì người qua lại không nhiều. Đường hầm bên dưới càng không có bao nhiêu. Như anh thấy, phương tiện giao thông chủ yếu là ô tô."

Quả có vậy, trên đường Showa chạy qua cầu Edo chỉ toàn taxi và xe tải.

"Sau khi bị đâm, nạn nhân cố sức di chuyển về phía cầu Nihonbashi. Theo cậu, thời gian cần thiết để đi đến nơi là khoảng bao lâu?" Ishigaki hỏi Matsumiya.

"Bình thường chắc ba bốn phút. Nhưng xét yếu tố bị đâm vào ngực thì có lẽ phải mất gấp đôi thời gian, đúng không ạ?" Matsumiya vừa thầm điểm lại các tình tiết vừa thận trọng đưa ra câu trả lời.

"Đúng thế. Giả sử nạn nhân di chuyển mất khoảng mười phút thì... bấy nhiêu thời gian là đủ cho thủ phạm tẩu thoát bằng nhiều cách khác nhau."

"Chúng tôi đã thử liên hệ với các công ty taxi để hỏi thăm," Fujie bổ sung thông tin. "Nhưng đến giờ chưa ai cung cấp được bất kì manh mối nào kiểu như, có tài xế chở một vị khách bộ dạng khả nghi ở khu vực này vào khoảng thời gian ấy."

"Dù không bắt taxi," Kobayashi lẩm bẩm, trỏ tay sang bên kia sông, "thì cứ băng qua cầu là cũng cao chạy xa bay ngon lành."

Matsumiya đưa mắt nhìn theo hướng tay tổ trưởng. Bên kia cầu có đường dành cho người đi bộ, lúc này vẫn tấp nập người qua lại.

Nếu quả đúng kẻ gây án hòa lẫn vào dòng người trên ấy để tẩu thoát thì rắc rối rồi đây, Matsumiya ngẫm nghĩ.

4

Còn một quãng nữa là đến bệnh viện, Fumiko tự dưng cuống cuồng, mở túi xách lục lấy lục để, làm Yuto ở ghế phụ lái cũng thấy sốt ruột theo. Ngồi cạnh mẹ ở băng ghế sau, Haruka cất tiếng hỏi, "Sao thế ạ?"

"Hình như mẹ để quên ở nhà mất rồi." Fumiko đáp lại rất khẽ.

"Mẹ quên gì? Ví ạ?"

"Ừ."

Haruka buột miệng "Hả?".

Yuto bực bội tặc lưỡi, "Mẹ làm sao thế nhỉ?"

"Tại mẹ rối quá."

Mặc dù rất muốn độp lại "Rối cũng không được quên ví chứ", nhưng Yuto kịp kiềm chế. Đây không phải lần đầu mẹ cậu tỏ ra quýnh quáng vào thời khắc hệ trọng.

Tài xế nãy giờ chắc đã nghe được lõm bõm, bèn hỏi thăm, "Chị để quên đồ ở nhà à?"

"Vâng..." Fumiko áy náy đáp.

"Có cần quay lại không ạ?"

"Không sao đâu, cháu có một ít tiền ở đây!" Yuto liếc đồng hồ tính cước. Chạy từ quận Meguro đến chỗ này, cước phí cũng không đến nỗi quá cao. Để cho chắc ăn, cậu lôi ví ra kiểm đếm, "Cháu nghĩ là đủ."

"May quá." Fumiko phụ họa, nhưng giọng lơ đãng. Thật ra lúc này bà không mấy quan tâm đến ví. Tất nhiên Yuto cũng có cùng suy nghĩ với mẹ mình.

Dù đã gần 11 giờ đêm nhưng đường sá vẫn đông nghẹt. Đáng chú ý là xe cảnh sát lượn qua lượn lại khá dày. “Chắc là xảy ra vụ gì rồi?” Tài xế gợi chuyện. Phớt lờ thì không hay, nên các hành khách ừ hữ lấy lệ.

Rốt cuộc cũng đến được bệnh viện. Taxi dừng lại cho khách xuống tiền sảnh, nhưng nhìn vào qua vách kính chỉ thấy tối om om. Cửa động cũng không mở ra.

“Lạ thật. Rốt cuộc phải đi vào bằng lối nào đây?” Fumiko lúng túng ngó nghiêng xung quanh.

“Mẹ ơi, không phải người ta bảo vào bằng cửa dùng ban đêm hay sao, ban nãy trong điện thoại ấy ạ.”

Nghe Haruka nhắc, Fumiko liền đưa tay bụm miệng, “A phải. Đúng là cảnh sát đã dặn mẹ như thế.”

Yuto lại tặc lưỡi, “Mẹ thật là. Mẹ phải tập trung vào.”

Ba mẹ con đi vòng qua hông tòa nhà để tìm cửa dùng ban đêm. Bất chợt phía trước xuất hiện một người đàn ông mập lùn, tay cầm đèn pin. Anh ta đánh tiếng, “Có phải gia đình Aoyagi đấy không ạ?”

“Đúng ạ.” Fumiko đáp.

Người đàn ông liền tắt đèn pin, tiến lại gần ba mẹ con và cho họ xem phù hiệu cảnh sát, “Xin lỗi vì để cả nhà phải đợi.” Anh ta là cảnh sát hình sự thuộc Phòng Cảnh sát Nihonbashi.

“Anh này, chồng tôi...” Fumiko hỏi. “Tình hình chồng tôi hiện giờ thế nào?”

Viên cảnh sát bỗng lộ vẻ lúng túng, rõ ràng không ngờ là gia quyến lại chưa hay biết gì. Trong khoảnh khắc, Yuto đã lờ mờ đoán được tình hình.

“Thật đáng tiếc,” viên cảnh sát đành nói rõ. “Ông nhà chuyển vào bệnh viện không lâu thì được xác định tử vong. Thành thật chia buồn cùng gia đình.”

Trước những câu chữ đầy ái ngại ấy, Yuto trơ ra, không sao tiếp nhận được ngay, như thể đang nghe chuyện một ai khác không liên quan đến mình. Bên cạnh anh trai, Haruka đưa hai tay bụm chặt miệng, đôi mắt trợn to sửng sốt, thân hình thì cứng đờ như đông đá.

“Không thể nào.” Fumiko rú lên. “Sao lại thế được? Tại sao? Tại sao mọi chuyện lại thế này? Làm sao mà chồng tôi lại bị giết được cơ chứ?”

Thấy mẹ vừa la hét vừa định lao vào cảnh sát, Yuto liền nắm lấy tay bà giữ lại. Ngay lập tức, đầu gối Fumiko sụm xuống. Bà cúi gập người và bắt đầu khóc rưng rức. Haruka vẫn đứng yên nhưng cũng òa lên nức nở. Tiếng khóc của hai mẹ con vang vọng khắp không gian.

“Bố tôi... Thi thể bố tôi giờ ở đâu ạ?” Yuto hỏi. ”

“Lối này. Xin mời theo tôi."

“Đi thôi, mẹ. Cả Haruka nữa. Giờ không phải là lúc đứng khóc, đúng chưa?” Yuto đỡ mẹ dậy.

Nhìn thấy bóng mình in xuống nền đất, mọi người mới bắt đầu cảm nhận được đây là hiện thực.

Tuy không còn sự sống, trông ông Takeaki vẫn sinh động hơn họ tưởng. Làn da mang sắc rám nắng đặc trưng của người hay chơi golf, trừ việc ngừng thở thì trông không quá khác biệt so với vẻ mặt khi ngủ, khác chăng là yên bình hơn thôi, vì như Yuto còn nhớ, kể cả lúc ngủ bố cậu cũng vẫn có vẻ suy tư trăn trở.

“Mình ơi,” hai đầu gối khuỵu xuống, Fumiko đưa tay chạm vào gương mặt người chồng đã chết. “Tại sao? Tại sao lại thế?” Bà lặp đi lặp lại câu này không biết bao lần. Haruka cũng gục mặt vào mép giường, lưng rung lên từng hồi theo tiếng nức nở.

Như hiểu được tâm trạng của thân nhân người quá cố, viên cảnh sát lẳng lặng lui ra, nhường lại không gian cho ba mẹ con.

Đứng trước thi thể bố, Yuto cực kì bối rối, không biết phải phản ứng thế nào cho hợp lẽ. Lý trí hiểu rõ đây là hoàn cảnh cần phải thể hiện đau buồn tiếc thương, nhưng lòng lại chẳng thấy đâu những cảm xúc ấy. Nhìn mẹ và em thổn thức đến độ thở không ra hơi, một ý nghĩ lạnh lùng thoáng qua đầu cậu, “Bình thường hai người hay thậm thụt nói xấu về người đang nằm kia lắm mà, sao giờ lại...”

Có tiếng gõ cốc cốc, cánh cửa mở ra. Viên cảnh sát ban nãy lại ló

mặt vào, “Tôi vào được không? Nếu có thể, tôi muốn hỏi gia đình một số chuyện.”

Yuto nhìn xuống mẹ, “Ý mẹ thế nào?”

Fumiko gật đầu, lấy khăn lau nước mắt và nhỏm dậy, “Được. Chính tôi cũng có rất nhiều điều muốn hỏi.”

Viên cảnh sát nghiêm trang đáp, “Tôi cũng đoán vậy.”

Ba mẹ con được đưa vào một căn phòng khác ở cùng tầng phòng bệnh vừa rồi, ngoài cửa đề “Phòng họp”. Họ ngồi xuống đối diện với cảnh sát.

“Mọi người có biết Nihonbashi không? Ý tôi không phải là cả khu vực đâu, mà là cây cầu có tên Nihonbashi, cầu bắc qua sông Nihonbashi ấy.”

“Có phải gần bách hóa Mitsukoshi không?”

Viên cảnh sát gật đầu xác nhận, “Khoảng 9 giờ tối nay, người ta tìm thấy chồng bà ở cây cầu đó, trong tình trạng dao đâm vào ngực. Người phát hiện là tuần tra viên trực tại đồn cảnh sát dưới chân cầu.”

“Chồng tôi bị đâm trên cầu?”

“À không, không phải thế. Chồng bà bị đâm ở chỗ khác, rồi tiếp tục di chuyển trong tình trạng dao cắm trên ngực. Sau khi phát hiện thì được chuyển ngay đến bệnh viện cấp cứu. Trong danh bạ di động của ông ấy có số ghi “Nhà”, nên chắc cảnh sát đi cùng trên xe cứu thương đã gọi để báo tin cho nhà mình đấy.”

Đó là cú điện Fumiko nhận hồi tối, tầm một tiếng trước.

“Vào thời điểm ấy chồng tôi còn sống phải không?”

“Có lẽ thế, nhưng hẳn đã rơi vào tình trạng cực kì nguy kịch. Chi tiết thì phải đợi kết quả giải phẫu pháp y mới xác định được.”

Hai tiếng “pháp y” cho thấy mức độ nghiêm trọng của vụ việc và qua đó, một lần nữa khiến Yuto nhận thức rõ rằng mình và mọi người trong nhà giờ đã thành bên liên quan.

“Này anh ơi, rốt cuộc ai đâm chồng tôi thế?” Fumiko hỏi. “Kẻ gây án bị bắt chưa?”

“Vẫn chưa, hắn đang lẩn trốn. Chúng tôi chưa nắm được gì về

danh tính thủ phạm. Vì không tìm thấy ví tiền trên người ông nhà nên có khả năng đây là một vụ giết người với ý đồ cướp của. Hiện tại lực lượng cảnh sát đã được điều động khẩn cấp để phục vụ cho việc điều tra. Lúc này không riêng gì Phòng Cảnh sát Nihonbashi mà cả các đơn vị lân cận cũng phái nhân lực đi khắp nơi nhằm gấp rút truy lùng thủ phạm. Đội điều tra cơ động của Sở Cảnh sát Tokyo cũng đang tham gia làm nhiệm vụ. Chắc trên đường đến đây nhà mình đã bắt gặp ô tô và mô tô của cảnh sát chạy tới chạy lui rồi phải không?”

Quả có vậy, Yuto im lặng gật đầu.

“Thủ phạm chắc vẫn chưa chạy được quá xa. Tôi nghĩ thể nào cũng bắt được sớm thôi.”

Nghe giọng điệu đầy tự tin ấy, Yuto rất muốn hỏi “Sau đó thì sao?” nhưng rốt cuộc kìm lại được. Bố đã chết, dù có bắt được thủ phạm, thậm chí kết án tử hình hắn thì người bị giết cũng không sống dậy nữa. Từ mai đời mình sẽ thêm phần khốn khổ rồi đây, cả về khía cạnh vật chất lẫn tinh thần. Yuto bỗng dưng tê tái trước thực tại bế tắc, nỗi oán hận dữ dội trào dâng trong lòng. Không biết kẻ nào là thủ phạm, nhưng tại sao lại đẩy người ta vào hoàn cảnh này cơ chứ.

Viên cảnh sát bắt đầu đặt các câu hỏi liên quan đến lý lịch Takeaki như ngày sinh, quê quán, nơi làm việc, quá trình công tác... Tiếp theo là hoạt động thường nhật như: Thường giao du với ai? Có xích mích với người nào không? Gặp rắc rối gì trong công việc hoặc đời sống riêng tư? Nhưng trừ câu hỏi liên quan đến lý lịch cơ bản, cả ba không trả lời được bất cứ câu nào khác. Đã đành khi ở nhà Takeaki không hé miệng về chủ đề công việc, nhưng ba mẹ con cũng phải thừa nhận bản thân mình đã quá thờ ơ. Viên cảnh sát bối rối nhìn xuống sổ tay. Từ nãy đến giờ, nghe đến đâu anh ta cẩn thận ghi chép đến đấy, nhưng thông tin thu thập được chẳng mấy ích lợi cho việc điều tra. Yuto thầm nghĩ hẳn anh ta phải khó chịu lắm với đám người thân không được tích sự gì thế này.

Có tiếng trung ở túi ngực, viên cảnh sát cáo lỗi và bước ra khỏi phòng.

Fumiko thở dài thườn thượt, đưa tay bưng trán như muốn làm dịu cơn nhức đầu, “Vì sao cơ chứ? Sao cảnh này lại xảy ra với nhà chúng ta?”

“Mẹ ơi, mẹ có nhớ được điều gì đặc biệt không?”

“Chả có gì cả. Ôi... Từ mai chúng ta biết phải làm sao? Liệu công ty của bố có hỗ trợ không nhỉ?”

Chắc mẹ cũng đang bấn loạn về vấn đề thu nhập đây. Chồng vừa qua đời mà lại chỉ chăm chăm vào chuyện tiền bạc thì đúng là không phải đạo, nhưng Yuto chẳng thể lên án mẹ. Vì sâu trong tâm khảm cậu cũng đang đau đáu chuyện này. Cuộc sống gia đình rốt cuộc sẽ trôi về đâu? Mình có được học tiếp lên đại học không đây?

Viên cảnh sát đã quay lại, nét mặt nghiêm nghị hơn ban nãy, “Tôi có thông tin quan trọng muốn báo với cả nhà. Cảnh sát đã tìm thấy kẻ khả nghi rồi.”

Yuto nín thở.

“Đó có phải thủ phạm không?” Fumiko hỏi.

“Chưa biết được ạ. Chỉ biết là một thanh niên thôi. Nhân tiện, vì có vài điều cần trao đổi với cả nhà, bây giờ mời mọi người đến Phòng Cảnh sát Nihonbashi luôn được không?”

“Trao đổi? Chúng tôi á?” Fumiko có phần kích động, sự căng thẳng toát ra qua giọng nói. “Với thủ phạm giết chồng tôi ư?”

Viên cảnh sát xua tay, “Không phải, có một số thông tin cần xác nhận thôi. Hơn nữa, giờ chưa thể khẳng định thanh niên kia là thủ phạm đâu. Trước hết, mong cả nhà đến Phòng Cảnh sát đã nhé.”

Fumiko quay sang nhìn Yuto. Không nghĩ ra được lý do gì để từ chối, cậu đành bảo, “Đi thôi nào.”

Ba mươi phút sau, xe nghiệp vụ đưa nhà Aoyagi đến Phòng Cảnh sát Nihonbashi. Đêm đã khuya mà xe cộ vẫn tấp nập trước cổng, hình như là xe của giới truyền thông. Ba mẹ con chỉ lo bị dồn hỏi, nhưng lúc xuống xe thì chẳng ai để ý đến họ. Có lẽ tin tức vẫn chưa lan ra.

Bề ngoài, Phòng Cảnh sát Nihonbashi trong bóng bẩy hiện đại không khác gì một cao ốc văn phòng, nhưng bước vào trong thì bầu không khí đột ngột đổi khác. Bắt mắt nhất là cầu thang lớn ở ngay

trước mặt, tay vịn chạm trổ tỉ mỉ công phu toát ra khí thế vững chãi. Quầy lễ tân xây bằng đá cẩm thạch kiểu cũ, chùm đèn buông rủ trên trần rõ ràng cũng là đồ cổ. Như viên cảnh sát đi cùng cho biết thì vào thời điểm tòa nhà được chuyển đổi mục đích sử dụng thành cơ quan cảnh sát, rất nhiều người bày tỏ sự tiếc nuối với nét tráng lệ của công trình cũ, thành ra một phần của nó được giữ lại cho đến tận bây giờ.

Ba mẹ con được đưa vào một phòng nhỏ có vẻ là nơi để tiếp khách. Nghe hỏi muốn dùng thức uống gì, cả ba đều đáp không cần. Nhưng vài phút sau, một cô cảnh sát vẫn bưng mấy tách trà Nhật đến.

Fumiko nhấp một ngụm trà, lại lầm bầm trong miệng, "Là thanh niên nhỉ..."

"Mẹ nhớ ra ai à?" Yuto hỏi.

"Không." Fumiko lắc đầu uể oải. "Mặc dù ở chỗ bố làm đúng là có nhiều người trẻ thật."

Câu chuyện giữa hai mẹ con chỉ dừng lại ở đấy. Cũng như mẹ mình, Yuto xưa nay không mấy quan tâm đến công ty của bố. Ngoài việc ông Takeaki làm cho một nhà sản xuất phụ kiện xây dựng và nắm giữ vị trí nhất định, cậu chẳng biết thêm điều gì khác.

Gần một tiếng đồng hồ trôi qua, viên cảnh sát lúc đầu lại xuất hiện, "Xin lỗi vì để mọi người đợi lâu. Giờ nhà mình đi theo tôi nhé."

Anh ta dẫn họ đến phòng họp. Quanh bàn lớn lố nhố một đám đàn ông. Người thì đóng bộ vest, người thì mặc cảnh phục. Không khí căng thẳng trong phòng cùng vẻ mặt nghiêm trọng của họ làm Yuto cứng đờ chân, không dám nhìn vào mắt bất kì ai cả.

Viên cảnh sát giới thiệu ba mẹ con với mọi người. Những người này im lặng cúi đầu, hẳn là cách phân ưu với gia đình nạn nhân.

"Có một số thứ cần gia đình xác nhận giúp." Sau khi cao giọng đề nghị, viên cảnh sát vẫy tay ra dấu cho ba mẹ con đến gần bàn.

Trên mặt bàn bày rất nhiều túi nhựa bóng đựng các đồ vật. Yuto chăm chú nhìn, hiểu ra ngay đây là gì.

"Ban nãy tôi có báo với cả nhà là đã phát hiện ra đối tượng tình

nghi rồi đấy.” Viên cảnh sát giải thích. “Có một chiếc ví trên người hắn ta, kiểm tra bên trong thì thấy bằng lái xe của ông Takeaki, chúng tôi nghi là ví cũng của ông nhà nên đã tịch thu. Ngoài ra còn tìm được một chiếc cặp ở địa điểm ẩn nấp của đối tượng tình nghi. Trên bàn này là ví và cặp cùng những món đồ đựng bên trong. Trước hết, cả nhà vui lòng xác nhận về cái ví giúp. Đồ vật đã bọc túi bóng cẩn thận nên mọi người cứ thoải mái cầm lên tay xem xét, không vấn đề gì đâu.”

Fumiko cầm lấy ví. Yuto và Haruka đứng bên cạnh cùng ghé nhìn. Ví dạng thuôn dài, may bằng da màu đen. Vì dùng lâu ngày nên đã mòn bóng ở vị trí chạm ngón tay cái khi cầm.

“Đúng là ví của bố,” Haruka thì thầm.

Những khi đi ăn ngoài hàng, lúc tính tiền ông Takeaki vẫn thường lấy ví này ra khỏi túi trong áo vest, rút nhoay nhoáy những tờ 10.000 yên như đạo sĩ làm phép... Cảnh tượng đó bỗng chốc tái hiện sống động trong tâm trí Yuto. Tiếc rằng dạo gần đây không còn những buổi cả nhà đi ăn chung như thế nữa.

“Chắc chắn là ví của chồng tôi, không thể nhầm được.” Fumiko xác nhận.

Viên cảnh sát gật đầu, tiếp tục trỏ các túi bóng khác, “Đồ trong ví thì sao? Có món nào đáng lẽ phải ở đấy nhưng giờ lại biến mất không? Mọi người thấy điểm gì đáng ngờ thì vui lòng cho chúng tôi biết nhé.”

Những vật được tìm thấy trong ví bao gồm: tiền mặt, bằng lái xe, các loại thẻ, phiếu khám bệnh, hóa đơn. Mỗi món đựng trong một túi bóng riêng biệt. Tiền mặt được phân loại thành tiền giấy và tiền xu, tổng số tiền thu giữ là 114.850 yên[5], ghi rõ trên mẩu giấy đính bên ngoài.

“Sao? Đây có đúng là số tiền ông Takeaki mang theo người không? Có khi nào ông ấy mang theo số tiền mặt lớn hơn nữa không?”

Đáp lại câu hỏi của viên cảnh sát, Fumiko nghiêng đầu tư lự, “Tôi nghĩ chắc chỉ tầm này thôi. Tiền bạc chồng tôi quản tất, tôi khó mà

nói thêm được điều gì...”

“Các đồ vật khác thì sao? Có vật nào bị mất không?”

Cảnh sát liên tục đặt câu hỏi, nhưng Fumiko chỉ biết lặng im. Đây có lẽ là lần đầu bà được nhìn vào ruột ví của chồng mình. Ngay Yuto đang đứng im lìm ở đó dù vẫn nhớ bề ngoài chiếc ví, nhưng cũng chịu chết nếu hỏi đến vật đựng bên trong. Cậu chưa bao giờ để tâm tới đồ đạc của bố. Tuy nhiên, trong số thẻ bày trên bàn, cậu đặc biệt chú ý đến thẻ hội viên của quán cà phê internet. Ở nhà có máy tính, trên công ty thì tất yếu dùng máy rồi, sao lại đi đăng kí thẻ hội viên ngoài quán nữa? Dù thầm thắc mắc, Yuto vẫn không hé nửa lời.

“Tức là mọi người không nhận thấy điểm nào bất thường hả?” Viên cảnh sát nhấn mạnh. “Còn chiếc cặp thì sao?”

Fumiko cầm lên tay túi bóng lớn đựng cặp. Cặp màu nâu đậm, bên trong kéo khóa, bên ngoài có nắp gập. Đây là loại cặp đeo chéo được, nhưng dây đeo đã bị gỡ ra.

“Đúng là cặp của chồng tôi.” Fumiko cho biết. “Cặp này do chính tay tôi mua ở cửa hàng bách hóa theo yêu cầu của ông ấy, không nhầm được đâu.”

Viên cảnh sát gật đầu, trỏ sang túi bóng khác, “Vật dụng trong cặp thì sao?”

Yuto liếc mắt nhìn. Các túi bóng đang đựng: tài liệu hồ sơ, sổ tay, hộp đựng kính, ví đựng danh thiếp, bút, sách khổ nhỏ... Đều là những thứ họ trông thấy lần đầu nên cũng chẳng ý kiến nhận xét gì được. Nhưng có một vật lọt vào mắt Yuto. Đó là máy ảnh kĩ thuật số. Dường như nghĩ giống con trai, Fumiko cầm máy ảnh lên.

“Có vấn đề gì với nó à?” Viên cảnh sát hỏi.

Fumiko nghiêng đầu, đưa cho Yuto và Haruka xem, “Hai đứa trông thấy máy ảnh này bao giờ chưa?”

Chưa, Yuto trả lời. Haruka cũng lắc đầu.

“Chồng bà có thường dùng máy ảnh trong công việc hoặc để phục vụ sở thích cá nhân không?”

“Ôi chà, tôi không nghĩ chồng tôi có sở thích nhiếp ảnh đâu...” Nói xong, Fumiko trả máy về chỗ cũ trên bàn.

Đúng lúc này, một giọng khác cất lên, “Xin lỗi, tôi muốn hỏi...” Chủ nhân giọng nói là một người đàn ông mặc vest sẫm màu, thân hình cao lớn, khuôn mặt góc cạnh, ánh nhìn sắc sảo. Anh ta vươn tay nhấc lấy một trong các túi bóng trên bàn. Túi này chứa mắt kính và hộp đựng kính. “Đây chắc chắn đều là đồ của chồng bà hả?” Anh ta hỏi, ánh nhìn như muốn xuyên thấu Fumiko.

“Tôi nghĩ đúng là mắt kính của chồng tôi đấy.”

“Hộp đựng kính có phải cũng là đồ bà mua cho ông nhà không?”

“À không, cái hộp này tôi chưa trông thấy bao giờ, chắc là chồng tôi tự mua.”

Hộp kính trang trí hoa văn truyền thống. Đây là lần đầu Yuto trông thấy nó.

“Thế à?” Dứt lời, người đàn ông cao lớn lại đặt túi về vị trí ban đầu.

“Có vấn đề gì với hộp đựng kính hay sao?” Fumiko băn khoăn. Nhưng người nọ chỉ lắc đầu, “À, không có gì.”

Nhìn họ trao đổi, Yuto thấy thắc mắc nảy sinh, “Xin lỗi... Tôi hỏi một điều được không?” Mọi người lập tức đổ dồn mắt vào Yuto. Cậu bình thản tiếp nhận và cất lời, “Sao chúng tôi lại phải xác minh vụn vặt thế này? Kẻ tình nghi bị bắt giữ rồi cơ mà? Hắn khai những gì? Hắn không thừa nhận là đâm bố tôi rồi cuỗm ví tiền và cặp ư?”

Những người có mặt đều thoáng vẻ bối rối. Cuối cùng, một người mặc vest màu xám, xem chừng cứng tuổi nhất trong bọn nghiêm nghị đưa mắt nhìn Yuto, “Đúng là có rất nhiều vấn đề chúng tôi muốn hỏi kẻ tình nghi. Nhưng hiện giờ không được.”

“Sao lại thế?” Yuto chất vấn.

“Kẻ tình nghi hiện ở trạng thái mà chúng tôi có hỏi cũng không nhận được câu trả lời. Cụ thể là, hắn đang hôn mê, tình hình rất nguy kịch.”

5

Kaori tan làm ở tiệm thực phẩm và về đến nhà thì đã hơn 8 giờ tối. Phải như thường ngày, cô đã cởi ngay áo khoác. Nhưng hôm nay lại khác, cô quyết định đợi cho đến khi Fuyuki quay về.

Tầm hơn 5 giờ chiều nay, Fuyuki nhắn tin cho cô, "Đã tìm được một chỗ có thể nhận anh vào làm, bây giờ anh phải đi gặp người của bên ấy đây." Lúc nhận được tin nhắn, Kaori tự nhủ lần này mà anh ấy được tuyển thật thì tối nay hai đứa sẽ ăn mừng ở một quán rượu gần căn hộ của họ. Fuyuki có thể uống loại bia anh thích, còn mình uống trà ô long.

Nhưng vài tiếng đồng hồ trôi qua mà chẳng thấy tăm hơi Fuyuki đâu. 9 giờ, 10 giờ, rồi trễ hơn nữa mà anh vẫn chưa xuất hiện. Kaori gọi cho Fuyuki nhưng không ai bắt máy. Cô đành nhắn tin, "Anh ở đâu đấy? Sao chưa về, em lo cho anh lắm."

Chắc buổi phỏng vấn hôm nay không được suôn sẻ. Tình huống này từng xảy ra mãi rồi. Có lần Fuyuki hăm hở thông báo một quán tên Darts Bar ở Ikebukuro đang tuyển nhân viên, nên sẽ thử đi phỏng vấn. Nhưng sáng hôm sau vẫn chưa thấy anh ló mặt về nhà. Kaori sốt ruột nên tất tả chạy đi kiếm và tìm thấy Fuyuki say bí tỉ ở công viên, xung quanh là vỏ lon vứt lăn lóc. Hỏi ra thì biết Fuyuki bị từ chối với lý do mặt mũi không sáng sủa. Vì lẽ đó anh đâm ra tuyệt vọng và vào cửa hàng tiện lợi mua rượu mà nốc cho say. Dù nhận thấy đây là hành động ngu ngốc, nhưng Kaori vẫn thông cảm cho tâm trạng của Fuyuki. Anh chẳng có mặt mũi nào để về nhà gặp cô. Có lẽ chính Fuyuki cũng tức giận vì bản thân thật vô dụng.

Kaori không rõ hôm nay Fuyuki đi phỏng vấn ở đâu. Nếu là vị trí liên quan đến ngành dịch vụ thì hơi khó. Fuyuki không thuộc dạng nhanh mồm nhanh miệng, giao tiếp rất tệ hại. Gặp ai lần đầu, Fuyuki đều lúng túng như gà mắc tóc. Anh thường nói làm việc với máy móc thoải mái hơn. Thực tế là trước giờ Fuyuki toàn làm nhà máy, và cũng đang muốn tìm công việc như vậy. Nhưng không biết là do tình hình kinh tế ảm đạm hay do bản thân có vấn đề mà mãi vẫn chưa nhận được tin tốt lành nào từ công ty cung ứng lao động[6] .

Chưa được nhận cũng có phải việc gì nghiêm trọng lắm đâu cơ chứ... Kaori vừa nghĩ vừa tiếp tục nhìn chăm chăm vào thời gian hiển thị trên điện thoại, màn hình chờ là ảnh hai người cùng nhau đón Giáng sinh.

Quá 11 giờ đêm một chút thì có cuộc gọi đến. Là của Fuyuki. Kaori vội bắt máy, nói liến thoắng, “Alô, alô, anh Fuyuki à?”

Đầu dây bên kia không trả lời ngay, nhưng hình như điện thoại vẫn để nguyên chứ chưa tắt, vì Kaori nghe thấy cả tạp âm giống tiếng xe cộ qua lại trên đường. A lô, a lô, cô đánh tiếng thêm lần nữa.

“Kaori...” Rốt cuộc Fuyuki cũng chịu cất lời, nhưng nghe rên rỉ đau đớn. “Làm sao bây giờ? Anh, anh đã gây ra một chuyện tày trời...”

“Hả? Chuyện gì?”

“Anh đã phạm phải một sai lầm tồi tệ. Giờ biết làm sao đây em?”

“Khoan. Anh làm gì? Giải thích rõ ràng cho em đi.”

Chưa kịp nghe trả lời thì đường dây đứt, Kaori vội bấm máy gọi lại nhưng chỉ thấy tín hiệu chờ, Fuyuki không bắt máy. Chẳng rõ vấn đề là ở đâu. Fuyuki đã gây nên chuyện gì? Không thể ngồi yên, Kaori gọi đi gọi lại rất nhiều lần. Đến lần thứ mấy chục thì cuối cùng anh cũng chịu nhận điện.

“A lô,” đầu dây bên kia lên tiếng, nhưng không phải giọng Fuyuki. Quá bất ngờ, Kaori đờ ra, không sao đáp lại được ngay, thế là người ở đầu bên kia lại a lô a lô thêm lần nữa.

Kaori nuốt nước bọt, ngập ngừng hỏi, “Xin lỗi... Ai đầu dây đấy ạ? Đây là điện thoại của anh Fuyuki đúng không?”

Đáp lại là một câu không sao ngờ được. Quá đỗi kinh ngạc, Kaori còn tưởng mình nghe nhầm. Người ta xưng là cảnh sát.

“Cảnh sát…?”

“Chủ nhân của điện thoại này là Yashima Fuyuki đúng không? Tôi chỉ muốn xác nhận lại thông tin trên bằng lái xe.”

“Đúng, nhưng…”

Xác nhận thông tin trên bằng lái xe? Để làm gì nhỉ?

“Yashima Fuyuki gặp tai nạn giao thông. Hiện đang được chuyển đến bệnh viện.”

“Hả?” Mặt Kaori trắng bệch ra. Tai nạn giao thông? Làm sao có thể? Vừa rồi còn gọi điện cho mình kia mà? Vì quá nhiều thắc mắc khuấy đảo trong đầu, nhất thời cô không sao nói tiếp được.

“Xin lỗi, có thể cho tôi biết cô là ai được không? Và có quan hệ thế nào với Yashima Fuyuki?”

“Tôi ở cùng nhà với anh ấy. Xin lỗi, anh vừa bảo tại nạn, cụ thể là sao? Anh ấy bị thương có nặng không?”

“Giờ thì chưa nói được điều gì cụ thể. Cô vui lòng cho tôi biết tên nhé. Điện thoại hiển thị người gọi đến là Kaori. Kaori là tên cô à?”

“Vâng, tôi là Nakahara Kaori.” Cô xác nhận.

“Vậy thì, cô Kaori, cô hãy giữ điện thoại ở trạng thái luôn sẵn sàng. Chúng tôi sẽ liên lạc lại với cô sau, có thể bằng một số khác. Cô cứ chuẩn bị tinh thần nhé.”

Nói một thôi một hồi với tốc độ cực nhanh không để người nghe kịp phản ứng, đầu bên kia cúp máy, bỏ lại Kaori với nỗi bàng hoàng. Mọi chuyện là thế nào đây? Cô chưa hiểu đầu cua tại nheo ra sao cả. Chỉ có manh mối duy nhất là câu nói rời rạc của Fuyuki. “Anh đã gây ra một chuyện tày trời… đã phạm phải một sai lầm tồi tệ.” Phải chăng có sự cố đáng tiếc trong buổi phỏng vấn? Nhưng phỏng vấn thì liên quan gì đến tai nạn giao thông?

Tự sát ư? Ý nghĩ này vượt qua đầu cô. Không đời nào. Fuyuki chẳng bao giờ dại dột hủy thân chỉ vì một chuyện cỏn con là trượt phỏng vấn cả. Nhưng đúng là giọng anh trong điện thoại ban nãy nghe hết sức tuyệt vọng.

Kaori lắc đầu, bất kể tình huống ra sao, đoán già đoán non cũng chẳng để làm gì. Bây giờ, điều đáng lo hơn cả chính là sự an nguy của Fuyuki. Không biết tình hình anh thế nào rồi?

Từ lúc đi làm về tới giờ Kaori vẫn chưa có gì vào bụng, nhưng cô không thấy muốn ăn, bao tử đau quặn lên từng hồi và rất buồn nôn.

Hơn ba mươi phút sau cuộc nói chuyện đầu tiên với cảnh sát, chuông lại reo vang, điện thoại hiển thị số lạ. Kaori bắt máy, giọng nói trong đường dây khác với giọng khi nãy, nhưng vẫn là cảnh sát. Người này cho cô biết tên một bệnh viện ở Kyobashi, Fuyuki hiện đã hôn mê sâu, tình trạng rất nguy kịch nên đang phải làm phẫu thuật. Cảnh sát hỏi Kaori có thể đến ngay không? Cô bảo sẽ lập tức khởi hành, rồi cúp máy, chạy như bay ra khỏi căn hộ, lao thẳng lên taxi. Một khoản chi ngoài dự tính nữa rồi đây, sinh hoạt tháng tới lại trở nên chật vật cho mà xem. Nhưng thôi, giờ không phải lúc để băn khoăn tiền nong.

Trước cổng bệnh viện có mấy chiếc xe cảnh sát. Kaori vừa bước vào, vài ba người lập tức tiến ra đón cô, hai trong số họ mặc cảnh phục. Kaori hỏi thăm tình hình thì được biết Fuyuki vẫn đang phẫu thuật, nhưng nghe đến đoạn "Chưa rõ có cứu sống được không", cô gần như ngất xỉu. Người ta vội đỡ cô ngồi xuống ghế ở phòng chờ.

Kaori thắc mắc rất nhiều điều, nhưng chưa kịp mở lời đã bị chất vấn tới tấp. Cảnh sát hỏi cô về Fuyuki, hết chuyện này sang chuyện khác. Khổ nỗi tâm trí bấn loạn nên Kaori không trả lời được câu nào ra hồn. Cuối cùng hai cảnh sát đành bỏ cuộc và để cho cô yên. "Thôi thì mai đi!" Người có vẻ là cấp trên khẽ bảo bên tai người kia.

Kaori ngồi bất động trên băng ghế phòng chờ, một lòng một dạ cầu khấn cho Fuyuki tai qua nạn khỏi, đầu óc chộn rộn đủ mọi suy nghĩ. Như cảnh sát vừa cho biết thì họ chỉ định hỏi Fuyuki một vài câu mang tính thủ tục, nhưng không hiểu sao anh vùng chạy, lao ra đường để bị xe tải tông trúng. Kaori không đoán được lý do khiến Fuyuki phải chạy trốn, nhưng đến nước này thắc mắc cũng không để làm gì. Muốn biết chi tiết thì cứ hỏi thẳng Fuyuki là xong. Trên đời này, lời anh nói là đáng tin nhất, Fuyuki không bao giờ dối gian với

cô. Kaori luôn tin như thế.

Cô co chân lên ghế, vòng tay ôm quanh hai đầu gối và vùi mặt vào đấy. Lúc này cô không muốn nhìn thấy ai, không muốn nói chuyện với bất cứ người nào, không muốn nghe tin gì khác trừ việc Fuyuki qua khỏi. Nhắm nghiền mắt lại, Kaori tưởng như được quay về khoảnh khắc có Fuyuki bên cạnh, có anh ôm chặt lấy hai vai mình. Đó là cách họ đến bên nhau và cùng tồn tại tới tận bây giờ.

Cả hai đều là người Fukushima. Bố mẹ qua đời vì tai nạn lúc Kaori còn bé, cô được gửi vào trại trẻ mồ côi. Fuyuki bị chính mẹ ruột ruồng bỏ, bà mẹ sinh nở khi mới 18 tuổi, tác giả của bào thai thì quất ngựa truy phong. Fuyuki không bao giờ biết mẹ làm gì ở đâu.

Sau khi tốt nghiệp cấp ba, Kaori trở thành hộ lý, Fuyuki đi làm cho một nhà thầu xây dựng nhỏ. Họ vừa bước sang tuổi hai mươi thì nhà thầu nọ phá sản. Fuyuki rất muốn tiếp tục làm việc nhưng mãi mà không tìm được chỗ mới. Đến giờ Kaori không còn nhớ rõ ai là người đề xuất chuyển lên Tokyo ở, nhưng được đi cùng nhau thì họ chẳng do dự gì, nhất là khi cả hai vẫn thường tâm sự về niềm khao khát, ngưỡng mộ đối với cuộc sống Tokyo. Ở đó ắt có rất nhiều cơ hội việc làm, thu nhập sẽ khá khẩm hơn, và dù sao thì họ cũng không định ru rú cả đời nơi làng quê.

Cách đây năm năm, hai người gói ghém số tiền dành dụm ít ỏi và khăn gói lên Tokyo, thuê một căn hộ có diện tích khiêm tốn và bắt đầu sống chung. Cuộc sống dù cơ cực nhưng trong tim luôn tràn đầy hạnh phúc. Mỗi tối họ thường rủ rỉ về ước mơ của mình. Fuyuki nói anh muốn có một chỗ làm ổn định.

Tiếc rằng kinh tế toàn cầu ảm đạm hơn họ tưởng. Ước mơ dễ dàng tìm việc đã hoàn toàn sụp đổ. Fuyuki buộc phải chọn một trong hai con đường: vào làm thời vụ ở nhà máy thông qua cung ứng lao động, hoặc làm công nhật. Kaori thì gồng gánh cùng lúc nhiều công việc bán thời gian. Cứ thế, họ sống long đong trong tình trạng chạy ăn từng bữa. Dù cặm cụi làm việc đến đâu, tình hình vẫn không khá khẩm hơn.

Phúc chẳng hai, tai chẳng một. Năm ngoái Fuyuki vào làm cho

một nhà máy ở Kunitachi, nhưng đến nửa năm trước thì bị sa thải, từ đó trở đi sức yếu dần, tìm việc càng khó. Thu nhập giờ chỉ trông vào mình Kaori, thậm chí không đủ để trả tiền thuê nhà.

“Xin lỗi em nhé, Kaori. Anh đúng là thằng vô dụng, không làm gì nên hồn.” Gần đây Fuyuki thường xuyên than vãn như thế. “Nhưng anh vẫn đang cố gắng, nhất định anh sẽ làm cho em hạnh phúc, anh sẽ sớm tìm được việc để cuộc sống của em thoải mái hơn.”

Đúng rồi, anh phải cố gắng nhé, phải cố lên, phải cho em thấy lại gương mặt rạng rỡ của anh đấy! Kaori vòng hai tay ôm lấy đỉnh đầu, lòng khấn thầm như thế.

6

Đến gần hội trường Phòng Cảnh sát Nihonbashi, Matsumiya trông thấy Kobayashi và Sakagami đang đứng cùng nhau ở góc hút thuốc, mặt không trưng ra bất kì biểu cảm nào.

"Chào các anh!" Rất khuya đêm qua Matsumiya mới chia tay hai người này, về nhà đánh một giấc ngắn.

"Cậu nghĩ gì khi trông thấy mặt chúng tôi?" Kobayashi nhe hàm răng vàng khè vì nghiện thuốc lá ra hỏi.

"Chắc chẳng phải chuyện tốt lành."

Nghe Matsumiya nhận xét, Kobayashi trề môi gật đầu, "Tên đó vẫn chưa tỉnh lại. Rủi mà hắn ngủ lịm luôn thì phiền lắm đây. Chán quá đi mất! Cứ tưởng vụ này sẽ xử lý nhanh gọn, ngờ đâu..."

"Đã biết lại lịch hắn ta chưa ạ?"

"Tất nhiên phải biết rồi chứ. Đơn vị phụ trách khu vực đã bắt tay vào việc từ đêm qua mà."

Matsumiya im lặng gật đầu, nhìn về phía hội trường. Nhân viên Phòng Cảnh sát Nihonbashi hối hả chạy ra chạy vào, xem chừng đang khẩn trương sắp xếp văn phòng cho ban chuyên án.

Đêm qua, Matsumiya và các đồng nghiệp đang xem xét hiện trường ở cầu Edo thì nhận được tin đối tượng tình nghi gặp tai nạn giao thông. Nghe bảo hắn vùng chạy khi thấy xe tuần tra, vừa lao ra giữa đường thì bị xe tải chồm tới đâm trúng. Trong chiếc ví hắn mang có bằng lái xe của Aoyagi Takeaki, người vừa bị đâm chết ở cầu Edo, vì thế cảnh sát nghi ngờ hắn có liên quan đến án mạng.

Có một điều chắc chắn là khi nhận được tin báo, cảm giác nhẹ

nhõm đã nhen lên trong bầu không khí điều tra. Vì rất có thể đây chính là thủ phạm đâm Takeaki. Dù hắn đang phải đi cấp cứu, nhưng đợi tỉnh lại thẩm vấn là mọi tình tiết sẽ rõ ràng, vụ án sẽ giải quyết rốt ráo. Ai nấy đều đinh ninh như thế, do đó họ tạm thời giải tán luôn trong đêm và Matsumiya được thong thả về nhà.

"Giả sử hắn chết, vụ việc cũng có thể kết thúc êm xuôi." Sakagami đảo mắt ngó quanh rồi mới cất tiếng, khẽ khàng đến mức gần như không nghe thấy. "Trên người hắn có chiếc ví, đủ thấy đơn thuần là vụ giết người cướp của. Nếu nghi phạm chết, vụ án sẽ được khép lại theo hướng ấy."

Kobayashi nhăn mặt, "Kể cả thế, vẫn mất công thu thập một động tư liệu, êm xuôi chỗ nào hả? Ít nhất cũng phải trình ra hồ sơ chỉn chu, nội việc truy tìm dấu vết hiện trường đã đủ mệt rồi. Trong khi đó, hắn mà sống thì chỉ cần lời khai của hắn là xong. Thật tình, tôi cầu mong cho hắn qua khỏi." Dứt lời, Kobayashi dụi tắt điếu thuốc.

Ở hội trường, khâu chuẩn bị cơ sở cho ban chuyên án đã xong xuôi. Bàn ghế được đưa vào, bộ đàm vô tuyến, máy fax, điện thoại chuyên dụng và các thiết bị khác được sắp xếp ngay ngắn. Khi bắt đầu cuộc họp, chỗ ngồi cho các lãnh đạo cũng được bày biện xong.

Bàn của Matsumiya và các điều tra viên khác đều có đánh dấu cụ thể. Khi tiến đến chỗ dán giấy ghi tên mình, Matsumiya nhận ra một gương mặt quen thuộc ở ngay ghế bên cạnh.

"Hê!" Kaga Kyoichiro cất tiếng chào, nhưng vẫn ngồi lì tại chỗ.

Matsumiya còn đang lưỡng lự, chưa biết hỏi han thế nào thì Kobayashi đã bước tới.

"Ban nãy tôi có trao đổi với đội trưởng, lần này để cậu phối hợp hành động cùng Kaga nhé. Có vấn đề gì không?"

"Dạ không." Matsumiya lắc đầu rồi nhìn xuống Kaga, "Có gì nhờ anh giúp đỡ ạ."

"Vâng, mong cậu cũng giúp đỡ tôi."

Chờ cho tổ trưởng đi rồi, Matsumiya mới buông mình xuống ghế, "Chắc là tại các sếp nhớ đến vụ sát hại nữ sinh Nerima, nhờ anh Kyo phối hợp với em mà vụ án được giải quyết chóng vánh đấy."

“Bỏ cái kiểu gọi tôi bằng *anh Kyo* đi. Sợ cả cơ quan không biết chúng ta là họ hàng hả?”

“Thế em gọi là *thanh tra Kaga* nhé.”

“Nghe giả tạo!”

“Gọi bằng *anh Kaga* vậy.”

“Cũng được.” Người anh họ với gương mặt góc cạnh hài lòng gật đầu. “Lần trước tôi nói với cậu rồi, đã là vụ do Phòng 1 phụ trách thì các cậu mới là nhân vật chủ chốt. Có chỉ thị gì cứ nói ra, không phải ngại.”

“Tuy bảo là Phòng 1...” Matsumiya đang cau mày thì nghe rục rịch xung quanh. Các lãnh đạo đã xuất hiện ở cửa, đầu tiên là đội trưởng Ishigaki, tiếp theo là trưởng phòng và phó phòng Phòng 1, người đi cuối cùng là trưởng phòng Phòng Cảnh sát Nihonbashi.

Lãnh đạo vừa yên vị, cuộc họp giao ban điều tra lập tức bắt đầu. Chủ trì là Ishigaki. Thông qua báo cáo của trưởng ban hình sự, đội trưởng giám định, đội trưởng cơ động khu vực, các điểm chính yếu của vụ án dần dần hiện ra.

Nạn nhân là Aoyagi Takeaki, 55 tuổi, giám đốc sản xuất của Kim khí Kaneseki, một công ty chuyên sản xuất phụ kiện xây dựng, trụ sở ở Shinjuku. Dữ liệu chấm công cho thấy Takeaki rời khỏi chỗ làm lúc 6 giờ chiều qua. Đến giờ vẫn chưa hiểu vì sao ông ta lại có mặt trên cầu Nihonbashi. Phía gia đình cũng không biết gì hơn.

Takeaki bị đâm trong khoảng 8 giờ 45 đến 8 giờ 50 phút tối qua, tại đường hầm dưới cầu Edo. Sau đó ông ta cố gắng di chuyển về phía cầu Nihonbashi. Dù mau chóng được tuần tra viên Yasuda ở chốt trực gần đấy phát hiện và đưa ngay vào viện, Takeaki vẫn tử vong. Hung khí là con dao xếp có chiều dài tổng cộng 18 phân, riêng lưỡi dao dài 8 phân, cắm gần lút cán vào ngực nạn nhân, chắc vì khó rút ra nên thủ phạm đành để nguyên, và chỉ dùng thứ gì đó như vải xóa sạch vân tay trên chuôi dao.

Khoảng hai tiếng sau án mạng, vào lúc 11 giờ 10 phút, trong khi tuần tra ở khu vực lân cận, cảnh sát điều động khẩn cấp phát hiện ra đối tượng khả nghi ẩn nấp trong công viên Hamacho Ryokudo ở

Ningyocho. Cảnh sát đánh tiếng, định hỏi vài câu mang tính thủ tục thì đối tượng vùng chạy. Thấy cảnh sát đuổi theo, hắn cố băng qua đường Shin-Ohashi gần đó và va phải xe tải đang lưu thông, bị hất tung lên rồi đập đầu xuống đất, bất tỉnh. Khi gọi cấp cứu, cảnh sát tìm thấy trong ví đối tượng có bằng lái xe của Aoyagi Takeaki nên cho rằng đối tượng liên quan đến vụ giết người. Ngoài ra, còn tìm thấy cặp của Takeaki ở chỗ đối tượng ẩn nấp.

Họ tên và địa chỉ đối tượng được xác định dựa vào thông tin trên bằng lái xe hắn mang theo người. Yashima Fuyuki, 26 tuổi. Hiện cư trú ở Umeda, quận Adachi. Vào lúc 11 giờ đêm qua, đối tượng gọi đến một số lưu trong danh bạ dưới tên "Kaori". Điều tra viên liên lạc thử và biết được chủ số máy này là một phụ nữ tên Nakahara Kaori, hiện chung sống với đối tượng. Nghe tin, cô ta lập tức chạy đến bệnh viện, nhưng chưa thể trả lời rõ ràng vì vẫn trong tình trạng quá sốc.

Chiếc ví Fuyuki mang theo bên mình và cả chiếc cặp tìm thấy ở công viên đều đã được đem xác minh với gia đình Aoyagi, họ khẳng định là đồ vật của Takeaki.

Trên đây là phần tóm lược các thông tin đã sáng tỏ về vụ án. Dựa trên lượng thông tin này, bạn chuyên án sẽ vạch ra phương hướng và tổ chức lực lượng điều tra. Công việc chỉ mới bắt đầu nên khó tránh khỏi cảm giác bồn chồn căng thẳng. Dù vậy, theo đánh giá của Matsumiya thì không khí buổi họp hôm nay có phần nhẹ nhàng dễ thở hơn họp bình thường. Trong lúc trao đổi, trưởng phòng và phó phòng Phòng 1 thinh thoảng cười lộ cả răng, cho thấy không khí thoải mái ở bàn lãnh đạo. Matsumiya nhận thấy ngay cả các điều tra viên xung quanh cũng thả lỏng hơn, vai không gồng lên nữa. Có lẽ trong mắt họ, vụ án không quá hóc búa.

Sau cuộc họp, các điều tra viên tập hợp lại theo từng nhóm để nhận nhiệm vụ cụ thể. Matsumiya và Kaga được xếp vào nhóm của Kobayashi. Nhóm này phụ trách tìm hiểu nhân thân nạn nhân và những người có động cơ giết hại ông ta. Như bình thường thì phải thu thập toàn bộ các thông tin liên quan đến nạn nhân, nhưng lần này tình hình có hơi khác.

“Trước hết, cứ làm rõ mối quan hệ giữa nghi phạm và nạn nhân đã. Matsumiya và Kaga đến bệnh viện chỗ nghi phạm đi. Hình như cô gái sống chung với hắn vẫn túc trực ở đó từ đêm qua đến giờ. Có khi tâm trạng đã ổn định hơn, trao đổi được rồi đấy. Các cậu đi nhờ nhóm quản lý vật chứng ấy, vì họ sẽ đánh xe đến viện bây giờ.”

Nghe xong chỉ thị của Kobayashi, Matsumiya đáp, "Rõ, thưa sếp."

“Đợi tên Fuyuki kia tỉnh lại là mọi việc sẽ được giải quyết chóng vánh.” Có thể nghe ra giọng Kobayashi lạc quan hơn bình thường. “Tuy nhiên, cứ chuẩn bị tinh thần cho trường hợp xấu nhất, làm được gì thì cố mà làm.”

Nhóm quản lý vật chứng là nhóm của Sakagami. Anh ta bắt cặp với một điều tra viên trẻ tuổi ở Phòng Cảnh sát Nihonbashi. Cầm lái chính là người trẻ tuổi này. Kaga ngồi ghế phụ, Matsumiya và Sakagami chui vào bằng sau.

“Vụ này làm nhanh được thì tốt.” Sakagami lên tiếng ngay khi xe lăn bánh. “Cầu cho cái tên Fuyuki kia hồi tỉnh, khai ra hết mọi chuyện. Và lý tưởng nhất là không có tình tiết gì quá phức tạp mà chỉ đơn thuần là một vụ giết người cướp của thôi. Kiểu như thủ phạm không cần quan tâm đối phương là ai, chỉ ra tay vì thấy nạn nhân có vẻ rủng rỉnh, đại loại thế.”

“Tôi cũng cho đây là một vụ giết người cướp của, vì nghi phạm lấy đi cả ví lẫn cặp nạn nhân mà.” Matsumiya tán thành.

“Nếu đúng thì tốt quá, nhưng còn nhiều điểm vẫn khá khúc mắc. Thông thường kẻ cướp có chọn một nơi như vậy để ra tay không? Dù ít người qua lại đến đâu, đấy vẫn là trung tâm khu phố. Dù giờ giấc đã rất trễ, nhưng không đảm bảo không có người lai vãng, bị bắt gặp là toi. Ai suy nghĩ bình thường đều không mạo hiểm như thế.”

“Ngộ nhỡ không suy nghĩ bình thường thì sao? Ví dụ vừa chơi thuốc xong?”

“Nếu hắn chơi thuốc thì lúc họp ban nãy đã nhắc đến rồi. Hắn đi cấp cứu, kiểu gì chẳng làm xét nghiệm máu với xét nghiệm đủ thứ hết. Đã không chơi thuốc, hay là say rượu hăng máu, lỡ tay giết người chăng! Tiếc rằng hung khí thủ sẵn cho thấy hành vi sát nhân

kia là tính toán từ trước. Khổ thật, tóm lại là trong cả vào tên Fuyuki đó đấy, cầu cho hắn tai qua nạn khỏi.” Sakagami vò đầu bức tóc, xem chừng rất bực mình.

Matsumiya nhìn chằm chằm vào gáy Kaga đang ngồi ghế phụ. Im lìm, mắt dõi thẳng ra trước, hoàn toàn không tham gia vào cuộc trao đổi của các thành viên Phòng 1, tỏ rõ không ai hỏi thì anh ta cũng không dư hơi.

Tuần tra viên Saeki thuộc tổ an ninh khu vực đã túc trực trong bệnh viện suốt từ đêm qua để làm kênh liên lạc cho cảnh sát. Saeki cho biết không có gì bất thường xảy ra. Fuyuki đã được chuyển sang phòng chăm sóc đặc biệt, hiện giờ vẫn chưa cho phép người ngoài vào gặp.

“Cô gái tên Kaori thì sao?” Matsumiya hỏi.

“Cho tới ban nãy cô ta còn ngồi ở góc phòng khách. Sau đó bảo là ra cửa hàng tiện lợi, chắc sắp quay lại thôi.”

“Suốt cả đêm cô ta chỉ ngồi ở đây à?”

“Hình như thế.”

“Nhưng người thân vẫn chưa được vào thăm mà nhỉ? Cứ ở lì trong bệnh viện cũng có làm được gì đâu…”

“Đúng thật…”

Matsumiya thở dài, đưa mắt nhìn sang Kaga và Sakagami.

“Lúc họp có nghe rồi, cô ta sốc quá nên chưa thể nói năng rành mạch. Tâm trạng xáo trộn, tạm thời mất khả năng phán đoán sáng suốt chăng?” Sakagami thì thầm nhận xét.

Trong lúc chờ Kaori quay về, cả nhóm hỏi thăm bác sĩ điều trị cho Fuyuki. Cầm dao mổ suốt năm tiếng đồng hồ, mổ xong còn ở lại trực, vừa ngủ vật vờ vừa trông chừng tình trạng hậu phẫu của bệnh nhân nên ông bác sĩ tầm bốn lăm bốn sáu với thân hình gầy gò trông hơi cau có.

“Tôi xin phép bỏ qua phần giải thích mang tính chuyên môn, chỉ nói đến điểm nghiêm trọng nhất của trường hợp này. Vết nứt phức tạp ở hộp sọ gây chấn thương não, đẩy cậu ta vào tình trạng hôn mê. Nói đơn giản là thế.”

“Bệnh nhân có khả năng tỉnh lại không? Và có thì khoảng khi nào hả bác sĩ?”

Đáp lại thắc mắc của Sakagami, bác sĩ lắc đầu lạnh lùng, “Đối với câu hỏi này, tôi phải trả lời là không biết. Nói trắng ra, bệnh nhân không tỉnh lại là bình thường, mà tỉnh luôn bây giờ cũng là bình thường. Không ít trường hợp hôn mê sâu cả mấy tháng trời, cuối cùng vẫn tỉnh lại một cách thần kì. Tuy vậy, các ca chìm vào giấc ngủ vĩnh hằng thì thường nhiều gấp mấy lần các trường hợp còn lại đấy.”

Matsumiya đứng chếch phía sau, nhìn hai vai Sakagami thõng xuống, chợt nghĩ bộ dạng mình nhìn từ đằng sau bây giờ hẳn cũng y chang.

Khi họ quay xuống tầng một thì Saeki tiến đến đón, theo sau là một cô gái trẻ, chắc là Nakahara Kaori. Cô mặc sơ mi đóng thùng với quần jeans, bên ngoài khoác áo mỏng, tay ôm áo phao và túi xách rất to, mặt nhợt nhạt, không trang điểm, mái tóc xõa dài hơi rối.

Có một quán cà phê ở cuối hành lang, bọn họ bèn mời Kaori vào đấy. Vừa may quán đang vắng khách, họ trình bày và được phép trưng dụng hai bàn ở góc trong cùng. Sakagami ngó nghiêng tìm gạt tàn, nhưng tất nhiên chẳng có cái nào vì bệnh viện cấm hút thuốc.

“Tâm trạng cô ra sao?” Matsumiya hỏi Kaori. “Đã bình tĩnh lại chưa?”

Cô gái cúi gằm mặt, trả lời rất khẽ, “Một chút.”

“Cô đã nghe kể các chi tiết liên quan đến vụ án chưa?”

Không thấy hồi đáp, Matsumiya liếm môi, “Tối qua, một người đàn ông bị đâm ở Nihonbashi, quận Chuo. Cảnh sát lập tức tiến hành truy tìm xung quanh và phát hiện ra đối tượng khả nghi. Nhưng khi khi định tiếp cận để hỏi một số câu mang tính thủ tục thì người đó đột ngột vùng chạy, và đụng phải xe tải giữa lúc cố băng qua đường. Người vùng chạy đó, chính là Yashima Fuyuki.”

Kaori ngẩng mặt lên, đưa mắt nhìn khắp các điều tra viên, ánh mắt dừng lại ở Matsumiya, “Ban nãy tôi có xem tin tức, nhưng anh ấy không bao giờ hành động như thế đâu. Đâm người ấy...”

“Thực tế là Fuyuki đã cầm ví tiền của nạn nhân đấy.” Kaori mở to mắt kinh ngạc, giọng yếu ớt hẳn đi, “Chắc chắn có gì nhầm lẫn ở đây rồi.” Dứt lời lại cụp mắt xuống.

“Khoảng 11 giờ đêm qua cô nhận điện của Fuyuki? Hai người nói gì?”

“Không có gì... Không có gì đặc biệt quan trọng.

“Cô cho chúng tôi biết nội dung cuộc gọi được không?”

Kaori nghẹn lời mất một lúc, mới nói, “Anh ấy bảo sắp...” Cô ho khan như mắc đờm trong họng. “Anh sắp về rồi. Xin lỗi vì về trễ... Chỉ thế thôi.”

“Cô không hỏi Fuyuki ở đâu và làm gì ngoài đường đến tận lúc ấy à?”

“Không.”

“Hôm qua Fuyuki ra khỏi nhà lúc mấy giờ?”

“Tôi không rõ. Vì tôi ở chỗ làm thêm đến tận 8 giờ tối. Tầm 5 giờ chiều, anh ấy nhắn tin bảo sắp đi phỏng vấn.”

“Phỏng vấn?”

“Phỏng vấn xin việc. Anh ấy bảo tìm được chỗ có thể sẽ nhận mình, bây giờ phải đi gặp người của công ty đó...”

Matsumiya chồm người tới trước, “Tức là Fuyuki đang thất nghiệp, đúng không?”

Kaori đáp “Vâng”, mặt nghiêm lại, “Nhưng như tôi đã nói, những hành vi kiểu như tấn công người khác để cướp giật, anh ấy dứt khoát không làm đâu. Hẳn là hiểu lầm. Có gì sai lạc ở đây.” Mắt cô đỏ hoe.

“Được rồi, được rồi.” Matsumiya cố trấn an Kaori. “Giờ chúng tôi muốn tìm hiểu về Fuyuki. Cứ trả lời theo những gì cô biết nhé. Trước hết, hai người gặp nhau trong hoàn cảnh nào?”

“Hoàn cảnh nào thì liên quan gì đến vụ án?”

“Cô đừng lo. Nếu đúng là hiểu lầm thì để làm sáng tỏ, chúng tôi phải nắm bắt tất cả mọi thông tin. Tôi biết là rất phiền cho cô, nhưng mong cô hợp tác.”

Matsumiya hơi cúi đầu xuống. Với vẻ miễn cưỡng, Kaori bắt đầu

bộc bạch về cuộc đời hai người. Nghe đến đoạn cả Kaori và Fuyuki đều lớn lên ở trại trẻ mồ côi, Matsumiya rất ngạc nhiên.

“Dù không có tiền, chúng tôi vẫn hạnh phúc, cho đến khi anh ấy bị sa thải, cách đây nửa năm. Fuyuki bảo chẳng biết mình đã làm gì để bị tống cổ ra nữa. Hợp đồng chấm dứt vì một lý do hết sức mù mờ.” Phẫn nộ nhen nhóm trong giọng Kaori.

“Đấy là công ty nào?” Matsumiya hỏi tiếp.

“Tôi không rõ, một công ty sản xuất phụ kiện. Nghe bảo là dùng trong xây cất công trình, kiểu cao ốc.”

“Cao ốc?” Một ý nghĩ chợt lóe lên trong đầu Matsumiya, “Công ty tên gì?”

Kaori chau mày cố nhớ, “Kaneda... phải không nhỉ? À không, hình như là Kanemoto...” Cô lẩm bẩm.

“Ý cô là Kaneseki?”

“A đúng đúng, chính nó.”

Matsumiya, Sakagami và Kaga đưa mắt nhìn nhau. Sakagami thì thầm vào tai điều tra viên trẻ tuổi bên cạnh. Với dáng điệu bồn chồn thấy rõ, cậu ta đứng dậy và bước ra khỏi quán, hẳn là đi báo tin về văn phòng.

“Fuyuki còn kể với cô chuyện gì liên quan đến Kaneseki nữa không? Nhắc đến tên ai chẳng hạn?” Matsumiya tiếp tục khai thác.

Sau một hồi tư lự, Kaori lắc đầu, “Không có ấn tượng gì đặc biệt. Anh ấy chỉ phàn nàn là tự dưng bị sa thải thôi. Fuyuki vốn không giỏi giải thích nọ kia. Nhưng tại sao anh lại hỏi chuyện này? Có vấn đề gì với công ty đó ư?”

“À không, tiện thì hỏi.”

Matsumiya lấp liếm, nhưng Kaori cứ chằm chằm nhìn lại, chừng như thấy chưa thuyết phục.

“Nói cho tôi biết đi. Từ nãy đến giờ chỉ toàn anh hỏi còn tôi trả lời, như thế có công bằng không?”

Matsumiya đang bối rối thì Kaga ở bên cạnh xen vào, “Cứ cho cô ấy biết đi, có sao đâu. Sớm muộn gì cũng nghe đến thôi. Lại lịch nạn nhân sẽ được công khai trên bản tin buổi tối mà.”

Quả có vậy! Matsumiya liền nhìn thẳng vào Kaori, “Người bị đâm ở Nihonbashi làm việc cho Kim khí Kaneseki.”

Xem chừng Kaori chưa thấm thía ngay ý nghĩa của thông tin này. Phải vài lần chớp mắt mới hiểu, cô há miệng hớp hơi, “Cho nên anh... anh muốn nói Fuyuki chính là người đã đâm nạn nhân? Không đời nào... Những việc như thế anh ấy tuyệt đối không làm đâu.” Đôi mắt đỏ hoe trào lệ, Kaori luống cuống rút khăn trong túi xách ra lau.

“Gần đây tâm trạng của Fuyuki thế nào? Có gì khác so với trước đây không?”

“Không có. Không có gì khác cả.” Kaori lắc đầu, tay vẫn lau nước mắt.

“Cuộc sống thường nhật của hai người có gì thay đổi không? Tốt hay xấu cũng được, cô cứ kể ra giúp.”

“Không có. Bình thường. Mọi thứ đều bình thường.

Kaori máy móc đáp, chắc không còn hơi sức đâu cân nhắc về cách trả lời của mình nữa.

“Xin lỗi, tôi hỏi cô việc này được không?” Sakagami xen vào, đặt một tấm ảnh polaroid trước mặt Kaori. Ảnh chụp con dao còn dính vết máu. “Cô trông thấy con dao này bao giờ chưa?”

Kaori vẫn áp chặt khăn tay lên má, hé mắt nhìn. Bề mặt lưỡi dao loang lổ những vệt rờn rợn, chắc là vết máu dính lại.

“Cô có thấy Fuyuki cầm con dao này bao giờ không?” Sakagami dồn dập hỏi.

Kaori lắc đầu, “Không. Chưa nhìn thấy bao giờ.”

“Thật sao? Cô cố nhìn cho kĩ nhé. Ví dụ Fuyuki mang theo để phòng thân?”

“Không có đầu. Anh ấy không phải loại người giắt dao tùy thân như thế.” Kaori đưa tay hất hất như muốn đẩy tấm ảnh ra xa, rồi gục mặt xuống bàn, òa lên nức nở.

7

Nắng cuối thu xuyên qua kẽ rèm lọt vào phòng. Yuto áp tai vào điện thoại, một góc tâm trí vơ vẩn nghĩ, nắng đẹp như thế để làm gì cơ chứ.

"Tôi nắm được tình hình rồi. Mọi thủ tục cần thiết cứ để tôi lo, em không phải bận tâm đâu." Giáo viên chủ nhiệm Sanada nói bằng giọng trang nghiêm. "Lúc này quan trọng hơn hết thảy là phải chú ý sức khỏe. Tôi biết em không thiết gì ăn uống, nhưng vẫn phải cố mà bổ sung sinh dưỡng hẳn hoi vào. Nếu gặp khó khăn thì cứ nói, bất kể chuyện gì, tôi sẽ trợ giúp tối đa. Chắc còn nhiều việc phải lo, em hãy gắng sức chia sẻ với mẹ. Giờ gia đình chỉ trông cậy vào em thôi đấy."

"Vâng, em hiểu rồi."

"Vậy thì tốt, vững vàng lên."

"Vâng!" Yuto đáp rồi cúp máy. Giáo viên chủ nhiệm ngày thường hời hợt, chẳng đáng tin cậy cho lắm, thế mà hôm nay lại nói được những lời như thế, nghe không có vẻ gì là đãi bôi qua chuyện. Yuto tiếp tục gửi tin nhắn cho một người khác. Đó là Sugino Tatsuya, bạn cùng lớp với cậu. Hồi cấp hai, ngoài học chung lớp thì họ còn sinh hoạt chung ở câu lạc bộ bơi lội, nhưng lên cấp ba cả hai chẳng còn tham gia bất kì hội nhóm nào nữa.

Sau vài giây suy nghĩ, Yuto quyết định đặt tiêu đề tin nhắn là "BỐ TAO MẤT".

> Đọc tiêu đề tin nhắn chắc mày ngạc nhiên lắm, nhưng đó là sự thật. Có khi mày xem ti vi rồi cũng nên. Bố tao bị đâm chết. Trong thời gian sắp

tới tao không đến trường được, mọi việc đành trông cả vào mày. Cũng chưa biết có thể học tiếp lên đại học không. Trước mắt, nhờ mày nhắn mọi người là không cần phải gửi lời động viên an ủi làm gì đâu, tao sẽ thấy rất phiền. Thế nhé, liên lạc lại sau.

Nhấn gửi đi rồi, Yuto lại ngã vật ra giường. Đầu nặng trĩu, người mệt nhừ. Cậu không chắc đêm qua mình có ngủ được không. Nhưng chẳng thể có chuyện hai mắt nhắm mà còn thức thao láo suốt mấy tiếng đồng hồ được, nên chắc cậu đã mơ màng thiếp đi được một lúc. Lẽ ra khi thức dậy phải thấy thư thái hơn, nhưng Yuto lại không có chút cảm giác nào như thế.

Một lát sau hồi âm được gửi đến với tiêu đề “Re: BỐ TAO MẤT”.

Tao không biết phải nói gì với mày lúc này. Tao vừa xem tin tức trên mạng. Đúng là một chuyện quá sức tồi tệ nhỉ. Đã rõ điều mày muốn nhắn gửi. Tao hiểu cảm giác phiền phức khi phải nghe an ủi, động viên từ quá nhiều người. Thể nào mọi người cũng tìm đến tao để hỏi thăm về mày, tao sẽ tranh thủ nói cho họ biết ý mày.

Thật lạ, nhắn tin qua lại thế này, Yuto có cảm giác cái thực tế bố mất một lần nữa ập đến đeo bám mình. Thế là gia đình không còn trụ cột. Lối sống trước đây coi như hiển nhiên giờ không quay lại được nữa. Càng nghĩ càng thấy bất an. Dù đầu còn váng vật, Yuto vẫn cố lồm cồm ngồi dậy. Thay quần áo xong, cậu bước ra khỏi phòng, đi xuống cầu thang, nghe tiếng mẹ vọng lên từ phòng khách.

“Con chẳng biết gì cả... Tổ chức đám tang thế nào, con chưa nghĩ ra... Thì con nói rồi, chẳng biết gì cả... Hoàn toàn mù tịt về những việc như vậy.”

Yuto mở cửa phòng khách, thấy mẹ cầm ống nghe máy bàn. Qua cách nói chuyện, có thể đoán được đây là cuộc gọi của người thân.

“Con cúp máy đã nhé. Có tin gì mới con sẽ liên lạc lại sau... Vâng... Vâng... Tạm biệt.” Fumiko đặt điện thoại xuống, thở dài thườn thượt.

“Ai vậy mẹ?” Yuto hỏi.

Fumiko quay mặt lại, “Bà ngoại mày, ở Sendai.”

“À à,” Yuto gật gật đầu. Nhà mẹ đẻ Fumiko ở Sendai, bà ngoại vẫn khỏe mạnh, cậu ruột của Yuto cũng sống ở đấy. “Bà gọi cho mẹ ạ?”

“Ừ. Cậu mày xem tin biết chuyện, nghĩ là phải gọi điện xuống hỏi thăm xem sao. Mẹ với cậu đang trao đổi thì bà ngoại chen ngang, hỏi hết chuyện này đến chuyện khác, thật lôi thôi. Mẹ đã bảo không biết gì cả rồi mà...” Fumiko đang kể cho con trai nghe thì chuông điện thoại lại réo vang. Bà cau mày nhấc ống nghe, nhưng khi nhìn thấy hiển thị số gọi đến, nét mặt bà giãn ra một chút. “Vâng, nhà Aoyagi xin nghe... À vâng, nê... Vâng vâng, chúng tôi thì lúc nào cũng được... Thế à? Vâng, chúng tôi rất mong được giúp đỡ... Vâng, chúng tôi đợi chú nhé.” Cúp máy xong, Fumiko quay sang bảo con trai, “Chú Kotake. Gọi hỏi xem giờ đến nhà mình có tiện không. Hình như đến thay mặt công ty của bố.”

Người tên Kotake này là cấp dưới trực tiếp của ông Takeaki. Từ khi còn bé anh em Yuto đã biết ông ta. Vậy là việc bố ngộ nạn đã truyền đến tai mọi người ở công ty.

“Mẹ gọi điện đi Matsumoto chưa?” Yuto hỏi. Thành phố Matsumoto tỉnh Nagano là quê hương Takeaki, hầu như không còn ai ruột thịt, ông bà nội đã qua đời, chỉ lác đác vài người họ hàng nhưng hiếm khi liên lạc.

“Rồi... Mẹ đã gọi điện báo cho cô Kiyoko. Cô ấy chưa xem tin tức nên mẹ phải giải thích khá vất vả. Đang kể giữa chừng thì cô òa khóc.”

Kiyoko là em gái ông Takeaki. Cô lấy chồng và đi làm dâu ở thành phố khác cũng thuộc tỉnh Nagano. Phải ba năm rồi Yuto chưa gặp cô, chỉ còn ấn tượng cô là người mạnh mẽ và rất hay cười. Cho nên cậu không sao tưởng tượng nổi vẻ mặt cô khi khóc.

Haruka lững thững bước vào, không thấy nước mắt nhưng mí mắt hơi sưng.

“Hai đứa gọi điện cho trường chưa?” Fumiko hỏi.

“Rồi ạ.” Yuto trả lời.

Haruka gật đầu nói thêm, “Cô giáo con đã biết tin, chỉ không ngờ nạn nhân lại chính là bố nhà mình, nên sửng sốt quá.”

Yuto cầm điều khiển bật ti vi. Màn hình xuất hiện biểu đồ thời tiết, phát thanh viên đang đưa tin dự báo. Yuto chuyển sang kênh khác. Có rất nhiều kênh tin tức, nhưng chưa kênh nào đưa tin về sự việc xảy ra đêm qua thì phải, Yuto lại chuyển về kênh dự báo thời tiết lúc đầu.

“Anh cứ bật sẵn ti vi đi, thể nào trong số đó cũng có đài đưa tin thôi. Chắc chắn luôn.” Haruka lên tiếng.

Tâm trạng hiện giờ của Yuto khá phức tạp. Một mặt cậu không muốn xem tin tức về án mạng của bố mình, mặt khác vẫn muốn biết truyền thông đại chúng đưa tin ra sao. Cảm giác này giống y như kiểu biết sẽ rất nhói nhưng vẫn không ngăn được ý muốn đưa tay chọc vào chỗ răng sâu để cảm nhận cơn đau.

Tiếng chuông vang lên ngoài thềm. Có lẽ là Kotake. Fumiko chạy lại chỗ liên lạc nội bộ. “Alô... Hả? À không, sao tự dưng lại hỏi chuyện đó... Xin lỗi. Tôi không thể trả lời được. Xin lỗi anh.” Bà bỏ ống nghe xuống với vẻ bấn loạn.

“Ai vậy mẹ?” Yuto hỏi.

“Bên đài truyền hình. Họ bảo muốn tìm hiểu cảm xúc của mẹ lúc này...”

“Sao lại cư xử thế được nhi. Chương trình chuyện phiếm đúng không mẹ?”

“Hình như không phải.”

Haruka bật dậy, chạy như bay ra khỏi phòng. Từ phòng khách vẫn có thể nghe thấy tiếng bước chân cô bé lao trên cầu thang.

Yuto thở dài, “Sao thế này hả trời...”

“Không biết những người đó nghĩ gì trong đầu nữa? Đã bảo là nhầm chỗ rồi mà cứ...”

Haruka từ gác hai phóng xuống, “Có ô tô đậu trước cửa nhà mình, xung quanh là mấy người như ở đài truyền hình cứ lượn lờ qua lại.

Yuto đi lại phía cửa kính trông ra vườn. Con đường trước nhà

không thể nhìn vào tận đây được, nhưng do cảm giác không thoải mái nên cậu vẫn kéo kín rèm lại.

“Đáng ghét thật. Thế này thì làm sao mà đi ra ngoài được.” Fumiko chán nản nói.

Đúng lúc đó, từ ti vi phát ra tiếng nhạc nền cực kì khó chịu và phù phiếm. Xuất hiện trên màn hình là khung cảnh cầu Nihonbashi. Chạy ở chân màn hình là dòng chữ: *Góc khuất của phồn hoa đô hội! Án mạng ở trung tâm Tokyo!*

Hơn 10 giờ sáng, Kotake cùng hai cấp dưới đến thăm ba mẹ con Fumiko. Sau khi trịnh trọng tỏ lời chia buồn, họ không dông dài mất thời gian mà thảo luận ngay với Fumiko về những việc cần làm sắp tới. Mang tiếng thảo luận nhưng toàn họ đưa ra ý kiến, Fumiko chỉ biết ngồi nghe. Yuto ra ngồi cùng theo yêu cầu của mẹ, nhưng cậu hoàn toàn mù tịt trước mọi chuyện liên quan đến công ty của bố mình.

Họ đề cập tới cả việc tổ chức tang lễ, nhưng hiện tại thi thể Takeaki chưa được trả về nên không sao chốt hạ được. Cuối cùng mọi người quyết định sẽ chuẩn bị dần dần, còn ngày giờ cụ thể thì đợi xác nhận với phía cảnh sát sau. Kotake hết sức ngỡ ngàng về diễn biến án mạng, nói chung các đồng nghiệp của Takeaki đều không hiểu nổi ông làm gì ở chỗ cây cầu.

“Ban nãy Phòng Cảnh sát Nihonbashi có gọi điện, bảo trưa nay sẽ phải người đến công ty. May ra khi đó chúng ta sẽ biết cụ thể hơn.” Kotake nói bằng giọng nặng nề.

Trong lúc họ ghé nhà, còn có cơ man nào là điện thoại của họ hàng và người quen. Fumiko bảo con bắt máy giúp nên Yuto thay mặt mẹ trả lời tất cả. Cậu biết họ gọi đến không phải do tọc mạch mà thực sự lo lắng cho gia đình mình, nhưng vẫn thấy khó chịu trước kiểu quan tâm phiền nhiễu này, giá như họ suy nghĩ tế nhị hơn thì tốt. “Nhà cháu vẫn chưa nắm rõ tình hình ạ...” Cứ phải lặp đi lặp lại cùng một nội dung, Yuto không khỏi kiệt sức, chưa kể còn phải thưa gửi cảm ơn dài dòng.

Chuông cửa cũng réo liên tục. Phần lớn là phóng viên của chương trình chuyện phiếm truyền hình. Đã bảo không có gì để nói rồi, thế mà vẫn có người cố hỏi, "Có điều gì muốn nói với thủ phạm không?" Người trong nhà đành phải phớt lờ rồi tắt máy.

"Dù gì đây cũng là vụ giết người ở ngay trung tâm Tokyo, nên mới thu hút nhiều sự chú ý của truyền thông. Khi ra chúng tôi sẽ nhắc họ." Kotake nói thế trước lúc rời khỏi nhà Aoyagi.

Hình như ông ta có nhắc thật, vì không thấy chuông cửa réo nữa. Chắc bọn họ đã từ bỏ việc tìm hiểu cảm tưởng của người nhà nạn nhân.

Đến gần trưa, ba mẹ con đã có thể ngồi vào bàn để dùng bữa. Thực đơn hôm nay gồm toàn những món nguội: salad trộn trứng và thịt lợn xông khói, ăn kèm bánh mì nướng và xúp đóng hộp. Đều không thấy ngon miệng nhưng ai nấy vẫn máy móc tống hết xuống dạ dày, hầu như chẳng nói với nhau câu nào.

Ăn xong, Yuto kiểm tra điện thoại thì thấy có vài tin nhắn mới. Của bạn cũ và bạn học hồi cấp hai. Tất cả đều ngụ ý khích lệ, động viên tinh thần. Nhưng Yuto không có lòng dạ nào để hồi âm. Mặc dù rất muốn nghĩ theo hướng họ nhắn tin đơn giản là vì lo lắng cho mình, nhưng cậu vẫn không thể xua đi cảm giác rằng thật ra họ muốn thỏa mãn sự tò mò đang được kích thích cao độ mà thôi.

"Anh ơi." Cô em gọi cậu lại, hất cằm ra hiệu về phía ti vi.

Trên màn hình là một tấm bản đồ đơn giản, hai anh em kinh ngạc khi đọc thấy dòng chữ "cầu Nihonbashi". Phát thanh viên vừa thuyết minh vừa cầm gậy di từ điểm này đến điểm khác trên bản đồ.

"... Chẳng là, ở phía Nam cầu Edo có một đoạn đường hầm ngắn, chừng chục mét. Trên đoạn đường này có những vết máu được cho là của nạn nhân Aoyagi Takeaki. Nói một cách ngắn gọn, hiện trường giết người rất có khả năng là ở đây. Nghi phạm, hiện đang bất tỉnh, đã rời khỏi đường hầm này và chạy về hướng Đông với ý đồ tẩu thoát sau khi cướp ví và cặp của nạn nhân. Mặt khác, ông Aoyagi Takeaki dù bị thương nặng vì vết đâm, vẫn cố di chuyển theo hướng ngược lại để ra khỏi đường hầm, đi về phía cầu Nihonbashi. Hiện giờ

có hai hướng suy luận được đặt ra để lý giải cho hành động của nạn nhân. Thứ nhất, ông ta muốn chạy trốn khỏi hung thủ. Thứ hai, là nhằm mục đích kêu cứu.”

Phát thanh viên nói rất nhanh và trôi chảy. Yuto chăm chú lắng nghe. Đúng là tối qua cảnh sát có nói Takeaki bị đâm ở địa điểm khác, rồi mới cố đi bộ lên cầu Nihonbashi. Cứ cho là thế đi, nhưng chẳng lẽ một người bị đâm loạng choạng đi trên đường lại không thu hút được sự chú ý của bất kì ai hay sao?

Như thể đọc được thắc mắc của Yuto, phát thanh viên bắt đầu giải thích.

“Đúng là có một công ty chứng khoán tọa lạc trên quãng đường từ cầu Edo đến cầu Nihonbashi, nhưng khi hỏi chuyện một số người dân sống ở gần đó, chúng tôi được biết thường là vào 9 giờ tối, ứng với thời điểm xảy ra vụ việc, công ty chứng khoán đã đóng cửa, hầu như không còn ai ra vào. Lượng người qua lại khu này cũng cực kì ít, nên việc nạn nhân đi được đến cầu Nihonbashi mà không hề lướt qua ai là hoàn toàn có thể hiểu được.”

Yuto vừa nghe vừa lan man nghĩ về tình cảnh bố mình gặp phải. Bước đi với vết thương chí mạng nơi ngực, chắc chắn là rất đau. Người cứng đầu hiếu thắng như ông Takeaki tất nhiên không muốn để ai thấy khuôn mặt nhăn nhúm của mình, nhưng bây giờ đâu phải lúc để bướng bỉnh như ngày thường. Với đầu óc mụ mẫm, bố đã nghĩ gì khi lê chân bước đi?

Cứ cho là mọi chuyện thực sự đã diễn ra như vậy, nhưng tại sao lại là cầu Nihonbashi? Tại sao bố lại muốn đến đó? Kotake và mấy người ở công ty cũng rất thắc mắc về địa điểm này, cho nên lý do hẳn không liên quan gì đến công việc.

Fumiko đã đến chỗ các con tự khi nào và giờ đang dán mắt vào màn hình, tay siết chặt chiếc khăn. Haruka thổn thức.

Trên ti vi, các trí thức và khách mời với vai trò bình luận bắt đầu tọa đàm. Cõi đời ngày một tồi tệ, lòng người ngày một cằn cỗi, mạng người ngày một mong manh... Bọn họ thi nhau tuôn ra những câu nhẹ bẫng.

Yuto chộp lấy điều khiển ti vi, bấm nút chuyển kênh. Màn hình đột nhiên cận cảnh vào một khuôn mặt cậu từng nhìn thấy ở đâu đó, một phụ nữ đứng tuổi. Yuto còn đang cố nhớ xem là ai thì nghe Fumiko lẩm bẩm, “Cô Yamamoto... Ở kìa, chẳng phải cô hàng xóm cách nhà mình ba căn đó sao?”

À à, Yuto đã nhớ ra, cậu từng trông thấy người này vài lần trên đường.

“... Vâng, anh ấy có vẻ là người đàng hoàng, nghiêm túc. Hình như là kiểu đàn ông mà vợ con có thể nương tựa được, gia đình họ trông cũng hạnh phúc, vậy mà... Tôi rất lấy làm tiếc...” Bà Yamamoto phát biểu cảm tưởng khi micro chĩa về phía mình.

Yuto tắt tivi, ném điều khiển ra một góc thật xa. Cũng biết người phụ nữ đó chẳng có ác ý gì, nhưng nghe bà ta tự tiện bình phẩm về gia đình mình, Yuto vẫn thấy bực bội. Haruka xì mũi vào khăn giấy, nước mắt chảy ròng ròng trên mặt.

“Phiền thế, lèo nhèo mãi từ nãy đến giờ.”

Khi Yuto sốt ruột phàn nàn, cô em gái liền giương đôi mắt đỏ hoe lên lườm.

“Em còn biết phải làm gì nữa. Em buồn thật mà. Tại em khác anh.”

“Gì nữa? Khác chỗ nào? Ý mày vì mày là con gái nên phải khác á?”

“Không phải con gái. Em có phải đồ ngốc đâu. Khi bảo em khác anh, ý em là em luôn coi trọng bố, em muốn báo hiếu bố.”

“Lảm nhảm cái gì thế hả? Không phải mày mới là đứa hay nói xấu sau lưng bố sao.”

“Chỉ những lúc bị bố mắng thôi. Đâu phải lúc nào cũng thế. Còn anh thì đến phút cuối vẫn khăng khăng ghét bỏ bố mình, đúng chưa? Hằng sáng anh đều cố tình ra khỏi nhà thật sớm để tránh đụng mặt bố, không phải sao? Sáng qua cũng thế chứ đâu.”

Yuto cứng họng trước tràng phản pháo của em gái, vì những lời đó đã chạm trúng tim đen cậu.

“Tao cũng coi trọng bố.” Giọng cậu trầm xuống.

“Nhưng không phải vì yêu thương, đúng chưa? Anh chỉ đang lo thu nhập nhà này cụt mất thôi chứ gì.”

“Đủ rồi, mày thì hơn à?”

“Em nói em khác anh đấy thôi. Lúc nào em cũng yêu quý bố.” Haruka hếch mũi lên. “Nên em mới khóc.”

“Thế sao mày còn bảo bố không biết đến ai?”

“Em nói hồi nào?”

“Mày có nói!”

“Yuto, thôi đi. Cả con nữa, Haruka.” Fumiko uể oải nói, tay ấn ấn thái dương. “Hai đứa đừng cãi nhau nữa. Mẹ xin hai đứa, cố mà hòa thuận với nhau hộ mẹ.”

Sự im lặng ngột ngạt bao trùm căn phòng. Yuto cầm điện thoại nhỏm dậy, “Con ra ngoài một lát.”

“Mày định đi đâu?”

“Con chưa biết. Tạm thời chỉ thấy không thể ở nhà thêm được nữa.”

“Mày nói gì thế hả? Giờ mà mày lảng vảng bên ngoài ai biết được hàng xóm láng giềng sẽ xầm xì những gì?”

“Anh mà ra ngoài là sẽ bị túm lên cái chương trình chuyện phiếm ấy đấy. Chắc chắn luôn.” Haruka ngẩng mặt nhìn cậu. “Bộ anh muốn được ghi hình hay sao?”

Yuto chộp lấy cái gối ôm gần đấy rồi quăng thật mạnh xuống sofa. Đúng lúc đó điện thoại bàn lại reo vang.

“Lần này là ai?” Fumiko nhấc ống nghe. “Vâng, nhà Aoyagi đây… À, chuyện đó, được thôi. Tôi hiểu rồi. Khoảng ba mươi phút nữa hả? Thế, ừm, chúng tôi đợi nhé.” Gác máy với vẻ hoang mang, Fumiko quay sang nhìn Yuto và Haruka, “Cảnh sát. Họ nói có chuyện cần hỏi.”

Có hai điều tra viên đến nhà Aoyagi. Một người trẻ tuổi tên là Matsumiya, thuộc Phòng 1 Sở Cảnh sát Tokyo. Người kia già dặn hơn một chút, tên là Kaga, thuộc Phòng Cảnh sát Nihonbashi. Yuto hơi nôn nao khi nhìn thấy Kaga. Hôm qua họ đã giáp mặt tại phòng họp

của Phòng Cảnh sát Nihonbashi. Anh ta chính là người đặt câu hỏi liên quan đến hộp đựng kính của Takeaki.

“Cả nhà đã bình tĩnh hơn chưa ạ?” Matsumiya hỏi thăm sau khi ngồi xuống sofa.

Rót trà mời khách xong, Fumiko nghiêng đầu trả lời, “Đến tận lúc này tôi vẫn chưa tin nổi đây là sự thật. Xem tin trên ti vi vẫn tưởng như chuyện của ai khác. Nhưng rất nhiều người thân đã gọi đến hỏi thăm, bấy giờ tôi mới nhận ra à, đúng thật mình đã rơi vào một hoàn cảnh hết sức bi đát.”

“Thật vậy! Tôi rất hiểu cảm giác của bà.” Matsumiya cau mày gật đầu.

“Xin lỗi!” Yuto xen vào. “Người đàn ông kia bây giờ thế nào rồi? Người đâm bố tôi ấy. Xem tin thấy bảo hắn vẫn hôn mê, có phải thế không?”

Kaga nhìn thẳng vào Yuto, “Đó có phải người đâm bố cậu không, hiện tại vẫn chưa kết luận được.”

“Cứ cho là thế, nhưng...”

“Tình hình chưa có gì tiến triển!” Matsumiya đỡ lời. “Vẫn thế, hôn mê.”

“Vậy à?”

“Thật ra, chúng tôi tới đây là muốn nhờ mọi người xem giúp cho một thứ.” Matsumiya vừa nói vừa đưa tay vào trong áo vest, lấy ra một tấm ảnh, có vẻ là rửa lại từ ảnh dán trên bằng lái xe. Trong ảnh là khuôn mặt một thanh niên. “Đây là nghi phạm, hiện đang hôn mê. Tên đầy đủ là Yashima Fuyuki. Viết thế này...” Matsumiya lật mặt sau tấm ảnh cho họ xem cái tên viết bằng chữ Hán, đoạn xoay trở lại như cũ. “Thế nào? Nhà mình trông thấy người này bao giờ chưa? Hoặc giả cái tên có khơi gợi điều gì không?”

Fumiko đón lấy tấm ảnh, Yuto và Haruka ở hai bên cũng ghé mắt dòm vào. Ảnh chụp chính diện, cho thấy một nhân dạng gầy gò, má nhô cao trông như võ sĩ đấm bốc, tóc ngắn nhuộm nâu, ánh nhìn sắc lẻm. Đôi mắt trông như thể thách thức điều gì.

“Sao? Người này đến chơi nhà bao giờ chưa? Hoặc mọi người

trông thấy ai mặt mũi hao hao lai vãng quanh đây không? Đại khái thế?" Matsumiya dồn dập hỏi.

Fumiko nhìn sang các con như trưng cầu ý kiến, nhưng cả hai đều lắc đầu.

"Chúng tôi không biết người này đâu." Fumiko đặt tấm ảnh trở lại bàn.

Matsumiyalật mặt sau ảnh, chi vào dòng chữ *Yashima Fuyuki*, "Tức là cái tên này, hay nói cách khác, những chữ này không gợi ra một chút ấn tượng nào cho mọi người à? Trong số bưu phẩm chuyển đến nhà, có tên người gửi nào là Yashima Fuyuki? Đã ai gọi đến nhà mình mà xưng tên như thế? Hay ông Takeaki có từng nhắc qua lúc còn sống? Không có tình huống nào tương tự sao? Không cần phải chính xác y hệt, na ná thôi cũng được."

Yuto nhìn chằm chằm vào cái tên, cố lục lọi kí ức. Nhưng lục thế nào cũng không thể nhớ ra bất cứ điều gì. Một cái tên hoàn toàn xa lạ.

"Nhớ mang máng, không rõ ràng cũng được. Ngoài ra, kể cả có sai lệch với kết quả điều tra cuối cùng thì vẫn không sao đâu. Mọi người có ấn tượng gì không? Yashima Fuyuki, 26 tuổi, người Fukushima. Chỗ ở hiện tại là Umeda, quận Adachi. Cho đến cách đây sáu tháng vẫn làm việc tại nhà máy Kunitachi của Công ty Kim khí Kaneseki. Thế nào? Những dữ kiện này có gợi ra điều gì trong trí nhớ mọi người không?"

"Kim khí Kaneseki... Thật thế à?" Fumiko hỏi.

"Không nhầm đâu. Ban nãy chúng tôi đã đến trụ sở công ty để xác nhận. Mặc dù không phải nhân viên chính thức, nhưng thông tin làm việc vẫn còn lưu lại."

Fumiko và Yuto đưa mắt nhìn nhau, rồi cùng lắc đầu.

"Hôm qua tôi có nói rồi đấy, ở nhà chồng tôi hầu như không đề cập đến công việc."

"Thế ạ?" Matsumiya cất lại tấm ảnh vào túi áo.

"Có phải người này từng là cấp dưới của bố tôi không?" Yuto hỏi.

"Đây là lao động thời vụ do bên cung ứng gửi sang, nên gọi là

“cấp dưới không được chính xác cho lắm[7], nhưng có vẻ đúng là người này từng làm việc ở bộ phận do ông Takeaki quản lý. Tuy nhiên, chưa rõ hai người có biết mặt nhau không. Vì muốn xác minh điểm này nên mới phải đến làm phiền cả nhà.”

“Nếu thực sự họ có quen biết, thì giết người không đơn thuần là vì cướp của? Mà là do thù hằn bố tôi chẳng hạn...”

“Chúng tôi vẫn chưa thể kết luận bất cứ điều gì.”

“Người thân bạn bè hắn ta nói thế nào?”

“Người thân... ư?”

“Vâng. Chắc hẳn phải có gia đình chứ. Bọn họ nói gì?”

Yuto đưa mắt nhìn lần lượt từ Matsumiya sang Kaga. Cả hai lặng thinh. Một lúc sau, Kaga cất tiếng nhưng chỉ nói “Tôi xin phép” rồi vươn tay cầm tách trà nóng, thong thả uống, uống xong chậm rãi đặt tách trở lại bàn.

Yuto tỏ ra thất vọng, chẳng thèm suy nghĩ mà nóng nảy thốt lên, “Trả lời tôi đi chứ.”

“Yuto!” Ở bên cạnh, Fumiko vội ngăn con lại.

“Thành thật xin lỗi, nhưng...” Matsumiya lên tiếng, “Chúng tôi không thể tiết lộ cụ thể về công tác điều tra.”

“Nhưng chúng tôi là người thân của nạn nhân kia mà. Tôi nghĩ chúng tôi có quyền được biết người thân của thủ phạm đã nói những gì chứ.”

“Ban nãy tôi nói rồi, thanh niên này có phải thủ phạm hay không, bây giờ chưa xác định được. Tạm thời hắn mới chỉ là đối tượng tình nghi thôi, không hơn.”

“Thôi được rồi, là gì cũng được, dù sao tôi...”

“Tôi rất hiểu tâm trạng của cậu hiện giờ,” Kaga cắt ngang lời Yuto. “Bản thân chúng tôi luôn cố sức để đáp ứng mong muốn của các vị. Tuy nhiên, trong việc điều tra phá án, dứt khoát phải đảm bảo khâu kiểm soát thông tin. Thông tin rò rỉ có thể gây chậm trễ tiến độ hoặc vùi lấp chân tướng, cả hai khả năng đều không mang lại lợi ích gì cho các vị. Tạm thời hãy cố kiên nhẫn chịu đựng. Mong mọi người hợp tác.”

Nói xong Kaga cúi đầu thật thấp, Matsumiya làm theo. Nhìn hai người lớn hơn mình tỏ thái độ trịnh trọng, Yuto chẳng biết phải nói gì, chỉ biết im lặng khoanh tay trước ngực.

“Ơ kìa, đừng cúi đầu thế!” Fumiko vội can thiệp. “Vậy khi nào biết sự thật, các anh báo cho gia đình tôi với nhé. Chúng tôi muốn biết chuyện gì đã xảy ra, cớ sao chồng tôi bị giết, chúng tôi mong là...”

“Tất nhiên rồi. Đến đúng thời điểm thì chúng tôi sẽ báo với mọi người!” Matsumiya lập tức cam đoan.

“Thật nhé! Anh hứa với chúng tôi nhé.”

“Gia đình yên tâm ạ.” Matsumiya quả quyết gật đầu.

“Tôi còn một câu hỏi,” Kaga nhìn sang Yuto. “Chắc hỏi thẳng con trai bà là tốt nhất.”

“Hỏi chuyện gì?”

Kaga mở sổ tay, “Cậu học cấp hai ở trường Shubunkan phải không?”

Yuto lộ vẻ ngạc nhiên, sao tự dưng lại cái tên đó lại nhảy ra vào lúc này, “Đúng thế, có chuyện gì hả?”

“Theo lịch sử cuộc gọi trên điện thoại của bố cậu, ba hôm trước ông ta gọi đến trường. Cậu có biết là để làm gì không?”

“Bố tôi? Gọi đến trường cấp hai?” Yuto đưa mắt nhìn sang Fumiko. “Mẹ có biết không?”

“Không hề.” Fumiko lắc đầu. “Ông ấy gọi cho trường á?"

“Tức là bà cũng không biết gì về cú điện hả?”

“Vâng. Đây là lần đầu tiên tôi nghe nói.”

“Thế à? Thế thì phải hỏi thẳng trường rồi.”

“Anh này, nếu có manh mối gì liên quan anh cho chúng tôi biết với nhé.”

“Vâng.” Kaga gập sổ tay lại, chừng như sực nhớ lại lên tiếng. “À quên, tôi còn một thắc mắc. Chồng bà có thường xuyên đến khu vực cầu Nihonbashi không?”

“Chà, cây cầu...” Fumiko ngập ngừng nói. “Chúng tôi đều không đoán ra, làm sao ông ấy lại đến chỗ đó kia chứ?”

“Quanh cầu Nihonbashi có khá nhiều khu phố. Ningyocho này, Kodenmacho, Kobunacho này, bà đã bao giờ nghe thấy ông nhà đề cập đến những địa điểm ấy chưa?”

Fumiko quay sang nhìn Yuto và Haruka với vẻ dò hỏi. Nhưng cả hai đều lắc đầu.

Ra thế, Kaga gật đầu, mặt thoáng nét cười.

Hai điều tra viên ra về, Yuto vẫn thấy ngột ngạt, cậu đã mong nghe được tin tức gì rõ ràng, giờ thì băn khoăn thắc mắc càng chồng chất.

Còn lại ba người, không khí trở lại nặng nề như trước. Bất chợt Haruka lầm bầm, “Chẳng ra gì. Quả thật chúng ta chẳng ra gì nhỉ.”

“Gì cơ?” Yuto chất vấn. “Cái gì không ra gì?”

“Thì đấy.” Haruka chỉ ra, “Mọi chuyện về bố, chẳng ai biết gì cả, không phải sao? Toàn bộ các câu hỏi cảnh sát đặt ra, chúng ta đều không thể trả lời rành mạch, hết 'không biết' lại 'chưa nghe', 'chưa nhìn thấy bao giờ'. Kiểu gì cũng bị đánh giá cho mà xem, cảnh sát chắc sẽ nghĩ chúng ta rất là tệ đấy.”

“Thì tại...” Yuto ngưng ngang, không nói được nốt câu “cũng đâu còn cách nào khác”, bởi chính cậu cũng cảm nhận được nỗi bất lực như của em mình.

Fumiko nín lặng đi xuống bếp.

Haruka lại khóc thút thít. Lần này Yuto không phàn nàn nữa.

8

Khi Matsumiya và Kaga về đến Phòng Cảnh sát Nihonbashi thì đã quá 7 giờ tối. Trong văn phòng ban chuyên án, các điều tra viên đứng quanh Ishigaki để báo cáo về tình hình điều tra.

"Chúng tôi đã lần ra lộ trình của nạn nhân. Có người nhìn thấy ông ta đi vào quán cà phê gần hiện trường vụ án," Nagase phụ trách điều tra hiện trường trình bày báo cáo của mình.

"Quán cà phê? Ông ta ngồi trong đó à?"

"Vâng. Đó là quán cà phê theo kiểu tự phục vụ, Nagase trả lời rồi trải bản đồ ra bàn. "Quán nằm trên con phố phía Tây đường Showa, cách hiện trường vụ án khoảng 200 mét. Phục vụ trong quán vẫn nhớ mặt nạn nhân. Hình như là tại ông ta đã dùng tờ 2000 yên để thanh toán."

"Tờ 2000 yên á? Giờ cũng hiếm thấy tờ tiền mệnh giá đó nhỉ?"

"Có lẽ vì thế mà phục vụ còn nhớ. Cậu ta kể ông Takeaki rút tờ 2000 yên ra, cười bảo 'Hiếm lắm đấy nhé'. Chưa hết, bây giờ mới đến đoạn đáng chú ý đây, thưa sếp. Phục vụ không nhớ chính xác nạn nhân gọi đồ uống gì, nhưng khẳng định một điều, ông ta gọi cùng lúc hai suất."

"Hai suất? Ý cậu là hai cốc đồ uống?"

"Vâng, đúng thế. Hai đồ uống cùng loại. Tức là, ông ta đi cùng một người khác. Đáng tiếc phục vụ không nhìn thấy mặt người đó."

"Tầm mấy giờ?"

"Phục vụ không nhớ chính xác, nhưng bảo là khoảng 7 đến 9 giờ tối."

Ishigaki khoanh tay lại, “Đặt giả thuyết người đi cùng chính là Fuyuki đi! Theo lời khai của cô gái chung nhà thì sau khi nhắn tin sẽ đi phỏng vấn, Fuyuki rời khỏi nhà nhỉ? Xem như đã xác định được nơi Fuyuki đi phỏng vấn rồi, đúng không?”

Nagase lắc đầu tỏ ý không chắc, “Trong hôm nay tụi em đã tập trung tìm kiếm với trọng tâm là các điểm ăn uống gần hiện trường. Cũng thử tra lịch sử cuộc gọi của Fuyuki, nhưng không tìm thấy số điện thoại nào có vẻ là của quán xá cả.”

“Nghĩa là cuộc phỏng vấn hắn nhắc đến trong tin nhắn chính là cuộc gặp gỡ với nạn nhân tại quán cà phê kia?”

“Em nghĩ thế. Theo như lời cô gái sống chung kể lại thì, nội dung tin nhắn chính xác là “Đã tìm được một chỗ có thể nhận anh vào làm, bây giờ anh phải đi gặp người của bên ấy đây.”

Ishigaki quay sang nhóm Matsumiya, “Đã biết được gì về mối liên hệ giữa Fuyuki và nạn nhân rồi?”

Matsumiya liếc Kaga đang đứng bên cạnh, Kaga khẽ gật đầu như ngụ ý “Cậu trình bày đi”. Matsumiya giở sổ tay ra.

“Hai người này có quen biết nhau không, đến giờ vẫn chưa xác minh được. Thường ngày Takeaki làm việc tại trụ sở của công ty ở Shinjuku và rất hiếm khi đặt chân đến nhà máy ở Kunitachi. Bảo hiếm nhưng cũng không phải chẳng ghé qua bao giờ, thực tế ông ta vẫn định kì xuống nhà máy để thị sát. Không phủ nhận khả năng đã có sự tiếp xúc giữa hai người trong những dịp như thế.”

Ishigaki xoa cằm, “Giả sử họ gặp nhau tại quán cà phê thì khó mà cho rằng mục đích gây án chỉ đơn thuần do ý đồ cướp của. Nhưng nếu không phải cướp của thì động cơ có thể là gì?”

“Về việc đó, có một điểm đáng lưu ý thế này,” Matsumiya tiếp tục trình bày. “Theo lời cô Kaori thì Fuyuki tỏ ra bất mãn vì bị cắt hợp đồng với Kim khí Kaneseki. Nhưng bộ phận nhân sự của công ty mẹ lại bảo lý do đơn giản chỉ là hết hạn hợp đồng, chứ không phải tại bất kì vấn đề nào cả.”

“Nghĩa là có sự không thống nhất trong lời khai từ hai phía. Chà, chưa biết chừng Kim khí Kaneseki đơn phương chấm dứt hợp đồng

với lao động thời vụ đây. Chuyện cũng chẳng lạ ở thời buổi này.”

“Sau đó, vì không chấp nhận bị sa thải một cách vô lý nên Fuyuki quyết định đến gặp Takeaki để xin ông ta cho về nhà máy làm việc lại. Cũng có thể suy luận theo hướng này đúng không? Nhưng đây chỉ là giả định trong trường hợp giữa họ thực sự có liên hệ.”

“Đúng là suy luận theo hướng ấy thì sẽ giải thích được tại sao họ gặp nhau, đồng thời cũng khớp với nội dung tin nhắn Fuyuki gửi cho cô gái chung nhà. Nhưng còn một điểm làm tôi chú ý nữa, là con dao. Tại sao phải mang theo dao nhỉ...”

“Có khi là để đe dọa chăng?” Người đưa ra lý giải này là Kobayashi. “Biết đâu trước đó thủ phạm không định giết người, nhưng vẫn mang dao theo cho chắc ăn, phòng khi có chuyện bất trắc. Thế rồi buổi đàm phán kết thúc không thuận lợi, Fuyuki mất tỉnh táo và trong lúc bốc đồng đã đâm Takeaki một nhát. Phải thế không nhỉ?”

“Hừm,” Ishigaki ậm ừ rồi đưa mắt nhìn khắp lượt các cấp dưới. “Đã tìm ra thông tin gì liên quan đến con dao chưa?”

Sakagami đằng hắng, “Dao này là sản phẩm nhập khẩu, không phải loại hiếm lạ gì. Chúng tôi dạo một lượt khắp các cửa hàng kinh doanh mặt hàng này trong thành phố, nhưng không người bán hàng nào nhớ là trông thấy nghi phạm. Mà dao đặt trên mạng cũng được, hắn mua bằng cách đó cũng nên.”

“Kaori nói chưa nhìn thấy con dao bao giờ,” Matsumiya xen vào.

Sakagami khịt mũi, “Lời chứng của cô ta có tin được không?”

“Dù gì cũng cần xác minh rõ ràng,” Ishigaki can thiệp. “Giả sử nghi phạm hồi tỉnh, nhưng lại khai con dao là do nạn nhân mang đến thì mọi việc sẽ thành ra phiền phức. Bằng mọi cách chúng ta phải tìm được bằng chứng khách quan để chứng minh con dao là của chính Fuyuki. Sakagami, việc này giao cho cậu nhé.”

“Rõ, thưa sếp.”

Ishigaki nhìn xuống đồng hồ đeo tay, “Dù sao, cơ bản là vẫn phải đợi cái tên Fuyuki đó phục hồi. Hôm nay đến đây thôi. Đừng có ở lại qua đêm đấy. Về nhà mà nghỉ ngơi thư giãn cho tôi.”

“Vâng.” Các điều tra viên vui vẻ đáp lại.

Matsumiya đang thu xếp để về thì Kaga ở bên cạnh lại lật xem hồ sơ. Trong đó lưu ảnh chụp các vật chứng thu thập được. Xem chừng anh ta đặc biệt chú ý đến các thứ trong cặp nạn nhân.

“Có điểm gì làm anh chú ý à?”

Nghe Matsumiya hỏi, Kaga liền chỉ vào một tấm ảnh, chụp hộp đựng kính bọc vải có họa tiết mặt nạ Hyottoko, Okame[8] và các chữ cái Nhật.

“Có vấn đề gì với nó?”

Nhưng Kaga không trả lời mà rút điện thoại ra và bắt đầu bấm số gọi, “A lô! Tôi là Kaga ở Phòng Cảnh sát Nihonbashi! Dạ vâng, đúng rồi... Đúng là cũng lâu ngày thật. Tôi có một số việc muốn hỏi, bây giờ sang có tiện không? À không, cũng không phải việc gì to tát đâu. Chỉ đơn giản là muốn xác minh một số điểm thôi... Thế ạ? Tôi xin phép nhé.” Sau khi cúp máy, Kaga lôi tấm ảnh chụp hộp đựng kính ra khỏi tập hồ sơ rồi đứng phắt dậy.

Matsumiya hấp tấp đứng dậy theo, “Anh định đi đâu?”

“Xác minh một số việc. Chưa chắc đã liên quan đến vụ này. Cậu đi theo có khi tốn công vô ích.”

“Em đi với anh. Tấn công đến một mức nào đấy, có thể khiến kết quả điều tra thay đổi.”

“Tôi từng nghe câu này rồi. Cậu tâm đắc với nó ghê nhỉ!”

"Ờ..." Thì em phải nhớ thay cho con của bác còn gì nữa, Matsumiya vừa nghĩ vừa nhìn Kaga.

Ra tới đường, Kaga vẫy taxi. “Đi một chặng ngắn thôi, ở Amazake Yokocho.” Lên xe, anh nói khó với tài xế như vậy.

“Amazake Yokocho? Đến đây làm gì?” Matsumiya hỏi.

“Đi rồi biết.” Dứt lời, Kaga đưa mắt nhìn ra cửa sổ.

Bỗng muốn trả đũa ông anh họ, Matsumiya bèn nói, “À sẵn tiện hỏi luôn, giỗ năm nay anh tính thế nào? Chắc anh không quên béng đi đâu nhỉ?”

Kaga quay sang nhìn với vẻ chán ngán, “Quyết định sẽ làm giỗ rồi. Mẹ con cậu cứ cằn nhằn suốt, lôi thôi quá! Hôm qua tôi đã đi gặp

Kanamori Tokiko để nhờ cô ấy giúp một tay. Đang nói chuyện thì nghe báo án...”

“À, thế thì em yên tâm. Ai cũng lo anh không muốn tổ chức lễ lạt này nọ.”

“Tôi thấy lễ nghi chẳng để làm gì, chẳng quan trọng.”

“Anh nói thế là sai, là chỉ nghĩ cho bản thân anh. Bác còn mỗi mình anh Kyo là máu mủ ruột rà, nếu anh không đứng ra lo toan thì người thân như nhà em chẳng có dịp nào để tưởng nhớ tới bác hay sao?”

“Biết rồi, biết rồi. Đã bảo sẽ làm mà, cậu đừng lải nhải chọc ngoáy tôi nữa.” Kaga ngán ngẩm xua tay.

Taxi rẽ vào phố Ningyocho. Khi đến gần Amazake Yokocho, Kaga bảo tài xế dừng xe, “Chỗ này là đường một chiều, anh cho xuống đây, chúng tôi tự thả bộ đến nơi.”

Kaga rảo bước qua những cửa hàng khiêm tốn nằm san sát trên phố Amazake Yokocho, Matsumiya chạy theo bên cạnh. Quán xá hầu như đã đóng cửa.

“Đây là phố Amazake Yokocho sao? Lần đầu tiên em đặt chân đến đây đấy.”

Thật là một con phố cổ đầy không khí thời Edo, chẳng dễ mà bắt gặp ở đâu khác những giỏ đan ghi “Đàn shamisen”, “Bán sỉ trà”... như ở đây. Ban ngày khu này phải nhộn nhịp lắm, Matsumiya thầm tưởng tượng.

“Bánh gạo của họ là tuyệt phẩm đấy.” Kaga ra vẻ sành sỏi, trỏ vào một cửa tiệm có biển đề “Ngọt Cay”, cửa cuốn của họ cũng đã hạ xuống.

“Ghen tị với anh thật. Anh thường đến tiêu khiển ở đây à?”

“À, ừ. Giải tỏa căng thẳng hiệu quả phết.”

Kaga thuyên chuyển về Phòng Cảnh sát Nihonbashi chưa bao lâu thì ở khu phố Kodenmacho xảy ra án mạng. Matsumiya không biết chi tiết, chỉ nghe phong thanh Kaga lập được thành tích rất lớn, chắc hẳn đã nắm rõ đường đi nước bước ở khu này từ lâu.

Họ dừng lại ở một cửa tiệm còn sáng đèn, mảnh vải ở cửa đã xếp

lại, biển hiệu đề chữ “Nhà Đèn Ma”. Trông có vẻ là một tiệm chuyên đồ thủ công.

“Chỗ này đây.” Kaga mở cửa bước vào.

“Ái chà chà, lâu lắm không gặp.” Một phụ nữ ngồi trong quầy đon đả bước ra đón khách. Tuổi độ ngũ tuần, khuôn mặt tròn trịa phúc hậu, đuôi mắt hơi cụp xuống.

“Lần trước đã được bà giúp đỡ nhiều. Xin lỗi bà, hôm nay lại đến làm phiền vào giờ này.”

“Ôi dào, không sao. Tôi có bận gì đâu. Lại xảy ra vụ nào nữa à?”

“À vâng.” Kaga lấp lửng đáp.

Bà chủ tiệm liền nghiêng đầu tuôn một tràng, “Chán thật. Sao cõi đời thành ra xấu xa thế này nhỉ?” Bà vừa nói vừa quay sang Matsumiya, người đến đây lần đầu, như để tìm kiếm sự đồng tình. Matsumiya đành gật đầu vâng dạ cho qua chuyện.

“Thật ra hôm nay chúng tôi đến đây là muốn nhờ bà xem giúp cho một thứ,” Kaga chìa ảnh chụp hộp đựng kính ra cho bà chủ tiệm xem.

Vừa thấy tấm ảnh bà đã gật gù, “Hai cậu chờ tôi một chút nhé,” rồi xoay người đi thẳng vào trong. Cửa tiệm có bề ngang khá khiêm tốn nhưng lại được chiều sâu. Những chiếc túi xách, ví cầm tay, thú bông làm bằng len đứng chen chúc nhau. Còn có cả đồ chơi ngày xưa như con quay gỗ và trang trí màu sắc rất bắt mắt.

Bà chủ quay lại, chìa ra một hộp đựng kính bằng vải giống hệt hình trong tấm ảnh, “Đây, chính là cái này.”

“Hóa ra là sản phẩm của tiệm mình thật à? Tôi nhớ tương tự ở đây mà.”

mang máng từng nhìn thấy hoa văn “Cậu nhớ đúng rồi. Những đường khâu này là đặc trưng của tiệm chúng tôi.”

Theo giải thích của bà chủ tiệm thì hoa văn trên hộp đựng kính có tên gọi Jidaikomon[9] . Hơn nữa, trong tiệm có nhiều vật trang trí be bé khác cũng sử dụng cùng loại họa tiết như thế.

Kaga lại rút thêm một tấm ảnh nữa đưa cho bà xem. Lần này là ảnh Aoyagi Takeaki.

“À à, người này...” Bà chủ gật gù. “Tôi còn nhớ ông ta. Chắc chắn tôi từng gặp rồi.”

“Khoảng khi nào?”

“Chà, để tôi nhớ lại xem...” Vẫn cầm tấm ảnh trên tay, " bà chủ ngước mắt lên trần như đang lục lại trí nhớ. “Cách đây một tháng. Trước đó nữa là mùa hè. Tôi còn nhớ trời nóng chảy mỡ.”

“Mùa hè? Nói thế nghĩa là người đàn ông này đã đến đây không chỉ một lần?”

“Đúng. Tôi ấy mà, khách nào đến lần thứ hai là tôi không bao giờ quên mặt.” Bà chủ tự tin nói và trả lại tấm ảnh cho Kaga.

“Bà có trò chuyện gì với ông ta không?”

“À, chỉ một chút thôi. Ông ta rất chịu khó nghe tôi ca ngợi những điểm đặc sắc của sản phẩm ở đây. Lần đầu cậu đến cũng từng nghe tôi giới thiệu rồi đấy. Kiểu kiểu như vậy.”

“Ông ta nghe với thái độ thế nào?”

“À, ờ, bình thường, vui vẻ kiên nhẫn, nhưng biết đâu trong lòng lại chê tôi lắm mồm...” Bà chủ vừa nói vừa phá lên cười.

Rời khỏi tiệm Nhà Đèn Ma, Kaga chưa về ngay mà còn tiếp tục lang thang ở Amazake Yokocho, xem chừng còn mục tiêu khác. Matsumiya nín lặng đi theo, một lần nữa sinh lòng thán phục anh họ. Hẳn là từ lúc được điều động đến khu vực này, Kaga đã không ngừng rảo bộ để xem xét mọi ngóc ngách. Nếu không làm sao vừa nhìn thấy hoa văn trên hộp đựng kính đã nhớ ngay ra cái cửa tiệm bé xíu kia? Có lẽ anh đã tính sẵn từ trước nên sáng nay mới hỏi người nhà Takeaki rằng ông ta có hay lui tới khu vực cầu Nihonbashi không.

Sau khi băng qua đường, trước mặt họ xuất hiện một lối đi dài hẹp dẫn vào công viên, gọi chỗ này là dải phân cách khổng lồ ở chính giữa đường cao tốc nghe phù hợp hơn là công viên. Lối đi nhỏ xíu chia thành hai làn, ở ngay đầu lối đi có tượng Benkei [10] bằng đá đứng sừng sững.

Kaga tiến vào lối đi quanh co giữa hai bên điệp trùng cây cối đang mùa rụng lá. Được một lúc, anh bất chợt dừng bước, buông mình xuống băng ghế. Matsumiya đứng yên, nhìn khắp xung quanh, “Chỗ

này là…”

“Hamacho Ryokudo.” Kaga trả lời. “Nơi Fuyuki ẩn nấp.”

“Hắn ta đến tận đây sao?”

“Có xa hiện trường lắm đâu. Chừng hai cây số là cùng. Chỉ cần băng qua cầu Edo, đi thẳng tuột thì sang phố Ningyocho. Có lẽ trong lúc tìm cách né tránh sự chú ý của người đi đường, cậu ta đã đạt đến chỗ này.” Kaga vừa giải thích vừa chỉ tay về một phía. “Đầu kia công viên là đường Shin-Ohashi, chính là con đường Fuyuki lao ra và bị xe tải tông phải.”

Matsumiya gật đầu, đã nắm được tương quan giữa các địa điểm.

“Takeaki đến khu phố này làm gì nhỉ?” Kaga trầm ngâm. “Không thể chỉ vì Nhà Đèn Ma, chắc có công chuyện, tiện đường ghé tiệm thôi. Công chuyện đó là gì…”

“Việc ông ta không chia sẻ tâm sự với người thân cũng là điểm làm em chú ý. Chẳng rõ có liên quan gì đến vụ án không?”

“Không biết. Còn máy ảnh kĩ thuật số mà chẳng thấy chụp tấm nào nữa,” Kaga lắc đầu bật dậy.

Ra khỏi Hamacho Ryokudo, hai người đi bộ ngược hướng dẫn đến Amazake Yokocho ban nãy. Vài chiếc taxi trống khách tà tà chạy theo, nhưng Kaga không buồn ngoái nhìn. Họ băng qua phố Ningyocho rồi tiếp tục đi thẳng, được một đoạn thì thấy bên tay phải là tiệm cơm gà trứng nổi tiếng “Tamahide[11]”. Đến đây Matsumiya đã hiểu ra ý đồ của Kaga, là định cuốc bộ sang hiện trường.

Vượt qua giao lộ Kobunacho, cao tốc thủ đô đã hiện ra trước mặt. Cầu Nihonbashi nằm bên dưới cao tốc này.

Cuối cùng cả hai cũng đến được cầu Edo. Nếu băng qua đường Showa rồi đi thẳng miết thì sẽ đến đầu phía Bắc cầu Nihonbashi, nhưng hai người lại chọn cách đi qua cầu Edo, vì đầu phía Nam có đường hầm nơi xảy ra tội ác. Nói cách khác, cả hai đi ngược lại con đường được cho là lộ trình tẩu thoát của nghi phạm.

Việc cấm lưu thông trong đường hầm đã được dỡ bỏ. Sau khi ra khỏi đường hầm, Kaga dừng chân, quay lưng lại cầu Edo và đưa tay chỉ về hướng Nam, “Quán cà phê Takeaki vào chắc ở đằng kia nhỉ?”

“Đúng rồi. Hình như ở con hẻm đầu tiên sau khi rẽ vào đường Showa.”

Kaga vẫn đứng tại chỗ, nghiêng đầu ra chiều nghĩ ngợi.

“Có vấn đề gì sao?” Matsumiya hỏi.

“Takeaki định đi đâu nhỉ? Nếu về nhà thì có ga Nihonbashi ngay bên cạnh quán rồi, vì lẽ gì phải mất công đi xuyên qua đường hầm này.”

Matsumiya dõi mắt ra phía xa đường Showa, rồi nhìn trở lại cầu Edo. Quả đúng như Kaga vừa phân tích.

“Có khi nào ông ta bị Fuyuki dẫn dụ vào đó không? Nếu Fuyuki định đâm Takeaki thì đúng là phải vào hầm mới tiện ra tay."

“Nói gì để mà dụ ông ta vào được chứ? Chẳng lẽ lại khơi khơi rủ 'Ông tản bộ với em một đoạn nhé' à?”

“Cái đó thì... em không biết.”

Kaga tiếp tục bước đi, xem chừng hướng đến cầu Nihonbashi. Đây là đoạn đường Takeaki di chuyển trong tình trạng đau đớn giày xéo vì nhát đâm ở ngực.

“Em không ngờ phải cuốc bộ xa thế này,” Matsumiya cất tiếng.

“Không thích thì không phải đi theo tôi làm gì đâu.”

“Em không có ý đó.”

Bất chợt Kaga dừng bước, bắn ánh mắt sắc lẻm vào Matsumiya, “Để tôi nói luôn cho cậu hay. Tôi đã định là nếu Fuyuki không tỉnh lại, tôi sẽ còn tiếp tục đi bộ tới lui chỗ này hàng trăm lần nữa kia. Nếu bất mãn với cách làm của tôi thì có thể nói với Ishigaki và Kobayashi để được đổi sang phối hợp với người khác.”

“Em bảo bất mãn bao giờ? Anh đúng là ngang phè.”

Dứt lời, Matsumiya sải những bước thật dài về hướng cầu Nihonbashi, bỗng điện thoại rung lên ở túi trong áo khoác. Matsumiya lấy ra xem, hóa ra là Kobayashi gọi.

“Cậu đang ở nhà à?” Kobayashi hỏi ngay.

“Không, em vẫn đang loanh quanh hiện trường.”

“Thế thì vừa hay. Giờ cậu đến bệnh viện giúp tôi. Chỗ Fuyuki điều trị ấy.”

“Hắn tỉnh lại rồi?”

“Đáng tiếc là không. Tôi nghe báo là cô gái vẫn túc trực bên hắn vừa ngất xỉu.”

“Kaori ấy à?”

“Hình như chỉ thiếu máu bình thường, không phải vấn đề gì nghiêm trọng lắm, nhưng phía bệnh viện có chuyện gì đó muốn báo với cảnh sát thì phải. Giờ tôi chuẩn bị qua đó, cậu cũng đến nghe cùng tôi đi.”

“Rõ, thưa tổ trưởng. Em đến ngay đây.” Cúp máy xong, Matsumiya kể lại cho Kaga nghe.

“Tôi có phải đi cùng không?”

“Thôi khỏi, anh Kyo về nhà nghỉ ngơi đi. Dù gì thì ngày mai anh cũng còn phải đi bộ gấp trăm lần hôm nay nữa mà, đúng chưa?” Dứt lời, Matsumiya giơ tay vẫy chiếc taxi chạy ngang qua.

Đến bệnh viện đã thấy Kobayashi có mặt và đang nói chuyện với viên cảnh sát mặc sắc phục. Vì nghi phạm nhập viện nên cảnh sát phải thay phiên nhau đến đây canh gác.

Matsumiya và Kobayashi đi vào phòng khám thì thấy có người đàn ông mặc áo blouse trắng ngồi sẵn ở đấy. Đây không phải là bác sĩ sáng nay giải thích cho họ nghe về tình trạng của Fuyuki.

“Cô Kaori thế nào rồi ạ?” Matsumiya hỏi trước.

“Vì bệnh viện còn phòng trống nên chúng tôi cho cô ấy vào đấy nghỉ ngơi một lát. Cô ấy ngất xỉu ở phòng chờ làm chúng tôi hơi hoảng,” bác sĩ kể.

“Cô ta ngất xỉu ở phòng chờ?”

“Cô ấy chưa chợp mắt chút nào từ hôm qua đến giờ. Hình như hồi trưa có về nhà một lúc, nhưng tầm chiều đã quay lại. Tôi hiểu cô ấy không muốn rời xa người yêu dù chỉ một bước, nhưng cứ tiếp tục như thế sẽ kiệt sức mất. Cô ấy nên về nhà nghỉ ngơi càng sớm càng tốt.” Bác sĩ hạ giọng. “Thật ra lúc này cơ thể cô ấy cũng không ở trạng thái bình thường. Cô ấy đang mang thai.”

Matsumiya trố mắt, “Thế à?”

“Lúc ngất xỉu nhiều khả năng đầu đã đập xuống mặt sàn nên

chúng tôi khuyên chụp X-quang cho chắc, nhưng cô ấy dứt khoát từ chối. Chúng tôi ngạc nhiên hỏi lý do thì được trả lời như thế. Nghe bảo sang tháng thứ ba rồi."

Matsumiya quay sang nhìn Kobayashi. Họ chẳng biết nên ứng phó thế nào với tình huống này.

"Đây là chuyện riêng tư, đáng lẽ chúng tôi không được phép công khai cho bên thứ ba, nhưng tôi cho rằng trong tình huống này mà giữ kín thì lại không hay lắm. Sau khi thảo luận với viện trưởng, chúng tôi quyết định thông báo với cảnh sát, tất nhiên đã trao đổi trước với cô ấy rồi." Bác sĩ nói với vẻ thận trọng.

"Chúng tôi có thể nói chuyện với cô ta không?" Kobayashi hỏi.

"Tôi nghĩ là được. Giờ cô ấy đã có thể đứng dậy đi lại bình thường. Tốt nhất các anh hãy thuyết phục để cô ấy về nhà nghỉ ngơi giúp tôi nhé."

Sau một hồi đăm chiêu suy nghĩ, Kobayashi nói với Matsumiya, "Trước hết cứ đi gặp cô ta cái đã."

"Fuyuki thì sao? Có thay đổi gì chưa?" Matsumiya hỏi bác sĩ.

"Theo bác sĩ trực thì cậu ta đã tạm qua cơn nguy kịch, nhưng vẫn chưa thể tiên lượng điều gì."

"Có khả năng tỉnh lại chứ?"

"Cũng khó nói." Bác sĩ trả lời không mấy mặn mà.

Họ theo bác sĩ đến phòng bệnh. Bác sĩ một mình vào trước, vài phút sau trở ra, "Cô ấy hầu như đã hồi phục. Không còn gì đáng ngại nữa."

Matsumiya và Kobayashi bèn tiến vào phòng, trông thấy Kaori ngồi trên giường, đầu hơi cúi xuống, chắc vẫn là tư thế khi được băng bó vừa rồi, nhưng sắc mặt khá hơn hẳn bạn sáng.

"Chúng tôi đã nghe bác sĩ kể về tình trạng của cô," Matsumiya lên tiếng. "Khổ thân cô quá! Nhưng em bé không ảnh hưởng gì thì cũng may rồi."

Kaori khẽ gật đầu nhưng vẫn mím chặt môi.

"Sáng nay, khi chúng tôi hỏi có thay đổi gì trong cuộc sống thường ngày không thì cô bảo không. Sao cô lại muốn giấu chúng tôi

việc đang mang thai?”

Cô gái vẫn không buồn trả lời, chỉ đặt hai tay lên đầu gối, xoa xoa.

“Hắn ta... Yashima Fuyuki chắc là biết chuyện này rồi chứ?” Kobayashi hỏi nhỏ.

Như thể bất ngờ, Kaori đờ người một lúc rồi gật đầu.

“Hai người vẫn chưa kết hôn nhỉ. Có định làm thủ tục đăng kí hộ khẩu không?”

Kaori hé miệng, khẽ liếm môi rồi trả lời, “Có. Anh ấy bảo sẽ đi đăng kí trước khi em bé ra đời.”

“Thực tế chắc là khó khăn nhỉ. Tôi nghe nói hai người rất chật vật vì Fuyuki không tìm được việc làm.”

“Chuyện đó... đúng là chẳng vui vẻ chút nào. Nhưng nếu sức khỏe hồi phục như xưa thì anh ấy có thể đi làm lại bình thường, Fuyuki nói thế đấy.”

“Nghĩa là khoảng hai tháng nay Fuyuki không được khỏe. Hắn trục trặc ở đâu vậy?”

“À, là ở cổ...”

“Cổ?”

“Thật ra anh ấy than đau cổ từ trước đó nữa, nhưng đến cách đây hai tháng, xem chừng tình trạng tồi tệ đi, cuối cùng cánh tay trái của anh ấy cũng tê buốt, không còn cử động bình thường được nữa.”

“Thế thì đáng lo thật. Có biết nguyên nhân là gì không?”

“Tôi không rõ. Anh ấy chẳng chịu đi bệnh viện. Nhưng gần đây tình hình khá lên nhiều, cho nên anh ấy mới bảo sẽ đi kiếm việc đàng hoàng, vậy mà...” Kaori ngưng ngang, môi mím chặt, xem chừng kích động quá, không nói được nữa.

“Sinh em bé là kéo theo rất nhiều chi phí. Tất nhiên hắn không thể nào lười chảy thây ra được.” Kobayashi buồng giọng ráo hoảnh. “Thế hắn định làm gì?”

Kaori hít một hơi thật mạnh rồi nhìn chằm chằm vào Kobayashi, “Rồi sẽ có cách cả thôi. Chỉ cần chúng tôi hợp sức đồng lòng thì sẽ làm được mọi việc. Từ trước đến giờ chúng tôi đều thế. Lúc lên

Tokyo, chúng tôi đã thề với nhau dù gặp khó khăn đến đâu cũng cùng nhau cố gắng."

Cho nên, không đời nào có chuyện anh Fuyuki lại đi giết người vì tiền... Đôi mắt thách thức của Kaori dường như muốn khẳng định điều đó.

Có lẽ cho rằng không cần phải làm cô gái kích động hơn nữa, Kobayashi chỉ im lặng gật đầu.

"Giờ cô phải về nhà nghỉ ngơi đi." Matsumiya khuyên nhủ. "Cố quá hại thân, ảnh hưởng tới cả em bé trong bụng. Đi nào, tôi đưa cô về."

"Thôi, không dám."

"Cô đừng ngại. Để người làm chứng phải ở lại muộn thế này, chúng tôi có nhiệm vụ đưa về tận nhà." Kobayashi lên tiếng. "Hơn nữa, giờ cô có ở lì lại đây, tình trạng hắn ta cũng không khá lên được, đúng chưa nào?"

Câu nói nghe hơi khắc nghiệt, nhưng đúng là sự thật. Dường như đã thông suốt, Kaori ngoan ngoãn gật đầu.

Matsumiya chia tay Kobayashi ở cổng bệnh viện, và lãnh trách nhiệm đưa Kaori về. Hai người cùng lên taxi.

Mất một lúc lâu không ai nói với ai câu nào, cuối cùng Kaori mở lời, "Cái người đã mất đó, tôi nghe nói ông ta đi bộ đến tận cầu Nihonbashi, ngực vẫn cắm con dao."

"Đúng."

"Nihonbashi là cái cầu kia nhỉ? Xuất phát điểm của mọi con đường Nhật Bản..."

"Ý cô là cột mốc số 0 [12] ? Đúng rồi đấy. Có chuyện gì à?"

Kaori thở dồn một lúc rồi nhìn xéo xuống bên cạnh, "Lần đầu lên Tokyo, chúng tôi đã đi nhờ xe đấy."

"Đi nhờ xe? Vào thời buổi này á?"

Có lẽ phản ứng kinh ngạc của Matsumiya trong quá buồn cười, khuôn mặt Kaori dịu đi.

"Anh thấy ngộ nghĩnh lắm, đúng không? Đã là thế kỉ 21 rồi mà vẫn có chuyện đi nhờ xe. Chỉ tại hai đứa không xu dính túi, cũng

chẳng nghĩ ra cách nào hay hơn. May là có những người rất tốt bụng, sẵn sàng cho chúng tôi đi nhờ. Khi được hỏi muốn xuống chỗ nào ở Tokyo, chúng tôi đã trả lời rất dõng dạc, 'Con đường dưới chân đây có thể dẫn đến chỗ nào của Tokyo thì cho chúng tôi đến chỗ đó.' Cuối cùng, tài xế xe tải đã đỗ lại ở đầu cầu Nihonbashi cho chúng tôi xuống. Hai đứa lên cầu, không kìm được hò reo phấn khích. Tôi cực kì vui sướng với ý nghĩ cuộc sống mới sẽ bắt đầu từ đây." Kaori lấy khăn tay trong túi ra, chăm chăm bên dưới mắt. "Xin lỗi anh nhé."

Matsumiya không biết nên nói gì cho phải, đành im lặng nhìn thẳng ra trước. Bóng dáng lừng lững của cầu Senju Shinbashi đang ập tới gần.

9

Cuộc họp giao ban tiếp theo diễn ra vào đầu ngày hôm sau. Như thường lệ, bao quanh Ishigaki là các điều tra viên, đến lượt ai người nấy trình bày, hầu hết đều là thông tin Matsumiya đã nắm được.

Tới phiên mình, Matsumiya đứng dậy cho biết những kết quả thu được trong ngày hôm qua, nhưng không đả động gì đến chi tiết Takeaki từng ghé tiệm Nhà Đèn Ma để mua đồ, bởi Kaga đã dặn đừng nói vội, vì chưa biết có liên quan gì đến vụ án lần này không. Matsumiya cũng đồng tình với cách nghĩ của anh họ.

Kobayashi báo cáo rằng Kaori đang có thai. Thông tin khiến phòng họp xôn xao.

“Thanh niên bây giờ, làm ăn chầy bửa, chỉ đẻ đái là nhanh thôi.” Kosan, một cảnh sát thuộc Phòng Cảnh sát Nihonbashi đứng lầm bầm ngay cạnh Matsumiya.

Sau buổi họp chung, nhóm điều tra nhân thân nạn nhân đã tổ chức thảo luận riêng, các thành viên thống nhất là Matsumiya và Kaga sẽ đến nhà máy ở Kunitachi của Kim khí Kaneseki.

Nhưng vừa ra khỏi Phòng Cảnh sát Nihonbashi, Kaga đã gọi giật Matsumiya lại với kiểu xưng hô khác hẳn mọi khi, “Này, thanh tra Matsumiya! Đến cái nhà máy ở Kunitachi đó chắc không cần dắt theo một tên thanh tra phòng cảnh sát khu vực làm gì đâu nhỉ. Vậy nên giao hết cho cậu nhé.”

“Thế còn anh Kyo... à, anh Kaga định đi đâu khác à?”

“Ờ. Hôm qua tôi nói rồi đấy, tôi muốn dạo quanh.”

“Anh định đến Amazake Yokocho nữa à?”

“Không chỉ mình chỗ ấy, phạm vi sẽ được mở rộng. Tôi vẫn thắc mắc tại sao Takeaki lại đến khu này.” Kaga nhìn Matsumiya rồi ngoác miệng cười. “Xuống nhà máy dò la tin tức, cậu đi một mình được nhi?”

Matsumiya trừng mắt nhìn anh họ, “Em có một điều kiện. Đó là, hễ nắm được thông tin gì anh nhất định phải báo lại cho em. Kể cả chẳng liên quan đến vụ án.”

Kaga khôi phục vẻ nghiêm túc, gật đầu, “Tất nhiên rồi. Tôi hứa đấy.”

“Thế thì được. Lấy tin ở Kim khí Kaneseki xong em sẽ liên lạc với anh.”

“Ừ.” Kaga xoay gót, bước đi với những sải chân thật dài, rõ ràng không định bắt taxi. Chắc anh muốn xác minh ngoài tiệm Nhà Đèn Ma thì còn chỗ nào khác trong thấy Aoyagi Takeaki không. Matsumiya cũng quan tâm đến điểm này và rất muốn đi cùng Kaga, nhưng sau rốt lại tự nhủ, thôi thì giao phó cho anh ấy, vì việc dò la tin tức ở nhà máy cũng quan trọng không kém.

Matsumiya đến ga Tokyo lấy tàu đi Kunitachi. Mất gần một tiếng chỉ để đến được ga Nakagawara thuộc tuyến Keio, sau đó còn phải bắt taxi để đi tiếp. Taxi chạy dọc sông Tama, đi qua những con đường bao la đất trống. Khu vực này ít nhà dân, chỉ thấy phân xưởng nhỏ, kho bãi hoặc tòa nhà được dùng làm cơ sở vật chất cho mục đích nào đấy. Lác đác có vài khu dân cư phức hợp khổng lồ.

Cuối cùng đã trông thấy phía trước có một tòa nhà với hàng rào bao quanh. Taxi dừng lại ở cổng, trên cổng có dòng chữ “KIM KHÍ KANESEKI - NHÀ MÁY KUNITACHI”. Vừa bước xuống xe đã nghe thấy tiếng máy móc rù rì bên trong vọng ra.

Sau khi báo tên với phòng thường trực, Matsumiya nhận thẻ khách và được hướng dẫn đến khu văn phòng gần đấy. Đó là tòa nhà hai tầng, đứng ở ngoài nhìn qua cửa sổ là thấy người ngồi bên trong.

Matsumiya bước vào. Tầng một kê nhiều dãy bàn, có hơn chục người đang ngồi làm việc. Họ đều mặc trang phục xanh dương, có lẽ là đồng phục. Một người đàn ông trung niên nhỏ thó chạy lại, lịch sự

cúi đầu chào Matsumiya, chắc đã được thường trực báo là có cảnh sát đến. Người này xưng tên là Yamaoka, chức vụ in trên danh thiếp là Trưởng phòng Phòng Sản xuất Số 2.

"Tôi đã nhận được thông báo từ trụ sở chính. Cậu đến vì vụ Yashima Fuyuki đúng không?" Yamaoka hỏi.

"À vâng. Cũng có phần liên quan đến Aoyagi Takeaki nữa."

"Tôi hiểu rồi. Để tôi gọi người biết rõ sự tình đến đây nhé." Dứt lời, Yamaoka trở lại bàn, nhấc máy gọi đi đâu đấy, xong lại quay về chỗ Matsumiya đứng. "Người đó sẽ tới ngay, mời cậu vào ngồi chờ một lát."

Matsumiya được dẫn đến một góc ngăn ra làm khu tiếp khách, ở đây có bàn và bộ sofa trông rẻ tiền. Một cô nhân viên mang trà ra.

Yamaoka nhập trà rồi thở dài đánh thượt, "Ôi chà, thiệt quá sức bàng hoàng. Ai mà ngờ lại có chuyện như vậy chứ. Đúng là một sự cố hết sức đáng tiếc."

"Anh hay gặp ông Takeaki lắm à?"

"Vâng, hồi trước đúng là thế. Thời anh ấy làm quản đốc nhà máy hầu như ngày nào chúng tôi cũng gặp nhau, bây giờ định kì anh ấy vẫn xuống đây. Nói gì thì nói anh ấy cũng phụ trách mảng sản xuất mà. Ở nhà máy này, anh ấy giống như thủ lĩnh của chúng tôi vậy."

"Chà, một người như thế bỗng nhiên mất đi đúng là tổn thất lớn cho công ty nhỉ?"

Yamaoka gật đầu thật mạnh, hoàn toàn đồng tình với nhận xét của Matsumiya, "Tổn thất quá lớn ấy chứ. Không ai hiểu rõ quy trình sản xuất ở đây hơn anh Takeaki. Mỗi lần chúng tôi gặp khúc mắc ở đâu hoặc những khi không biết phải đưa ra quyết định thế nào thì thường tìm anh ấy để hỏi ý kiến."

Nghe giọng kể sôi nổi, Matsumiya có thể hình dung ra người quá cố là nhân vật được yêu quý và tin tưởng nhường nào.

Lúc này, một người đàn ông vận bộ đồ lao động xuất hiện ở chỗ vào vách ngăn, chừng trên dưới bốn mươi tuổi, da đen nhẻm, vóc dáng cường tráng. Người này giở mũ ra, cúi đầu chào khách.

"Ô, cậu tới rồi đấy à?" Yamaoka đứng bật dậy. "Để tôi giới thiệu,

đây là thanh tra của Sở Cảnh sát Tokyo."

Matsumiya cũng đứng dậy chào, "Tôi là Matsumiya. Xin lỗi vì đến làm phiền trong lúc mọi người bận rộn thế này."

Người đàn ông móc ví ở túi quần đằng sau, rút một danh thiếp nhàu nát trao cho Matsumiya. Trên đó ghi chức danh Tổ trưởng Tổ 2, Phòng Sản xuất Số 2.

"Yashima Fuyuki làm việc dưới sự quản lý của cậu Onoda đây." Yamaoka giải thích rõ hơn sau khi cả ba đã yên vị.

"Cụ thể là các anh sản xuất cái gì?" Matsumiya hỏi Onoda.

"À, chúng tôi sản xuất phụ kiện bằng kim loại dùng trong xây dựng," Onoda trả lời bằng giọng trầm thấp rất khó nghe. "Nhiệm vụ của Fuyuki lúc đó là châm thêm nguyên liệu và vận chuyển thành phẩm đến nơi quy định."

"Fuyuki là nhân viên thể nào?"

"Thế nào á?" Onoda lẩm bẩm, ngoẹo đầu ra chiều suy nghĩ. "Nói cho đúng, tôi không biết gì nhiều. Cậu ta từ nơi khác đến, khá kiệm lời. Giao tiếp qua lại giữa chúng tôi chỉ gói gọn trong những chỉ thị tôi đưa ra, thế thôi."

"Đó là tác phong thường thấy ở nhân viên thời vụ." Yamaoka bổ sung. "Chắc trước đó bên cung ứng lao động đã dặn họ không làm gì khác ngoài những việc được bảo, không nói gì khác ngoài những điều được hỏi, đại loại thế. Nói chung, cậu ta thuộc loại chuyên nghiệp theo cách đó."

"Trong công việc thì sao? Có phải là người chăm chỉ, nghiêm túc không?"

"À, cũng tàm tạm..." Onoda xem chừng lúng túng, giơ tay gãi gãi phía sau vành tai. "Nhìn chung là bình thường. Như trưởng phòng vừa nói ấy, kiểu bảo gì làm nấy."

"Hắn có từng mắc lỗi nào nghiêm trọng trong lúc làm việc không?"

"À... Không có gì đáng gọi là nghiêm trọng cả."

Matsumiya liếc xuống sổ tay, "Công ty kí hợp đồng với Fuyuki theo từng đợt ba tháng. Đến tháng thứ chín thì cắt hợp đồng. Nguyên

do là gì?"

"À, ờ, chẳng là..." Onoda ngập ngừng, đưa mắt nhìn Yamaoka.

"Cắt giảm nhân sự đơn thuần thôi." Yamaoka trả lời thay. "Nhu cầu sản xuất giảm, chúng tôi buộc phải rút bớt nhân công. Chuyện chỉ có thế. Cậu cứ kiểm tra sổ sách ghi chép của chúng tôi sẽ rõ."

Đúng là khi kiểm tra sổ sách bên trụ sở công ty, không tìm được dấu hiệu nào cho thấy hành vi chấm dứt hợp đồng là trái luật. Nếu thế, tại sao Fuyuki lại tâm sự với Kaori rằng mình bất mãn?

Matsumiya nhìn thẳng vào hai người ngồi đối diện, "Về vụ án này, hai anh có suy nghĩ gì không? Tất nhiên chưa thể khẳng định Fuyuki là hung thủ, nhưng mà..."

Onoda im lặng, cúi mặt nhìn xuống, Yamaoka thì nói.

"Tình hình chung hiện giờ là các công ty sản xuất đều gặp khó khăn, nên dù rất thông cảm với cảnh ngộ của lao động thời vụ, nhưng nếu chỉ vì bị cắt hợp đồng mà lại đi đâm chết người của công ty cũ thì đúng là quá đáng. Chuyện này, khó mà tha thứ được."

"Giả sử Fuyuki đúng là thủ phạm, ngoài lý do bị cắt hợp đồng ra, hai anh có nhìn ra động cơ nào khác dẫn đến hành vi đâm chết người không?"

"Chà, cái đó thì..." Yamaoka dứt khoát lắc đầu. "Chúng tôi không rõ. Lao động thời vụ nghĩ ngợi những gì, chúng tôi làm sao biết được. Đằng nào thì họ và chúng tôi cũng không tiếp xúc nhiều."

Rõ ràng là những người này không muốn dính líu đến vụ việc. Matsumiya gấp sổ tay lại, "Cho tôi đi xem khu vực sản xuất được không? Chỗ Fuyuki từng làm việc ấy."

Cả Yamaoka và Onoda cùng lộ vẻ bối rối.

"Đi xem... cũng được thôi, tuy nhiên tình hình ở đấy giờ không còn giống hồi cậu ta làm nữa đâu. Hiện tại đã chuyển sang sản xuất sản phẩm khác rồi."

Nghe Yamaoka phân trần xong, Matsumiya chỉ đáp "Cũng không sao", rồi đứng dậy, theo hai người đến khu nhà xưởng. Vừa rời khỏi văn phòng, Yamaoka đã lấy mũ bảo hộ đưa ra, nghiêm nghị giải thích, "Cậu mà bị thương thì chúng tôi phải chịu trách nhiệm, thế

nên...”

Đứng ở khu văn phòng đã nghe thấy tiếng máy móc inh ỏi, mà khi tiến về hướng nhà xưởng, tiếng động còn được phóng đại gấp mấy lần, vồ vập tấn công màng nhĩ. Âm thanh từ trần nhà dội xuống và từ những bức tường dội ra. Ngoài tiếng động cơ và máy nén, có cả tiếng không khí ào ào tuôn ra từ điều hòa công suất lớn.

Xen giữa đống máy móc thiết bị là các công nhân đang cặm cụi làm việc, còn có dây chuyền sản xuất kết nối bằng băng tải, Xe nâng hàng xếp pallet gỗ di chuyển tới lui giữa những lối đi hẹp.

Yamaoka và Onoda dừng chân trước dây chuyền sản xuất phụ tùng kim loại nhỏ. Các công nhân đang chú tâm vào băng tải, cặm cụi thao tác.

“Đây là nơi Fuyuki từng làm việc.” Yamaoka ghé sát tại Matsumiya giới thiệu.

Matsumiya gật đầu, quan sát cử động của các công nhân. Vật liệu liên tục được chuyển đến trên băng tải, vì thế những bàn tay kia không có phút giây nào ngơi nghỉ. Họ được bố trí đứng cách nhau khá xa nên không thể nói chuyện riêng trong giờ làm. Cứ như đã biến thành một phần của máy móc luôn rồi, Matsumiya thầm nghĩ.

Bất chợt, một công nhân đứng gần đó cử động hơi khác với các thao tác từ đầu đến giờ. Cậu ta khom người xuống lui cui một lúc, bộ dạng hoảng hốt.

“Này!” Onoda quát lên.

Công nhân nọ giật thót, xoay phắt lại, hai mắt mở to thảng thốt đằng sau tròng kính bảo hộ, tay ấn ngay vào nút đỏ bên cạnh. Có tiếng khí xì ra, tiếp đó băng tải dừng lại. Công nhân đưa mắt nhìn hai cấp trên, cổ rụt lại vẻ hối lỗi.

“Chuyện gì thế?” Matsumiya hỏi.

“À không, không có gì đâu.” Yamaoka đáp vội. “Cậu muốn đi xem chỗ nào khác nữa không?”

“Chà...” Matsumiya còn đang cân nhắc nên làm gì tiếp thì chuông reo inh ỏi, tiếng động cơ lần lượt tắt lặng. Công nhân lục tục rời khỏi vị trí.

“Tới giờ nghỉ trưa rồi.”

Yamaoka giải thích. Matsumiya nhìn xuống đồng hồ đeo tay. Đã 12 giờ trưa.

“Thế lại vừa hay. Tôi muốn hỏi chuyện những người cùng làm việc với Fuyuki trước đây.”

“Hả...” Mặt Yamaoka sa sầm thấy rõ.

“Tôi thấy bọn họ chẳng thân thiết lắm đâu.” Onoda hớt hải ra mặt.

“Cũng chẳng sao. Nhờ hai anh nhé.”

Matsumiya nghiêm túc cúi đầu, Yamaoka chỉ biết thở dài bối rối.

Ở một góc có đặt bàn họp dài và mấy cái ghế gập cũ xì, công nhân túm tụm lại đấy sửa soạn ăn trưa, phần lớn là mang theo cơm hộp mua ở cửa hàng tiện lợi hoặc sandwich.

Sau khi giới thiệu sơ lược về bản thân, Matsumiya nói thêm, “Mọi người vừa ăn vừa nghe cũng được.” Nhưng không ai có ý định ăn cả.

Matsumiya đưa ra một loạt câu hỏi: Ở đây có ai chơi thân với Fuyuki không? Fuyuki có bao giờ nói về công ty và Aoyagi Takeaki không? Có sự cố gì trong thời gian Fuyuki làm ở đây không?

Tất cả im thin thít, không phản ứng, thậm chí không biểu cảm, cứ như không nghe thấy câu hỏi. Ai nấy thinh lặng với thức ăn trước mặt trong y như những con chó ngoan ngoãn ngồi chờ đến lượt mình được cho ăn.

“Thấy chưa, tôi đã báo trước với cậu rồi.” Yamaoka lên tiếng. “Những người này không có mối liên hệ nào khăng khít đến thế đầu. Hỏi han bọn họ chỉ tốn công vô ích.”

Matsumiya chẳng buồn trả lời, lướt nhìn khắp lượt công nhân thêm lần nữa. Bọn họ đều cụp mắt xuống, duy một người giương mắt nhìn lại. Người này tầm hai lăm hai sáu tuổi, cổ vắt khăn lau. Nhưng vừa gặp mắt Matsumiya là nhìn ngay đi chỗ khác.

“Được rồi.” Matsumiya quay sang nói với Yamaoka. “Nếu có ai ở đây nhớ ra bất kì điều gì, vui lòng liên hệ với chúng tôi nhé.”

“Vâng, nhất định rồi. Thật xin lỗi vì hôm nay chẳng giúp được gì cho cậu.” Yamaoka nói, trông nhẹ nhõm ra mặt.

Vừa rời chân khỏi nhà xưởng, Matsumiya chợt đứng khựng lại, “A, chết rồi.” Hai người kia thắc mắc, “Sao thế?"

“Ban nãy đi xem dây chuyền sản xuất, tôi sơ suất để quên sổ tay trên giá treo tường gần đấy. Giờ tôi phải quay vào lấy.”

“Cậu có biết đường đến đó không?” Yamaoka hỏi.

“Biết. Lấy xong tôi sẽ trở lại văn phòng lần nữa nhé.” Chẳng thèm đợi trả lời, Matsumiya lập tức phóng vào nhà xưởng.

Tất nhiên bảo để quên sổ tay chỉ là nói dối. Sự thật là từ nãy Matsumiya đã chú ý đến người công nhân trẻ tuổi vắt khăn trên cổ, trong đôi mắt như muốn nói gì đó, Matsumiya muốn hỏi xin số điện thoại của cậu ta. Đúng lúc thanh niên này cũng đang đi ngược lại, trông thấy Matsumiya, cậu ta liền ngó nghiêng khắp xung quanh rồi chạy đến gần.

“Cậu có chuyện gì muốn kể cho tôi phải không?” Matsumiya hỏi.

Thanh niên liền gật đầu, “Ra khỏi nhà máy, rẽ phải đi bộ khoảng 30 mét sẽ gặp bãi giữ xe có thu phí. Anh đến đó đợi đi. Tôi sẽ ra ngay.”

“Hiểu rồi. Tên cậu là gì?”

“Tôi sẽ nói sau.” Thanh niên đáp vội rồi lấy khăn chùi miệng và chạy vút đi, trông như sợ bị ai bắt gặp.

Matsumiya rời nhà xưởng và quay lại văn phòng thì thấy Yamaoka đang đứng nói chuyện với một người đàn ông mặt vuông mặc vest màu nâu. Yamaoka dẫn ông ta đến đón Matsumiya.

“Xin giới thiệu, đây là quản đốc của chúng tôi.”

“Tôi là Kotake,” người mặt vuông chìa danh thiếp ra, trên đó in tên đầy đủ là Kotake Hoshin. “Tôi được anh Takeaki chỉ dẫn bảo ban từ khi còn rất trẻ đến giờ. Gia đình anh ấy cũng rất thân thiết với tôi, sáng nay tôi đã đến thăm họ. Sự việc đúng là đáng tiếc.” Kotake nói với vẻ đau khổ. Lời lẽ nghe chừng thật lòng, nhưng không khó để thấy một chút cường điệu trong đó.

“Anh có biết gì về lao động thời vụ tên Yashima Fuyuki không?”

“Chà...” Kotake cau mày, tay chống nạnh. “Tôi không có chút ấn tượng nào về cậu ta. Dù gì thì công nhân ở đây cũng đông, mà lao

động bên cung ứng gửi sang thường thay đổi liên tục, tôi không thể nhớ từng người được.”

“Đúng thế, quản đốc của chúng tôi phải bao quát toàn bộ nhà máy, cho nên...” Yamaoka chen vào đỡ lời, tay này hẳn là tâm phúc chuyên bợ đỡ Kotake.

Sau khi cáo từ rồi rời văn phòng, Matsumiya ra cổng, rẽ phải và đi bộ một quãng thì đến bãi giữ xe thu phí. Chưa thấy bóng dáng thanh niên ban nãy đâu. Ở đây có máy bán hàng tự động, Matsumiya chạy lại mua lon coca. Giải quyết xong lon coca thì thấy thanh niên kia xuất hiện với khăn quấn quanh đầu.

“Cậu muốn uống gì không?” Matsumiya chỉ về phía máy bán hàng tự động.

“Thôi khỏi, đằng nào tôi cũng phải quay vào sớm.” Nhưng chẳng mấy chốc lại đổi ý. “À, nhưng nếu không phải uống luôn tại đây thì anh mua cho tôi cái gì đó cũng được.”

Matsumiya không hiểu ra ngay, thấy thanh niên lộ vẻ xấu hổ thì mới vỡ lẽ, cười cười móc ví, “Cậu muốn uống gì?"

“Trà vậy.”

Máy bán hàng tự động có hai loại chai 350 ml và 500 ml. Không hề lưỡng lự, Matsumiya chọn ngay chai có dung tích lớn hơn. Khi nghe câu “Tốt quá, cảm ơn anh”, Matsumiya sực nghĩ hoàn cảnh của thanh niên này hẳn rất khó khăn.

Hai người đến ngồi ở băng ghế trong góc bãi. Thanh niên tự giới thiệu mình tên là Yokota.

“Tôi và Fuyuki vào làm ở đây cùng một đợt, thành thử chúng tôi rất hay nói chuyện với nhau. Ban nãy trưởng phòng bảo giữa những người như chúng tôi thường không hình thành bất kì mối liên hệ nào, nhưng thực tế không phải đâu. Lao động thời vụ bắt buộc phải trao đổi thông tin qua lại, nếu không khó lòng sống sót trong cái thế giới này.”

“Nhưng lúc trưa cậu không hó hé tiếng nào nhỉ.”

Yokota nhún vai, “Nếu bị trưởng phòng và tổ trưởng để mắt đến

thì không hay, sẽ bị cho thôi việc ngay.”

“Fuyuki mắc lỗi nên bị để mắt phải không?”

“Không, trường hợp của cậu ta thì không phải, mà là sự cố.”

“Sự cố? Ý cậu là hắn gây ra sự cố gì ư?”

Yokota gật đầu, “Anh có biết về cái gọi là khóa liên động không?”

“Khóa liên động? Chà, tôi không biết.”

“Một dạng thiết bị an toàn. Khi dây chuyền sản xuất hoạt động mà người vận hành vô tình đụng phải máy móc đang chạy thì có phải rất nguy hiểm không? Cho nên trên máy có gắn nắp bảo vệ, chỉ cần mở chốt của cái nắp đó ra, máy sẽ dừng ngay. Đó chính là cơ chế hoạt động của khóa liên động.”

“À à, ra vậy. Cơ chế đó quan trọng đấy nhỉ.”

“Nhưng ở khá nhiều chỗ cơ chế khóa liên động đã bị thủ tiêu.”

“Thủ tiêu?”

Tức là vô hiệu hóa nó. Anh nghĩ thử xem, nếu chỉ vì những lý do cỏn con mà máy móc phải ngừng hoạt động thì ảnh hưởng đến hiệu suất công việc lắm, đúng chứ? Nhất là với kiểu sản xuất theo dây chuyền thế này, các thiết bị đều kết nối với nhau, một máy dừng thao tác là các máy khác ngưng trệ theo. Thế nên, ví dụ có phụ tùng mắc kẹt vào động cơ thì vẫn phải để máy tiếp tục chạy bình thường, đồng thời sẽ có công nhân thò tay vào trong để gỡ ra.”

“Hả? Không nguy hiểm sao?”

“Nguy hiểm chứ. Cách làm này không được đề cập cụ thể trong cẩm nang hướng dẫn, nhưng thực tế nó đã thành quy tắc ngầm. Mặc dù biết đây là cách làm sai trái, nhưng lao động thời vụ chúng tôi không được quyền nói lên ý kiến của mình, chưa kể nếu không tuân thủ quy tắc ngầm đó, có thể còn bị đuổi thẳng cổ, nói chung rất éo le.”

Matsumiya nhớ lại cảnh tượng bắt gặp ban nãy trong nhà xưởng. Một công nhân đang khom người xuống để làm gì đó thì bị Onoda nhắc nhở, phải bấm vội nút đỏ cho máy dừng chạy. Có thể đó là một trường hợp khóa liên động đã bị “thủ tiêu.” Nhưng công nhân kia nhận ra sự hiện diện của người lạ nên vội vàng dừng máy.

"Sự cố của Fuyuki liên quan đến khóa liên động hả?"

"Không những liên quan, mà chính là việc đó." Yokota lắc nhẹ chai nước. "Muốn cho thêm nguyên liệu vào máy lẽ ra phải dừng máy trước đã. Nhưng ở đây không làm thế, mà công nhân phải leo lên bệ máy, vươn tay qua băng tải đang chuyển động để thực hiện thao tác bổ sung nguyên liệu.

Matsumiya nhíu mày, kể cả người ngoài ngành cũng nhận thức được rằng cách làm này rất nguy hiểm.

"Rồi phát sinh sự cố?"

"Đúng thế. Gấu quần mắc vào băng tải nên cậu ta ngã lăn ra sàn. Bấy giờ tôi đứng bên cạnh nên chứng kiến từ đầu đến cuối."

"Hắn có bị thương không?"

"Không thấy thương tích gì rõ ràng, có điều lúc ngã ra thì đập đầu xuống đất nên không dậy ngay được, hình như bất tỉnh chừng năm phút. Cậu ta bảo tỉnh dậy rồi vẫn thấy xây xẩm mặt mày. Trưởng phòng và tổ trưởng lao đến, trao đổi riêng với Fuyuki rồi cho cậu ta về sớm. Sau hôm đó Fuyuki nghỉ làm khoảng một tuần, tôi có hỏi thì cậu ta bảo đau cổ, không cử động được."

"Cổ... Chắc có đi khám rồi chứ?"

Yokota nhệch miệng, lắc đầu, "Nghe bảo là không đi."

"Sao thế?"

"Có mùi rắc rối, cậu ta nói thế. Bên cung ứng lao động liên lạc với Fuyuki, dặn là đi bệnh viện thì cũng được thôi, nhưng đừng khai gặp sự cố tại chỗ làm mà hãy nghĩ ra nguyên nhân nào khác. Thành thử sự cố đó không được làm thủ tục trình báo tai nạn lao động."

"Hả? Sao lại thế?"

"Tình trạng này vẫn thường xảy ra mà. Phía Kaneseki gây áp lực cho công ty cung ứng. Anh biết đấy, nếu trình báo tai nạn lao động, nhà máy sẽ bị điều tra, thế thì lại bại lộ tình trạng khóa liên động bị thủ tiêu. Mà không được coi là tai nạn lao động thì khi chữa trị tại bệnh viện, công nhân phải tự trang trải mọi chi phí. Thành thử rơi vào hoàn cảnh như thế, những người như chúng tôi chỉ còn biết phó mặc buông xuôi."

“... Ra vậy.”

“Fuyuki không được tiếp tục gia hạn hợp đồng, chắc là vì lý do đó. Có thể họ sợ cậu ta lỡ mồm tiết lộ điều gì thì mọi chuyện sẽ lằng nhằng hỏng bét.” Nhận định xong, Yokota quay sang hỏi, “Mấy giờ rồi nhỉ?”

Matsumiya liếc xuống đồng hồ đeo tay, “Gần 12 giờ 40 phút.”

“Chết!” Yokota bật dậy. “Thôi, tôi phải đi đây. Cái này, cảm ơn anh nhé.” Yokota giơ chai nước lên.

Matsumiya đứng dậy theo, “Cảm ơn cậu đã cho biết.”

“Khi nghe tin Fuyuki đâm chết giám đốc sản xuất, tôi nghĩ cần phải kể chuyện này cho ai đó. Vì tôi ít nhiều hiểu được cảm giác của cậu ta.”

“Ừm, chuyện cậu kể giúp ích cho chúng tôi rất nhiều đấy.”

“Thế, chào anh nhé.”

Nói xong, Yokota chạy vèo đi. Matsumiya nhìn theo cho đến khi cậu ta khuất dạng, rồi mới lững thững cất bước.

Về đến ga Tokyo, Matsumiya gọi điện cho Kaga. Đường dây vừa thông đã nghe hỏi ngay, “Thế nào, có thu hoạch được gì ở nhà máy Kunitachi không?”

“Có nghe được một chuyện thú vị. Anh thì sao?”

“Tàm tạm. Tôi tìm ra là Takeaki còn lui tới một chỗ khác.”

“Thật á? Chỗ nào?”

“Một quán cà phê khá lâu đời. Giờ tôi vẫn ngồi đồng đây.

“Em sẽ tới đó luôn. Cho địa chỉ với tên quán đi.” Matsumiya rút bút máy ra.

Xem vẻ lại là một quán khác ở Amazake Yokocho. Đến nơi thì thấy quán có tường gạch nung và khung cửa sổ gỗ, trông rất ấn tượng. Matsumiya cho rằng nó toát ra không khí thời Chiêu Hòa[13], nhưng hóa ra trên biển hiệu lại có dòng chữ “Thành lập vào Đại Chính năm thứ 8[14].”

Kaga ngồi ở bàn cạnh cửa sổ. Matsumiya ngồi xuống ghế đối diện, gọi cà phê xong thì nhìn khắp lượt xung quanh rồi nhận xét,

“Không khí hay phết nhỉ.” Ngoài vài người khách trông giống dân công sở, trong quán còn có những người lớn tuổi xem vẻ là cư dân sống gần đây.

“Quán này nổi tiếng lắm, chắc chắn cũng xuất hiện trong mấy cuốn cẩm nang du lịch.” Kaga nói. “Theo lời phục vụ thì tầm hai tuần trước Takeaki có đến đây, trước đó nữa ông ta vẫn đều đặn ghé quán tầm tháng một lần. Họ không nhớ rõ lần đầu tiên ông ta đến là khi nào, nhưng nhắm chừng khoảng trước mùa hè năm nay.”

“Tức là lui tới khu này rất thường xuyên, thế mà gia đình ông ta không biết. Khu này xét ra không liên quan đến công việc của Takeaki, rốt cuộc ông ta đến làm gì nhỉ?”

“Tôi không nghĩ ra. Nhỡ đâu đơn thuần là sở thích.”

“Sở thích?”

“Nghe bảo Takeaki thường vừa nhâm nhi cà phê vừa mở bản đồ ra ngắm nghía. Hình như là bản đồ chỉ dẫn đường đi quanh đây. Khu phố này rất thích hợp để lang thang, có thể bỗng dưng một hôm ông ta phát hiện ra thú vui đó.”

“Ra vậy. Nhưng văn phòng của ông ta ở Shinjuku, nhà riêng thì ở Meguro. Xét về phương diện đi lại là không thuận tiện cho lắm.”

Cà phê đã đến, hương thơm ngào ngạt kích thích khoang mũi. Matsumiya hớp một ngụm và bất thần thốt lên “Ngon quá”, các tế bào trong cơ thể như đồng loạt thức giấc trước vị đắng chín muồi của cà phê nguyên chất.

“Thành quả phía cậu thì sao, kể đi. Ban nãy cậu bảo nghe được một chuyện rất thú vị mà.” Kaga nói sau khi gọi thêm một tách cà phê nữa.

“Đến nhà máy quả là quyết định sáng suốt. Nhờ thế mà thấy rõ hơn bối cảnh của vụ việc.” Sau khi cẩn thận xác nhận là xung quanh không ai để ý, Matsumiya nhoài người qua bàn.

Khi Matsumiya kể lại hòm hòm câu chuyện của Yokota thì tách cà phê Kaga mới gọi được mang đến. Anh cho thêm sữa, chậm rãi dùng muỗng khuấy đều rồi đưa lên miệng làm một hớp, vẻ mặt đăm chiêu như đang nghiền ngẫm chuyện gì.

“Tóm lại là có một vụ tai nạn lao động bị giấu nhẹm...” Kaga đặt tách cà phê xuống, lẩm bẩm: “Dạo gần đây hầu như xí nghiệp nào cũng có tình trạng thế này.”

“Theo lời Kaori thì cổ Fuyuki có vấn đề, kéo theo tay trái tê buốt. Nếu đó là hậu quả của tai nạn xảy ra tại nhà xưởng thì việc hắn sinh ác cảm với Kim khí Kaneseki cũng là bình thường. Aoyagi Takeaki lại là người chịu trách nhiệm chính về toàn bộ hoạt động của nhà máy, nên em cho rằng có thể Fuyuki đến gặp Takeaki thương lượng để được công ty tiếp tục nhận vào làm, đổi lại hắn sẽ không khuấy tung việc lấp liếm tai nạn lao động. Nhưng cuộc thương lượng không suôn sẻ, vì thế hắn nổi giận đâm chết ông ta... Có thể nào như vậy không?”

“Chà, có thể. Tuy nhiên, còn điểm khác cũng khiến tôi quan tâm.”

“Con dao phải không...”

“Con dao cũng đáng kể, nhưng hiện giờ tôi quan tâm đến điểm này cơ.” Kaga giơ cao tách cà phê.

“Cà phê?”

“Ở quán cà phê, Takeaki gọi hai món đồ uống. Theo giả thuyết vừa rồi của cậu thì người có việc cần trình bày là Fuyuki. Takeaki không có lý do gì để phải đi gặp và nói chuyện với cậu ta. Thông thường người trả tiền đồ uống là người có việc cần nhờ cậy, đúng chưa?”

Quả là một nhận xét sắc sảo! Nhưng Matsumiya đã túm ngay được luận cứ để phản bác.

“Nhưng người bị nắm thóp là Takeaki. Có thể ông ta chủ ý gọi nước để lấy lòng Fuyuki, cũng bình thường mà.”

“Nếu lấy lòng là cần thiết, thì phải tiến hành trước cuộc gặp hôm đó rồi.”

“Nói như anh cũng hợp lý. Nhưng không lẽ Takeaki đi cà phê với Fuyuki mà chưa biết là vì chuyện gì.”

“Chúng ta thử phân tích tâm lý Takeaki vào thời điểm đó đi. Tự dưng một thanh niên xộc đến và lôi vụ tai nạn lao động bị giấu nhẹm ra, ắt hẳn ông ta sẽ rất bức bối, tưởng tượng là đủ biết tình huống

cực kì khó chịu. Cậu nghĩ sao?"

"Em cũng nghĩ thế. Dễ chịu sao được."

"Nhưng khi đưa tờ 2000 yên cho phục vụ, ông ta lại tán gẫu rằng "Hiếm lắm đấy nhé. Có người nào đang bức bối khó chịu mà xử sự như thế không?"

Matsumiya rất đỗi kinh ngạc về đoạn phân tích này. Đúng thật! Giờ thì không nghĩ ra được luận cứ nào để phản biện nữa rồi.

"Trên đời có rất nhiều kiểu người khác nhau. Khó mà khẳng định cách cư xử như thế là không bình thường. Kaga nhấp cà phê một cách thích thú rồi đặt tách xuống. "Nói gì thì nói, chúng ta đã thu thập được nhiều điều đáng kể. Cậu về văn phòng báo cáo đi."

"Anh Kyo thì sao? Anh lại định đi dạo lòng vòng quanh khu này nữa hả?"

"À không, tôi định đến chỗ khác." Kaga nhìn xuống đồng hồ đeo tay. "Trường học ấy mà. Nơi con trai Takeaki tốt nghiệp cấp hai. Trường Shubunkan."

"À à..." Matsumiya gật gù. "Nhờ cái số điện thoại lưu lại trong lịch sử cuộc gọi của Takeaki hả? Ủa, mà gọi cho trường thì liên quan gì đến vụ này? Nhất là gọi từ tận vài ngày trước rồi."

"Có thể chẳng liên quan. Nhưng vẫn nên tìm hiểu cặn kẽ. Thôi, cái việc dò la tin tức chán ngắt này chẳng dám phiền đến tinh hoa Phòng 1 đâu. Tôi sẽ tự đi một mình." Kaga uống cạn tách cà phê rồi đứng dậy.

10

Di ảnh đặt trên bàn thờ Aoyagi Takeaki là hình chụp ông trong bộ đồ chơi golf, miệng cười rất tươi. Ba mẹ con bàn bạc với nhau và quyết định chọn tấm ảnh này với lý do người quá cố ở đây trông vui vẻ nhất, chứ thật ra lúc sinh thời Takeaki cũng chẳng mặn mà chơi golf là mấy.

Buổi canh linh [15] bắt đầu từ 6 giờ tối. Trong lúc sư sãi tụng kinh thì khách viếng tang xếp hàng để lần lượt thắp hương cho người quá cố.

Thi thể Takeaki được trả về sớm hơn dự kiến, hôm nay cả nhà tất bật suốt từ sáng để lo ma chay. Kotake có liên hệ giúp một dịch vụ tang lễ, họ đã đến nhà để bàn tính với Fumiko nhưng như thường lệ, bà chẳng đưa ra được bất kì quyết định gì. Kotake cũng góp mặt, tiếc là gần trưa nghe tin cảnh sát hình sự đến nhà máy Kunitachi, ông ta phải bỏ ngang để lặn lội xuống đó luôn. Về sau mọi việc liên quan đến đám tang đều được quyết định theo gợi ý của tay nhân viên tang lễ đeo kính trông khá gian xảo. Yuto ngồi yên lắng nghe chứ không lên tiếng, cũng không rành rẽ về giá cả thị trường, chỉ cho rằng có mùi lừa lọc đâu đây.

Được cái đến khi tổ chức thực tế thì dịch vụ của bên này tỏ ra rất bài bản. Mọi khâu tổ chức đều được tiến hành trơn tru, Yuto và mọi người trong nhà chỉ việc thay tang phục và đi đến chỗ cử hành tang lễ là nghi thức nhập quan đã chuẩn bị hoàn tất. Cả gia đình nhìn lại di thể của Takeaki thì thấy khá tinh tươm, không có bất kì dấu vết nào của việc giải phẫu pháp y. Thậm chí sắc mặt còn tươi tắn hơn cả

lúc gặp ở bệnh viện.

Họ hàng và đồng nghiệp công ty cũng đến đỡ đần gia quyến rất nhiều việc. Nghe người lớn bàn bạc, Yuto lần đầu tiên mới biết riêng việc sắp xếp thứ tự cho khách vào chia buồn cũng phức tạp hơn cậu tưởng.

Chiều xuống Kotake quay lại, mang theo vài cấp dưới để phụ trách các khâu tiếp đón, tiền phúng điếu. Fumiko thì tất bật làm mọi việc theo lời dặn dò của bên tổ chức tang lễ. Cảnh tượng này làm Yuto nhớ lại từng đọc một cuốn sách, trong đó có nói cái gọi là tang lễ thật ra là để gia quyến bận rộn đến mức không còn thời gian mà nghĩ ngợi buồn rầu.

Trong số khách đến viếng có Sugino Tatsuya và các bạn học. Yuto đã nhắn ngày giờ viếng cho Tatsuya và giáo viên chủ nhiệm Sanada. Nhìn họ bước ngang qua trước mặt, Yuto cung kính cúi đầu bày tỏ sự cảm kích chân thành, Bạn học cấp hai cũng ân cần đến chia buồn, nhất là các bạn sinh hoạt cùng Yuto ở câu lạc bộ bơi lội. Thậm chí cả thầy Itokawa phụ trách câu lạc bộ cũng đến, mái tóc đã điểm sợi bạc nhưng kiểu đầu chỉ để dài chừng hai phân thì vẫn như xưa, thân hình rắn chắc chưa hề đổi khác so với lúc Yuto tốt nghiệp cấp hai.

Kết thúc phần viếng, Fumiko đứng lên phát biểu vài lời để chuyển sang nghi thức tiếp theo là canh linh cữu. Họ hàng và đồng nghiệp của Takeaki rục rịch di chuyển qua phòng bên cạnh đã dọn sẵn rượu kèm vài món ăn đơn giản. Yuto đi sang với họ, nhưng đang băng qua hành lang thì bắt gặp thầy Itokawa và đám bạn ở câu lạc bộ bơi lội nên dừng chân. Tatsuya cũng nán lại chưa về.

“Mày ổn chứ, Yuto? Có ăn uống đàng hoàng không đấy?” Tatsuya chạy đến hỏi thăm, ra dáng như người lớn.

“Không phải lo. Tao không sao. Giờ trong lòng tao chỉ còn tinh thần sẵn sàng đương đầu với mọi khó khăn đang chờ phía trước thôi. Vì có đau buồn than khóc cỡ nào thì người đã mất cũng không thể sống lại được.”

“Người kia thì sao? Vẫn hôn mê hả?”

Chắc Tatsuya muốn nói đến nghi phạm có tên Yashima Fuyuki.

"Tao nghĩ thế. Không thấy tin gì mới của cảnh sát."

"Vậy hả? Thế thì làm sao được nhỉ. Không biết hắn ta có tỉnh lại không đây?"

"Chịu. Tao nói rồi, thực sự người ta chẳng báo tin gì cho gia đình tao cả."

Các bạn trong câu lạc bộ cũng chạy đến chỗ Yuto, hết người này đến người khác ngỏ lời động viên an ủi. Một lần nữa Yuto lại cảm ơn.

Shota tiến đến với vẻ mặt nhăn nhó, "Chia buồn với mày nhé. Kẻ gây án hình như còn hôn mê đúng không? Lao ra đường rồi bị xe tông thì là tự làm tự chịu thôi, nhưng cứ thế mà chết đi thì đúng là bực mình. Hắn ta chết rồi, thù này của bố mày làm sao mà trả được nữa."

"Chuyện trả thù các kiểu, tao chẳng nghĩ đến, tao chỉ đơn giản là muốn biết rõ mọi sự tình liên quan. Ví như, tại sao hắn ta lại nhắm vào bố tao? Chứ cứ thế này tao thấy không cam lòng."

"Đúng thế nhỉ. Mọi người cũng thắc mắc tương tự đấy. Tại sao không phải ai khác mà lại là bố Yuto! Trên đời này còn rất nhiều kẻ chết đi cũng chẳng ảnh hưởng đến ai cơ mà."

Shota xót xa thấy rõ trước mất mát của bạn. Nghe được cơn bất bình trong giọng cậu ta, Yuto tự nhủ có bạn bè thế này đúng là quý giá.

"Khổ thân em quá, Yuto!" Thầy Itokawa lại gần.

"Dạ, thầy... Cảm ơn thầy hôm nay cất công đến đây." Yuto cúi đầu tạ lễ với người thầy thời cấp hai.

"Nghe Tatsuya kể mà tôi bàng hoàng. Sự việc đau lòng thật thôi. Nhưng em đừng suy sụp nhé. Em luôn có tôi và mọi người ở bên cạnh đấy, biết chưa. Có gì khó khăn cứ nói ra, bất cứ việc gì. Hễ giúp được em là mọi người sẽ cố gắng."

Hoàn toàn không có chút gì gọi là xã giao lấy lệ trong những lời nói quả quyết đó. Thời Yuto học cấp hai, quả thật thầy đã luôn là chỗ dựa vững chãi cho cậu và các bạn trong bất kì hoàn cảnh nào.

"Em cảm ơn thầy." Yuto bày tỏ sự biết ơn lần nữa.

Trừ Tatsuya thì đã lâu lắm rồi Yuto mới gặp lại các bạn trong câu lạc bộ bơi lội, tầm mười người, và hầu hết đều có mặt hôm nay. Yuto rất muốn thong thả chuyện trò với họ nhưng thời gian không cho phép, chỉ có thể tiễn họ ra đến tiền sảnh.

Bạn bè đã về hết, không hiểu sao thầy Itokawa còn nấn ná. “Yuto ạ, tôi nói chuyện này một chút có được không?” Thầy hỏi.

Vâng, Yuto đáp, nỗi bất an kì lạ bỗng nhen lên trong lồng ngực.

Hai người đi đến một góc tiền sảnh, ngồi xuống băng ghế dài ở đây.

“Dạo này quan hệ giữa em với bố thế nào? Hai bố con có hay trò chuyện không?”

“Trò chuyện... ấy ạ?”

“Ừ. Không phải hồi cấp hai em vẫn thường bảo rất hiếm khi gặp mặt bố à?”

“À, hồi đó bố em còn làm việc dưới nhà máy ở Kunitachi, nên có những hôm không về...”

“Thành ra tôi mới hỏi em dạo này thì thế nào. Em có hay nói chuyện với bố không?”

Yuto bất chợt nín lặng. Một câu hỏi thật khó trả lời, nhưng đồng thời cậu cũng thấy thắc mắc tại sao thầy Itokawa lại hỏi như thế.

“Vài ngày trước bố em gọi điện đến trường. Để trao đổi về em đấy.”

“Á... Nói vậy là...?”

“Sao?”

“Hôm qua cảnh sát đến nhà em cũng có hỏi. Họ bảo trong lịch sử cuộc gọi trên máy bố có số điện thoại của trường trung học Shubunkan.”

Thầy Itokawa gật đầu, “Đúng rồi. Hôm nay có một thanh tra ở Phòng Cảnh sát Nihonbashi cũng đến trường mình vì chuyện này.”

“Thế ạ?”

“Gần đây quan hệ giữa hai bố con không được tốt cho lắm, nên tôi hơi lo! Bố em nói đấy.”

“Thế ạ?”

“Hình như bố em cho rằng những việc liên quan đến Yuto thì tôi là người nắm rõ nhất, còn rõ hơn cả giáo viên cấp ba hay giáo viên chủ nhiệm cấp hai của em nữa. Bởi vậy bố em muốn trao đổi với tôi. Chà, vinh hạnh quá!”

Xét một mặt nào đó, Yuto phải công nhận bố phán đoán đúng. Yuto từng có cảm tưởng thầy Itokawa hiểu cậu hơn cả giáo viên chủ nhiệm.

“Trước khi cúp máy, bố em hẹn sắp tới sẽ gặp tôi để thong thả trao đổi, ngờ đâu có sự thế này. Cuộc gọi làm tôi rất bận tâm, rất băn khoăn, không hiểu tình hình hai bố con em ra sao? Có chuyện gì hả, Yuto? Bây giờ đã muộn, nhưng nếu có vấn đề gì, em cứ nói cho tôi nghe.”

“Dạ không...” Yuto lắc đầu phủ nhận. “Không có vấn đề gì ạ. Đúng là bố con em không gắn bó lắm, nhưng tình trạng này chẳng phải tới giờ mới bắt đầu, và nguyên nhân cũng không có gì đặc biệt, em nghĩ là tại thành tích học tập của em không được tốt nên bố bực bội, em thì khó chịu nếu phải nghe phàn nàn về điểm số. Chỉ có vậy thôi.”

“Hừm...” Thầy Itokawa gật đầu, rồi nhìn Yuto không chớp mắt. Vẫn là ánh mắt sắc sảo ngày xưa, gây cho người đối diện một áp lực không lời kiểu “Đừng nói dối, vô ích”. Bỗng nhiên, ánh mắt đó dịu lại. “Thôi, dù gì bố cũng mất rồi, từ giờ trở đi mọi việc em phải tự lo liệu. Tôi chỉ muốn em biết bố đã lo lắng về em. Có thể lời tôi là thừa nhưng...”

“Dạ không, thầy đừng nói thế. Em cảm ơn thầy mà.”

“Vững vàng lên nhé.” Thầy Itokawa vỗ vỗ vai Yuto, đi ra cửa để về.

Yuto sang căn phòng dành để tiếp khách đến viếng. Phòng kiểu Nhật, rộng hơn 30 m^2, đã kê sẵn bàn ghế, họ hàng cùng các đồng nghiệp của bố đang ăn sushi và uống bia. Mẹ có bà và cậu ngồi bên ra sức an ủi. Haruka cũng ở ngay cạnh. Yuto ngồi vào cùng bàn với họ.

“Cả Yuto nữa, cậu biết từ giờ trở đi sẽ rất vất vả cho con, nhưng

con không được bỏ cuộc đấu đấy. Nhà mình lúc nào cũng ở bên cạnh cổ vũ con.” Cậu vừa rót nước ép trái cây vào cốc cho Yuto vừa động viên. “Chắc con đang lo nghĩ về tương lai đúng không? Đừng lo quá, cậu sẽ cố gắng hỗ trợ.”

Chắc cậu đang muốn nói đến việc học lên đại học đây mà. “Con cảm ơn ạ,” Yuto lễ phép cúi đầu.

Kotake dẫn các đồng nghiệp đến hỏi thăm thêm lần nữa. Ai nấy thay nhau kể lại ân tình của người quá cố. Một ông tên Yamaoka thậm chí còn bảo, “May mà được làm với anh Takeaki và được anh dìu dắt, nếu không có khi tôi nghỉ việc từ lâu rồi.”

Khách đến viếng lục tục ra về, chỉ còn lại Yuto cùng mẹ và em gái. Đêm nay họ sẽ túc trực ở đây, và đã chuẩn bị sẵn quần áo để thay.

Haruka bảo muốn ra chỗ bàn thờ của bố lần nữa nên Yuto đi cùng em. Quan tài đặt ở linh đường âm u, khoanh nhang vòng chầm chậm tỏa khói.

“Canh linh với đưa ma đều mệt mỏi, nghĩ đến là phiền muộn, được cái mọi người rất tử tế với nhà mình, thành ra con lại thấy ấm lòng. Các bạn ở trường con cũng đến viếng bố rất đông.” Haruka ngước nhìn di ảnh của Takeaki, thủ thỉ. “Các chú bác trong công ty kể thật nhiều điều về bố. Tốt quá đi mất! Thì ra bố lại được mọi người yêu quý tôn trọng đến vậy.”

“Tất nhiên những lúc thế này ai lại đi nói xấu về bố.”

“Em phân biệt được đâu là chân thành đâu là xã giao nhé.” Haruka quay sang lườm anh trai. “Ước gì con nói chuyện với bố nhiều hơn, hẳn là còn bao nhiêu ưu điểm ở bố mà con chưa biết đến.”

Cứ như miêu tả học sinh ưu tú ấy nhỉ... Dù cảm tưởng đã dâng lên đến cổ, Yuto vẫn không thốt nên lời. Vì cậu nghĩ có khi đúng là thế thật.

Sáng hôm sau, không khí bận rộn bắt đầu từ sáng. Giám đốc điều hành và chủ tịch hội đồng quản trị công ty đều có mặt, số người đến chia buồn đông gấp đôi hôm qua hoặc hơn. Giáo viên chủ nhiệm lại

tới động viên Yuto. Những người hàng xóm không mấy khi giao thiệp hôm nay vẫn đến tỏ lòng thành kính, dù chỉ là chia buồn thông thường, nhưng từng câu từng lời động viên ân cần của họ đã sưởi ấm con tim Yuto.

Sau lời phát biểu của Fumiko là đến nghi thức di quan. Yuto ôm ảnh Takeaki trước ngực, dẫn đầu đoàn đưa tang. Ông cậu phụ trách nhóm khiêng quan tài.

Chỉ có gia đình và họ hàng đưa tiễn người quá cố đến đài hóa thân. Khi nhìn cỗ quan tài được đẩy vào lò thiêu, Yuto chợt thấy đau thắt nơi lồng ngực. Cậu buộc phải chấp nhận sự thật là bố đã qua đời và tự nhủ bản thân phải mạnh mẽ lên.

Có vẻ nỗi đau đã nguôi ngoai trong lòng Fumiko, Haruka cũng thế. Trong thời gian chờ đợi hỏa táng, hai mẹ con đứng trò chuyện cùng họ hàng với thái độ khá bình thản. Fumiko thinh thoảng vẫn rơi nước mắt, nhưng không hiếm lần nụ cười xuất hiện trên môi bà.

Nhận tro cốt xong, mọi người quay lại nhà tang lễ để tiến hành lễ Đầu thất[16] và nghi thức Tinh tấn[17]. Khi tất cả đã xong xuôi, một lần nữa Fumiko có đôi lời với mọi người. Bà mở đầu bằng lời cảm tạ, rồi kết thúc như sau, “Kể từ hôm nay mẹ con tôi sẽ nương tựa vào nhau để sống tiếp. Tôi sẽ lãnh trách nhiệm nuôi nấng các con nên người, rất mong mọi người tiếp tục giúp đỡ.” Phong thái bà toát ra sự vững vàng và đáng tin cậy. Yuto chợt nghĩ, nghi thức canh linh và tiễn biệt không chỉ giải tỏa nỗi buồn cho thân nhân người quá cố mà còn giúp họ trở nên mạnh mẽ hơn.

Tiễn bà con họ hàng xong, ba mẹ con chuẩn bị để về nhà. Vẫn còn nhiều việc cần làm, trước tiên là bày bàn thờ, dụng cụ cần thiết sẽ được bên tang lễ gửi đến sau.

Yuto đang thu dọn đồ đạc thì nghe tiếng nói xôn xao từ hành lang vọng vào. Có giọng Fumiko, những người khác là ai thì không rõ. Yuto mở cửa, kín đáo ngó ra. Fumiko đang đứng nói chuyện với hai thanh niên, một trong hai người đeo máy ảnh lủng lẳng ở cổ.

“Tôi nói rồi, chúng tôi chẳng biết gì cả. Các cậu đi mà hỏi công ty ấy.” Giọng Fumiko sắc lạnh.

“Nghĩa là bà chưa nghe ông nhà nhắc tới những chuyện đó bao giờ, đúng không?” Người không đeo máy ảnh đặt câu hỏi.

“Không. Ban nãy tôi bảo không biết bất cứ việc gì liên quan đến công ty của ông ấy rồi cơ mà.”

“Vậy nghe chúng tôi kể xong bà có cảm nghĩ ra sao? Có phải bà thấy rất căm thù thủ phạm không?”

“Tự dưng hỏi độp một phát thế này, tôi chẳng biết nói gì cả. Các cậu về giúp cho, không là tôi gọi cảnh sát đấy.”

“Đã rõ. Chúng tôi đi đây. Nhưng mong bà hiểu đây là thiện chí, chúng tôi chỉ muốn gia đình mình nắm được sự thật thôi.” Nói xong, gã ta nháy mắt ra hiệu cho người kia rồi cả hai chuồn thẳng.

Fumiko ấn mạnh tay vào hai bên thái dương như để làm dịu cơn nhức đầu. Yuto hỏi là có chuyện gì, bà liền thở dài, “Toàn những điều kì cục. Họ hỏi mẹ có biết kẻ đâm bố mày từng bị buộc thôi việc để lấp liếm vụ tai nạn lao động ở công ty hay không? Và rằng hắn ta vẫn đang phải chịu di chứng của tai nạn đó.”

“Thì sao ạ? Liên quan gì đến bố cơ?”

“Ý họ là chính bố mày ra lệnh giấu nhẹm tai nạn lao động, nên mới bị thù ghét, rồi bị giết chết.”

Yuto hít một hơi thật sâu, muốn trút cơn thịnh nộ mà không nghĩ được lời nào. Nỗi bất an bắt đầu cuộn lên trong lòng cậu.

11

“Fuyuki theo học một trường cấp ba khá tai tiếng ở Fukushima. Nghe bảo nhiều học sinh dù không tham gia băng nhóm bất hảo nào nhưng vẫn thủ sẵn dao để phòng thân. Trại trẻ mồ côi cho biết họ cấm lũ trẻ mang vật dụng nguy hiểm trong người, nhưng khó mà đảm bảo chúng không lén lút cầm theo.”

Nghe xong báo cáo, Ishigaki lộ vẻ thất vọng, hết gãi gáy lại lấy tay miết cổ, “Kể cả thế, vẫn chưa chứng minh được là hắn mang dao theo người. Kiểm tra việc mua dao đến đâu rồi?”

Sakagami đứng dậy với vẻ chán nản hơn cả Ishigaki, “Loại dao dùng để gây án được bán ra trên thị trường từ năm năm trước. Nói cách khác, Fuyuki chỉ có thể mua được sau khi chuyển lên Tokyo. Đây là mặt hàng bán online của một công ty ở Gifu, họ đã gửi cho chúng ta danh sách khách mua sản phẩm này nhưng không thấy tên Fuyuki. Cũng có khả năng người mua đã bán lại, vì vậy việc xác minh cách thức con dao đến được tay hắn là rất khó khăn.”

Ishigaki bĩu môi, cau mày, “Giá mà tìm ra mối liên hệ nào giữa hắn ta với con dao thì hoàn hảo nhỉ! Như thế thì kể cả Fuyuki có không tỉnh lại, chúng ta vẫn giải quyết được vụ này.”

Như thường lệ, các điều tra viên từ bên ngoài về đứng quanh Ishigaki. Thời điểm tập hợp là quá 8 giờ tối một chút.

Hôm nay Matsumiya và Kaga cuốc bộ tới lui đoạn đường giữa cầu Edo và Hamacho Ryokudo. Mục đích là để thu thập lời khai của những người có thể đã trông thấy Fuyuki đồng thời xác minh lộ trình tẩu thoát của nghi phạm. Nhưng cho đến giờ vẫn chưa tìm được

nhân chứng nào trông thấy Fuyuki. Khu vực này luôn tấp nập người qua lại, kể cả ban đêm, nên phải có biểu hiện gì đấy nổi bật lắm, không thì khả năng để lại ấn tượng trong trí nhớ ai đó là khá thấp.

Tuy nhiên, không hẳn là chẳng thu hoạch được gì. Vì hai người không chỉ tập trung vào những nhân chứng đã trông thấy Fuyuki mà còn tìm kiếm những chỗ Takeaki ghé qua. Nhờ thế họ phát hiện được thêm một quán ăn ông ta từng vào, đó là quán mì soba nằm trên phố Ningyocho. Kéo cánh cửa trượt là thấy lối đi hẹp chạy qua giữa hai dãy bàn ghế, sâu trong cùng là quầy tính tiền.

Theo lời khai của phục vụ thì Takeaki đến đây khoảng hai lần. Họ không nhớ chi tiết đến mức ông ta gọi món gì, chỉ nhớ là lúc ra về ông có khen đồ ăn của quán rất ngon. Chẳng mấy khi có dịp nên Matsumiya và Kaga dùng bữa trưa luôn ở tiệm này. Matsumiya gọi soba củ cải mài, sợi mì rất dai, nước dùng đậm đà, nói chung là ngon tuyệt.

Có một điều khá chắc chắn là Takeaki thường xuyên lui tới Ninggyecho.

Bây giờ đến lượt báo cáo của điều tra viên phụ trách việc quan sát tang lễ. Người này vẫn mặc bộ vest đen đi viếng, nhận xét rằng so với hôm qua canh linh, hôm nay khách đến viếng đông hơn, nhưng không có sự kiện nào bất thường.

Các báo cáo khác cũng không đóng góp gì nhiều vào tiến trình điều tra.

"Tình hình của Fuyuki vẫn chưa có gì thay đổi à? Chỉ mong hắn lựa chọn cho nhanh, một là tỉnh lại, hai là đi luôn." Ishigaki thở dài.

Nói nghe có vẻ thất đức, nhưng thật lòng Matsumiya cũng có cùng suy nghĩ, các điều tra viên xung quanh đều im lặng gật gù.

"Có thể cho rằng động cơ là thù hận không?" Kobayashi lên tiếng.

"Có thể. Thông tin Matsumiya thu thập được đầy sức thuyết phục. Vụ lấp liếm tai nạn lao động chắc là có thật, tất nhiên cần xác minh chi tiết, chờ bên chuyên môn điều tra ngọn ngành giúp, chúng ta sử dụng kết quả họ cung cấp là ổn."

Bên chuyên môn ở đây chính là Sở Y tế, Lao động và Phúc lợi.

“Hôm qua tôi có báo với họ về nghi vấn Kim khí Kaneseki che giấu tai nạn lao động. Họ đã hồi âm là sẽ ưu tiên điều tra.”

“Sắp có con mà vẫn chưa tìm được việc nên hắn bấn loạn, quyết định mang vụ che giấu tai nạn lao động ra đe dọa nạn nhân, với mục đích được nhận vào làm lại, phải không nhỉ?” Kobayashi ngẩng mặt lên trần lẩm bẩm. “Nghĩ đi nghĩ lại, chỉ có thể liên tưởng đến khả năng đơn thuần thế thôi. Hành vi che giấu tai nạn lao động bị xử lý ra sao?”

“Mức phạt tối đa là 500.000 yên [18] .” Matsumiya đáp ngay, nhờ hôm qua đã thử tìm hiểu.

Kobayashi khịt mũi, “Mức phạt đó có đủ năng để đem ra tống tiền không? Chà, cái này bắt buộc phải hỏi trực tiếp hắn ta rồi…”

“Đúng. Muốn biết động cơ phạm tội chi có cách hỏi thẳng thủ phạm thôi.” Ishigaki nhận xét. “Mấu chốt ở đây chính là con dao. Từ mai tiếp tục điều tra với mục tiêu là truy ra thông tin liên quan đến con dao. Tất cả các cậu, hãy tiến hành công việc trên tinh thần đó.”

“Rõ, thưa sếp.” Mọi người đồng thanh đáp lại.

Matsumiya nhìn sang Kaga thì thấy anh ở hơi xa mọi người, mắt dán chặt vào tập hồ sơ vật chứng và màn hình máy tính. Bất thần anh đứng bật dậy và rời khỏi phòng họp. Ngơ ngác một hồi, Matsumiya chạy theo.

“Anh Kaga!” Matsumiya gọi giật anh họ trên hành lang. “Anh định cứ vậy mà về thẳng luôn à?”

Sau một thoáng bối rối, Kaga nhún vai, “Nếu không thì sao?”

“Anh định ghé chỗ nào nữa à?”

“Tôi định đi ăn tối thôi.”

“Chỉ đi ăn tối thật chứ?”

“Ờ thì, còn mục đích khác nữa.” Kaga đưa tay lên gãi sống mũi cao vút.

“Đấy, em biết ngay mà. Em đi với anh.”

Ra khỏi đồn cảnh sát, hai người đi bộ về hướng Bắc, men theo đường Showa, đi qua đường hầm hiện trường rồi lên cầu Edo. Từ đó mà rẽ tiếp về phía Đông thì sẽ là cung đường mọi khi, nhưng hôm

nay Kaga lại đi theo đường Showa để tiến về phía Bắc.

“Sao anh lại đi theo hướng này? Ningyocho ở hướng ngược lại cơ mà.”

“Không sao cả, cậu cứ im lặng và đi theo tôi.”

Họ đi ngang qua ngã tư Cụm 2 Honmachi rồi rẽ vào con hẻm thứ hai bên tay phải, ở đây có một tiệm chuyên giấy Nhật[19], tầng trên tiệm hình như được dành làm triển lãm. Matsumiya lại một lần nữa trầm trồ, quả là một khu phố cổ xưa. Tiếp tục đi bộ thêm đoạn nữa thì bắt gặp đền thờ nhỏ ở bên trái, phía ngoài dựng cổng torii[20]. Khu vực Nihonbashi có rất nhiều đền thờ thần, đây là một trong những đặc điểm địa phương mà Matsumiya phát hiện được qua cuộc điều tra này.

Kaga dừng bước trước một quán ăn. Matsumiya ngỡ ngàng khi nhìn biển hiệu, “Lại mì soba?”

“Nếu Takeaki thích ăn soba thì việc đi thử vị ở nhiều quán khác nhau cũng đâu có gì lạ.”

“Vì thế mà anh phải lặn lội đến tận đây?”

“Không thích thì về đi.”

Quán có tên Hồng Mai Am. Kaga mở cửa đi vào, Matsumiya bước theo. Một phần ba số bàn đã lấp đầy, phần lớn khách hàng đang nhâm nhi bia hoặc rượu. Có lẽ uống xong họ mới gọi mì. Hai người được đưa đến một bàn trong góc. Họ gọi vài món đồ nhắm và bia. Quán chỉ có đúng một người phục vụ tất bật chạy tới chạy lui, xem chừng chẳng đào đâu ra thời gian rỗi để thong thả trò chuyện với họ. Bia và đồ ăn kèm được mang ra. Kaga nhanh chóng rót bia, hai người chạm cốc rồi mới uống.

“Anh Kyo, anh nghĩ thế nào?”

“Nghĩ gì?”

“Vụ này coi bộ chốt hạ rồi nhỉ. Thủ phạm là Fuyuki, động cơ thì như tổ trưởng Kobayashi nói ban nãy. Xem chừng bên trên muốn giải quyết theo hướng ấy.”

Kaga tách đôi đũa gỗ, gắp miếng dưa chua cho vào miệng, lẩm nhẩm khen ngon và nhấp một ngụm bia, “Bên trên muốn thế nào, bên

dưới không cần quan tâm, việc chúng ta cần làm là đưa sự thật ra ánh sáng. Bỏ hết quan niệm cứng nhắc và định kiến đi, tập trung vào việc gạn lọc sự thật, ta có thể nhìn thấy những điều mà trong tưởng tượng cũng chưa bao giờ nghĩ đến."

"Ý anh là có một sự thật bất ngờ khác?"

"Chà..." Kaga nghiêng đầu, rồi hơi nhoài người tới trước. "Hình như cậu đang hiểu nhầm, nên sẵn đây nói luôn, bản thân tôi cũng cho rằng nhiều khả năng Fuyuki là thủ phạm. Động cơ như tổ trưởng nói đủ sức thuyết phục đấy, nhưng nhăm nhăm chứng minh nó đúng xong, vụ việc đã sáng tỏ hoàn toàn chưa? Tôi cho là chưa. Nếu không tìm ra vì sao Takeaki hay lui tới khu phố này thì vấn đề của gia đình ấy, vấn đề giữa cha con ông ta vẫn chưa thể khép lại được."

"Vấn đề cha con cũng thuộc trách nhiệm của cảnh sát à?"

"Tôi nghĩ thế. Nhưng tôi không ép cậu phải chấp nhận đâu."

Thức ăn được mang ra.

"Món nào trông cũng ngon lành hết nhỉ." Kaga hăm hở nhận xét với ánh mắt lấp lánh.

Matsumiya đưa đũa gắp miếng củ sen nhồi trứng cá tẩm bột chiên. Sự cân bằng giữa kết cấu và hương vị của món ăn quả thật tinh tế.

"Còn một điểm nữa cũng đang thu hút sự quan tâm của tôi," Kaga nói. "Tôi kể cho cậu nghe là hôm qua tôi đã đến trường trung học chưa nhỉ?"

"Cái trường cấp hai của thằng con trai ấy hả? Anh chưa kể. Tên gì nhỉ, Shu..."

"Trường trung học Shubunkan. Tôi đã tìm ra Takeaki gọi cho ai rồi. Đó là giáo viên tên Itokawa, phụ trách câu lạc bộ bơi lội, là câu lạc bộ mà cậu con trai từng sinh hoạt. Nội dung cú điện đại khái là, dạo này quan hệ giữa hai bố con không được tốt cho lắm, nên tôi hơi lo, muốn gọi điện để trao đổi với thầy."

"Ồ, Takeaki đang bận tâm như thế sao?" Matsumiya ngạc nhiên hỏi rồi uống cạn cốc bia.

"Cậu không thấy lạ à?" Kaga vừa rót thêm bia cho em vừa nhận

xét. “Nếu băn khoăn điều này thì theo lẽ thường ông ta sẽ chia sẻ với một đối tượng khác chứ nhỉ?”

“Ý anh là giáo viên chủ nhiệm? Ôi dào, không hẳn đâu. Với những người sinh hoạt ở các câu lạc bộ thì người phụ trách luôn có vai trò rất đặc biệt đấy.”

Kaga xua tay, “Điều đó không cần cậu nói tôi cũng biết. Ý tôi khác cơ, tôi muốn nói thông thường người ta phải trao đổi trước tiên với mẹ của con trai mình, nói cách khác là vợ mình, đúng chưa?”

“À à...” Matsumiya vỡ lẽ. “Cũng đúng...”

“Nhưng bà vợ lại bảo Takeaki chẳng trao đổi gì với bà ta. Hơn nữa, nghe người nhà Aoyagi nói chuyện, tôi có ấn tượng là Takeaki khá thờ ơ với gia đình. Băn khoăn về con, thờ ơ với gia đình... Sự mâu thuẫn này là sao nhỉ?”

Matsumiya đăm chiêu nhìn vào khoảng không, “Quả là lạ!”

“Sao tự dưng gần đây Takeaki lại nảy ra ý định trao đổi với giáo viên về con trai mình? Và lý do gì khiến ông ta không chia sẻ vấn đề với vợ?”

“Đúng nhỉ! Thằng nhóc tên Yuto phải không? Hay chúng ta hỏi thẳng nó xem?”

“Cũng là một cách. Nhưng tôi nghĩ trước mắt cứ chờ coi tình hình thế nào. Nếu nó biết được chuyện gì đấy nhưng lại cố tình giấu giếm thì ắt phải có nguyên nhân. Mình mà hành động hấp tấp, có thể khiến thằng nhóc trở nên kích động, e rằng nó sẽ ngậm miệng luôn không chừng. Lứa tuổi này phức tạp như vậy đấy.”

Dường như hiểu ra, Matsumiya không khỏi mỉm cười, lại nhớ trước đây Kaga từng làm giáo viên cấp hai dù chỉ trong thời gian ngắn.

“Gọi mì soba thôi.” Kaga vẫy phục vụ. Họ yêu cầu một phần soba lạnh cho hai người ăn, tiện thể chìa ảnh Aoyagi Takeaki ra cho bà chủ xem. Người đàn bà đứng tuổi nhìn hình rồi lắc đầu, “Bao nhiêu là khách đến, tôi làm sao nhớ mặt từng người một được.”

Để cho chắc, họ chìa cả ảnh Yashima Fuyuki ra, nhưng bà ta cũng không có ấn tượng gì. Matsumiya thanh toán rồi cùng anh họ ra khỏi

quán mì soba.

“Đưa cái biên lai tôi xem nào,” Kaga yêu cầu.

“Thôi, có đáng gì đâu.” Matsumiya đưa cho anh họ. Biên lai in rất tệ, chữ “Hồng” trong “Hồng Mai Am” không thấy đâu, còn số điện thoại của quán thì mờ tịt.

“Lặn lội đến tận đây mà đáng tiếc lại công cốc nhỉ?” Matsumiya châm chọc.

Nhưng Kaga không phản ứng lại, cứ đứng đó nhìn chằm chằm vào tờ biên lai. “Không công cốc đâu. Đạt được mục đích rồi. Mặc dù bà thím kia chẳng nhớ ra điều gì.” Anh lấy điện thoại, thao tác bằng một tay, tìm một tấm ảnh rồi chìa cùng biên lai về phía cậu em họ.

Matsumiya liền “Ồ” lên. Tấm ảnh trên màn hình mặc dù khác ngày tháng khác số tiền, nhưng đúng là chụp biên lai của Hồng Mai Am.

“Đây là biên lai trong ngăn bàn ở chỗ làm của Takeaki. Bữa trước tôi để ý và đoán rằng nó là của quán mì soba nên thử kiếm trên mạng và tìm ra chỗ này. Không sai vào đâu được. Takeaki thực sự từng đến Hồng Mai Am.”

Matsumiya ngước mắt nhìn biển hiệu lần nữa, “Nhưng tại sao lại ở tận đây chứ? Cách rất xa Ningyocho và Amazake Yokocho đấy.”

“Đúng. Lại là một bí ẩn mới nữa.” Kaga dõi mắt ra con đường tuôn đi tít tắp trước mặt.

12

Yuto tắt đồng hồ báo thức, lấy tay xoa xoa mặt. Đầu còn nặng trĩu, nhưng so với mấy hôm trước thì cảm giác tỉnh dậy sáng nay đã dễ chịu hơn nhiều. Cậu bước xuống giường, vươn vai vặn mình rồi thay quần áo. Hôm nay là ngày đến trường đầu tiên kể từ hôm xảy ra án mạng. Mặc dù háo hức gặp lại bạn bè nhưng cứ nghĩ tới các tiết học, Yuto lại thấy chán nản. Thôi, chắc chẳng sao. Bây giờ kể cả có ngủ gật một tí, thầy cô hẳn cũng sẽ nhìn mình bằng ánh mắt độ lượng và tự nhủ chắc thằng bé còn mệt vì thức canh linh cữu và đưa ma.

Xuống tới tầng một, cậu thấy mẹ đeo tạp dề ngồi ở phòng khách, nhìn trừng trừng vào ti vi. Chưa kịp hỏi là chuyện gì, mắt cậu đã bắt được dòng chữ đang hiển thị: *Sự thật bất ngờ ẩn sau án mạng trên cầu Nihonbashi.*

Một người đàn ông ngồi trong căn phòng mờ tối, không rõ mặt mũi thế nào, chỉ biết vận bộ đồ vest. Phụ đề phía dưới màn hình là: *Cựu nhân viên của Công ty Kim khí Kaneseki.*

“Ui dào, đấy là chuyện như cơm bữa ấy mà.” Người đàn ông nói bằng chất giọng được chỉnh cho trầm xuống. “Lao động thời vụ do các công ty cung ứng đưa sang chỉ như đồ dùng một lần rồi vứt thôi. Ngộ nhỡ va đập vào đầu chảy máu chút ít thì sẽ được bảo 'Lấy khăn chặm đi', ngoài ra chẳng có gì hơn. Tai nạn cũng thế. Vì làm rạch ròi đúng quy trình là sẽ lộ bem cả đống lỗ hổng về an toàn lao động, kéo theo vấn đề trách nhiệm. Cho nên công ty chẳng bao giờ muốn trình báo tai nạn cả.”

“Nhưng trình báo tai nạn đâu phải nghĩa vụ của công ty tiếp nhận

lao động. Của bên cung ứng mới đúng chứ?" Cô phóng viên đặt câu hỏi.

"Công ty cung ứng càng không thể làm trái chủ trương của công ty tiếp nhận. Khách hàng đã muốn không trình báo thì chỉ còn cách tuân theo chứ biết làm gì hơn được."

"Nhỡ để lại di chứng thì sao?"

"Di chứng đã là gì, nó còn gây chết người nữa kìa. Do không khai báo tai nạn nên tình trạng thiếu an toàn ở nhà máy vẫn bị thả trôi, phải không nào? Vì lẽ đó tai nạn lại tiếp tục xảy ra. Nhưng tất cả đều bị giấu tiệt."

Màn hình chuyển cảnh về lại người dẫn chương trình, anh ta nghiêm nghị nói, "Ra thế, hóa ra lại tồn tại thực trạng như vậy."

Cô phóng viên hiện lên, "Chúng tôi điều tra ra là, do ảnh hưởng của việc té ngã, nghi phạm Yashima Fuyuki phải nghỉ làm ít nhất năm ngày. Theo quy định, nếu người lao động phải nghỉ làm từ năm ngày trở lên, công ty có nghĩa vụ trình báo với cơ quan quản lý. Từ đó mà suy, trường hợp này hoàn toàn là hành vi che giấu tại nạn lao động. Công ty cung ứng đã cấm nghi phạm tiết lộ nguyên nhân chấn thương. Hơn thế, hình như nghi phạm còn phải tự chi trả viện phí."

"Ôi!" Người dẫn chương trình cảm thán. "Dù chưa thể khẳng định nghi phạm Yashima Fuyuki chính là hung thủ, nhưng dường như còn nhiều điều ẩn sau vụ án chứ không đơn thuần là vấn đề cá nhân nhỉ?" Như thường lệ, anh ta lần lượt khai thác nhận định của các khách mời.

Khoảng cách giàu nghèo trong xã hội, quan niệm cá lớn nuốt cá bé, tình trạng lạm dụng quyền lực... Đáp lại kì vọng của người dẫn chương trình, các nhà bình luận bàn lấy vẻ đạo mạo phê phán đủ mọi chuyện. Yuto càng nghe càng khó chịu. Nhưng không chờ cậu tỏ thái độ, Fumiko đã chộp lấy điều khiển tắt phụp đi.

"Y hệt lũ ngốc." Bà nhận xét rồi đi thẳng xuống bếp.

Yuto nhìn ra sau và trông thấy Haruka đứng ở đấy với khuôn mặt tái mét.

"Không phải bận tâm về chuyện này đâu." Yuto trấn an.

Thấy Yuto trở lại trường, bạn bè lần lượt đến hỏi thăm, trong số đó có cả những người đến viếng hôm canh linh và đưa ma. Yuto một lần nữa tỏ lòng cảm ơn. Cứ tưởng sẽ có đứa sáng nay xem tin tức trên ti vi và cạnh khóe những câu khó xử, nhưng chẳng ai đả động một lời, nghe chừng không nhiều người theo dõi chương trình ấy.

Một tiếng, rồi hai tiếng, các tiết học lần lượt trôi qua, nhịp sống học đường dần dần quay trở lại.

Yuto nhận thấy bố mất đi là bất hạnh của mình, nhưng lại chẳng phải biến cố gì đáng kể với những người xung quanh. Cuộc sống của họ vẫn tiếp diễn theo dòng chảy từ trước đến giờ. Bản thân cậu cũng phải nhanh chóng hòa nhập vào dòng chảy đó thôi. Nhưng giờ nghỉ trưa, Yuto đang ngồi với Tatsuya trong nhà ăn thì có một nhóm túm tụm cứ vừa nhìn cậu vừa xì xào.

“Có chuyện quái gì với bọn nó thế nhỉ? Khó chịu quá.” Tatsuya cằn nhằn và bước đến tận nơi, trao đổi dăm ba câu rồi trở về chỗ ngay, mặt không biểu lộ gì.

“Sao?” Yuto hỏi.

“Tao không rõ. Có quản đốc nhà máy nào đấy đang xin lỗi trong một bản tin trên mạng thì phải.”

“Quản đốc nhà máy? Là sao?”

“Đợi tí. Giờ tao sẽ tìm hiểu.” Tatsuya nghiêng đầu nghĩ ngợi rồi rút di động ra, bấm lia lịa một hồi và nhìn màn hình, chân mày cau lại.

“Sao thế?”

Tatsuya im lặng chìa điện thoại ra. Đập vào mắt Yuto là dòng chữ: *Việc che giấu tai nạn lao động có phải do chỉ thị của Aoyagi Takeaki? Tiết lộ của quản đốc nhà máy.*

13

Trên màn hình ti vi là gương mặt vuông vức quen thuộc của một người Matsumiya từng gặp ở nhà máy Kunitachi, chính là tay quản đốc có tên Kotake. Chẳng rõ là do hồi hộp, hay do hơi nóng tỏa ra từ ánh đèn quay phim mà trán ông ta lấm tấm mồ hôi. Kotake hết lấy khăn tay ra chùi rồi lại cúi đầu lia lịa tạ lỗi.

"Chậc, tôi biết chủ trương đó không đúng, nhưng nghe bảo không làm thế sẽ gây tổn hại cho danh tiếng công ty, nên không tài nào từ chối được, chỉ còn cách thực hiện mệnh lệnh thôi."

Buổi phát sóng gián đoạn trong giây lát, ở chân màn hình xuất hiện dòng chữ với nội dung: *Người ra lệnh che giấu tai nạn lao động có phải là giám đốc sản xuất Aoyagi Takeaki?*

"Tôi đã nhận chỉ thị của giám đốc Aoyagi Takeaki. Còn ông ấy có nhận lệnh từ ai khác không thì tôi không rõ," quản đốc Kotake nói vào micro đang chĩa về phía mình.

Máy quay chuyển sang khuôn mặt của người dẫn chương trình, "Liên quan đến vụ việc này, Phòng Y tế, Lao động và Phúc lợi Tachikawa nhận định rằng Kim khí Kaneseki có thể đã che giấu nhiều tai nạn lao động nghiêm trọng, cho nên họ đã bắt đầu tiến hành điều tra. Sau đây là tin tức về biến động tỷ giá tiền tệ và chứng khoán..."

Rời mắt khỏi màn hình ti vi, Matsumiya thở dài thườn thượt, "Nhanh thật, cái bọn truyền thông ấy. Mới đó mà đã đánh hơi được vụ che giấu tai nạn lao động rồi."

Kaga buông đũa, cầm cốc trà nóng lên, "Không hẳn bên truyền thông đánh hơi được mà có khi do chính trưởng phòng hoặc phó

phòng nhà cậu bỏ nhỏ thông tin cho họ cũng nên. Để nhỡ có gì bất trắc xảy ra với Fuyuki thì ta dễ dàng dẫn dắt vụ án theo hướng nghi phạm đã chết.”

“Hóa ra là vậy. Có thể thế thật.” Matsumiya lại tiếp tục dùng bữa.

Hai anh em đang ngồi ở một quán ăn suất tại Ningyocho, lần này là đi lấy tin kết hợp ăn trưa. Ăn Xong, họ nhìn quanh để chắc chắn không còn thực khách nào khác trong quán rồi gọi bà chủ tới. Như thường lệ, Kaga đưa ảnh Takeaki cho bà ta xem, “Chị trông thấy người trong ảnh đến đây lần nào chưa?”

Chủ quán chừng năm mươi tuổi, cầm tấm ảnh với vẻ mặt khó tả, trông như thể đã có ấn tượng mang máng nhưng lại lưỡng lự không biết có nên nói ra chăng.

“Sao chị?” Kaga hỏi.

“À, ừ, chẳng là... Người này, liên quan đến án mạng vừa rồi đúng không nhỉ?” Chủ quán hỏi kiểu nhát gừng.

“Là nạn nhân của vụ giết người trên cầu Nihonbashi đấy. Chị biết ông ta?”

“À không, tôi không biết, những vị khách đến quán tôi hôm qua có kể là từng trông thấy ông ta...” Câu nói nhỏ dần về cuối.

“Từng trông thấy? Trông thấy ở đâu?”

“Ở Inari [21] ấy...”

"Inari?"

“Cậu không biết à? Tên chính thức là đền Kasama Inari."

“Tôi biết rồi. Ngôi đền ở Hamacho đúng không? Khách của chị trông thấy Takeaki ở đền sao?”

“Vâng. Nghe kể ông ta đến lễ với dáng vẻ vô cùng thành kính. Cho nên khách của tôi mới đặc biệt ấn tượng.”

“Vị khách đó có hay đến quán này không?”

“À, thỉnh thoảng. Tôi không biết tên ông ta. Trông dáng vẻ là người làm công việc văn phòng, lần nào đến đều dẫn theo một người có vẻ là cấp dưới...”

Kaga gật đầu, rút trong ví ra tấm danh thiếp, “Lần sau mà khách quay lại thì phiền chị báo cho chúng tôi được không? Mặt sau ghi số

di động của tôi đấy. Tất nhiên tôi đảm bảo sẽ không gây rắc rối cho cả quán lẫn khách của chị.”

Bà chủ nhận lấy danh thiếp với vẻ mặt bối rối, “Tôi cứ tạm giữ thôi, nhưng có thể tôi sẽ quên béng đi mất, mà chẳng biết bao giờ người ta mới đến nữa...”

Kaga cười, “Chị cố được đến đâu hay đến đấy. Rất mong chị đừng quên việc này.”

Bà chủ quán gật đầu kèm theo nụ cười mơ hồ.

“Thể nào bà ta cũng quên béng đi cho xem, trông cái bộ dạng là đủ biết.” Matsumiya cằn nhằn ngay khi vừa ra khỏi quán. “Thái độ dửng dưng, chẳng giống dân Edo[22] gì cả. Ở khu Ningyocho này mà cũng có dạng người như vậy ư?”

“Ôi dào, ở đâu cũng có người này người kia. Mà thôi bỏ qua đi, ban nãy bà ta nhắc đến đền Kasama Inari phải không nhỉ? Thảo nào! Tôi bắt đầu nhìn ra vấn đề rồi.” Kaga gật gù như thể đã nắm được tường tận.

“Gì thế? Nói cho em biết đi.”

“Tạm thời cậu cứ đi theo tôi đã.” Kaga trưng ra nụ cười đầy ẩn ý rồi cất bước.

Họ tiến về phía Đông, băng qua Amazake Yokocho, hướng đến Hamacho Ryokudo nơi Fuyuki từng lẩn trốn. Nhưng hôm nay họ chỉ đi lướt qua đó rồi rẽ trái ở góc phố tiếp theo.

Chẳng mấy chốc đường rộng thênh thang mở ra trước mắt, Kaga dừng ngay lại, trông thấy bên trái có ngôi đền nhỏ bé nhưng dáng dấp rất độc đáo, có cổng torii và tường đá thấp bao quanh. Trong khuôn viên treo nhiều lá cờ với dòng chữ “Đền Kasama Inari Daimyojin”.

Kaga đi trước, Matsumiya theo sau. Nhìn mọi thứ bên trong một lượt, họ nhận ra một điểm đáng chú ý, đó là ở đây có rất nhiều tượng cáo bằng đá, cổ đều quấn vải đỏ. Bên hông điện thờ đặt bé nhỏ, bên trên bày bùa hộ mệnh, bùa may mắn, tờ rơi hướng dẫn. Xem chừng khách đến lễ có thể lấy bao nhiêu bùa tùy ý, nhưng chắc chẳng ai lại hành động khiếm nhã như thế.

“Đây là một trong Tam đại thần điện Inari[23] của Nhật Bản.” Kaga giải thích. “Đền chính tọa lạc ở tỉnh Ibaraki. Chỗ này chỉ là đền nhánh đặt tại Tokyo thôi.”

“Takeaki chịu khó đi lễ tận đây á...?” Matsumiya vừa ngắm đền thờ vừa nhận xét.

“Tôi nghĩ không chỉ đền này thôi đâu.”

“... Ý anh là sao?”

Kaga cầm một tờ rơi lên, “Cạnh đây có quán nước. Ra đó ngồi đi, tôi sẽ giải thích cho cậu hiểu.”

Cạnh đền đúng là có một quán nước xưa cũ bày những chiếc bàn be bé. Mỗi người gọi một tách cà phê xong, Kaga trải tờ rơi ban nãy ra bàn.

“Chắc cậu đã biết ở khu vực Nihonbashi có rất nhiều đền thờ, phải không? Nếu gộp luôn các đền nhánh lẻ tẻ thế này vào thì nhiều không đếm xuể. Cậu có biết ngôi đền nhỏ bên hông rạp Meijiza không? Đó cũng là đền nhánh của Kasama Inari.” Mặc dù mới thuyên chuyển đến khu vực này chưa đầy một năm, nhưng cách nói của Kaga cho thấy anh đã nắm vững địa bàn trong lòng bàn tay.

“Em biết, có vấn đề gì với nó?”

Kaga trỏ vào bản đồ in trên tờ rơi, trên đó thể hiện rõ vị trí của các đền chính, có cả đền Kasama Inari.

“Thật ra chỗ này được gọi là cụm đền Thất Phúc Thần[24] Nihonbashi, đầu năm người ta có tục lệ đi lễ một vòng tất cả các đền trong cụm. Nếu tham gia một lần, cậu sẽ thấy nó giống như một liên minh các đền thờ ấy, bao gồm...” Kaga vừa di tay trên bản đồ vừa kể tên từng đền. “Koami, Chanoki, Suitengu, Matsushima, Suehiro, Kasama Inari, Suginomori, Takarada Ebisu, tổng cộng tám đền.”

“Tám á? Tên là Thất Phúc Thần cơ mà?”

“Hai đền Suginomori và Takarada Ebisu cùng thờ thần Ebisu[25]. Còn tại sao gộp hai đền làm một thì tôi chẳng rõ. Nhưng không quan trọng, quan trọng là vị trí của hai đền, chúng ở cách xa các đền còn lại. Cậu nhìn kĩ bản đồ đi.”

Theo lời Kaga, Matsumiya chăm chú nhìn bản đồ. Giữa chừng cà

phê được mang ra, nhưng Matsumiya vẫn không rời mắt khỏi bản đồ mà cứ thế cầm nguyên tách cà phê lên uống. Mất một lúc cũng tìm ra được điểm đáng chú ý, "Đền Takarada Ebisu... có khi nào là đền mà tối qua..."

"Đúng." Kaga hài lòng gật đầu. "Nó nằm gần quán mì Hồng Mai Am. Sáu đền kia tập trung ở khu phố Amazake Yokocho, nhưng Suginomori và Takarada Ebisu lại nằm hơi tách biệt. Đặc biệt là Takarada Ebisu, ga gần đền này là Kodenmacho và Shin-Nihonbashi chứ không phải Ningyocho. Tôi đã thắc mắc tại sao Takeaki lại đến tiệm mì cách xa Ningyocho đến thế, nhưng xem xét theo hướng ông ta đi lễ Thất Phúc Thần rồi tiện thể ăn mì, thì lý giải được rồi. Thật ra, cứ nhìn các quán xá ông ta xuất hiện bấy nay thì sẽ thấy, vị trí của chúng không lệch quá xa cung đường viếng cụm đến Thất Phúc Thần."

Matsumiya ngước mắt lên khỏi bản đồ, gật đầu với Kaga, "Anh nói đúng. Đây là đáp án chính xác, là lời giải thích cho việc Takeaki thường xuyên lui tới khu vực Nihonbashi. Hóa ra mục đích là đi lễ Thất Phúc Thần." Matsumiya bất giác cao giọng.

"Nếu thế, tiếp theo đây sẽ nảy sinh thêm một bí ẩn khác, đó là tại sao ông ta lại đi lễ Thất Phúc Thần? Bảo là tháng Giêng đi, thì có thể hiểu đơn giản là nghi thức năm hết Tết đến, nhưng lại thường xuyên lui tới thăm viếng vào ngày bình thường thì buộc phải cho rằng có lý do nhất định."

"Muốn cầu xin điều gì chăng? Thăm viếng sốt sắng thành kính đến mức ấy thì chỉ có thể là lý do đó thôi."

"Có lẽ, nhưng mà..." Kaga cầm tách cà phê lên. "Shuhei này, nếu là cậu thì sao? Khi muốn cầu khấn điều gì cậu có nghĩ đến việc đi lễ đền thần không?"

"Sao lại không? Hồi sắp thi đại học em cũng đi lễ đấy."

"Nhưng chắc chỉ do tiện dịp lễ đền đầu năm thôi hả? Liệu cậu có chạy tua khắp các đền chỉ để cầu cho điều ước thành hiện thực không?"

"Đúng nhỉ..."

Kaga hớp cà phê với gương mặt nhăn nhó nghĩ ngợi, rồi đặt tách xuống, “Sở thích và ý tưởng của mỗi người một khác nên cũng rất khó nói, nhưng khoảng bao nhiêu phần trăm chạy đi cầu cạnh thần thánh và tin chắc cách làm đó hiệu nghiệm? Nếu là ông già bà cả sùng đạo thì có thể hiểu được, nhưng tôi không cho rằng Takeaki thuộc về thế hệ ấy.”

“Cách nhìn của anh Kyo hơi thiên kiến rồi. Nhiều người còn trẻ nhưng vẫn ấp ủ niềm tin vào thần phật đấy. Trong số các bạn cùng khóa em ngày xưa, có một người đều đặn đi nhà thờ mỗi tuần kìa.”

Kaga nghiêng đầu đăm chiêu, “Tôi thấy giữa việc siêng năng đi nhà thờ với việc thường xuyên thăm viếng Thất Phúc Thần vẫn có điểm khác biệt cơ bản.”

“Theo anh, tại sao Takeaki lại hành động như thế? Nếu không phải với mục đích cầu khấn thì còn lý do nào khác để đi lễ đền?”

Kaga nhíu mày và nhìn chằm chằm vào tờ rơi, “Tại sao lại là Nihonbashi?”

"Hả?"

“Ông ta cầu khấn điều gì? Tại sao phải là cụm đền Thất Phúc Thần ở Nihonbashi? Gần nhà hoặc gần chỗ làm hẳn phải có đền thờ chứ nhỉ, kiểu gì chẳng có đền cho Thất Phúc Thần. Tại sao ông ta lại phải lặn lội xa xôi như thế?”

“À thì... biết đâu ông ta cho rằng ở đây thiêng nhất?”

“Thiêng à? Thế thì ông ta quả là người rất sùng đạo.”

“Không phải sao?”

Kaga uống cạn tách cà phê và gấp tờ rơi lại, “Thử đi xác minh xem nào.”

Rời khỏi quán nước, hai người thả bộ đến ga Ningyocho, lấy tàu tuyến Hibiya, nửa tiếng sau đến được Naka-Meguro. Nhà Takeaki ở khu dân cư cách ga tàu khoảng mười phút đi bộ. Nơi đây có nhiều ngõ nhỏ đan xen, cứ đi bừa theo các lối quanh co là dễ đâm vào ngõ cụt, cho nên phải luôn luôn lưu ý đến tuyến đường chính.

Gần đến nhà Aoyagi, họ nhìn thấy vài người làng vàng trên vỉa hè, trông đủ biết là cánh truyền thông. Dù rất ngán ngẩm, Kaga vẫn

không dừng bước, Matsumiya đi sát theo anh. Đến cổng nhà thì không ngoài dự đoán, một tên trong bọn lập tức chạy đến chỗ họ. Tên này đeo kính, bộ dạng ranh mãnh, “Các anh đến gặp người trong nhà này phải không? Vì việc gì thế?”

Matsumiya giơ một tay ngăn gã, tay còn lại vỗ vỗ vào một bên ngực, ý bảo trong này có phù hiệu cảnh sát đây. Chừng như hiểu ra, gã ta tái mặt đứng khựng lại.

Kaga nhấn nút liên lạc nội bộ để gọi vào nhà. Fumiko bảo họ cứ đi thẳng qua cổng lên thềm đi. Chắc bà không muốn chường mặt ra cho truyền thông nhìn thấy.

Hai người vào đến thềm nhà thì cửa lặng lẽ hé mở. Gương mặt hốc hác của Fumiko xuất hiện. Chỉ mình bà ở nhà. Chắc lũ trẻ đã đi học lại từ hôm nay.

“Trước cổng nhà mình nhộn nhịp quá.” Kaga ngồi xuống sofa phòng khách và mở lời.

“Bắt đầu lúc gần trưa đấy. Chắc bọn họ đang rình tôi ra ngoài.” Fumiko xếp tách trà lên khay, mang ra khỏi bếp. “Họ bấm chuông để hỏi tôi nghĩ gì về vụ che giấu tại nạn lao động. Vụ đó thì tôi chịu, chẳng biết trả lời làm sao. Tôi cũng mới biết hành động của chồng mình qua bản tin thôi.” Bà đặt trà xuống trước mặt Matsumiya và Kaga, hương trà rang thơm ngát tỏa lên.

“Bà có nói là ông nhà chẳng bao giờ kể chuyện công ty nhỉ?”

Matsumiya hỏi. Fumiko gật đầu xác nhận, rồi nhìn viên thanh tra một cách thống thiết.

“Bản tin là thật à? Vụ che giấu tai nạn lao động chính là nguyên nhân khiến chồng tôi bị giết hả?”

“Chà, chuyện đó...” Matsumiya liếc Kaga.

“Vụ che giấu tai nạn lao động thì có nhân chứng rồi.”

Kaga đáp thay. “Nhưng chưa rõ chồng bà dính líu đến mức nào, càng chưa thể khẳng định nó có liên quan đến án mạng

Fumiko thõng vai, môi mấp máy, “Thế ư?”

“Thật ra hôm nay chúng tôi lại đến quấy rầy là vì có điều muốn hỏi, tất nhiên là liên quan đến ông nhà.” Kaga nói tiếp. “Ông Takeaki

có phải người sùng tín không?"

"Hả?" Fumiko tròn mắt, ra chiều bối rối vì câu hỏi. "Anh nói thế ý là...?"

"Ví như khi có mong muốn gì hoặc gặp phải phiền não gì, ông nhà có cầu viện thần thánh phù hộ không? Kiểu lễ đền hay thỉnh bùa chú chẳng hạn?"

"Không đâu." Fumiko chậm rãi lắc đầu. "Thậm chí chồng tôi còn thấy những hoạt động ấy là rầy rà nữa kia. Xem ti vi đưa tin đám đông chen chúc nhau lễ đền dịp đầu năm, ông ấy toàn cười nhạo và bảo không sao hiểu nổi đầu óc lũ này. Có chuyện gì à?"

"À không, chẳng có gì đâu. Chúng tôi chỉ đơn giản muốn xác minh thông tin thôi." Kaga đáp và đánh mắt giục Matsumiya đứng dậy ra về. Xem chừng ở thời điểm này anh vẫn chưa muốn tiết lộ việc Takeaki từng đi lễ Thất Phúc Thần.

Matsumiya đặt tách trà xuống bàn rồi đứng lên, "Đã làm phiền bà."

"Các anh đến đây chỉ để hỏi chuyện đó thôi ư?" Fumiko chưng hửng.

"Vâng, chỉ thế thôi. Hôm nay cảm ơn bà rất nhiều." Kaga trả lời.

"Mà các anh ơi..." Fumiko đứng dậy theo, nhìn hết người này sang người kia. "Che giấu tai nạn lao động là tội ác tày trời lắm sao? Đến mức bị ghim thù và bị giết luôn ư?"

Matsumiya và Kaga đưa mắt nhìn nhau.

"Thưa bà!" Kaga nhẹ nhàng lên tiếng. "Che giấu tại nạn lao động là hành vi phạm pháp, và chắc chắn không phải là hành vi đúng đắn. Nhưng không ai trên đời này lại đáng bị giết như thế cả."

Fumiko mím môi nhìn Kaga, những giọt lệ tuôn trào từ hai khóe mắt.

"Đi thôi." Kaga quay sang giục Matsumiya.

14

Ánh đèn mạnh hơn cô tưởng, rọi sáng cả những chỗ thường ngày nắng qua cửa sổ hay đèn đóm trong nhà đều không chạm tới. Vì thế, những vết bẩn mọi khi không thấy giờ đều hiện ra lồ lộ.

Kaori tự nhủ giá biết trước thì đã tranh thủ lau dọn cho sạch sẽ một tí, nhưng không kịp nữa rồi. Người ta đã đồng ý làm mờ mặt cô, nhưng Kaori không thể nói "Làm mờ cả cảnh trong phòng nữa, đừng cho lọt vào khung hình", vì theo như cô nghe họ trao đổi ban nãy, thì mục đích tối quan trọng là phải quay chụp được tình trạng căn hộ.

"Nói vậy là cô không hề biết Fuyuki gặp tai nạn lao động ở nhà máy, phải không?" Cô phóng viên đặt câu hỏi, cô ta có khuôn mặt mạnh mẽ, tóc dài buộc gọn ra sau.

"Vâng. Anh ấy bảo ngã cầu thang trên đường từ xưởng về." Kaori trả lời theo những gì còn nhớ được.

"Tình trạng vết thương lúc ấy thế nào?"

Kaori nghiêng đầu nghĩ ngợi, "Anh ấy bảo không nghiêm trọng, nhưng trong biểu hiện thì khá đau đớn. Khi tôi khuyên nên đi bệnh viện khám, anh ấy nói chỉ cần ngủ một giấc là đỡ, nhưng rốt cuộc lại cuộn chăn nằm liệt trên giường suốt mấy ngày tiếp theo."

"Fuyuki có đề cập đến tai nạn lao động không?"

"Tuyệt nhiên không."

Máy quay chĩa xuống bụng Kaori. Trước khi phỏng vấn cô đã cho họ biết mình mang thai. Nghe thế, các nhân viên đài truyền hình bỗng tươi tỉnh hẳn lên.

"Sau đó ít lâu Fuyuki nhận được thông báo chấm dứt hợp đồng

lao động từ công ty cung ứng phải không? Fuyuki kể với cô thế nào?"

"Anh ấy bảo không hiểu lý do, nhưng cũng chẳng làm gì được..."

"Tiếp theo thì di chứng tai nạn xuất hiện hả? Cụ thể ra sao?"

"Cổ và vai căng cứng... tay trái tê liệt. Có khả năng là những dấu hiệu này xuất hiện từ trước đó nữa, vì tôi thấy tình trạng của Fuyuki có điểm khá bất thường. Nhưng chắc không muốn tôi lo lắng nên anh ấy chẳng nói ra."

Cô phóng viên gật đầu thật mạnh, xem chừng rất vừa ý về câu trả lời, "Vì di chứng tai nạn nên Fuyuki đã rơi vào cảnh mất sức lao động, đúng không? Sự cố là tại công ty, và do hệ quả của việc giấu giếm mà Fuyuki không thể đi khám ở bệnh viện. Cô nghĩ thế nào?"

"Đây là lần đầu tôi nghe đến chuyện này, nếu sự thật đúng như chị nói thì tôi thấy thật dã man. Bấy giờ mà được đi bệnh viện, bây giờ anh ấy đã không thành ra thế..."

"Cô bảo không thành ra thế, ý cô là không thành ra kẻ sát nhân, có phải không?" Cô phóng viên chĩa micro vào Kaori.

"Không, ý tôi muốn nói là... hừm... thể chất của anh ấy đã không sa sút như thế."

"Vụ giết người thì sao? Chủ mưu che giấu tai nạn lao động ở Kim khí Kaneseki chính là giám đốc sản xuất Aoyagi Takeaki. Cô cho rằng hai chuyện không liên quan đến nhau à?"

"Vụ giết người..." Sau một thoáng bối rối, Kaori lắc đầu. "Tôi không biết. Tôi đã nói rồi, anh Fuyuki không liên quan gì đến giết người. Anh ấy không bao giờ hành động như vậy."

Mặt cô phóng viên sa sầm, cô ta cau mày, khẽ giơ tay lên.

"Tạm dừng. Cứ thế mà đưa vào có được không?" Cô ta quay sang hỏi các đồng nghiệp đứng quanh.

Cả bọn lâm rầm trao đổi, rồi một gã đeo kính tiến lại gần Kaori, "Nghe này! Cô muốn tin tưởng cậu Fuyuki, tôi rất hiểu. Nhưng thực tế cậu ta đã lấy ví của nạn nhân và tìm cách tẩu thoát. Thế thì khó mà bảo là chẳng hề liên quan."

"À... Vâng."

"Tức là cậu ta dính líu đến án mạng, đúng chứ?"

"Vâng..."

"Giờ cô cứ dựa theo hướng đó mà trả lời các câu hỏi của chúng tôi nhé? Tại sao cậu Fuyuki lại dính líu đến án mạng? Cô có nghĩ là tại bị đem ra làm vật hi sinh cho ý đồ che giấu tai nạn lao động kia không?"

Kaori nghe lòng rối bời, cô cũng có suy nghĩ như họ, Fuyuki là vật hi sinh trong vụ che giấu tai nạn lao động, rơi vào tình cảnh khốn đốn, và dẫn đến án mạng lần này. Giọng Fuyuki khi gọi cho cô vào cái đêm bất trắc lại văng vẳng bên tai Kaori. *Anh, anh đã gây ra một chuyện tày trời...*

"À... Tôi nghĩ, nói thế cũng được..."

"Thấy chưa... Cô cứ thẳng thắn nói ra là ổn. Không phải rào trước đón sau. Nghĩ sao nói vậy, thế là đủ. Giờ ta làm lại lần nữa nhé."

Kaori đáp "Vâng". Các nhân viên khác lục tục quay trở lại vị trí. Vẻ mặt cô phóng viên trông rất hắc ám. "Lần này lo mà trả lời cho đàng hoàng vào đấy." Giọng cô ta toát ra sự đe dọa.

"Còn về án mạng, thì thế nào? Chủ mưu của vụ che giấu tai nạn lao động ở Kim khí Kaneseki chính là Aoyagi Takeaki, giám đốc sản xuất của công ty. Cô cho rằng nó không liên quan đến án mạng sao? Tất nhiên, bất kể vì lý do gì thì giết người cũng là hành động không thể chấp nhận được."

Cô phóng viên nhắc lại câu hỏi ban nãy nhưng có bổ sung nhận xét kèm theo. Giờ mình phải đáp lại thế nào đây, Kaori lưỡng lự, hay là đề nghị họ tạm dừng lần nữa để mình có thêm thời gian suy nghĩ nhỉ? Nhưng khi nhìn thấy ánh mắt sắc lạnh của cô phóng viên, Kaori co rúm người, không sao đề nghị nổi, tạm thời chỉ còn cách đáp bừa cho xong.

"Anh ấy, à thì... Tôi nghĩ vì anh ấy bị đem ra làm vật hi sinh trong vụ che giấu tai nạn lao động nên mới dẫn đến cớ sự như vậy."

"Ý cô là dẫn đến giết người đúng không?"

"Vâng." Kaori miễn cưỡng gật đầu. Lập tức có tiếng hô "Tốt lắm! Cắt!". Cô phóng viên đứng dậy với vẻ mặt hả hế như thể đã đạt được mục đích, cô ta còn chẳng thèm quay lại nhìn Kaori lấy một cái.

Kaori chưa kịp hiểu ra chuyện gì thì buổi ghi hình đã kết thúc, các nhân viên đài truyền hình thu dọn đồ đạc và rời khỏi căn hộ tồi tàn. Kaori tiễn họ ra cửa và nhận lấy số tiền mặt 20.000 yên. Đây chính là lý do khiến cô tiếp nhận phỏng vấn. Hiện tại... cô rất cần tiền.

Hôm qua quản lý tiệm thực phẩm nơi Kaori làm thêm gọi cô lại bảo, từ giờ không phải đến nữa.

"Nghi phạm trong vụ giết người ở Nihonbashi, nghe bảo là người sống cùng nhà với cô phải không?" Quản lý có thân hình trùng trục y hệt ổ bánh mì, ngập ngừng hỏi cô như thế.

Nghe vậy, Kaori rất sửng sốt, "Sao ông...?"

Cô chưa từng kể cho ai nghe về việc chung sống với Fuyuki.

Quản lý ái ngại cau mày, "Có người gọi đến đây. Là một phụ nữ. Bà ấy tự xưng là khách quen của tiệm chúng ta, không cho biết tên nhưng bảo sống gần căn hộ của cô cậu và đã nhiều lần bắt gặp hai người. Nghe bảo cảnh sát đã đến chỗ cô để điều tra, đúng không? Hình như bà ta trông thấy cả cảnh đó."

Kaori cúi gằm mặt, cô còn nhớ rất rõ lúc cảnh sát tìm đến căn hộ của mình để hỏi chuyện. Bấy giờ quả thật có rất nhiều người xúm lại hóng hớt, không ngờ lại có cả khách của tiệm. Trên đời lắm kẻ tọc mạch thích đi lan truyền mấy chuyện thừa thãi thật, còn khi người ta cần giúp đỡ thì biến mất tăm.

"Đây là chỗ buôn bán làm ăn, tiếp đón khác khứa, không tiện để những chuyện đồn thổi không hay truyền ra. Nên là... vậy đấy..."

Kaori không tìm được lời nào để phản bác. Nếu đặt mình vào vị trí của ông ta, cô cũng phải xử sự tương tự thôi. Kaori nhìn chằm chằm vào hai tờ 10.000 yên vừa rút ra khỏi phong bì rồi thở dài ngao ngán. Số tiền này tính ra cũng là lớn với cô hiện giờ, nhưng chưa đủ để giải quyết việc gì. Phải xoay xở tìm nguồn thu nhập khác. Trước đây cô từng được quản lý một quán bar mời vào làm tiếp viên ở đấy, danh thiếp của họ cô còn giữ đây. Lúc ấy Fuyuki tỏ ra khó chịu nên Kaori không nghĩ sẽ nhận việc, nhưng giờ cố định thử liên hệ lại với người ta.

Khổ nỗi... Kaori đưa tay xoa bụng dưới, người ngợm thế này khó mà làm lâu được. Nhưng biết đâu trước lúc sinh nở họ vẫn đồng ý tuyển mình thì sao? Đang mải nghĩ ngợi, điện thoại di động đặt trên bàn thấp chợt đổ chuông, màn hình hiển thị số lạ. Sau một hồi chần chừ, Kaori bắt máy, "A lô?"

"Xin chào, đây có phải số điện thoại của cô Nakahara Kaori không?" Giọng nữ lạ hoắc cất lên ở đầu dây bên kia.

"Đúng, chị là ai?"

"Tôi ở bệnh viện Kyobashi Chuo. Tình trạng bệnh nhân Yashima Fuyuki có chuyển biến bất thường. Cô đến đây ngay được không?"

Kaori thấy tim mình đập thình thịch, toàn thân ngây ngấy như phát sốt, tay cầm điện thoại bắt đầu run bần bật.

15

Nghe Matsumiya báo cáo xong, Ishigaki rung đùi gật gù, "Đi lễ Thất Phúc Thần á? Thế là chúng ta lại thu lượm được thêm một thông tin thú vị nữa nhỉ."

"Là thông tin tình cờ phát hiện ra trong lúc tìm kiếm xem ai từng trông thấy Fuyuki đấy ạ."

"Ha ha, tình cờ thật không, còn chưa biết..." Ishigaki nhìn sang Kaga rồi lại quay về Matsumiya. "Nhưng thế cũng tốt, đã làm rõ tại sao nạn nhân lại có mặt ở khu vực Nihonbashi. Giả sử ông ta có hẹn với nghi phạm thì việc chọn chỗ gặp là một quán cà phê ở khu vực ấy là hợp lý." Nhận xét, xong Ishigaki kèm thêm câu, "Các cậu làm khá lắm."

"Nhiệm vụ tiếp theo là, phải tìm hiểu xem ông ta đi lễ Thất Phúc Thần nhằm mục đích gì..."

Ishigaki xua tay, "Chúng ta đâu cần quan tâm đến chuyện đó? Nó không liên quan đến vụ án mà. Hình như năm tới con trai ông ta sẽ thi đại học, phải không? Chắc Takeaki lễ đền để khấn cho con trai thi đậu thôi."

"Nhưng như lời bà vợ kể thì ông ta không phải kiểu người sùng đạo..." Nói đến đây, Matsumiya cảm thấy mạn sườn nhói lên, hóa ra là Kaga thúc cùi chỏ, ánh mắt anh như muốn bảo "Thôi đi, đừng nói lời thừa thãi nữa".

"Tôi cũng chẳng phải người sùng đạo, nhưng vẫn hay cầu trời khấn phật mà." Ishigaki bộc bạch. "Ví như để chỉ số axit uric giảm xuống[26] hoặc để con gái tôi không dính vào thằng ngớ ngẩn nào

chẳng hạn. Con người là sinh vật hay nổi hứng bất chợt, có thể tự dưng sùng kính nếu thấy nó có lợi cho mình. Điều tra về nạn nhân là cần thiết, nhưng không nên sa đà vào những chi tiết tủn mủn.”

Nếu chỉ một lần thì đã đành, đằng này liên tục đi lễ Thất Phúc Thần thì không thể nào cho là nổi hứng bất chợt được. Mặc dù rất muốn phản bác, nhưng cuối cùng Matsumiya chỉ lặng lẽ ngồi trở lại ghế.

“Điều tra hung khí đến đâu rồi?” Ishigaki nhìn khắp lượt các cấp dưới.

Sakagami giơ tay, “Trong số khách hàng online mua con dao cùng loại với hung khí, có những người ở rất xa nên điều tra viên không thể gặp trực tiếp, nhưng cũng liên lạc được với tầm chín phần mười. Phần lớn bọn họ đều dùng điện thoại chụp ảnh, vì thế ai còn giữ dao đều gửi ảnh nó cho cảnh sát, ai không còn giữ thì giải thích là do đánh mất hoặc vứt đi vì hỏng. Tóm lại, không tìm ra bất cứ liên hệ nào với Fuyuki.”

Ishigaki nhăn mặt hầm hừ, “Vẫn giậm chân tại chỗ, chưa thu được kết quả gì mới ư? Nếu không thể xác minh cách hắn ta có được con dao thì khó mà tiến triển được.”

“Xác minh con dao quan trọng đến thế sao? Không xác minh được thì cũng ảnh hưởng gì đâu?” Kobayashi lên tiếng. “Con dao đó không phải loại quý hiếm, có khi Fuyuki mua trực tiếp ở cửa hàng nào ven đường cũng nên. Việc người bán không nhớ mặt hắn ta tôi thấy là điều hoàn toàn tự nhiên thôi.”

“Nhưng nếu tình hình cứ giậm chân tại chỗ như bây giờ, chúng ta sẽ chẳng nắm được bằng chứng nào cả. Giá mà thu thập được lời khai kiểu Fuyuki mang dao theo thì tốt...”

“Hay thử gặng hỏi cô Kaori kia thêm lần nữa, sếp thấy sao?”

“Ừm, đó cũng là một cách. Nhưng...” Ishigaki chìm vào suy tư với vẻ vẫn chưa hài lòng, lát sau lắc đầu thật mạnh như thể muốn xua đi ý nghĩ nào đó. “Đến gặp cái mặt đau khổ khó đăm đăm ấy cũng chẳng giải quyết được việc gì. Thôi, dừng họp ở đây. Hôm nay các cậu vất vả rồi.”

“Sếp cũng vất vả rồi.” Mọi người đồng thanh đáp lại rồi buổi họp giải tán.

Đúng lúc đó có tiếng chuông điện thoại vang lên ở góc xa trong phòng. Viên cảnh sát đứng gần đấy cầm ống nghe lên, sau dăm ba câu trao đổi thì biến sắc mặt, quay nhìn về phía Ishigaki, “Đội trưởng! Cảnh sát trực ở bệnh viện gọi."

Nghe cái giọng bức thiết, Matsumiya thấy thắt lòng, linh cảm có chuyện chẳng lành.

Ishigaki hỏi, “Chuyện gì?”

Viên cảnh sát vẫn nắm ống nghe trên tay, “Tình hình của Yashima Fuyuki có chuyển biến xấu... Bên bệnh viện báo, hắn ta đã trút hơi thở cuối cùng.”

“Ai đến bệnh viện xác minh đi.” Ishigaki ra lệnh.

Matsumiya liền xung phong đi, vừa ra khỏi văn phòng ban chuyên án thì thấy Kaga đuổi theo, “Tôi đi với cậu.”

Matsumiya vừa bước đi vừa thở dài, “Thế là đi tong khả năng được nghe chính miệng Fuyuki tường thuật chân tướng sự việc rồi nhỉ...”

“Bên trên chắc coi như vụ án đến đây là ngã ngũ. Kẻ tình nghi đã chết, chỉ cần tống đạt hồ sơ sang công tố để báo cáo nữa là xong. Họ sẽ không khởi tố, cho nên bằng chứng chưa đủ hay bất kì khúc mắc nào khác đều chấm hết. Giả sử Fuyuki có không phải là thủ phạm thì cũng chết rồi, không lên tiếng được, tất nhiên không còn ai phàn nàn kháng cáo hộ.”

“Và mọi chuyện sẽ nằm yên sau lớp màn bí ẩn. Lý do Takeaki đi lễ Thất Phúc Thần cũng thế. Đối với cảnh sát, công việc đến đây là hoàn thành, nhưng...”

“Không được.” Kaga tuyên bố dứt khoát. “Kết thúc theo cái kiểu dở dở ương ương này thì chẳng ích lợi gì cho ai cả. Bằng mọi giá phải làm sáng tỏ chân tướng mọi chuyện.” Giọng anh nhỏ như thì thầm nhưng đầy ắp quyết tâm.

Hai người gọi taxi đến bệnh viện, và khá bất ngờ khi trông thấy bên đường một đám người có vẻ là nhân viên đài truyền hình. Hẳn

nội bộ bệnh viện có kẻ tuồn tin ra. Vừa cùng Kaga bước vào trong bệnh viện, Matsumiya vừa có hình dung xem cái chết của Fuyuki sẽ được truyền thông đưa tin thể nào.

Đến phòng chờ, hai người trông thấy một người đàn ông vận trang phục trắng đứng nói chuyện với cảnh sát mặc sắc phục. Chính là người Matsumiya gặp hôm đến bệnh viện lần đầu, bác sĩ điều trị cho Fuyuki. Chắc còn nhớ mặt nên ông ta tiến tới chào hỏi, “Đáng tiếc quá!” Giọng rất bình thản.

“Tôi nghe bảo tình trạng hắn chuyển biến bất thường?” Matsumiya hỏi.

Bác sĩ gật đầu, “Cục máu đông phình to. Xem ra với tình trạng não bộ bị tổn thương ở mức độ nghiêm trọng như thế mà cầm cự được đến tận hôm nay là khá lắm rồi đấy.”

“Cũng là nhờ công bác sĩ. Thi thể hắn hiện ở đâu?”

“Các cậu hỏi quầy y tá ở lầu ba ấy. Giờ chắc cậu ta được chuyển ra khỏi phòng chăm sóc đặc biệt rồi. À quên, ban nãy tôi có trông thấy cô gái kia đấy, cô người yêu thì phải?”

Chắc bác sĩ muốn nói đến Kaori. Sau khi đáp “Chúng tôi hiểu rồi”, Matsumiya và Kaga lập tức ra thang máy để lên tầng ba. Trông thấy quầy y tá, Matsumiya chưa kịp chạy lại hỏi thăm thì Kaga đã gọi giật lại, hất cằm về hành lang phía trước. Kaori đang ngồi co ro trên một băng ghế đó, tay cầm khăn áp vào mặt.

Dù chưa nghĩ ra nên nói gì, Matsumiya vẫn dợm bước đi về phía cô. Kaga liền giữ vai em họ lại.

“Đêm nay đừng động đến.” Anh nói. “Fuyuki đã được tuyên bố tử vong, bác sĩ cũng không bảo là cái chết có điểm đáng ngờ. Không có gì rắc rối mà phải khai thác, cứ để cô ta yên đi.”

Thấy cũng phải, Matsumiya im lặng gật đầu, ngoái nhìn Kaori lần nữa trước khi bước đi. Nơi quai chiếc túi xách đặt bên cạnh Kaori có treo lủng lẳng một vật không thấy ở lần gặp trước. Nhìn kĩ hóa ra là bùa hộ mệnh. Có lẽ vì muốn cầu khấn cho Fuyuki mau hồi phục nên cô lên đền nào đó để thỉnh bùa về. Chắc không phải từ cụm đền Thất Phúc Thần Nihonbashi chứ?

Kaga nói đúng, Matsumiya ngẫm nghĩ, để vụ việc khép lại thế này thì chẳng ai thanh thản, chẳng giúp ích được ai, dù là Kaori hay người thân của Takeaki.

16

Mới chỉ vài ngày, Yuto đã nhận thấy bầu không khí xung quanh thay đổi triệt để. Mọi người không hẳn phớt lờ, nhưng dường như đều tìm cách lảng tránh cậu. Ở trường chẳng ai thèm tiếp xúc với cậu. Yuto có chủ động gợi chuyện thì cũng chỉ nhận về toàn thái độ lạnh nhạt.

Có một đám hay túm tụm với nhau thành nhóm nhỏ ở góc hơi xa Yuto. Chúng chụm đầu xì xào bàn tán, thi thoảng ngó sang chỗ cậu rồi cau mày nhăn mặt tỏ vẻ khó chịu và không quên kèm theo những điệu cười có thể gọi là ác ý.

Yuto đoán được lý do của sự thay đổi này. Đây là hệ lụy của vụ che giấu tai nạn lao động ở Kim khí Kaneseki mà truyền thông đưa tin cách đây vài ngày.

Liên quan đến vụ này, hôm qua tổng giám đốc công ty lần đầu tổ chức họp báo. Người đàn ông nhỏ thó, mang cặp kính to quá khổ so với gương mặt, vừa luôn miệng xin lỗi vì những phiền phức gây ra cho mọi người vừa một mực khẳng định mình không biết gì. Ông ta phát biểu, “Mọi việc tại hiện trường sản xuất được giao phó toàn bộ cho những người phụ trách. Tôi đã nhắc nhở về vấn đề an toàn, nhấn mạnh rằng nhỡ có xảy ra sự cố gì với người lao động thì cần ứng phó một cách nhanh chóng và thỏa đáng, đồng thời phải nỗ lực đảm bảo để không lặp lại sự cố tương tự thêm lần nào. Tất nhiên, người lao động ở đây không chỉ giới hạn ở nhân viên chính thức mà còn bao gồm cả nhân viên hợp đồng và nhân viên do công ty cung ứng lao động gửi sang. Về nguyên nhân dẫn đến vụ việc lần này, sắp tới tôi

sẽ cho điều tra chi tiết.”

Trước đó thì Kotake quản đốc nhà máy đã khai là giám đốc sản xuất Aoyagi Takeaki ra chỉ thị che giấu tại nạn lao động, “Nếu thừa nhận xảy ra tai nạn lao động thì phá hỏng thành tích an toàn tuyệt đối bấy nay của công ty, lại còn khiến Sở Y tế, Lao động và Phúc lợi vào cuộc điều tra, làm bại lộ những bất cập liên quan đến quản lý an toàn ở nhà máy. Bấy giờ trách nhiệm sẽ trút cả xuống đầu quản đốc.” Ông ta kể là mình bị đe dọa như thế, và còn thanh minh rằng, tất cả những người có chức vụ cao hơn giám đốc sản xuất đều chẳng biết gì về mấy chuyện này. Ông ta leo lẻo khẳng định trách nhiệm quản lý tổng thể trong nhà máy thuộc về giám đốc sản xuất.

Tóm lại, người có lỗi ở đây chính là Aoyagi Takeaki.

Tất nhiên, sự cố xảy ra là do nguyên tắc an toàn ở nhà máy không được tuân thủ đầy đủ, nhưng tại Takeaki mà tai nạn của một lao động thời vụ đã bị dìm đi, khiến hắn không được đi khám, bị sa thải, rồi lại không kiếm nổi việc do di chứng tai nạn làm sức khỏe suy yếu. Lao động thời vụ này đang sống chung với bạn gái mang thai tới tháng thứ ba, bức thiết cần thu nhập, và có khả năng đã ra tay sát hại Takeaki. Vẫn chưa rõ kẻ bị dồn đến đường cùng đó trao đổi những gì với nạn nhân. Tuy nhiên, khả năng rất cao là hắn muốn trục lợi từ vụ che giấu tai nạn lao động. Hoàn toàn có cơ sở để cho rằng đôi bên đã tranh chấp gay gắt.

Nếu điểm qua nét chính của các chương trình tọa đàm hay thời sự liên quan đến án mạng Nihonbashi, người ta hẳn sẽ có cảm giác đầu đuôi sự việc là như thế. Ngoài ra, có một đài truyền hình cất công phỏng vấn người yêu của Fuyuki, buổi trò chuyện được ghi hình tại phòng khách nhà đương sự, nhìn sơ qua cũng đoán được là chỗ ở cho người có thu nhập thấp. Khuôn mặt cô gái đã làm mờ, nhưng quần áo toát ra vẻ lam lũ rõ rệt. Máy quay liên tục chĩa vào bụng dưới của cô.

Phóng viên hỏi thăm về tình hình gần đây và những khó khăn phát sinh từ lúc có thai, ngoài ra còn dồn dập chất vấn về tai nạn lao động của Fuyuki, cuối cùng hỏi thẳng, “Còn về án mạng, thì thế nào?

Chủ mưu của vụ che giấu tai nạn lao động ở Kim khí Kaneseki chính là Aoyagi Takeaki, giám đốc sản xuất của công ty. Cô cho rằng nó không liên quan đến án mạng sao? Tất nhiên, bất kể vì lý do gì thì giết người cũng là hành động không thể chấp nhận được."

Nghe thế, cô gái trả lời như sau, "Anh ấy, à thì... Tôi nghĩ vì anh ấy bị đem ra làm vật hi sinh trong vụ che giấu tai nạn lao động nên mới dẫn đến cớ sự như vậy."

"Ý cô là dẫn đến giết người đúng không?" Phóng viên dẫn dụ thêm.

"Vâng." Người yêu của nghi phạm khẽ đáp.

Sau đoạn băng phỏng vấn, như thường lệ đến lượt màn trao đổi vô trách nhiệm của các nhân vật đóng vai trò bình luận. "Cái gì đẩy cậu ta đến đường cùng như vậy?" "Giết người đúng là hành vi khó tha thứ, nhưng..." "Tại sao chẳng ai làm gì để giúp cậu ta?"... Những điều không thấy nhắc đến hồi mới xảy ra án mạng giờ lại theo nhau ồ ạt tuôn ra. Rõ ràng họ đang cố bày tỏ sự đồng cảm với nghi phạm. Cái chết của Fuyuki đã góp phần thúc đẩy khuynh hướng này.

Buổi phát sóng đó đã tác động vào bầu không khí ở trường Yuto. Vừa phải chịu đựng những ánh nhìn lạnh lẽo, cậu vừa nhận thức sâu sắc về nghịch lý đang diễn ra. Vì sao gia đình cậu, vốn là nạn nhân, giờ lại bị đối xử như tội phạm?

Cả lúc giải lao giữa các tiết học lẫn giờ nghỉ trưa Yuto đều thui thủi một mình. Chẳng ai buồn lại gần cậu. Ngay người bạn thân Tatsuya cũng có vẻ tránh mặt. Nhưng thế lại càng hay. Vì lúc này Yuto chẳng biết phải đối diện với mọi người thế nào. Cậu có cảm giác chỉ một hành động nhỏ nhoi của mình cũng đủ làm họ bất bình.

Tất nhiên, không chỉ riêng Yuto phải chịu đựng nỗi giày vò này. Vừa về đến nhà, cậu đã nghe thanh âm chát chúa vọng ra từ phòng khách.

"Con phải làm gì bây giờ? Kể từ mai con phải làm gì đây?" Giọng Haruka. Cô bé đang ở trong tình trạng tức giận cực độ.

"Mẹ không hề hay biết chuyện con vừa nói. Có nghe cảnh sát thông báo gì đâu..." Fumiko phân trần với giọng như sắp khóc.

“Ti vi đưa tin đấy thôi. Họ bảo hành vi của bố là xấu xa. Mẹ biết không, trên mạng còn có người bình luận kiểu bố bị giết là đáng lắm.”

“Sao lại... thế được...”

“Thật đấy! Mẹ cứ ngó qua là biết. Xem người ta viết bôi bác thế nào.” Haruka vừa khóc vừa la hét. “Hôm nay có đứa bảo đáng lẽ không nên thông cảm cho con. Nó cố tình nói thật to để con nghe thấy.”

Yuto mở cửa ra. Không biết là cậu đã về, mẹ và em gái ngạc nhiên quay ra nhìn. Vùng da quanh mắt Haruka sưng đỏ.

“Phải chịu thôi!” Yuto thốt lên. “Bố là kẻ xấu mà. Tự rước họa vào thân.”

Haruka lườm anh trai, mím môi hối hận về những lời vừa nói rồi ôm cặp lao ra ngoài. Từ phòng khách có thể nghe thấy tiếng cô bé phóng thật nhanh lên cầu thang. Chắc sẽ rúc vào phòng riêng mà khóc bù lu bù loa đây.

Yuto liếm môi, “U ám quá, não nề quá.”

“Ở trường mày có bị nói thế không?” Fumiko hỏi. “Không ạ. Nhưng bầu không khí thay đổi hẳn. Giờ không còn ai muốn chuyện trò với con nữa.”

“Ôi, ở trường mày cũng gặp cảnh đó sao?” Giọng Fumiko chùng xuống.

“Sao mẹ lại bảo trường con cũng? Ở nhà có việc gì à?”

Sau một thoáng do dự, Fumiko thò tay vào thùng rác góc phòng, lôi ra một mảnh giấy nhàu nát chìa cho Yuto, “Vừa nãy mẹ ngó hộp thư nhà mình thì thấy cái này.”

Yuto vuốt phẳng tờ giấy ra, trên đó có dòng chữ viết bằng bút lông với nội dung: *Trả tiền phúng điếu đây*.

Mảnh giấy bị vo tròn lần nữa và bay thẳng vào thùng rác. Sao lại có loại rỗi hơi đến thế! Chắc là người hàng xóm nào đây, mà chưa chắc gì hắn ta hay mụ ta có mặt vào hôm canh linh cữu hay đưa ma, viết cái này chỉ nhằm giày vò người ta và lấy đó làm trò tiêu khiển.

Yuto băng qua phòng khách, mở cánh cửa trượt sang căn phòng

kiểu Nhật bên cạnh. Bên trong đặt bàn thờ và di ảnh Takeaki.

“Dẹp phắt cái này đi là vừa. Trong chướng mắt quá!”

“Mày nói cái gì đấy?”

“Đã mất bố lại còn phải chịu cảnh xã hội ghẻ lạnh nữa à?”

“Chỉ tạm thời thôi. Ngày tháng trôi qua thiên hạ sẽ quên hết, chú Kotake nói thế...”

“Kotake?” Yuto quay lưng lại nhìn mẹ. “Mẹ nói chuyện với ông ta à?”

“Trưa nay chú ấy gọi điện đến nhà mình để xin lỗi...”

“Xin lỗi vì lẽ gì?”

“Thì vì mấy cái tin tức kia kìa. Chú ấy bảo người ta đang mở rất nhiều cuộc điều tra, các sếp lớn trong công ty bắt chú khai ra sự thật, bất đắc dĩ chú đành nói toạc mọi chuyện.”

“Ông ta bảo do nhận lệnh của bố nên buộc phải làm những việc sai trái ấy hả?”

Fumiko ảm đạm gật đầu, rồi như sực nhớ, bà lại ngẩng nhìn Yuto, “Tuy nhiên, chú Kotake có nói che giấu tai nạn không phải hành vi gì quá tồi tệ, phạt tiền cũng cỡ 500.000 yên là cùng thôi. Công ty nào mà chẳng che giấu, không nghiêm trọng đến mức gọi là trái đạo đức hay tội ác đâu.”

“Nếu vậy ông ta đi mà giải thích giùm đi.” Yuto giậm chân thật mạnh xuống chiếu trải sàn. “Đi mà thanh minh với từng người một ở trường con đi, rằng bố không phải người tồi tệ ấy. Chứ lem lém ở đây thì ích gì. Thiên hạ đang cho rằng bố là kẻ xấu nên bị giết là xứng đáng kia kìa, nói hẳn trên truyền hình luôn!”

“Ừ, chú Kotake bảo tại không may, và tại gần đây không có sự kiện gì rầm rộ thôi. Vụ việc cỡ này thường không đưa lên ti vi, chỉ tại bố bị giết ở địa điểm quá nổi bật nên mọi sự mới bị thổi phồng lên... Ai mà ngờ lại có kẻ muốn đâm chết người vì lý do cỏn con như thế chứ.”

“Những lời đó là sao? Ông ta muốn trấn an chúng ta kiểu gì vậy? Đến lúc này rồi thì nói năng như thế có ích lợi gì không?”

Khuôn mặt Kotake hiện lên trong đầu Yuto, có khi cái vẻ xởi lởi

tưởng chừng lương thiện ấy lại là mặt nạ che giấu bản chất gian xảo. Biết đâu ông ta còn thầm thấy may mắn vì người bị đâm chết không phải mình cũng nên. Cảm giác thương hại xen lẫn phẫn nộ quay cuồng trong lồng ngực Yuto. Cái thực tế là những người khơi nguồn mọi chuyện đều không còn tồn tại trên đời lại càng kích động cơn giận trong lòng cậu.

Yuto cầm lấy di ảnh của Takeaki, chợt muốn quăng nó lên bàn thờ Phật.

“Dừng tay, Yuto!” Giọng Fumiko vọng đến.

Dù vẫn muốn ném ảnh bố đi, nhưng tay Yuto chợt run rẩy. Sau khi liếc qua gương mặt tươi cười của Takeaki, Yuto cúi đầu đặt di ảnh trở lại chỗ cũ trên bàn thờ.

17

Còn ngần này thôi ư? Trông tro cốt người yêu, Kaori chỉ nghĩ được đến thế. Nước mắt đã cạn, cảm xúc trơ lì, cô còn chẳng rõ lúc này mình có đau buồn hay không nữa.

Kaori đi nhận hài cốt theo chỉ dẫn của người phụ trách. Nhìn những mảnh xương trắng quắt queo như cây khô, cô không sao liên hệ được chúng với Fuyuki hồi còn khỏe mạnh.

Sau khi Fuyuki qua đời, thi thể chỉ được để ở bệnh viện một đêm. Sáng hôm sau, một cô nhân viên chỉ dẫn cho Kaori các thủ tục tiếp theo, còn khuyên cô rằng nếu đề nghị với chính quyền địa phương, có khả năng sẽ được hỗ trợ chi phí đến tận khâu hỏa táng. Trên tinh thần đó, Kaori lên văn phòng quận để trình bày hoàn cảnh đang gặp phải. Họ mau chóng nắm bắt tình hình, nghe giọng đủ thấy người ta đã biết về vụ Fuyuki thông qua các kênh tin tức.

Cả nhân viên bệnh viện lẫn công chức ở văn phòng hành chính quận đều đối xử nhẹ nhàng với Kaori. Kể từ ngày cùng Fuyuki đặt chân lên Tokyo, đây là lần đầu tiên cô cảm nhận được thiện chí của người xa lạ, lòng không khỏi dâng lên niềm biết ơn sâu sắc.

Khi Kaori bước ra khỏi nơi hỏa táng, bầu trời bắt đầu nhuốm đỏ. Một ngày ý nghĩa đã kết thúc, từ mai cô sẽ sống thế nào đây? Bên văn phòng quận khuyên cô làm đơn đăng kí nhận trợ cấp sinh hoạt. Khoản trợ cấp đó có thể giúp cô duy trì mức sống tối thiểu. Nhưng tiếp tục tồn tại như thế liệu có ý nghĩa gì chăng? Fuyuki đã không còn trên đời, chờ đợi cô ở nhà chỉ là bầu không khí tù đọng lạnh lẽo.

Về gần đến nơi, Kaori trông thấy hai người đàn ông đang đợi ở

cửa. Cô đâm ra bất an, bụng bảo dạ phải chăng lại đài truyền hình? Nhận tiền thì thích thật đấy, nhưng cô không muốn chường mặt lên ti vi thêm lần nào nữa. May là nhìn kĩ lại, cô thở phào khi nhận ra mình biết họ, vì đã từng trông thấy vài lần ở bệnh viện. Một trong hai người là thanh tra Matsumiya, gương mặt mạnh mẽ cứng rắn nhưng đôi mắt lại toát ra nét đôn hậu. Người còn lại cao ráo, khá quen mặt, cô từng gặp ở bệnh viện ngay sau khi án mạng xảy ra, nhưng giờ chịu không nhớ nổi tên, mà hình như chưa nghe anh ta giới thiệu tên bao giờ.

Kaori tiếp tục bước đến gần. Nhìn thấy cô, họ cùng cúi đầu chào.

"Hôm nay cô đến chỗ hỏa táng à?" Matsumiya đưa mắt nhìn xuống cái bọc Kaori ôm trong tay.

"Vâng." Cô đáp.

"Xin lỗi vì làm phiền cô vào lúc này. Chúng tôi có thể hỏi thêm dăm ba câu không?"

"Vâng, các anh cứ tự nhiên. Chỉ sợ chỗ tôi hơi bừa bộn thôi."

Đó là căn phòng kiểu Nhật rộng khoảng 10 m^2 được ngăn làm hai, phần dành cho nhà bếp chỉ khoảng mét rưỡi, Kaori đặt hũ tro cốt của Fuyuki xuống cạnh khung ảnh, ảnh này chụp vào dịp hai người đến chơi công viên Disneyland.

Cô ngồi xuống đối diện với hai thanh tra, giữa họ là chiếc bàn tròn nhỏ dùng để ăn cơm. Người có thân hình cao ráo tự giới thiệu mình với cô. Anh ta tên là Kaga, hiện công tác tại Phòng Cảnh sát Nihonbashi. So với thanh tra Matsumiya, người này có ánh mắt sắc bén hơn hẳn, sắc bén đến độ Kaori không dám nhìn thẳng vào.

"Hình như gần đây đã có ai đó đến gặp cô phải không?" Kaga hỏi, liếc mắt nhìn cái túi giấy đặt trước tủ lạnh. Túi in logo một tiệm bánh Tây rất nổi tiếng. Bên trong là bánh quy.

"Hôm trước mấy người ở đài truyền hình có ghé qua. Đó là quà của họ... À phải. Nãy giờ tôi quên pha trà mời các anh. Xin lỗi nhé." Kaori nhỏm dậy.

"Không sao đâu. Cô đừng câu nệ." Matsumiya vội ngăn lại. "Có việc này quan trọng hơn muốn hỏi cô."

Kaori ngồi lại cho ngay ngắn, lưng thẳng lên, “Là việc gì?”

“Quanh đi quẩn lại mãi một chuyện chắc cô ngán ngẩm lắm rồi, nhưng cô vui lòng xác nhận giúp chúng tôi một lần nữa nhé. Liên quan đến con dao ấy.”

“Lại con dao...?” Trông Kaori như thể bị rút hết sinh lực. Bữa trước một thanh tra khác cũng lục vấn mãi về con dao. Cô đã trả lời chưa trông thấy nó bao giờ, hôm nay lại...

“Trước đây Fuyuki có con dao nào không? Không cần phải giống hệt, miễn là dao. Thậm chí không phải đồ của mình mà giữ hộ hay mượn ai khác, đều được. Có không?”

“Không có đâu.” Kaori lắc đầu, mặt cúi gằm, lòng không khỏi ấm ức vì đã quả quyết đến như thế mà không ai chịu tin.

Matsumiya lấy trong túi ra tấm ảnh, đặt lên bàn. Ảnh chụp con dao dạng gấp, chuôi nấu. Không phải con dao lần trước họ cho cô xem.

“Có quen mắt không?”

“Không hề. Tôi chưa nhìn thấy bao giờ. Đây là gì?”

“Sau khi tốt nghiệp cấp ba, Fuyuki có làm phụ hồ một thời gian nhỉ? Nghe bảo đây là con dao Fuyuki dùng trong khoảng thời gian ấy.”

“Dao của Fuyuki á? Không có đâu.” Kaori quay sang nhìn Matsumiya. “Không đúng. Anh ấy không dùng cái gì đáng sợ thế này...”

Matsumiya không khỏi mỉm cười, “Không đáng sợ đâu. Chỉ là một dụng cụ dùng trong xây dựng thôi.” Và giải thích thêm rằng, dụng cụ này gọi là dao điện. “Một người làm cùng thời ấy mua hai con dao cùng loại và tặng Fuyuki một cái. Trong ảnh là con dao của người đó.”

“... Ra vậy. Thế thì sao?”

“Fuyuki từng có con dao tương tự. Nhưng cô chẳng hề hay biết. Tức là, không phải mọi đồ vật Fuyuki có cô đều nắm rõ, đúng chưa? Nhỡ đâu Fuyuki muốn cất những thứ nguy hiểm khỏi tầm mắt cô thì sao, ví như con dao này.”

“Không đời nào. Đúng là tôi không biết con dao thật, nhưng ngoài ra anh ấy có hay không có cái gì, tôi đều nắm rõ. Vắng mặt tôi thì đồ đạc của mình để ở đâu Fuyuki đều mù tịt. Hôm đó, ngay cả việc đi tìm một đôi tất không rách còn khó với anh ấy nữa là...”

“Đôi tất phải khác con dao chứ.” Matsumiya nhận xét, rồi cất lại ảnh vào túi.

Kaori chống cả hai tay xuống chiếu trải sàn, “Các anh thanh tra, xin hãy tin tôi. Fuyuki không phải người có khả năng cướp đi mạng sống của ai hết. Chắc chắn là nhầm lẫn ở đâu thôi. Việc anh ấy tiện tay lấy trộm ví tiền thì khó nói, nhưng giết người thì không đời nào.” Giọng Kaori vang dội trong căn phòng chật chội, sau đó âm thanh duy nhất còn lại là tiếng ro ro phát ra từ bóng đèn huỳnh quang cũ kĩ.

“Xin lỗi các anh nhé.” Kaori thì thầm. “Giờ tôi có nói bao nhiêu đi nữa cũng vô ích thôi nhỉ.”

Nghe vậy, Kaga ngả người tới trước, “Vào đêm án mạng, cô nhận được điện thoại của Fuyuki. Cô bảo khi đó cậu ta chỉ nói “Anh sắp về rồi. Xin lỗi vì về trễ và tắt máy. Có thật thế không?”

“Vâng, à ờ...”

“Xem thời gian trên điện thoại thì Fuyuki gọi cho cô sau thời điểm án mạng. Bấy giờ cậu ta đang cầm ví tiền và cặp của Takeaki nên phải nắm được ít nhiều về tình hình hiện trường. Thế mà cậu ta tuyệt nhiên không đả động gì, trong khi cô là người duy nhất trên đời cậu ta có thể tin tưởng được. Cô thử nghĩ xem, tại sao lại thế?”

“... Tôi chẳng biết nữa.”

“Từ quan điểm điều tra, chúng tôi cho rằng, Fuyuki đã phạm phải hành động gì đó cực kì nghiêm trọng nên mới không dám nói ra. Nghiêm trọng hơn cướp giật hay gây thương tích bình thường, có khi là giết người nhằm chiếm đoạt tài sản...”

“Không đâu!” Kaori hét lớn, chính cô cũng phải ngạc nhiên với âm thanh mình vừa phát ra. Nước mắt tuôn rơi vì kích động, cô vội đưa mu bàn tay lên chùi.

“Cô Kaori này.” Kaga bình tĩnh khuyên. “Có gì thì cô hãy nói hết ra đi. Dối quanh chẳng đi đến đâu cả. Cô có niềm tin với Fuyuki mà,

đúng không?"

Kaori ấn huyệt thái dương, nghĩ ngợi, nhất thời không quyết định được.

"Anh ấy bảo đã làm một việc tày trời..." Giọng cô lí nhí.

"Hả? Sao cơ?" Matsumiya liền chớp thời cơ. "Cô nhắc lại lần nữa xem, rõ ràng vào."

Kaori hít một hơi thật sâu, "Anh, anh đã gây ra một chuyện tày trời... Anh đã phạm phải một sai lầm tồi tệ. Giờ biết làm sao đây em?" Fuyuki nói như thế. Tôi cảm nhận được nỗi hoảng hốt trong giọng anh khi đó."

"Tày trời à...?" Matsumiya lẩm bẩm.

"Xin lỗi các anh. Thoạt đầu tôi có ý bao che cho Fuyuki, nên tự nhủ là dứt khoát không khai ra những điều có vẻ liên quan đến vụ án..." Nước mắt ròng ròng trên má Kaori, xem chừng cô đang phải kiềm chế lắm để khỏi gục mặt xuống bàn mà khóc.

Hai thanh tra im lặng chờ Kaori trấn tĩnh.

Sau vài lần hít thở sâu, cô gật đầu, "Xin lỗi các anh, tôi thấy ổn hơn rồi."

Kaga hỏi, "Ban nãy cô nhắc đến đôi tất. Cô bảo hôm đó ngay cả việc đi tìm một đôi tất không rách còn khó với Fuyuki. "Hôm đó, ý cô là hôm xảy ra án mạng phải không?"

"Vâng, đúng thế. Đi làm về, tôi thấy thùng các tông đựng tất với đồ lót nằm chình ình giữa nhà... Anh ấy ít cắt móng chân nên tất hay thủng ở ngón cái. Bình thường Fuyuki chẳng thèm bận tâm mà cứ thế xỏ thôi, nhưng hôm đó thì..."

"Ra vậy." Kaga lộ vẻ đăm chiêu. "Có một chuyện tôi muốn hỏi cô." Anh giơ ngón trỏ lên, "Hôm án mạng cô vẫn đi làm thêm nhỉ? Trước khi ra khỏi nhà cô và Fuyuki có nói chuyện gì với nhau không?"

"Hôm án mạng á? Tôi không nhớ chúng tôi có trò chuyện gì. Bình thường tôi đi làm anh ấy đều đang ngủ, hôm đó hình như cũng vậy."

"Hôm trước nữa thì thế nào? Lúc đi làm hay tan ca, cô có trò chuyện gì với Fuyuki không?"

“Hôm trước nữa...? Buổi sáng anh ấy vẫn ngủ, nhưng khi tôi đi làm về thì...” Kaori cổ lục lọi trí nhớ. Cô thường về đến nhà lúc 8 giờ, nhưng tối hôm ấy lại khác. Cuối cùng cô cũng nhớ ra. “A đúng, hôm ấy đi xem phim.”

“Phim? Cô với Fuyuki, hai người cùng đi à?”

“Vâng. Chúng tôi có vé tặng. Tôi hẹn gặp Fuyuki lúc 8 giờ tại rạp chiếu phim ở Ginza.” Cô cho biết thêm cả tên phim và tên rạp.

“Trước giờ xem phim cô đều ở chỗ làm thêm, đúng không? Fuyuki có làm gì ở đâu không?”

“Tôi không rõ... Nhưng anh ấy đến trễ.”

“Đến trễ? Không đúng giờ hẹn của hai người à?”

“Fuyuki bảo vì có nhiều thời gian nên đã đi bộ loanh quanh chỗ này chỗ kia và rồi đi lạc đến một nơi rất xa lúc nào không hay. Anh ấy còn phát hoảng vì suýt chút nữa không kịp giờ chiếu.”

“Sau đó hai người vào rạp luôn phải không?”

“Phải.”

“Xem phim xong thì thế nào?”

“Chúng tôi về thẳng nhà. Vì không dư dả gì để mà đi ăn tiệm.”

“Về nhà rồi hai người có bàn luận gì quanh bộ phim đã xem không?”

“Tất nhiên là có. Nội dung thú vị hơn tưởng tượng nên chúng tôi rất hào hứng. Anh Fuyuki còn uống một lon bia vị trái cây...” Hồi tưởng lại chuyện cũ, Kaori thấy hạnh phúc ngập tràn, lâng lâng cứ như nằm mơ. “Nhưng sao anh lại hỏi thế? Chuyện hôm trước nữa thì liên quan gì?”

“À, chúng tôi hỏi thêm cho biết thôi. Đêm ấy ngoài bàn luận về phim ra, hai người còn nói chuyện gì khác không?”

“Để xem... Tôi nhớ là không. Uống xong lon bia Fuyuki đã ngà ngà say nên lăn ra ngủ luôn. Gương mặt anh ấy khi ngủ giống hệt trẻ con... Hôm ấy vui thật.”

Không còn ngày vui nào như thế nữa.

Nghĩ đến đây, nước mắt lại lã chã tuôn rơi, Kaori cố kìm nhưng không được. Cô giơ tay nhận lấy chiếc khăn Matsumiya đưa cho.

18

Hơn 8 giờ tối, hai anh em về đến văn phòng ban chuyên án. Thật lạ là giờ này lại không thấy ai tụ tập quanh Ishigaki. Viên đội trưởng đang nhìn chằm chằm vào đống báo cáo trước mặt, dáng vẻ trầm ngâm.

Do nghi phạm đã qua đời nên vụ án được tiến hành theo hướng tống đạt hồ sơ sang công tố. Đây là chủ trương của lãnh đạo nên Ishigaki khó lòng làm trái, nhưng với cương vị chánh thanh tra dày dạn kinh nghiệm thì hẳn ông chẳng thấy thuyết phục ở bất cứ điểm nào.

Matsumiya báo lại rằng Kaori không hay biết gì về con dao của Fuyuki, tiện thể kể ra cuộc nói chuyện cuối cùng giữa hai người họ.

"Làm chuyện tày trời á? Lại thêm một dữ kiện bất ngờ nữa ư? Cứ xét diễn biến vụ án thì nói thế cũng là đương nhiên thôi." Những nếp nhăn vẫn hằn sâu giữa hai đầu mày Ishigaki. "Câu đó thể coi là bằng chứng gián tiếp, nhưng vẫn chưa đủ sức nặng. Hắn không hề nói mình giết người, đúng chưa?"

"Vâng, quả là..."

"Quá yếu." Ishigaki bĩu môi.

"Dạ, ngoài ra có một chuyện nữa," Matsumiya liếc Kaga rồi kể, "Fuyuki còn gửi tin nhắn cho Kaori báo rằng sẽ đi phỏng vấn xin việc. Tính đến giờ chúng ta đều nhận định rằng hắn yêu cầu Takeaki tuyển dụng mình trở lại. Nhưng có thật như thế không?"

"Hả? Ý cậu là gì?"

"Có thể Fuyuki không đi gặp Takeaki, mà thực tế là đi phỏng vấn

ở cửa hàng hoặc văn phòng khác thì sao?”

Ishigaki lộ vẻ ngờ vực, “Cậu kia, họp rồi mà không nhớ à? Chúng ta đã đi hỏi thăm hầu hết các nơi đang thông báo tuyển người nhưng không đâu gặp hay nhận hồ sơ của Fuyuki, lịch sử cuộc gọi cũng không cho thấy Fuyuki gọi đến cửa hàng văn phòng gì. Cậu nghĩ ứng viên mà không liên lạc trước với nơi sắp phỏng vấn mình sao? Hay cậu nghĩ riêng lúc đó hắn sử dụng điện thoại công cộng hoặc mượn điện thoại của ai khác?”

“Dạ không, em nghĩ tất nhiên trước đó hắn có liên lạc. Nhưng không phải bằng cách gọi điện.”

“Không gọi điện thì liên lạc kiểu gì đây? Nói cho cậu biết luôn là hộp thư của hắn cũng không có mail nào liên quan đến tuyển dụng cả nhé.”

Matsumiya lắc đầu, nhìn thẳng vào đôi mắt híp của sếp mình, “Còn một cách liên lạc không cần đến điện thoại hay thư điện tử. Đó là đến trực tiếp.”

“Trực tiếp? Tại sao phải làm thế?”

“Vì làm thế nhanh hơn gọi điện nhiều. Khi nhìn thấy thông báo tuyển dụng, nếu chỗ tuyển dụng lại ở ngay trước mắt, không phải người ta sẽ nảy ra ý định đẩy cửa bước vào hay sao?”

“Ngay trước mắt?” Gương mặt vừa rồi còn không mấy thoải mái của Ishigaki chợt dịu đi. “Ý cậu là Fuyuki nhìn thấy thông báo đăng tuyển dán ở đâu đó?”

“Đúng thế. Có thể nó dán trên cửa hoặc vị trí nào khác. Fuyuki tình cờ nhìn thấy và quyết định đi vào để hỏi thăm. Và người phụ trách bảo “Hôm nay chưa sắp xếp để phỏng vấn được, mai anh hãy quay lại” chẳng hạn. Tình hình mà như thế thật thì lịch sử cuộc gọi không lưu bất cứ dấu vết nào cũng là bình thường, phải không ạ?”

Ishigaki khoanh tay trước ngực, ngước nhìn Matsumiya, “Nếu đúng như cậu nói thì mọi chuyện nghe chừng có lý hơn rồi đấy. Nhưng đáng lẽ Fuyuki phải kể cho cô gái cùng nhà biết chứ nhỉ? Hay hắn không muốn đối phương mừng hụt nên giữ im lặng?”

“Cũng có thể, nhưng khả năng cao nhất vẫn là không gặp thời

điểm thích hợp để nói ra. Trước hôm án mạng, Fuyuki và Kaori cùng đi xem phim, chẳng mấy khi mới có dịp giải trí nên họ tập trung tận hưởng, không đề cập tới công việc. À, rạp chiếu phim họ đi là ở khu Ginza, nghe bảo trong lúc đợi đến giờ hẹn, Fuyuki tranh thủ lượn quanh. Em nghĩ nếu đúng hắn nhìn thấy thông tin đăng tuyển dán ở đâu đó thì chỉ có thể là vào khoảng thời gian này thôi."

Ishigaki vẫn giữ nguyên tư thế khoanh tay, nhưng đã ưỡn thẳng người dậy, "Dựa vào cái gì?"

"Dạ?"

"Ý tôi muốn hỏi làm sao cậu lại nảy ra suy nghĩ như vậy? Điều gì dẫn cậu đến ý tưởng đó?"

"À, là vì... đôi tất."

"Tất? Lại gì nữa đây?"

Matsumiya thuật lại chuyện Kaori kể, "Việc Fuyuki cố công đi tìm đôi tất không thủng cho thấy hắn định đến một chỗ cần phải cởi giày ra, ví như một quán trải chiếu cói chẳng hạn. Nếu chỉ đơn thuần đi gặp Takeaki thì không cần cầu kì đến mức ấy."

Ishigaki thở ra một hơi thật dài. Đôi mắt nãy giờ vẫn chăm chú vào Matsumiya giờ chuyển ra phía sau. Không khó để đoán ra ánh mắt nhắm đến ai. Đứng sau lưng Matsumiya là Kaga.

Những giả thuyết Matsumiya trình bày nãy giờ, tất thảy đều từ suy luận của Kaga. Vốn dĩ Matsumiya không sao hiểu được Kaga cứ gặng hỏi Kaori các sự kiện hôm trước án mạng để làm gì, phải đợi anh giải thích thì mới vỡ lẽ.

"Suy luận hết sức hợp lý!" Ishigaki cất lời. "Tôi chấp nhận giả thuyết này. Cứ làm theo ý cậu đi. Tôi sẽ chỉ thị cho nhóm điều tra hiện trường. Nếu đúng Fuyuki định đi phỏng vấn ở chỗ nào đó hoặc thực tế đã từng có mặt ở đấy thì rất có thể phương hướng điều tra sẽ thay đổi. Tất nhiên, thay đổi này có dẫn đến việc phá giải vụ án hay không thì chưa biết. Tùy tình hình, cũng có khi tất cả sẽ bị kéo về vạch xuất phát..." Giọng đội trưởng quả quyết, cho thấy ông đã sẵn sàng đương đầu với mọi khả năng.

Matsumiya đang chuẩn bị ra về thì Kaga đến gần, “Xem ra các góp ý đều được cấp trên tiếp thu nhỉ.”

“May thật! Giá mà anh Kyo... à, anh Kaga tự nói ra có lẽ sẽ tốt hơn. Đội trưởng lờ mờ đoán được các suy luận đó là của ai khác chứ không phải của em rồi.”

“Mọi thứ trên đời đều có vai trò riêng của nó. Cậu phải trưởng thành dần đi.” Kaga vừa nói vừa móc điện thoại trong túi ra. Hình như có cuộc gọi đến. “A lô... Vâng, tôi là Kaga đây... À à, cảm ơn chị... À, thế ạ? Tôi hiểu. Cảm ơn chị quá... Vâng, thế là tốt lắm rồi. Giờ chúng tôi sẽ đến đấy luôn.” Giọng Kaga nghe chừng nhẹ nhõm, nét mặt cũng hồ hởi hơn.

“Có tin gì hay ho hả?” Matsumiya hỏi.

“Tin tốt. Của bà chủ quán ăn suất hôm nọ. Bà ta báo là người khách trông thấy Takeaki ở đền Kasama Inari vừa đến quán. Giờ ông ta đang uống rượu ở đó.”

Hai thanh tra vội vàng chạy đến quán ăn, trông thấy bà chủ liền cất lời chào hỏi.

Ở bàn sáu chỗ, có bốn vị khách trong dáng dấp dẫn công sở đang ngồi nhâm nhi. Trên bàn bày nào sashimi, trứng cuộn, gà rán và nhiều món nữa.

Bà chủ chạy đến nói chuyện với vị khách mập mạp ngồi bên mé lối đi. Họ vừa thì thầm vừa đưa mắt về phía Matsumiya và Kaga. Lẽ dĩ nhiên ba người cùng bàn cũng tự động ngưng chuyện phiếm.

Vị khách mập mạp gật đầu, trong khẩu hình có vẻ là nói “Được”.

Bà chủ quán quay lại chỗ hai thanh tra, “Ông ấy bảo được.”

Kaga tiến lại gần bàn, chìa cho họ xem phù hiệu cảnh sát, “Trời đánh tránh miếng ăn, rất xin lỗi các vị.”

“À không, không có gì đâu.” Vị khách mập mạp thoáng lộ vẻ bối rối.

Kaga hỏi tên, và được biết ông ta là Iwai, hiện làm việc cho một công ty ở khu Hamacho.

“Tôi rất kinh ngạc khi nghe chuyện. Không ngờ lại bất hạnh thế. Nhưng tôi chỉ trao đổi bâng quơ vài câu với ông ta thôi chứ cũng

chẳng biết được gì nhiều đâu.”

“Ông cứ kể đúng các chi tiết đã xảy ra, thế là đủ rồi. Người ông gặp có đúng là người này không?”

Iwai nhòm vào tấm ảnh Kaga lấy trong túi ra, gật đầu, “Chuẩn rồi.”

“Ông gặp vào tầm nào?”

“Chà, chắc là hai tháng trước đây.”

“Ở đền Kasama Inari?”

“Đúng.”

Theo lời Iwai, người mẹ tám mươi tuổi của ông bấy giờ lâm bệnh nặng, nên trong khoảng thời gian đó cứ tan làm là dọc đường về ông lại ghé vào lễ đền. Không biết có phải cầu khấn hiệu nghiệm hay không mà chẳng bao lâu sau sức khỏe mẹ già đã hồi phục.

“Tôi chỉ lễ suông thôi, còn ông đó thì chuẩn bị đồ lễ rất cầu kì. Thành ra tôi mới tò mò bắt chuyện.”

“Đồ lễ cầu kì, ý ông là sao?”

“Là có hạc. Hạc giấy ấy.” Iwai hớp ngụm bia. “Không đến một nghìn con [27] đâu nhưng tôi đoán sơ sơ cũng phải cỡ trăm con. Ông ta đặt cả bó hạc giấy màu tím rất đẹp mắt lên trên hòm công đức, rồi chắp tay thành kính. Nhìn thấy cảnh đó, thử hỏi anh có muốn bắt chuyện không?”

“Màu tím... à? Thường thì gấp ngàn cánh hạc người ta sẽ dùng những mảnh giấy có màu khác nhau, nhưng ông ta chỉ chọn duy nhất màu tím thôi ư?”

Iwai nghiêng đầu suy nghĩ, “Chà, tôi không nhớ rõ chi tiết. Lúc đấy thoạt nhìn chỉ thấy ngạc nhiên và thầm tấm tắc, màu tím đẹp quá. Nhưng có khi nhiều màu trộn lẫn cũng nên. Tôi không chắc nữa.”

“Thế là tốt lắm rồi. Ông nói gì khi bắt chuyện với ông ta?” Kaga hỏi.

“Tôi nói, “Trông anh thành tâm thật nhỉ! Đền này thiêng lắm hả anh?”

“Ông ta phản ứng thế nào?”

“Hình như xấu hổ, ông ta vội vàng thu cất đám hạc giấy và trả lời qua loa, “Tiện đường ghé vào lễ thôi.”

“Tiện đường á?”

“Bấy giờ tôi nghĩ, mâu thuẫn thật. Mang theo cả hạc giấy thì làm gì có chuyện tiện đường. Chắc vì thế mà tôi còn ấn tượng. Khi trông thấy ảnh nạn nhân trên bản tin, tôi đâm ngờ ngợ và vô tình nhớ ra. Sau đó tôi đến quán này và ngẫu nhiên nhắc đến. Nếu có làm phiền mọi người thì cho tôi xin lỗi nhé.” Giọng Iwai phập phù, xem chừng đã hơi say.

“Ông bảo là nghe hỏi thăm xong thì ông ta vội vàng thu cất hạc giấy phải không? Hành động cụ thể là thế nào?”

“Thế nào á? Thì gom tất cả bỏ vào túi giấy hay bao đựng gì á. Xin lỗi, tôi không nhớ rõ lắm.”

Kaga gật đầu, “Tôi hiểu. Xin lỗi đã làm phiền ông.” Và cúi đầu, “Rất cảm ơn ông vì sự hỗ trợ.”

“Hình như vụ án khép lại rồi phải không?” Iwai tò mò hỏi. “Thủ phạm cũng đã chết. Tôi nghe trên ti vi người ta bảo thế?"

Lặng im một lúc, Kaga nở nụ cười, “Vụ án khép lại hay chưa, nhân viên quèn như chúng tôi không dám kết luận. Đơn giản là cấp trên chỉ thị ra sao thì tiến hành điều tra thể ấy thôi.”

“À à, hiểu hiểu... Cực quá, ngành nghề nào cũng thế nhỉ.” Câu cuối cùng là Iwai quay sang nhận xét với ba người cùng bàn.

“Đi thôi.” Kaga giục cậu em.

Matsumiya liền cúi chào bà chủ rồi mở cửa đi ra, vừa đi vừa nói, “Nếu là hạc giấy thì đáng ngạc nhiên đấy. Không phải kiểu cầu khấn thông thường mà khá thành tâm.”

“Nhưng Takeaki lại bảo tiện đường. Nếu lễ đền Kasama Inari chỉ do tiện đường thì ngôi đền ông ta thực sự muốn đến phải ở chỗ khác, viếng cả cụm Thất Phúc Thần là tranh thủ thôi, phải không nhỉ?”

“Em cũng nghĩ thế... Ngôi đền ông ta thực sự muốn đến là đền nào đây?”

Kaga đột ngột ngoặt vào một ngả khác lối đi thường ngày. Matsumiya vừa bước theo vừa cố suy đoán xem anh họ định đi đâu

thì bất ngờ thấy xuất hiện trước mặt một cổng torii be bé. Cổng xây tích hợp vào khuôn viên tòa nhà, nên đứng hơi xa một chút là cực kì khó nhận ra ngôi đền bên trong.

"Là đền Matsushima, một trong bảy ngôi đền thuộc cụm Thất Phúc Thần." Dứt lời, Kaga bước qua cổng torii.

Matsumiya bước theo sau, thấy trước đền thờ đặt một rào chắn, chắc vì bây giờ là ban đêm. Hòm công đức cũng được đặt ở mé trong hàng rào.

"Đền này thờ vị thần có tên Daikoku, là thần bảo trợ nông nghiệp và thương nghiệp. Người làm ăn kinh doanh như Takeaki đến đây để cầu xin thịnh vượng phát đạt thì cũng bình thường, nhưng mang hạc giấy theo thì không ăn nhập gì. Người ta chỉ gấp ngàn hạc giấy khi cầu khỏi bệnh hoặc sống lâu thôi. Với mục đích đó thì lễ đền Kasama Inari là hoàn toàn hợp lý..." Kaga rút sổ tay ở túi trong áo khoác. "Đền Kasama Inari thờ Jurojin[28], thần bảo trợ trường thọ. Còn một đền nữa cũng thờ thần bảo trợ trường thọ, là đền Koami, thờ thần Fukurokuju[29]."

"Có xa đây không?"

"Không, ngay cạnh đây. Đi xem thử đi."

Sau khi quay lại khu phố Amazake Yokocho, họ tiếp tục rảo bước về phía Tây. Dọc đường đi ngang quán cà phê lâu đời mà Takeaki từng vào.

Hai người đi vòng ra phía sau trường tiểu học Nihonbashi, đến một ngã ba đường có nhiều tòa nhà vây quanh, diện tích không lớn, cây cối um tùm. Cổng torii và ngôi đền nằm lấp ló sau một rặng cây. Bên cổng torii treo đèn lồng.

"Đây chắc là ngôi đền Takeaki định đến nhỉ?" Matsumiya lên tiếng.

Nhưng trông Kaga vẫn chưa thỏa mãn, "Còn rất nhiều ngôi đền khác mà người ta có thể đến lễ để xin sống lâu khỏe mạnh, không nhất thiết phải là đền này."

"Hay Takeaki có kỉ niệm đặc biệt nào ở đây chăng? Chẳng hạn từng đến cầu xin điều gì và được như ý?"

“Cậu quên lời vợ ông ta nói rồi sao? Takeaki không phải người sùng đạo.”

“Nói thế, ông ta đi lễ đền thật còn gì! Chưa kể hạc giấy nữa.”

“Đúng, đây lại là một bí ẩn to đùng khác. Vì sao phải gấp hạc nhỉ?”

“Chưa nghe một ai đề cập đến việc Takeaki gấp hạc giấy. Ông ta gấp từ khi nào? Lại còn nhiều như thế.”

“Đúng, mấu chốt đấy.” Kaga hưởng ứng. “Và tiêu hủy cả đống hạc giấy ở đâu chứ?”

“Hừm…” Matsumiya nhún vai. “Như Iwai vừa kể, Takeaki đặt đám hạc giấy lên trên hòm công đức và chắp tay vái lạy rồi thu dọn. Ông ta có thể mang chúng đến đâu đây? Hay là mang đi vứt?”

“Không, hạc giấy cầu nguyện không thể vứt bừa. Thế thì để ở chỗ nào được nhỉ?” Nói xong, Kaga chìm vào im lặng mất một lúc mới chậm rãi gật gù, nụ cười xuất hiện trên môi. “Ừm, phải rồi. Cách này chắc sẽ hiệu quả.”

“Cách nào? Anh đang tâm đắc chuyện gì đấy?”

“Tôi biết cách tìm ra ngôi đền ông ta thực sự muốn đến rồi. Xem chừng đám hạc giấy sẽ cho chúng ta đáp án.” Kaga trả lời, mắt chăm chú nhìn đền thờ đang chìm vào màn đêm tăm tối.

19

Hơn 10 giờ sáng hôm sau, Matsumiya và Kaga tìm đến phòng hành chính của đền Suitengu.

“Hạc giấy à? Anh chắc chứ?” Matsumiya dồn dập hỏi.

Nhân viên hành chính mặc sơ mi trắng và áo thụng xám gật đầu, “Tôi nghĩ tần suất khoảng một lần mỗi tháng. Hạc giấy đặt bên trên hòm công đức kèm phong bì đựng số tiền 1000 yên[30] kẹp bên dưới, ngoài bì ghi “Phí hóa vàng”.

“Hạc giấy giờ còn không?”

“À... hóa vàng cả rồi!” Nhân viên tỏ ý lấy làm tiếc.

“Hạc giấy bắt đầu xuất hiện ở đấy từ khi nào?”

“Ừm... Hình như từ độ nửa năm trước.”

Cổng chính của đền Suitengu chỉ mở đến 5 giờ chiều, nhưng cổng dùng cho mục đích ra vào buổi tối thì để mở đến tận 7 giờ. Nhân viên hành chính kể, vào một ngày nọ, trước khi đóng nốt cổng này, anh ta nhìn một lượt sân đền và trông thấy rất nhiều hạc giấy kết thành chuỗi đặt bên trên hòm công đức.

“Nói là nhiều nhưng cũng không đến một nghìn. Bấy giờ tôi đếm thử thì chỉ có đúng một trăm con. Màu vàng đẹp tuyệt.”

“Màu vàng?” Matsumiya và Kaga đưa mắt nhìn nhau. “Tuyền một màu vàng thôi hả?”

“Đúng vậy. Đồng nhất một màu vàng. Nhưng mỗi tháng một màu khác nhau.”

“Ồ, thế à?”

“Tháng xanh lục, tháng xanh da trời, có tháng tím sẫm, nhưng

mỗi tháng chỉ đúng một màu. Và số lượng lúc nào cũng vừa một trăm con.”

Kaga đi qua đi lại, “Ngày giờ có cố định không? Ví như một ngày nào đấy trong tháng chẳng hạn?”

“Hờ, tôi nghĩ là không, lúc này lúc khác.”

“Có rơi vào thứ Bảy hoặc Chủ nhật không?”

“Hình như toàn rơi vào ngày thường trong tuần thôi. Vì những lúc đó không có nhiều khách đến viếng.”

“Đã ai trông thấy người đặt những con hạc giấy ở đấy chưa?”

“Chưa! Dường như người ta luôn canh lúc không có ai xung quanh mới đặt xuống. Để hạc ở đấy thì có gì xấu xa đâu, không cần thiết phải hành động lén lút như thế.” Nhân viên cười ái ngại.

Hai thanh tra cáo từ rồi rời khỏi văn phòng của đền. Mặc dù hôm nay là ngày thường trong tuần nhưng sân đền Suitengu vẫn khá nhộn nhịp.

Lũ hạc mà Aoyagi Takeaki dùng để cầu khấn ở cụm đền Thất Phúc Thần đã đi đâu? Trả lời được câu hỏi này thì nhiều câu hỏi khác cũng sẽ sáng tỏ theo.

Kaga suy đoán rằng có thể ông ta nhờ đền thờ nào đó hóa vàng giúp. Hóa vàng là nghi thức thường thấy ở các đền thờ, theo đó người ta đốt ra tro những lá bùa hộ mệnh hoặc bùa may mắn, và nhiều khi đốt cả hạc giấy. Nghĩ thế nên từ sáng nay hai thanh tra đã đi một vòng các đền trong cụm Thất Phúc Thần. Trước khi đến đền Suitengu, họ ghé vào đền Koami, nhưng không nghe tin có ai cúng hạc giấy hay ủy thác hóa vàng giúp cả.

“Ngôi đền Takeaki chủ đích đến lễ là đền Suitengu... Giờ đã khẳng định được điều này chưa nhỉ?”

“Chưa khẳng định được gì cả. Phải tìm cho ra bằng chứng Takeaki chính là người đặt hạc giấy ở Suitengu đã.”

“Nhưng hạc giấy bị đốt thành tro cả rồi, lấy đâu ra bằng chứng nữa đây? Hơn nữa, hiện giờ có một điều không thể chối cãi, đó là đám hạc ở đền này có cùng đặc trưng với đám bạc Takeaki mang đến

đền Kasama Inari. Tuy rằng màu sắc khác nhau, nhưng đó là tại mỗi tháng thay một màu thôi.”

“Mấu chốt đấy. Sao mỗi tháng phải thay một màu?”

“Cũng có thể chẳng mang ý nghĩa gì đặc biệt. Để gom ngần ấy giấy cùng màu thì khá nhọc công nhỉ?”

Kaga chợt dừng chân, “Giấy à? Shuhei này, nếu là cậu thì cậu sẽ làm thế nào? Khi muốn gấp hạc cậu mua giấy đâu?”

“Giấy ở đâu chẳng có. Cửa hàng tiện lợi cũng bán đầy giấy để gấp các thứ.”

“Tốt. Giờ lượn qua những chỗ ấy xem sao."

Rời khỏi đền thờ, hai anh em đi lùng khắp xung quanh. Trông thấy một cửa hàng văn phòng phẩm, họ bước vào hỏi thăm và được cho xem rất nhiều kiểu giấy để gấp. Chỗ này có cả bộ sản phẩm gồm một trăm tờ đồng màu lẫn những tập giấy pha trộn nhiều màu sắc khác nhau. Kích cỡ và chất giấy vô cùng đa dạng. Sau khi mua đại diện mỗi mẫu một sản phẩm, họ ra khỏi cửa hàng.

“Mua làm gì đây? Anh định làm gì nữa?” Matsumiya thắc mắc, tay khệ nệ ôm một bọc đầy giấy. Dù chỉ là giấy thôi nhưng số lượng lên đến hàng trăm tờ thế này thì cũng khá là nặng.

“Rõ quá còn gì. Để gấp hạc giấy.”

"Hử?"

“Chỗ này được đấy.” Kaga lại trước một quán ăn gia đình.

Mặc kệ ánh nhìn không mấy thiện cảm của cô phục vụ, Matsumiya và Kaga cứ hí hoáy gấp hạc. Phải hai chục năm rồi họ chẳng đụng đến mấy trò gấp giấy thế này, nhưng vẫn chưa quên cách gấp.

Họ gấp được vài con và tiện thể ăn trưa luôn trong quán, xong xuôi thì quay lại đền Suitengu lần nữa để đưa cho nhân viên hành chính ban sáng xem những con hạc thành phẩm.

“Aaaa, cái này là giống nhất, kiểu giấy thì từa tựa...” Nhân viên giơ lên một con hạc bằng giấy Nhật. Đây là hạc Matsumiya gấp. “Nhưng kích cỡ hơi khác một chút, đám hạc đó bé hơn, có lẽ chỉ to bằng con này thôi.” Nhân viên vừa nói vừa cầm một con hạc khác

gấp bằng giấy vuông có cạnh 10 phân.

Matsumiya và Kaga đưa mắt nhìn nhau. Trong cửa hàng văn phòng phẩm ban nãy họ vào không có giấy Nhật để gấp nào mà chiều dài cạnh là 10 phân, hầu hết giấy gấp được bán ở đây đều có cạnh 15 phân.

"Giấy Nhật hình vuông cạnh 10 phân à? Manh mối đáng kể đấy." Vừa bước qua những bậc thang dẫn từ sân đền xuống phố, Kaga vừa nhận xét. "Takeaki làm việc ở khu Shinjuku, nếu muốn mua giấy gấp thì có thể ghé vào mấy tiệm bách hóa gần đấy nhỉ? Đến hỏi thử vài tiệm đi, biết đâu lại mò đúng chỗ..."

"Tiệm bán giấy Nhật?" Matsumiya lẩm bẩm, rồi suýt bước hụt cầu thang vì một ý tưởng chợt lóe lên trong đầu, "Ái chà!"

"Có chuyện gì thế? Cậu không sao chứ?"

"Anh Kyo, em biết một chỗ. Tiệm bán giấy Nhật ấy. Cũng gần đây thôi."

"Gần đây? Ở đâu?"

"Quán mì soba mấy hôm trước chúng ta ghé qua... Hồng Mai Am thì phải. Gần Hồng Mai Am có một tiệm chuyên giấy Nhật."

Kaga mở to mắt, giơ ngón tay chị chỉ Matsumiya rồi gật đầu, "Đi!"

Do quá sốt ruột nên dù đoạn đường rất ngắn, hai anh em vẫn quyết định bắt taxi. Nhưng trước hết phải xử lý đống giấy gấp đã. Đúng lúc này một phụ nữ dẫn con từ sân đền đi xuống. Hai người liền chạy đến giải thích và nhờ cô nhận giúp số giấy còn lại. Cô hồ hởi nhận khiến họ cũng vui lây.

Cửa tiệm chuyên giấy Nhật nằm ở Cụm 3 Nihonbashi Honcho, tại tầng một tòa nhà đối diện đường Showa, các tầng bên trên là văn phòng của nhiều công ty[31]. Bước qua cửa kính ở tiền sảnh, nhìn sang bên phải sẽ thấy khu trưng bày giấy thủ công, trên tường trang trí nhiều tấm bảng mô tả các công đoạn để làm ra giấy Nhật. Theo bảng chỉ dẫn thì trên tầng hai có phòng triển lãm đặc biệt, bảo tàng tư liệu lịch sử và một góc trưng bày nghệ thuật.

Cửa tiệm rất rộng rãi, chủng loại hàng hóa đa dạng, không chỉ

giấy Nhật suông mà còn cả các mặt hàng chế tác từ chất liệu này. Chẳng dễ gì tìm ra giấy gấp trong cả rừng sản phẩm ở đây. Matsumiya bèn hỏi thăm cô nhân viên đứng gần đấy. Cô ta liền tươi cười mang ra một sản phẩm có tên "Hòa Chỉ Thập Sắc"[32], bên ngoài có ghi "Giấy xeo thủ công". Sản phẩm được xếp thành bộ một trăm tờ với chiều dài cạnh 10 phân, cứ mười tờ một xấp, thứ tự màu lần lượt là hồng, đỏ, cam, nâu, vàng, xanh lục, xanh nước biển, xanh da trời, tím sẫm, tím nhạt. Giá gồm thuế là 1050 yên/bộ.

"Chuẩn rồi." Matsumiya đưa cho Kaga xem. "Có lẽ ông ta mua mười bộ thế này rồi chia ra các tập một trăm tờ cùng màu để gấp hạc, phải thế không nhỉ?"

Kaga gật đầu, quay sang cô nhân viên, "Có khách nào từng đến đây và mua số lượng lớn giấy gấp loại này không? Tầm nửa năm trước ấy?" Vừa hỏi Kaga vừa rút phù hiệu cảnh sát ra.

Cô nhân viên bỗng dưng bối rối, đáp vội "Vui lòng chờ giây lát" rồi ba chân bốn cẳng chạy đi.

Matsumiya nhìn xuống sản phẩm có tên Hòa Chỉ Thập Sắc lần nữa. Giấy mỏng và nhẹ đến độ khó mà tin bên trong chứa đến một trăm tờ. Các cạnh giấy xếp hơi lệch nhau để người mua nhìn được tất cả các màu. Trông dãy màu rực rỡ, Matsumiya bỗng có cảm giác thật tiếc khi đem ra để gấp.

Cô nhân viên quay lại cùng một phụ nữ lớn tuổi.

"Các cậu có thắc mắc gì đó về sản phẩm giấy gấp của chúng tôi phải không?" Bà cất tiếng.

Kaga lặp lại câu hỏi ban nãy. Nghe xong, người phụ nữ chậm rãi gật đầu.

"Tôi nghĩ là có. Không ít khách đến đây mua sản phẩm với số lượng lớn."

"Người đàn ông này thì sao? Ông ta ghé vào đây bao giờ chưa?" Kaga chìa ảnh Takeaki cho bà ta xem.

Nét mặt người phụ nữ thoáng thay đổi. Bà chớp chớp mắt, nhìn từ Kaga sang Matsumiya, "Rồi, đúng là người này từng đến đây. Chính xác thì ông ta mua mười bộ đấy."

Matsumiya bất giác nghe người nóng bừng lên.

“Có phải tầm nửa năm trước không?” Kaga bình thản xác nhận lại.

“Đúng. Ông ấy đã rất mất công, thành ra tôi còn ấn tượng.”

“Bà nói 'mất công', là sao?”

“Lần đầu đến mua thì tiệm chúng tôi không đủ số lượng. Chúng tôi phải hẹn ông ấy một tuần sau quay lại.”

Kaga gật đầu, “Tôi hiểu rồi. Rất cảm ơn bà.”

Hai người mua một bộ Hòa Chỉ Thập Sắc rồi rời khỏi tiệm, quay lại đền Suitengu lần nữa. Dọc đường đi, họ băng qua đền Takarada Ebisu.

“Có phải Takeaki tình cờ tìm thấy tiệm bán giấy Nhật trong lúc đi viếng cụm đền Thất Phúc Thần không nhỉ?” Matsumiya thắc mắc. “Nếu đúng, tức là ban đầu ông ta chưa định dùng hạc giấy để cầu khấn. Sao giữa chừng ông ta lại nảy ra ý tưởng đó hả?”

“Chưa chắc đã có ý nghĩa gì sâu xa. Hứng thú nhất thời chăng?”

“Hứng thú nhất thời, mà cặm cụi gấp cả trăm con hạc giấy? Lại còn tháng nào cũng vậy?”

“Ờ ha..."

Trở lại đền Suitengu, họ đưa những con hạc gấp bằng giấy Hòa Chỉ Thập Sắc ra. Nhân viên hành chính đặt con hạc vàng lên tay, nheo mắt quan sát.

“Chính nó đấy. Không sai đâu. Giống hệt những con hạc khi ấy.”

Nghe khẳng định, Matsumiya và Kaga nhìn nhau gật đầu.

“Vậy là đã rõ, người mang hạc giấy đến đặt ở đền này chính là Takeaki. Suitengu đúng là nơi ông ta chủ đích đến lễ.” Matsumiya chạy ra sân đền và ngó vào chính điện thêm lần nữa.

“Suy luận thế liệu đã thỏa đáng chưa nhi? Tại sao Takeaki bỗng dưng trở thành người sùng đạo...” Giọng Kaga vẫn gợn chút băn khoăn. Suitengu nổi tiếng là nơi cầu sinh nở thuận lợi. Takeaki đến lễ đền này để cầu xin cho ai đây?

Chính điện chìm trong bầu không khí trang nghiêm, phía trước là khu rửa tay có mái che. Theo lời Kaga thì khách đến viếng phải thực

hiện nghi thức thanh tẩy miệng và tay ở chỗ này trước khi vào tham bái.

Ở bên phải chính điện có quầy hàng trưng bày những lá bùa hộ mệnh và bùa cầu duyên.

Sẵn tiện có cô bán hàng ở đấy, Matsumiya tranh thủ đưa ảnh Takeaki cho cô ta xem. Cô bán hàng nghiêng đầu nghĩ ngợi rồi bảo hình như từng trông thấy người giống như vậy, nhưng cũng có thể chỉ là cảm giác thôi. Điều này không có gì lạ, suy đến cùng ngày nào họ chẳng trông thấy nườm nượp khách đến khách đi.

Bên trái chính điện có tượng đồng cho mẹ và chó con, xung quanh là những hình bán cầu khắc mười hai con giáp. Nghe bảo xoa tay vào con giáp năm mình sinh sẽ gặp may mắn. Nhưng có vẻ nơi được xoa nhiều nhất lại là đầu con chó con vì chỉ mỗi mình chỗ ấy ánh lên màu vàng bóng nhẫn. Gần đó có nhóm khách lễ đền gồm một nam hai nữ, người đàn ông và một trong hai người phụ nữ đã khá lớn tuổi, người phụ nữ còn lại thì bụng dưới nhô ra, hẳn là đang mang thai. Xem ra cô là con gái của hai ông bà. Trong cả ba đều tràn trề hạnh phúc.

Nhìn gia đình họ, Matsumiya chợt nhớ đến một phụ nữ khác, “Có khi nào Takeaki đến đây để cầu nguyện cho Kaori không?” Chưa dứt lời đã tự phủ nhận. “Không, không thể nào. Nếu đúng thế thật thì giữa Takeaki và Fuyuki phải có mối quan hệ rất thân thiết, như vậy lại trái ngược với suy luận từ trước đến giờ.”

“Cậu bảo suy luận từ trước đến giờ, là suy luận gì vậy?” Kaga chất vấn. “Đó đều chỉ là kịch bản được tùy tiện dựng lên dựa trên kết quả đã điều tra, không hơn không kém. Không cần phải bận tâm đến nó. Quan trọng là tìm ra sự thật thôi.”

“Nói vậy nghĩa là, anh Kyo cũng cho rằng Takeaki đến lễ đền này với mục đích cầu nguyện cho Kaori hay sao?”

“Khả năng đó không hẳn bằng không, tuy nhiên, cậu quên mất một chi tiết quan trọng.”

“Là gì?”

“Kaori bảo cô ta mang thai mới ba tháng, còn Takeaki bắt đầu lễ

Thất Phúc Thần từ trước đấy cơ mà.”

“À...” Đúng thế thật, Matsumiya đâm bực với sự lơ đễnh của bản thân.

“Trước hết hãy làm theo cách sơ khai nhất, là thử nghe cảm tưởng của gia đình ông ta xem sao.” Kaga bước về phía cổng đền.

Đám người đáng ngờ đã thôi lảng vảng quanh nhà Aoyagi. Chương trình chuyện phiếm truyền hình cũng gần như dừng đưa tin về vụ giết người ở cầu Nihonbashi. Vì nghi phạm đã qua đời nên dư luận nghiễm nhiên coi như vụ việc đã ngã ngũ. Chắc phía nhà đài nhận định rằng việc che giấu tai nạn lao động chẳng phải tội ác gì quá ghê gớm, khó mà tiếp tục khai thác để làm mồi nhử thu hút sự chú ý của khán giả thêm nữa.

Matsumiya bấm chuông liên lạc nội bộ. Người trả lời là Fumiko, nghe Matsumiya xưng tên, bà tỏ rõ thái độ khó chịu, nhưng vẫn mở cửa cho họ.

Như lần trước, hai người đi thẳng vào phòng khách, Kaga ngồi xuống trước rồi đến Matsumiya. Mặc dù họ bảo không cần nước nôi nhưng Fumiko vẫn mang trà ra mời, chính là loại trà hôm nọ.

“Hôm nay các anh đến đây có việc gì?” Fumiko hỏi, mắt nhìn xuống.

“Chúng tôi mới nghe được một chuyện.” Kaga vào đề. “Hình như hồi còn sống, ông nhà đã đề cập đến việc quanh ông có ai đấy sắp sinh em bé. Bà có nhớ ra được bất kì chi tiết nào liên quan không?”

Fumiko lộ vẻ hoang mang, “Sinh em bé... á?”

“Vâng. Đại khái là ông nhà có kể với bà rằng ai đó sắp sinh em bé không?”

Kaga tạm thời chưa cho Fumiko biết việc Takeaki đi lễ Thất Phúc Thần. Ông ta đã có lý do để giấu thì anh không thể tùy tiện nói khơi khơi ra được.

“Chà...” Fumiko nghiêng đầu nghĩ ngợi. “Hiện giờ họ hàng chẳng ai sắp sinh em bé. Người quen cũng không... Tôi chưa từng nghe ông ấy đả động gì đến chuyện sinh nở cả.”

“Thế tương tự sinh nở thôi cũng được, gần đây ông bà có đề cập đến không? Giả dụ nhà ai muốn có con hay cặp đôi nào đó khó có con?”

Fumiko vẫn giữ vẻ hoang mang, xem chừng cố lục tung kí ức nhưng vẫn không nhớ ra nổi.

“Xin lỗi.” Cuối cùng bà buông xuôi. “Thật tình tôi không nhớ ra gì cả.”

“Vậy à? Thôi không sao. Cũng chưa thể quả quyết chuyện này liên quan đến án mạng, tạm thời chúng tôi chỉ muốn xác nhận một chút...”

“Các anh này, không phải vụ án đã khép lại rồi sao? Cái người tên Yashima Fuyuki kia cũng đã chết, còn điều tra cái gì nữa?”

Kaga không trả lời ngay, chi nói “Mời bà” rồi vươn tay cầm tách trà nóng, chậm rãi nhấp một ngụm, đoạn buông tiếng thở dài, “Đứng từ góc độ gia quyến nạn nhân, không phải bà vẫn thấy còn nhiều điểm chưa thỏa đáng hay sao? Cứ để sự vụ khép lại trong khi mọi chuyện còn lơ lửng? Bà chấp nhận được ư?”

“Không... nhưng...” Fumiko cúi đầu, xoa hai lòng bàn tay vào nhau.

Đúng lúc đó họ nghe lịch kịch ngoài hành lang. Có tiếng chân bước, rồi cửa phòng khách bật ra. Yuto phăm phăm tiến vào, nhìn thấy Matsumiya thì từ từ dừng lại y như một pha quay chậm. Có vẻ lúc cởi giày cậu ta không nhận thấy còn có giày lạ nữa.

“Chúng tôi lại đến làm phiền gia đình.” Kaga lên tiếng. Matsumiya cũng khẽ cúi đầu chào.

Yuto hất cằm trưng ra bộ mặt chống đối rồi đi thẳng vào nhà bếp. Ở phòng khách có thể nghe thấy tiếng tủ lạnh mở ra đóng lại, Yuto quay vào với chai coca trên tay, mở nắp rồi tu thẳng từ chai, sau đó quay sang nhìn Matsumiya và Kaga.

“Này, mấy người còn điều tra cái gì nữa hả?”

“Yuto, con ăn nói cho đàng hoàng vào.” Fumiko quở trách.

“Không sao đâu.” Kaga xoa dịu rồi ngẩng lên nhìn Yuto. “Cảnh sát thì cũng giống những người làm công ăn lương khác thôi, không thể

cãi lại chỉ thị của cấp trên được.”

“Hừm. Kể ra hai anh xui xẻo thật nhỉ, tự dưng bị phân công cho một vụ tẻ ngắt.”

“Tẻ ngắt?” Matsumiya liền phản ứng. “Tẻ ngắt chỗ nào? Tẻ ngắt thế nào?”

“Thì đấy, chẳng phải vụ này không có to tát hay sao? Che giấu tai nạn lao động nhỉ? Bố tôi đã hành động tồi tệ, nên bị nạn nhân của hành động đó đâm chết, chuyện chỉ có vậy, đáng lẽ chẳng ồn ào thế này. Khổ nỗi kiểu chết không được bình thường, quá gây chú ý, đến độ truyền thông phải nhảy vào mổ xẻ tùm lum, khiến cảnh sát không dám điều tra một cách sơ sài qua loa. Phải không?”

“Chết kiểu nào thì cảnh sát vẫn phải tận tình điều tra thôi.”

“Thật á? Giả sử chết ở nơi khuất nẻo chẳng phải sẽ khác hay sao? Nhưng ông ấy lại nằm xải lai ngay giữa cầu, sao lại chết kiểu đấy nhỉ?” Yuto lắc lắc chai nước ngọt cầm trên tay.

Matsumiya chợt muốn đấm một phát vào bộ mặt nhợt nhạt của cậu ta, nhưng cố kiềm chế, “Trước tiên, để tôi nói cho cậu hay, nơi bố cậu chết là bệnh viện, không phải trên cầu. Hơn nữa, ông ấy không nằm xãi lai, mà đứng tựa vào bệ tượng kỳ lân.”

“Kỳ lân?” Yuto cau mày ngỡ ngàng.

“Đoạn chính giữa cầu Nihonbashi có trang trí tượng kỳ lân, kỳ lân có cánh. Ông Takeaki đứng tựa vào tượng rồi cứ thế lịm đi. Một cảnh sát ở gần đây đã phát hiện ra vì thấy biểu hiện không ổn. Chắc cậu biết rồi, bố cậu bị đâm cách đó rất xa. Vẫn chưa tìm ra lý do vì sao ông ta di chuyển lên cầu.”

“Hừm!” Yuto trưng ra vẻ mặt ngán ngẩm, tiếp tục tu chai coca. “Sao cũng được, nói thế nào thì cũng bị giết rồi, nhưng đáng ra không nên gây phiền phức cho những người ở lại như chúng tôi chứ.”

“Yuto…” Giọng Fumiko vang lên sắc lẻm. Chắc cũng có chút tác dụng cảnh cáo, vì Yuto đanh mặt lại, rời khỏi phòng khách với chai nước ngọt vẫn cầm trên tay. Sau đó là tiếng chân vọng xuống từ cầu thang.

“Xin lỗi các anh.” Fumiko nói. “Vì chuyện của bố mà thằng bé bị xung quanh nói ra nói vào suốt, cho nên...”

Matsumiya cũng có thể hình dung ra được. Chẳng may mà có người nhà qua đời một cách bất thường thì cho dù bao nhiêu năm tháng trôi qua đi nữa vẫn sẽ bị xầm xì thế này thế khác. Bản thân Matsumiya đã từng rơi vào trường hợp tương tự.

“À nhân tiện,” Kaga lên tiếng. “Ông nhà có không gian cá nhân nào kiểu như thư phòng tại gia không?”

Fumiko lắc đầu, “Không có. Chồng tôi hầu như không mang việc ở công ty về nhà bao giờ, nếu cần đọc sách hoặc viết lách chút định thì ông ấy làm luôn ở đây thôi.”

“Những vật dụng phục vụ cho việc viết lách để ở đâu?”

“Ở đằng kia.” Fumiko trỏ về phía tủ thấp kê sát tường. “Tất cả đều đựng trong ngăn kéo đó.”

“Chúng tôi xem qua được không?”

“Vâng, các anh cứ tự nhiên.”

Thấy Kaga xỏ găng đứng dậy, Matsumiya cũng lấy găng trong túi ra.

Hai anh em cùng kiểm tra ngăn kéo, xem có dấu vết nào của Hòa Chỉ Thập Sắc hay không. Nếu lời kể của nhân viên hành chính đền Suitengu là chính xác thì Takeaki mới dùng được sáu trăm tờ giấy gấp mà thôi. Số còn lại hẳn vẫn cất giữ đâu đó.

Tuy nhiên, đúng như dự đoán, họ không tìm thấy một mảnh giấy gấp nào. Xem ra Takeaki gấp hạc ở nơi khác chứ không phải ở nhà, Matsumiya và Kaga quyết định kết thúc chuyến thăm. Khi dừng ở hành lang để chào chủ nhà, họ thấy có người đứng bên trong nhìn ra. Là một cô bé có đôi mắt to tròn trông rất ấn tượng. Hẳn là Haruka, con gái nhà Aoyagi.

“Con về rồi đấy à. Đây là hai anh thanh tra...”

Mặc cho Fumiko giới thiệu, Haruka chẳng thèm nhìn Matsumiya và Kaga, cứ lẳng lặng chạy thẳng lên cầu thang.

“Các anh thông cảm cho.” Một lần nữa Fumiko lại phải xin lỗi.

Rời khỏi nhà Aoyagi, Matsumiya mới đi được vài bước đã lại

ngoái đầu nhìn.

“Sao thế?” Kaga hỏi.

Matsumiya lắc đầu “Không có gì”, rồi sải chân bước tiếp.

Vụ này vẫn chưa thể kết thúc, còn nhiều vấn đề chưa giải quyết thỏa đáng. Một lần nữa, suy nghĩ ấy lại hiện lên trong đầu Matsumiya.

20

Sáng hôm sau, bản báo cáo với nội dung “Đã tìm ra nơi Yashima Fuyuki đến phỏng vấn” được trình bày chính thức trong cuộc họp điều tra. Nội dung thì Matsumiya và Kaga đã nghe sơ lược đêm qua, sau khi trở lại văn phòng. Nơi Fuyuki đến phỏng vấn là một công ty ở Kyobashi, tên Stockhouse, chuyên kinh doanh đồ gia dụng và nội thất thủ công. Stockhouse cách rạp chiếu phim họ xem chi hơn mười phút đi bộ.

“Công ty này có quy mô rất nhỏ, một giám đốc và ba nhân viên. Phòng làm việc kiêm phòng trưng bày sản phẩm nằm trên tầng hai một tòa nhà, nghe bảo thông báo tuyển dụng vốn là dán ở cửa vào tầng một. Sở dĩ nói nghe bảo là bởi nó bị xé đi trước khi chúng tôi đến nơi. Nhưng có người cho biết từng trông thấy thông báo dán đấy thật, thành ra để chắc ăn chúng tôi vào tòa nhà hỏi thăm tất cả các công ty và văn phòng, kết quả biết được Fuyuki từng đến công ty trên.” Nagase chậm rãi kể. “Đầu tiên là, vào tầm 7 giờ tối trước hôm xảy ra án mạng, Fuyuki vào công ty này để tìm hiểu về thông tin tuyển dụng. Tuy nhiên lúc ấy văn phòng chỉ còn duy nhất một nhân viên. Người này gọi cho giám đốc và nhận được chi thị Bảo 6 giờ chiều mai quay lại", nên truyền đạt nguyên văn cho Fuyuki. Thế là hôm sau, hơn 6 giờ, Fuyuki quay lại và được gặp trực tiếp giám đốc.”

Tình hình diễn ra gần giống suy luận của Kaga, chỉ có một điểm ngoài dự đoán, là nơi ứng tuyển không phải quán xá nhà hàng mà là công ty chuyên đồ gia dụng nội thất. Tuy nhiên theo Kaori mô tả thì Fuyuki không phải tạng người phù hợp với kiểu công việc thường

xuyên tiếp xúc khách hàng, hắn chọn làm ở chỗ này cũng hợp lý thôi.

Phòng trưng bày của Stockhouse có một khu vực không cho đi giày dép. Fuyuki cố công lục tìm đôi tất không thủng có lẽ là do đã tính đến việc phải cởi giày ra.

"Theo lời giám đốc thì Fuyuki đã hiểu sai về nội dung công việc, cuối cùng không được nhận vào làm." Nagase tiếp tục báo cáo.

"Hiểu sai là sao?" Phó phòng Phòng 1 chất vấn với vẻ cau có.

"Stockhouse sắp tổ chức một sự kiện, cần đến nhân viên thời vụ. Họ đã nhờ chỗ quen biết tìm người giúp nhưng vẫn thiếu một ít nên mới dán thông báo tuyển dụng. Trong khi đó nguyện vọng công việc của Fuyuki lại là sản xuất đồ gia dụng toàn thời gian."

"Ra vậy. Nhưng sao đến tận bây giờ phía công ty ấy chưa hề trình báo gì với cảnh sát? Họ không thể không biết về vụ án này, đúng chứ?"

"À, họ bảo tại không nhận ra."

"Nghĩa là thế nào?"

"Người tiếp chuyện chúng tôi là giám đốc, ông ta bảo có biết về án mạng Nihonbashi, nhưng lại không nghĩ thanh niên gặp hôm ấy là kẻ bị tình nghi. Fuyuki đến phỏng vấn chớp nhoáng rồi về ngay, nên ông ta chẳng kịp nhớ tên, vả lại chỉ xem lướt lướt tin tức trên mạng, chưa có dịp nào nhìn thấy ảnh chân dung của Fuyuki."

"Thời buổi này có rất nhiều người kiểu ấy." Ishigaki quay sang phân trần với phó phòng. "Bọn họ chẳng đọc báo bao giờ. Thật ra trên mạng cũng có đăng ảnh Fuyuki, nhưng có lẽ tại kích thước hơi bé, nếu không phóng to thì khó mà nhìn rõ."

Phó phòng gật đầu nhưng mặt vẫn khó đăm đăm.

"Ngoài ra, còn một chi tiết nữa." Nagase vừa ngó vào sổ tay vừa tiếp tục trình bày. "Theo giám đốc kể thì trông Fuyuki khi ấy rất tuyệt vọng, ông ta bèn mủi lòng mách nước, Nếu muốn làm về gia dụng nội thất thì cách đây một quãng cũng có tiệm kinh doanh cùng ngành nghề với chúng tôi, hay cậu sang đó hỏi thăm xem!"

Chỗ ông ta giới thiệu là công ty Gia dụng Azuma nằm gần cầu Edo.

Nghe đến đây, phòng họp xôn xao hẳn lên. Chính Matsumiya cũng rất kinh ngạc vào lần đầu nghe thấy thông tin này.

"Edo?" Phó phòng không khỏi cao giọng. "Đó chẳng phải nơi có hiện trường vụ án hay sao?"

"Đúng ạ. Chúng tôi đã sang hỏi thăm, nhưng bên Azuma trả lời không làm gì có chuyện Fuyuki đến phỏng vấn. Vì hôm đó văn phòng họ đóng cửa lúc 6 giờ rưỡi. Báo cáo hết." Nagase kết thúc và ngồi xuống ghế.

Phó phòng chưng hửng thấy rõ, đưa tay gãi gáy, "Tóm lại là sao nhỉ? Fuyuki không hề hẹn gặp nạn nhân ư?"

"Về mặt thời gian, có thể thấy khả năng hai người hẹn nhau là rất thấp." Ishigaki lý giải. "Fuyuki khó lòng xác định mình phải nán lại ở chỗ tuyển dụng đến mấy giờ, không lý nào lại hẹn trước được. Và cũng không có chuyện thông báo để thay đổi thời gian gặp mặt, vì lịch sử điện thoại của hắn không có dấu vết nào về việc liên lạc với Takeaki."

"Thế thì họ gặp nhau kiểu gì?"

"Còn một khả năng, là tình cờ chạm mặt."

"Tình cờ?"

"Theo như một báo cáo trước đây, nạn nhân đi lễ Thất Phúc Thần rất nhiều lần. Hôm án mạng ông ta cũng đi lễ. Biết đâu lúc đến gần cầu Edo thì ngẫu nhiên chạm mặt Fuyuki đang đi về phía Gia dụng Azuma..."

"Và sau đó cùng nhau đi cà phê?"

"Giả thuyết này không gây mâu thuẫn về mặt thời gian, nhưng sẽ lúng túng ở chỗ tại sao Fuyuki cầm theo con dao."

Mặt phó phòng lại sa sầm, "Con dao? Lại còn thế nữa?"

"Nếu Fuyuki chỉ tình cờ gặp Takeaki, thì chẳng có lý do gì phải thủ sẵn dao cả."

"Nhỡ để phòng thân thì sao?" Phó phòng lẩm bẩm.

"Phòng thân á?" Ishigaki phản ứng lại với giọng rất khē.

Cuộc họp kết thúc mà chẳng đưa ra được bất kì kết luận nào. Riêng Ishigaki và Kobayashi vẫn nán lại để trao đổi gì đó với phó

phòng. Chắc là liên quan đến con dao, Matsumiya thầm đoán.

Đúng lúc ấy, một điều tra viên trẻ tuổi hấp tấp bước vào phòng họp, tiến thẳng đến chỗ nhóm Ishigaki và thì thầm một hồi. Sắc mặt mấy người đàn ông đồng loạt tối sầm, đứng từ xa cũng nhận ra điều đó.

Ishigaki đảo mắt nhìn khắp phòng rồi dừng lại ở Matsumiya, cất tiếng gọi. Matsumiya vừa tiến về phía đội trưởng vừa hỏi "Việc gì thế ạ?", nhưng Ishigaki không trả lời mà chỉ vẫy tay ra hiệu đến gần. Matsumiya tuân theo.

"Phiền cậu và Kaga đến nhà nạn nhân ngay bây giờ giúp tôi nhé."

"Có chuyện gì ạ?"

Ishigaki gật đầu với vẻ thiểu não, "Nghe bảo sáng nay con gái nạn nhân tự cắt cổ tay."

"Hả?" Matsumiya bật thốt.

"Đã được đưa đi viện băng bó. Vết thương không quá nghiêm trọng nhưng phía bệnh viện vẫn quyết định báo với cảnh sát, nhờ thế thông tin mới đến tại chúng ta. Nghe bảo bây giờ về nhà rồi. Các cậu cứ đến xem tình hình thế nào giúp tôi."

"Tuân lệnh."

Matsumiya quay ra kể với Kaga. Kaga nín thở, xem chừng cũng quá sửng sốt.

"Cái con bé đó, hôm qua nhìn lướt qua nó em đã có linh tính lạ lùng rồi." Matsumiya phát biểu cảm tưởng trong lúc đi bộ ra ga. "Là thân nhân người bị hại mà lại bị giày vò nghi kị còn gì..."

"Án mạng cũng giống tế bào ung thư, từ chỗ nhiễm ban đầu sẽ loang dần ra xung quanh. Dù bắt được hung thủ, khép lại hồ sơ, cũng không dễ gì chặn đứng lây lan."

Matsumiya vừa lắng nghe giọng nói trầm thấp của Kaga âm vang trong lòng mình, vừa thầm tán thành nhận xét của anh.

Hệt như hôm qua, quanh nhà Aoyagi vẫn vắng lặng như tờ. Nhưng xe cứu thương mới xuất hiện không lâu. Nghe còi hụ inh ỏi, hẳn hàng xóm đều tò mò mở cửa sổ hóng hớt. Trông thấy con gái Takeaki được cáng ra khỏi nhà, chắc hẳn họ đã thả cho trí tưởng

tượng tha hồ bay bổng. Chỉ mong đừng lan rộng thành tin thất thiệt gây tổn hại cho nhà người ta, Matsumiya thầm nghĩ.

Như thường lệ, họ ấn chuông liên lạc nội bộ. Những tưởng Fumiko đáp lời, nhưng tiếng “Ai đấy” lại là giọng nam trẻ tuổi. Có lẽ là Yuto.

Matsumiya giới thiệu tên, trình bày mục đích là đến hỏi thăm tình hình Haruka. Sau một thoáng im lặng, giọng cộc lốc vọng ra, “Mời vào.”

Hai người vào đến thềm nhà thì cửa mở, Fumiko xuất hiện. Mắt bà sưng đỏ, còn ngấn lệ, gò má sắt lại.

“Xin lỗi vì liên tục quấy rầy nhà mình.” Matsumiya cúi thấp đầu. “Lần này là vì nghe tin con gái bà...”

“Haruka uống thuốc và hiện đang ngủ, chắc không tiếp chuyện các anh được đâu...”

“Trao đổi với bà là đủ rồi. Xin bà cho phép chúng tôi tìm hiểu tình hình.”

“Thế thì mời các anh.”

“Chúng tôi xin phép.” Hai thanh tra bước vào nhà. Trên sàn hành lang có một túi thể thao nằm chỏng chơ. Chắc là của Yuto.

Cậu ta cũng có mặt trong phòng khách. Mà không, nói chính xác hơn là cậu ta có mặt trong căn phòng kiểu Nhật ăn thông sang phòng khách, trong tư thế ngồi xếp bằng trước di ảnh của Takeaki, chẳng buồn đưa mắt nhìn Matsumiya và Kaga.

“Yuto, mày đi học ngay cho mẹ. Có mẹ ở nhà lo cho em là được rồi.” Fumiko giục con trai.

“Hôm nay thì khỏi. Ban nãy gọi điện đến trường con đã báo có thể hôm nay sẽ không đi học rồi.”

“Nhưng...”

“Con đã bảo không sao mà. Mặc kệ con đi!” Yuto khoanh tay lại, mắt vẫn nhìn chăm chăm vào di ảnh của bố.

Matsumiya và Kaga ngồi xuống sofa. Thấy Fumiko nhấp nhổm vào bếp, Kaga vội ngăn lại, “Bà đừng bận tâm, chúng tôi hỏi xong là đi ngay thôi.”

Fumiko buông mình xuống ghế với vẻ mặt ủ rũ, "Hồi sáng, mãi mà không thấy Haruka dậy, tôi thắc mắc nên chạy lên phòng con bé. Vào đến nơi thì, máu dính bê bết khắp giường... Haruka bấy giờ đã sắp lịm đi."

"Cô bé cắt cổ tay bằng dao cạo hay cái gì?" Kaga hỏi.

"Dao rọc giấy. Tôi thấy nó rơi trên sàn. Chắc con bé đã cứa đi cứa lại nhiều lần, nên cổ tay nhằng nhịt vết thương."

"Bấy giờ em nó còn tỉnh không?"

"Còn, nhưng khi tôi gọi thì nó không trả lời được, chỉ thổn thức khóc..."

"Đến bệnh viện băng bó xong thì sao? Em nó có nói gì với bà không?"

Fumiko yếu ớt lắc đầu, "Tôi vẫn ở suốt trong phòng con bé, tới tận lúc hai anh đến, nhưng cũng chưa kịp trò chuyện."

"Tại sao em nó cắt cổ tay, bà có nghĩ ra không?"

Fumiko thở dài, "Nguyên nhân trực tiếp thì tôi không rõ, nhưng có vẻ con bé lâm vào tình thế rất khó khăn ở trường vì chuyện của bố. Về đến nhà cũng tự nhốt mình trong phòng..."

Bộp, có tiếng động phát ra từ căn phòng kiểu Nhật. Hình như Yuto vừa đập mạnh tay xuống chiếu.

"Thật ngu ngốc. Hành động kiểu tự sát như thế khác nào thừa nhận bố mình đã làm việc xấu?"

Matsumiya trừng trừng nhìn Yuto, "Cậu ăn nói kiểu đó là không được đâu. Thử nghĩ một chút đến cảm nhận của em cậu đi."

"Tôi thừa biết nó cảm nhận thế nào, vì chính tôi cũng đang phải đối diện với tình cảnh tương tự đây."

Yuto đứng bật dậy, băng qua trước mặt Matsumiya và Kaga, ra khỏi phòng khách.

Sau khi tiếng bước chân dồn dập chạy lên cầu thang tắt hẳn, Kaga hỏi Fumiko, "Từ hôm qua đến sáng nay ở nhà mình có chuyện gì bất thường không?"

"Tất cả đều bình thường..."

"Hay cô bé biết thêm tin tức mới nào liên quan đến vụ án, qua

internet hoặc ti vi chẳng hạn?"

Fumiko lắc đầu, "Dạo này chúng tôi cố tránh xem những tin tức kiểu ấy."

"Có ai đến thăm nhà mình không?"

"Không. Ban nãy tôi nói rồi, chắc ai bàn ra tán vào ở trường con bé."

Kaga im lặng gật đầu. Matsumiya ở bên lắng nghe, thầm thắc mắc tại sao Kaga phải hỏi những câu như thế. Trong tình hình hiện tại cộng với biểu hiện của Haruka hôm qua thì có thể thấy hành vi cắt cổ tay chẳng có gì khó hiểu. Cô bé đang ở độ tuổi cực kì nhạy cảm mà.

Sau khi rời khỏi nhà Aoyagi, Matsumiya đem thắc mắc trên ra hỏi Kaga. Câu trả lời nhận được là, "Chẳng tại sao cả. Đơn giản là xác minh thôi."

Matsumiya gọi cho Ishigaki để thông báo tình hình. Biết Haruka đã ổn, ông tỏ ra nhẹ nhõm phần nào.

"Thế cũng đỡ cho chúng ta. Chẳng may người nhà nạn nhân tự tử thành công thì báo đài lại quậy tung lên cho mà xem."

"Cô bé vẫn ngủ li bì, việc theo sát cứ giao phó cho người nhà là ổn rồi. Giờ chúng em về văn phòng nhé."

"Không, không cần về đâu. Giờ các cậu đi xác minh hành tung nạn nhân vào hôm xảy ra án mạng rồi sắp xếp lại trình tự giúp tôi."

"Hành tung gì ạ?"

"Nói đơn giản là, tôi cần bằng chứng cho thấy Takeaki đi lễ Thất Phúc Thần vào ngày hôm ấy. Như đã đề cập trong cuộc họp sáng nay, nếu Fuyuki và nạn nhân không hề hẹn gặp từ trước thì nghĩa là họ tình cờ giáp mặt trên đường. Lý do Fuyuki có mặt ở khu vực Edo đã được làm rõ. Giờ phải xác minh phía Takeaki."

"Ra thế!"

"Người tường tận nhất về hoạt động của Takeaki là các cậu. Cho nên, nhờ các cậu nhé."

"Rõ, thưa sếp."

Sau khi tắt máy, Matsumiya quay sang truyền đạt chỉ thị cho

người đồng hành. Kaga nghiêng đầu nghĩ ngợi, trông có vẻ vẫn hoài nghi.

"Tình cờ giáp mặt trên đường ư? Ừ, chẳng phải không thể xảy ra."

"Vậy con dao phải giải thích thế nào đây nhỉ? Tình tiết không hề ăn khớp với nhau."

"Hẳn là có nguyên cớ gì đấy. Thôi, cứ làm theo chỉ thị đã. Xác minh hành tung của Takeaki cũng là việc cần thiết."

Hai người bắt tàu tuyến Hibiya để quay trở lại Ningyocho, tiếp đó rảo bước trên cung đường mà giờ họ đã thông thuộc đến mức chẳng cần bản đồ. Cung đường này tất nhiên là hướng đi đến cụm đền Thất Phúc Thần. Matsumiya và Kaga kiên nhẫn ghé vào các cửa hàng quanh đền để tìm kiếm lời chứng của những người có thể đã trông thấy Takeaki. Họ quay lại cả các hàng quán từng vào, phòng hờ lần trước người ta quên, giờ bỗng nhớ ra chuyện gì đấy.

Sau mấy tiếng đồng hồ cuốc bộ lòng vòng, hai người không thu thập được bất cứ thông tin nào cho thấy hôm bị giết Takeaki đi lễ Thất Phúc Thần.

"Có khi nào hôm ấy ông ta chỉ đến thẳng đền, chứ không đặt chân vào bất cứ chỗ nào khác cả?" Matsumiya tự dưng nghĩ ra khi đi ngang qua đền Takarada Ebisu. Bóng tối đang dần buông.

"Hoặc cũng có thể ông ta không đi lễ đền chăng?" Kaga lẩm bẩm.

"Sao lại thế được? Nếu không lễ đền thì có mặt ở khu vực Nihonbashi làm gì?"

"Chẳng biết. Nhưng mà, mọi khi đi lễ Thất Phúc Thần ông ta đều mang theo trăm con hạc giấy, hôm ấy thì chẳng có con hạc nào xuất hiện ở đền Suitengu cả."

"Cũng phải có những lần ông ta đến mà không mang theo hạc chứ, nhất định là thế."

Kaga lại trầm ngâm, vẻ mặt cho thấy chưa bị thuyết phục. Một lúc sau hai người ra đường Showa. Ở góc đường là tiệm chuyên giấy Nhật họ từng ghé qua, tầng một vẫn đang mở cửa.

Kaga chợt dừng chân, "Vào đây xem chút đi."

“Hử? Hôm qua mới tới mà?”

Kaga chẳng thèm để ý đến thắc mắc của Matsumiya, cứ thế đi thẳng vào trong. Không còn cách nào khác, Matsumiya đành đuổi theo sau.

Cô nhân viên hôm qua tươi cười tiến đến chỗ họ, nhưng khuôn mặt lộ vẻ bất an, “Tôi có cần gọi quản lý ra đây không?”

“Không, không cần đâu. Chỉ là, cô cho chúng tôi xem bộ sản phẩm Hòa Chỉ Thập Sắc thêm lần nữa được không?”

“À, cái này ấy ạ?”

Kaga nhận lấy tập giấy và nhìn chằm chằm vào đó. Trông giống hệt tập giấy họ mua hôm qua.

“Có vấn đề gì với nó à?” Matsumiya thắc mắc.

“Xin lỗi, cô cho tôi hỏi,” Kaga quay sang nói với cô nhân viên. “Thứ tự màu các bộ có giống nhau không? Hay có bộ xếp khác đi?”

Vẻ bối rối hiện rõ trên gương mặt cô gái. “Anh vui lòng đợi một chút!” Dứt lời, cô lập tức mất hút vào bên trong.

Matsumiya nhìn ngắm và so sánh các bộ Hòa Chỉ Thập Sắc đang trưng bày. Tất cả được sắp xếp theo cùng một trình tự màu. Trên cùng là hồng, tiếp đến là đỏ, cam, nâu, vàng, xanh lục...

“Anh thấy băn khoăn gì à?”

Matsumiya vừa dợm hỏi thì cô nhân viên quay ra.

“Xin lỗi để anh đợi lâu. Đúng là dòng sản phẩm này chỉ có một loại như thế thôi.”

“Tôi hiểu. Cảm ơn cô nhiều.” Kaga trả tập giấy nãy giờ vẫn cầm trên tay về kệ hàng.

“Sao vậy?” Khi cô nhân viên đi ra xa, Matsumiya lại hỏi. “Thứ tự màu sắc thì liên quan gì ở đây?”

Kaga chầm chậm quay sang nhìn em họ, “Cậu còn nhớ thông tin nghe được ở đền Suitengu không? Hạc giấy đặt ở đấy lần đầu có màu gì?”

“Tất nhiên là nhớ chứ. Màu vàng.

“Đúng rồi. Như đã suy đoán, Takeaki mua mười bộ Hòa Chi Thập Sắc, lựa ra từng tập mười tờ cùng màu để gấp trăm con hạc. Cậu

không nhận thấy có điều bất thường ở đây sao? Nếu là cậu thì cậu sẽ làm thế nào? Tập mười tờ đầu tiên trong bộ có màu hồng. Tập vàng thì nằm chính giữa. Sao phải có công chọn đúng cái màu kẹp giữa như thế?”

Matsumiya ngó Hòa Chỉ Thập Sắc lần nữa. Quả đúng như Kaga nhận xét.

“Việc bắt đầu từ màu vàng ắt phải có lý do. Phải thế không nhỉ?”

“Tôi nghĩ là phải. Nhưng lý do đó là gì?” Giọng Kaga có phần nặng nề.

21

Tượng Benkei nhỏ hơn cô tưởng. Cứ nghĩ nó cao đến mức phải ngửa cổ lên nhìn nhưng hóa ra không chênh lệch mấy so với chiều cao của người bình thường. Dù đặt trên bệ nhưng xung quanh không có gì rào lại nên vẫn có thể với tay chạm vào.

Kaori đang ở Hamacho Ryokudo. Chắc đã gần 10 giờ tối. Khí trời khô lạnh. Ánh đèn bị lá cây cản lại nên khó mà nhìn rõ dưới chân.

Như báo đài đưa tin thì Fuyuki đã ẩn nấp trong công viên này vào đêm xảy ra án mạng. Kaori không nhớ rõ tên công viên nhưng vẫn tìm ra nhờ lần theo manh mối là tượng Benkei.

Hôm nay, đang ăn tối ở nhà, Kaori tự dưng nảy ra ý định đến xem cái nơi Fuyuki nói chuyện với mình lần cuối xem thế nào. Ngoài trời rất lạnh nên cô mặc thêm áo khoác và quấn khăn quanh cổ rồi mới ra khỏi nhà. Cô bắt tàu điện ngầm, chẳng mấy chốc đã đến Ningyocho. Kaori ghé vào một quán ăn vẫn đang mở cửa, hỏi xem công viên có tượng Benkei ở đâu, bà chủ quán lập tức nhiệt tình chỉ đường.

Kaori hít một hơi sâu, khí lạnh tràn vào lồng ngực làm cô bất giác so vai. Thật lạ, lạnh thế mà hơi thở ra lại chẳng có màu trắng.

Không gian vắng lặng đến mức hơi rùng rợn, nhưng Kaori vẫn quyết băng qua con đường trồng cây hai bên, tiến vào sâu trong công viên. Những chiếc ghế dài nằm rải rác giữa rừng cây tươi tốt. Đêm đó Fuyuki nấp ở đâu nhỉ? Có phải cuộn mình bên gốc cây?

Kaori! Tiếng gọi não nề lại văng vẳng bên tai Kaori. Đó là lời đầu tiên Fuyuki thốt ra đêm ấy. *Anh, anh đã gây ra một chuyện tày trời... Anh đã phạm phải một sai lầm tồi tệ. Giờ biết làm sao đây em?*

Fuyuki nghĩ gì lúc gọi cô? Thắc mắc không bao giờ sáng tỏ nữa, vì sau cú điện, Fuyuki vùng chạy khỏi cảnh sát và bị xe tông. Cơ sự hẳn là rất tồi tệ... Kaori chỉ nhận định được đến thế. Cô cho rằng không đời nào có chuyện Fuyuki đi giết người.

Bất thần một đống lùm lùm trên băng ghế đập vào mắt, Kaori bèn tò mò đến gần để nhìn, rồi khựng lại vì sợ hãi. Có thứ gì na ná cổ tay thò ra khỏi tấm chăn màu xám. Hóa ra là một người đang cuộn tròn trên ghế mà ngủ. Cảm giác rờn rợn ập đến Kaori. Cây cối ở khu vực này đặc biệt rậm rạp, không gian lại càng tối tăm. Kaori lập tức quay gót trở lại con đường đưa cô đến đây. Tới gần tượng Benkei thì thấy một người đàn ông cao lớn đang đứng ở đấy. Vì ngược sáng nên không nhìn rõ mặt, nhưng Kaori có cảm giác người đó nhìn về phía mình.

Kaori quay mặt đi, định rời khỏi công viên.

“Cô Kaori!”

Nghe người ta gọi tên, Kaori bất giác hít mạnh, chân lảo đảo tưởng ngã đến nơi.

Người đàn ông vội vàng chạy lại, “Cô không sao chứ?”

Giờ thì Kaori đã nhìn rõ mặt. Một người mà cô biết. Thanh tra của Phòng Cảnh sát Nihonbashi. Tên là Kaga.

“Xin lỗi nhé. Tôi làm cô sợ phải không?”

Anh ta nở nụ cười. Nhìn hàm răng trắng bóc, Kaori bỗng thấy an tâm hơn.

“Chính tôi phải xin lỗi mới đúng. Tôi không nhìn ra anh.”

“Tại sao vào giờ này rồi mà cô lại có mặt ở đây? Hay vì là nơi...”

“Vâng.” Kaori gật đầu. “Tôi muốn tận mắt nhìn cái nơi anh ấy gọi điện cho tôi lần cuối, và cả địa điểm anh ấy gặp nạn nữa.”

“Hóa ra tôi đoán đúng à? Nhưng thế thì phải đi ngược lại. Chỗ cậu ta gặp nạn là hướng kia.” Kaga trỏ con đường cây cối rậm rạp, ngược chiều Kaori vừa đi.

“À...”

“Cô có muốn đi xem thử không? Tôi dẫn đường cho cô."

“Có tiện cho anh không?”

“Không sao.”

Đi cùng cảnh sát thì yên tâm rồi. Kaori tự nhủ, và quyết định nhờ Kaga chỉ đường.

“Hôm nay không thấy anh Matsumiya nhỉ?” Kaori thắc mắc khi bước đi trên con đường rậm rạp cây cối.

“Mới đường ai nấy đi ngay ban nãy thôi. Ngoài thời gian làm việc thì tôi cố tránh cậu ta hết mức có thể. Vì cả ngày trông thấy nhau đã phát chán rồi.”

Nghe chừng Kaga đang muốn làm Kaori thư thái hơn. Để đáp lại thiện ý đó, Kaori nhoẻn miệng cười.

“Còn anh, tại sao lại có mặt ở đây?”

“Cũng chẳng có lý do gì đặc biệt. Hễ lâm vào tình trạng bế tắc thì cứ quay lại điểm bắt đầu, dù bao nhiêu lần đi nữa. Đó là cách làm của tôi.”

“Điểm bắt đầu...”

“Đây là điểm bắt đầu còn gì? Cho nên cô mới đến, đúng chứ?”

Kaori im lặng gật đầu. Cô đã lờ mờ cảm nhận được sự nồng ấm giống như Matsumiya toát ra từ con người này. Cảm giác căng thẳng khi đối diện với anh buổi ban đầu không hiểu đã tiêu tan tự lúc nào. Phải chăng những người làm cảnh sát đều thế, hay chỉ riêng hai người họ là ngoại lệ, Kaori cũng chẳng rõ.

Những hàng cây đổ bóng xuống mặt đường. Mới đây thôi cô còn cảm giác rờn rợn, nhưng giờ lại thấy khung cảnh khá mơ màng.

Lối ra công viên đã ở ngay trước mặt. Bên ngoài là đường cái, xe cộ qua lại như mắc cửi.

“Đây là đường Shin-Ohashi.” Kaga quay sang giải thích. “Cậu ta lao ra giữa đường này.”

“Ở đây ư?”

Thật là một hành động quá sức dại dột. Mỗi chiều trên đường có đến tận ba làn lưu thông. Bên kia đường còn có lối ra của đường cao tốc.

Tưởng tượng đến cảnh xe tải chèn lên người Fuyuki, Kaori bất giác nhắm nghiền mắt. Ngực thắt lại, nước mắt chực tuôn trào,

nhưng cố gắng sức kìm lại. Hít thở sâu vài lần, Kaori mở mắt ra, “Cảm ơn anh vì đã dẫn đường cho tôi.”

Kaga gật đầu, thoáng chút bối rối nhưng vẫn hỏi, “Cô cùng tôi đi đằng này một chút được không? Ngay gần đây thôi.”

“Cũng được, vì việc gì thế ạ?”

“Chậc, cô cứ đi theo tôi.” Kaga trả lời nước đối và cứ thể dấn bước.

Họ đi dọc đường Shin-Ohashi. Hướng đi này sẽ dẫn đến đâu, Kaori chịu không đoán được. Ngang qua cửa hàng tiện lợi, Kaga bảo cô chờ một lúc rồi đi vào và mau chóng trở ra, cầm theo chai trà Nhật nóng và lon trà sữa.

“Cô thích cái nào?” Kaga chìa cả hai ra trước mặt Kaori.

“Cho tôi xin trà Nhật. Cảm ơn anh.”

“Đồ uống nóng trong đó chỉ có mỗi loại này. Giá có cacao thì tốt nhỉ?”

“Anh thích cacao à?”

“À không phải, chỉ là tôi nghĩ giá có đồ uống không chứa chất caffein thì tốt hơn.”

“À...” Hóa ra anh ta lo lắng cho tình trạng thể chất của mình. Quả là chu đáo. Chính Kaori còn chẳng bao giờ để ý đến mức ấy.

Kaga thưởng thức lon trà sữa, Kaori vặn nắp chai trà.

“Nói mới nhớ, anh ấy cũng rất thích cacao.” Kaori nhấp một ngụm rồi lên tiếng. “Mỗi lần đến quán ăn gia đình, anh ấy đều ra bàn đồ uống tự phục vụ để lấy hết cốc này đến cốc khác.”

“Cậu ta thích đồ ngọt à?”

“Bất ngờ đúng không? Nhưng anh ấy cũng thích cả lồ uống có cồn nữa.”

Giờ thì không còn dịp nào để đi quán ăn gia đình hay dần nhau vào quán bar nhâm nhi ly rượu nữa rồi.

“Cô thấy trong người thế nào? Đáng lẽ không nên di chuyển nhiều quá nhỉ?” Kaga vừa đi vừa hỏi, lon trà sữa trên tay.

“Tôi ổn. Vận động đôi chút là tốt mà.”

“Thế à? Tốt quá! À, nhân tiện cho tôi hỏi, cô báo tin có thai cho

nhiều người chưa?”

“Chưa đâu. Tôi định sắp tới báo tin cho mấy người bạn ở quê biết thôi.”

“Còn cậu... Fuyuki thì thế nào? Cậu ta có kể với cô là đã báo với ai không?”

Nghe Kaga nhắc đến Fuyuki kèm chữ“cậu” chứ không phải “nghi phạm”, Kaori thấy vui vui.

“Anh ấy chẳng kể gì như thế cả. Nói đúng hơn thì đã một thời gian Fuyuki chẳng gặp gỡ ai rồi.”

Cả Kaori lẫn Fuyuki đều không thân với ai đến thế ở cái chốn này. Giá mà có, hẳn bọn họ đã tìm đến để hỏi ý kiến về rất nhiều vấn đề.

Đi được một đoạn, Kaga dừng chân ở ngã tư. Ở một góc ngã tư có cửa tiệm chuyên bán bánh nướng đa hình [33] , biển hiệu rất lớn.

“Mà anh này, tôi có thai thì sao? Liên quan gì đến vụ án không?”

“À, chưa rõ. Mà cô có biết đền Suitengu không? Nghe bảo là nơi cầu mẹ tròn con vuông, thiêng lắm.”

“Tôi nghe mang máng ở đâu rồi thì phải...”

“Cô đến đó chưa?”

“Chưa từng.”

“Cậu Fuyuki cũng chưa bao giờ đề cập đến chuyện cầu phúc phải không?”

“À vâng...” Kaori bất giác vuốt ve bụng dưới của mình. Cầu mẹ tròn con vuông ư? Cô chưa từng nghĩ đến chuyện đó. Vợ chồng bình thường mà sắp có con, chắc sẽ được người thân bạn bè xung quanh chỉ bảo cho những việc như vậy. “Nhưng thế thì sao?”

Kaga bèn trỏ sang bên kia ngã tư, “Ở đằng ấy có chốt trực của cảnh sát.”

“Vâng.”

“Đứng đây hơi khó thấy nhưng đối diện chốt trực chính là đền Suitengu đấy. Vì thế ngã tư này mới có tên là...”

Kaori đưa mắt nhìn biển tên đường Kaga đang chỉ rồi buột miệng thốt lên, “A! Tên là Suitengumae [34] !”

“Thật ra ông Aoyagi Takeaki, nạn nhân ấy, từng đến lễ đền Suitengu, mà lễ khá thường xuyên.”

“Hả?” Kaori ngạc nhiên quay sang nhìn viên thanh tra.

“Thế nào? Nghe thông tin này cô có nghĩ ra điều gì không?”

“Tôi chưa thật hiểu ý anh. Nhưng trước đây tôi có bảo rồi mà, tôi chẳng hay biết chút gì về ông ta.”

Kaga bình thản gật đầu, khuôn mặt không hề lộ vẻ ngạc nhiên trước câu trả lời của Kaori, “Ra vậy. Tôi hiểu rồi.”

“Anh hiểu gì cơ?”

“Ý tôi là...” Kaga lúc lắc đầu. “Có lẽ ở một nơi nào đó còn một người khác, một phụ nữ, cũng đang mang thai.”

“Anh bảo 'một nơi nào đó' là sao?”

Kaga nở nụ cười méo xệch, đưa tay gãi đầu, “Tôi bó tay hoàn toàn rồi. Chẳng lần ra được bất cứ chuyện gì cả. Nên mới quyết định trở về điểm bắt đầu và tư duy lại.”

Quan sát Kaga, Kaori bỗng thấy thật nhẹ nhõm. Viên thanh tra này không nghĩ Fuyuki là hung thủ, bởi vậy anh ta mới trăn trở khổ sở đến thế.

“Trời càng lúc càng lạnh, về là vừa rồi. Để tôi tiễn cô.”

“Không sao mà. Tôi có việc này muốn nhờ anh.”

“Việc gì?”

“Hiện trường án mạng ấy, cách đây không xa nhỉ? Anh dẫn tôi đến được không?”

Kaga trố mắt, “Bây giờ luôn á?”

“Vâng. Phiền cho anh à?”

“À không, không phải, có điều...” Kaga cau mày tư lự, nhưng cuối cùng vẫn quả quyết gật đầu. “Cũng được thôi. Nhưng trước hết cho tôi xác nhận lại đã, có thật vận động đôi chút sẽ tốt cho tình trạng của cô bây giờ không?”

“Bác sĩ khuyên tôi thế mà.”

“Được rồi, tôi dẫn cô đi.”

Đúng lúc đó đèn giao thông chuyển xanh. Kaga sải chân bước đi, Kaori liền đuổi theo sau. Họ tiếp tục cuốc bộ dọc theo đường

Ningyocho, đến ngã tư thì rẽ trái. Phần lớn hàng quán đều đã đóng cửa, chỉ còn mấy chỗ vào để nhâm nhi ly rượu là hoạt động.

“Cậu Fuyuki là người thế nào?” Kaga hỏi. “Có sở thích gì đặc biệt không? Đọc sách chẳng hạn...”

“Sở thích à...” Kaori đáp, “Tôi chưa thấy anh ấy cầm sách lên bao giờ, ngay truyện tranh còn hiếm khi đọc. Nếu bảo có hứng thú đặc biệt với hoạt động nào thì chắc là xem thi đấu thể thao chăng? Vì Fuyuki thường theo dõi các trận bóng đá hoặc bóng chày trên ti vi đấy. Nhưng cũng không cuồng nhiệt gì lắm.”

“Trước hôm án mạng, cô cậu đến rạp chiếu phim mà nhỉ? Hai người có sở thích xem phim à?”

“À... Xem phim thì cũng thinh thoảng. Chẳng có tiền nên chúng tôi chỉ đi vào những dịp được tặng vé như hôm ấy hoặc trúng vé xem công chiếu thôi.”

“Xem công chiếu?”

“Vâng. Nếu biết phim nào sắp có buổi công chiếu ra mắt là chúng tôi đăng kí ngay. Cũng giật được vé kha khá lần rồi đấy.”

“Ồ, có bí quyết gì không?”

“Có đấy.”

Dường như hơi bất ngờ vì câu trả lời chắc nịch của Kaori, Kaga quay sang nhìn cô.

“Bí quyết là bưu điện.” Kaori giải thích. “Chúng tôi đăng kí qua đường bưu điện. Thời nay người ta chủ yếu đăng kí bằng máy tính hoặc điện thoại di động, nhưng chúng tôi không tham gia theo cách đó. Thao tác mà dễ dàng thì số lượng người đăng kí sẽ rất đông, cạnh tranh càng gay gắt, đúng chứ? Trong khi dùng tem thư thì phiền phức và tốn kém nên thường mọi người không chọn cách này, rốt cuộc khả năng trúng vé lại cao hơn.”

“Ừm, hợp lý nhỉ.”

“Mặc dù người ta bảo đăng kí qua mạng hay qua bưu điện đều được, nhưng sự thật dùng bưu điện thì xác suất trúng vé cao hơn. Có lẽ vé được phân bổ riêng cho đăng kí qua mạng và đăng kí qua thư. Thế nên dù tài chính eo hẹp, chúng tôi vẫn không tiếc tiền trả phí

bưu điện.”

“Hóa ra là vậy.”

“Ngoài đăng kí qua thư thì nguồn thông tin cũng đóng vai trò quan trọng. Thông tin mà dễ dàng tìm thấy bằng điện thoại thì tỷ lệ cạnh tranh cao lắm. Chính vì thế, chúng tôi cố gắng lùng sục thêm các nguồn khác ngoài những thứ đăng tải trên mạng.”

Kaga chợt dừng bước, “Ví như tạp chí điện ảnh, phải không?”

“Trúng phóc!” Kaori giơ ngón tay cái. “Thật ra nếu chỉ cần làm đến bước đó thôi thì còn nhẹ nhàng chán. Bởi người theo dõi tạp chí điện ảnh thường cũng là dân ghiền phim, nhiều khả năng là họ sẽ đăng kí xem công chiếu. Thành thử phải dò tìm cả thông tin trong mục phim ảnh trên các tạp chí thông thường, mà là tạp chí cho nam ấy, chứ không phải cho nữ.”

“Nghĩa là sao?”

“Anh không biết à? Phụ nữ thường khoái đồ miễn phí kể cả khi giá trị chẳng đáng bao nhiêu. Những hoạt động kiểu tặng vé xem công chiếu này á, chúng tôi sẵn sàng đăng kí mà không ngại phiền phức gì, trong khi đàn ông các anh thà bỏ tiền mua còn hơn tỉ mẩn mất thời gian, đúng chưa?”

Kaga gật đầu lia lịa rồi sải chân bước tiếp, “Quả là thông tin bổ ích.”

“Đây đều là kinh nghiệm tôi đúc rút ra chứ không phải do Fuyuki đâu. Kiểu của anh ấy là muốn xem phim nào thì nghĩ ngay đến việc đặt vé. Hay anh Kaga thử một lần đi. Thực hành từng bước như tôi bảo, chắc chắn là trúng vé.”

“À vâng, tôi sẽ thử xem sao.”

Dường như lo cho tình trạng của Kaori, Kaga đi rất thong thả, nên Kaori vẫn bắt kịp bước anh mà không phải cố quá. Chỉ lát sau, cây cầu hiện ra trước mặt họ.

“Cầu Edo đấy.” Kaga quay sang giải thích.

Họ băng qua đường cái, lên cầu Edo đi đến đoạn có thang bộ dẫn xuống đường hầm bên dưới. Kaori sực nhớ lại thông tin từng nghe, rằng hiện trường vụ án là ở bên trong một đoạn đường hầm.

“Chỗ này là...”

“Đúng đấy.” Kaga gật đầu xác nhận.

Đường hầm ngắn và hẹp. Vách tường hai bên sơn trắng sáng rực lên nhờ ánh đèn chiếu vào.

Mới đứng ở đây thôi mà đã rùng mình ớn lạnh. Nguyên nhân không phải chỉ do nhiệt độ dưới này rất thấp, mà còn do từng có người bị giết ở đây, kẻ tình nghi lại là Fuyuki. Thực tế đó như bức tường vô hình lừ lừ dồn ép Kaori. Không biết chạy đâu cho thoát, cũng chẳng làm được gì ngoài việc để yên cho nó nghiền nát.

“Cô không sao chứ?” Kaga hỏi.

Kaori ngẩng lên nhìn viên thanh tra, “Anh tin tôi đi. Fuyuki không giết người đâu. Người như anh ấy không thể làm vậy. Anh hãy tin tôi đi mà. Tôi cầu xin anh đấy.”

Dù biết có kêu la cách mấy ở chỗ này cũng vô ích, nhưng Kaori vẫn không kìm được mình hét lên thất thanh. Giọng cô vang dội khắp đường hầm chật chội.

Kaga nhìn Kaori với ánh mắt không biểu lộ cảm xúc.

Chính là ánh mắt đó, Kaori chợt nghĩ. Ánh mắt thể hiện quyết tâm chỉ tin tưởng duy nhất vào sự thật, không có chỗ cho lòng thương hại hay bất cứ cảm xúc lung lạc nào khác. Lúc này cô có khăng khăng đến đâu thì cũng khó mà lay chuyển suy nghĩ của anh ta.

Những câu tiếp theo của Kaga lại khuấy đảo toàn bộ suy đoán của cô. “Tôi hiểu rồi,” anh đáp.

Kaori nhìn thẳng vào mắt viên thanh tra, “Anh nói hiểu rồi, nghĩa là...”

Kaga chỉ gật đầu rồi tiến về phía lối ra, Kaori vội đuổi theo. Vừa rời đường hầm, Kaga liền giơ tay trỏ con đường trước mặt.

“Sau khi bị đâm, nạn nhân men theo lối này để đi đến cầu Nihonbashi.”

“À... Chi tiết này tôi đã nghe đưa tin.” Kaori buông tiếng thở dài. “Không phải nơi nào khác mà lại là chỗ ấy.”

Kaga cau mày thắc mắc trong thoáng chốc, nhưng chỉ tích tắc

gương mặt đã như vỡ lẽ, “Nói mới nhớ, tôi có nghe Matsumiya kể nhiều chuyện, ví như cô cậu đến Tokyo bằng cách đi nhờ xe.”

“Vâng...”

“Nihonbashi là nơi chốn gắn với kỉ niệm của cô cậu nhỉ. Hôm nay chúng ta đi đến đây thôi nhé?”

“Không, cứ đi tiếp đi.” Kaori trả lời vẻ dứt khoát. “Tôi muốn đến xem cầu thêm lần nữa.”

“Vâng.” Kaga đáp lại.

Hai người sánh vai bước tiếp. Con đường này tiếng là nằm ngay khu trung tâm của Tokyo, hiện giờ cũng chưa quá khuya khoắt nhưng hầu như vắng người qua lại, xe cộ cũng thưa thớt. Kaori chợt nghĩ, chẳng trách có người cắm dao ở ngực bước đi mà không ai để ý.

“Điều tôi sắp hỏi hơi nhạy cảm, nhưng...” Kaga lên tiếng. “Cô có dự định gì cho đứa trẻ chưa? Tôi nghĩ nuôi nấng nó trong hoàn cảnh này thì vất vả lắm đấy.”

“Ý anh là tốt nhất không nên sinh nó ra, phải không?”

“À, tôi không có ý như thế. Chỉ là...”

“Tôi sẽ sinh nó ra.” Kaori ngắt lời Kaga. Cô vừa đi vừa dùng tay phải xoa bụng rồi lẩm bẩm, *Tôi sẽ sinh nó ra*. “Nếu không có đứa bé này thì tôi bơ vơ thực sự rồi. Tôi cũng ý thức được rằng nuôi dạy con cái vất vả lắm, chưa kể khá thiệt thòi cho nó khi lớn lên thiếu cha, nhưng tôi vẫn sẽ sinh nó ra. Chúng tôi sẽ sống được thôi, dù bằng cách này hay cách khác.”

Kaori dồn rất nhiều sức vào từng câu nói dù không cố ý, có phần cũng để khẳng định với chính mình. Đúng vậy, mình không được phép chịu thua. Vì đứa nhỏ này, mình phải tiếp tục sống thật mạnh mẽ.

Kaga im lặng. Kaori chợt thấy thắc mắc về suy nghĩ của anh, bèn lén liếc sang gương mặt trong nghiêng rắn rỏi ấy. Kaga vẫn đang nhìn thẳng ra trước.

“... Chắc anh cho rằng tôi chỉ được cái nói suông nhi.” Kaori ngập ngừng. “Kiểu như nhìn thế giới này qua lăng kính màu hồng?”

Kaga quay sang nhìn cô, “Nếu cô có thể nhìn thế giới này qua lăng kính màu hồng thì tôi an tâm rồi. Khi nào cô tuyệt vọng, nhìn đâu cũng thấy màu đen thì mới đáng lo.”

“Anh Kaga...”

“Không sao cả đâu. Rất nhiều phụ nữ đơn thân vẫn đủ sức nuôi dạy con cái một cách cừ khôi. Mẹ của Matsumiya là ví dụ.”

“Thanh tra Matsumiya? Thật thế à?”

“Nhìn không ra, đúng không? Nhưng thực sự cậu ta thuộc dạng cậu ấm chưa từng biết đến cực nhọc đấy.”

Kaori gật đầu tán đồng, cô cũng có cảm nhận như vậy. Lời Kaga nói đã tiếp thêm đôi chút can đảm cho cô.

Cầu Nihonbashi đã hiện ra trước mắt họ. Lan can bằng đá toát lên vẻ uy nghiêm kiên cố. Kaori nhớ lại lần đầu trông thấy cây cầu, nhớ lại nỗi kinh ngạc khi nhận ra ngay bên dưới cao tốc thủ đô lại có công trình thế này.

Hai người đi lướt qua bên hông đồn cảnh sát, tiến về phía cầu. Kaga sắp bước lên cầu thì đột ngột dừng chân, mắt nhìn thẳng ra trước. Đoạn giữa cầu có bóng người, một thiếu niên tầm tuổi học sinh trung học mặc áo hoodie có mũ đang ngước nhìn cột đèn ở lan can. Một lát sau, cậu ta quay ra đầu cầu, hướng Kaori đang đứng, và thành lình khựng lại như cỗ máy bị hỏng, gương mặt thoáng vẻ kinh ngạc. Nhưng người cậu ta nhìn không phải Kaori, mà là Kaga.

Kaga tiến tới nói vài câu. Thiếu niên nhẩy tay phiền chán, xem chừng không muốn tiếp chuyện nên quay lưng bỏ đi.

Kaori bước đến gần, “Ai vậy?”

“Con trai nạn nhân đấy. Chắc vì nghe kể bố mình từng đứng tựa vào bệ tượng kia nên cậu ta muốn đến xem tận nơi.” Kaga vừa nói vừa dõi mắt nhìn ra khối tượng đằng xa. Hai pho tượng trông như hai con rồng quay lưng vào nhau kẹp lấy cột đèn cầu.

“Tượng rồng phải không nhỉ?”

Kaga nhoẻn miệng cười, “Trông thì có vẻ giống rồng, nhưng thật ra là kỳ lân, một sinh vật trong truyền thuyết Trung Quốc. Hình như được in cả trên nhãn bia nào ấy."

Hai con kỳ lân đều gắn cánh.

“Kỳ lân vốn dĩ không có cánh. Nhưng nghe bảo lúc đi đến thống nhất trang trí cầu này bằng hai tượng kỳ lân, người ta gắn thêm cho chúng đôi cánh.”

“Sao lại phải làm thế?”

“Vì nơi này là...” Kaga vừa nói vừa trỏ vào chính giữa cầu. “Xuất phát điểm cho mọi con đường Nhật Bản. Chắc cô biết mà, phải không?”

“Hình như gọi là... cột mốc số 0?”

“Đúng rồi, cột mốc số 0 quốc gia. Tóm lại, từ đây người ta sẽ tung bay đi khắp nước Nhật. Chính vì lẽ đó kỳ lân mới được gắn thêm đôi cánh.”

“Hóa ra là thế...” Kaori ngước mắt nhìn hai con kỳ lân lần nữa.

Cô chợt nghĩ, trông chúng mơ mộng y như mình và Fuyuki ngày ấy. Hai người rời quê nhà, đi nhờ xe dọc đường để đến đây, cuối cùng mục tiêu vẫn ở xa tít tắp. Chỗ này chính là điểm khởi đầu tất cả. Họ từng ấp ủ biết bao hoài bão căng tràn lồng ngực. Họ từng tin rằng mình sẽ mọc cánh, có thể sải bay đến tương lai lấp lánh. Kết cục chẳng bay đi đâu cả. Hoặc tính ra thì Fuyuki cũng đã bay, nhưng là bay tới thiên đường.

22

“Hôm trước án mạng, nghi phạm Yashima Fuyuki và cô gái sống chung nhà là Nakahara Kaori hẹn nhau trước cửa một rạp chiếu phim ở Ginza, để cùng xem suất chiếu lúc 8 giờ tối. Fuyuki đến hơi sớm nên đi dạo một vòng xung quanh và trông thấy thông báo tuyển dụng của công ty nội thất gia dụng Stockhouse ở Kyobashi. Hắn bèn đi vào để hỏi thăm thông tin cụ thể. Tuy nhiên giám đốc ra về từ sớm, nên bảo nhân viên có mặt ở đấy chuyển lời cho Fuyuki là tầm 6 giờ chiều hôm sau lại đến.”

Giọng nói to rõ của Kobayashi vang vọng khắp phòng họp tĩnh lặng. Các điều tra viên tề tựu gần như đông đủ, hàng ghế dành cho lãnh đạo ở đằng trước cũng đủ mặt cấp trên.

“Fuyuki và Kaori xem phim như dự định rồi cùng nhau trở về nhà. Kaori không hề biết Fuyuki nhận được cơ hội phỏng vấn, nhưng không phải do Fuyuki cố ý giấu giếm mà có vẻ chỉ đơn giản là lỡ dịp để kể ra. Hôm sau Kaori đi làm rồi, hơn 5 giờ chiều Fuyuki cũng rời khỏi nhà, có nhắn tin để báo cho người yêu biết mình đi ứng tuyển xin việc. Khoảng 6 giờ chiều, Fuyuki có mặt ở Stockhouse, và thất vọng khi nhận ra mình đã hiểu nhầm điều kiện tuyển dụng của người ta. Giám đốc Stockhouse thương tình nên giới thiệu cho Fuyuki một chỗ gần cầu Edo, cũng kinh doanh gia dụng nội thất, khuyên hắn đến đó thử vận may. Fuyuki rời khỏi Stockhouse, có lẽ định đến Azuma như đã được giới thiệu. Tuy nhiên Azuma lại đóng cửa từ lúc 6 giờ 30 phút. Vẫn chưa xác minh được liệu Fuyuki có đến Azuma hay không, nhưng có một giả thuyết được đặt ra là đang đi trên

đường thì hắn tình cờ chạm trán với Aoyagi Takeaki gần cầu Edo. Fuyuki từng có thời gian làm việc tại Kim khí Kaneseki, lúc này nảy ra ý định nhờ Takeaki giúp mình quay trở lại làm việc nên bắt chuyện với ông ta và có khả năng đã bóng gió đề cập đến vụ che giấu tai nạn lao động. Dạng quản lý cấp cao cỡ giám đốc sản xuất như thế, xem chừng sẽ khó mà nhớ được tình trạng của một công nhân do bên cung ứng lao động gửi sang, lại còn làm ở nhà máy trong thời gian không dài. Nhưng về sau, ngồi cùng nhau ở quán cà phê gần đấy, Takeaki nhận ra mình đang lâm vào tình thế nắm dao đằng lưỡi. Họ trao đổi gần hai tiếng đồng hồ rồi rời quán. Tiếp đó, không rõ ai là người đề xuất nhưng họ đã cùng đi về phía cầu Edo. Khi xuống đường hầm dưới cầu, xác nhận rằng không ai qua lại quanh đấy, Fuyuki đâm Takeaki một nhát, cướp ví cướp cặp của nạn nhân rồi băng qua cầu Edo để tẩu thoát. Vẫn chưa xác minh được lộ trình chính xác của Fuyuki, chỉ biết hắn đã ẩn nấp trong công viên Hamacho Ryokudo. Các điều tra viên tìm hiểu được là tầm hơn 10 giờ đêm, nghi phạm gọi điện cho Kaori và bảo "Anh đã gây ra một chuyện tày trời... Anh đã phạm phải một sai lầm tồi tệ. Sau đó hắn tháo chạy khỏi cảnh sát và va trúng xe tải đang lưu thông trên đường Shin-Ohashi, được chuyển vào bệnh viện. Báo cáo hết." Kobayashi ngẩng mặt lên khỏi tập hồ sơ đang cầm rồi ngồi trở lại ghế.

Ishigaki nhìn sang phó phòng Phòng 1, "Sếp thấy thế nào? Nội dung vừa trình bày là tổng hợp từ các dữ kiện được xác minh cho đến thời điểm hiện tại, dựa trên giả thuyết Fuyuki chính là hung thủ."

Phó phòng bĩu môi tỏ vẻ chưa hài lòng, "Hung khí thì sao? Chẳng thấy đề cập gì đến con dao cả thế?"

"Hung khí là do một điều tra viên khác trình bày. Sakagami!"

Nghe gọi tên, Sakagami đứng dậy, "Hiện tại chưa tìm ra bằng chứng nào cho thấy con dao hung khí là của Fuyuki. Tuy nhiên, từ hồi còn làm phụ hồ, Fuyuki rất hay mang theo đồ nghề chuyên dụng kiểu như dao điện. Có khả năng con dao hung khí là do hắn mua hoặc ai nhượng lại. Ngoài ra, theo giám định thì con dao hung khí là

loại được thiết kế dành cho hoạt động ngoài trời, thích hợp nhất với mục đích vát gỗ và cũng được sử dụng trong nghề mộc. Báo cáo hết.”

Sakagami ngồi xuống rồi nhưng vẻ chưa hài lòng còn nguyên trên mặt phó phòng, “Rồi sao? Cũng có lý giải được vì cơn cớ gì mà Fuyuki mang dao trong người vào hôm gây án đâu?”

“Sếp à,” Ishigaki giải thích. “Fuyuki muốn ứng tuyển vào vị trí thợ thủ công ở Stockhouse đấy.”

“Thợ thủ công?”

“Thợ mộc ấy ạ. Nhưng hóa ra người ta chỉ tuyển nhân viên thời vụ cho sự kiện sắp diễn ra của công ty. Cho nên giám đốc Stockhouse giới thiệu hắn đến chỗ khác.”

“Có nguyện vọng làm thợ mộc, nên mang theo con dao?"

“Có nguyện vọng làm thợ mộc, lại lo xa người ta muốn kiểm tra tay nghề mình, bèn đem theo dụng cụ đến phỏng vấn. Nghĩ theo hướng này thì việc hắn mang theo dao hôm ấy cũng không có gì là lạ.”

“Ra vậy...” Mặt phó phòng tươi hẳn lên, ông ta khoanh tay trước ngực, ngả người ra lưng tựa ghế. “Thợ thủ công đúng là thường mang theo đồ nghề mà nhi! Ừm, giả thuyết này nghe ổn đấy.”

"... và có thể tạm giải quyết được khúc mắc về con dao."

“Khả thi, tiếp tục điều tra theo hướng này đi.”

“Rõ,” Ishigaki đáp, nhưng không có vẻ gì hân hoan như phó phòng.

Họp xong, các điều tra viên tụ tập lại theo từng nhóm nghiệp vụ. Người phân công nhiệm vụ cho Matsumiya và Kaga là Kobayashi trông khá ủ ê.

“Làm thế liệu có ổn không?” Matsumiya khẽ hỏi. “Con dao ấy hả?”

“Vâng.”

Kobayashi không biểu lộ thái độ rõ ràng, chỉ đưa tay gãi một bên lông mày, “Làm gì còn cách nào khác nữa, đúng chưa? Bên trên liên tục hối thúc phải xử lý gọn ghẽ, phải nhanh chóng tìm ra đáp án thỏa đáng cho toàn bộ câu chuyện. Đội trưởng cũng đang đau đầu buốt óc,

chẳng lẽ chúng ta cứ để mặc sao?"

"Không phải, chỉ là..."

"Chính tôi cũng thấy giả thuyết đó không hợp lý. Thích làm mộc thì phải dùng đúng dụng cụ chuyên dụng chứ! Nhưng còn cách nào khác đây! Bảo sao nghe vậy thôi."

Thấy Kobayashi nhăn nhó khổ sở như ngậm bồ hòn, Matsumiya không nỡ nói gì thêm, một lần nữa sâu sắc cảm nhận phận tốt đen của mình.

Theo nội dung họp nhóm thì Matsumiya và Kaga sẽ tham khảo danh bạ điện thoại của Fuyuki để liên hệ hỏi thăm thông tin thêm lần nữa từ người quen của hắn, mục đích là làm sáng tỏ thái độ của Fuyuki khi biến thành nạn nhân của vụ che giấu tai nạn lao động. Dựa vào đó góp phần củng cố giả thuyết mà Ishigaki và Kobayashi đặt ra.

"Tình hình bây giờ hoàn toàn nghiêng theo hướng Fuyuki chính là hung thủ. Thế này liệu có ổn không nhỉ?" Matsumiya thắc mắc khi đi cùng Kaga ra hành lang.

Kaga vẫn im thin thít. Nhưng Matsumiya cảm nhận rất rõ ràng ý nghĩ của ông anh họ qua bầu không khí tĩnh lặng toát ra từ anh: Ổn thế nào được.

"À nhân tiện, cô Tokiko nhắn tin cho em đấy." Matsumiya thông báo khi ra đến ngoài đường. "Hình như cô ấy muốn gặp để bàn với anh về việc làm giỗ năm nay. Cô ấy bảo "Có nhắn tin cho anh Kaga rồi, nhưng chẳng thấy hồi âm."

"Giờ đâu phải lúc để nhắc đến giỗ chạp," Kaga thờ ơ đáp lại.

"Nhưng vẫn có thể dành chút thời gian để gặp gỡ trao đổi mà. Chính Tokiko cũng rất bận, thế mà cô ấy vẫn bảo 'Cứ chọn chỗ nào gần các anh, tôi sẽ thu xếp để đến.' Cho nên anh Kyo mà không hồi âm Tokiko thì em sẽ thay mặt sắp xếp cuộc hẹn đấy nhé."

"Cậu muốn làm gì thì tùy. Có chuyện này quan trọng hơn..." Kaga dừng bước, nhìn khắp xung quanh rồi tiếp tục. "Tôi muốn nhờ cậu chút việc."

"Việc giỗ chạp?"

Kaga nhăn mặt xua tay, “Chẳng liên quan. Chuyện công việc thôi. Cậu để tôi tự do một lúc nhé? Khoảng nửa ngày cũng được.”

Matsumiya quay sang nhìn thẳng vào mặt anh họ, “Rốt cuộc anh định làm cái gì thế hả?”

“Nói trắng ra là tôi muốn lập công.” Kaga trả lời, mắt nhìn ra đường. “Nhưng nhiều khả năng là công cốc, nên tôi sẽ tự làm một mình. Thu được kết quả, tôi sẽ cho cậu hay.”

“Không thể cho em biết anh định điều tra cái gì hả?”

Sau vài giây suy nghĩ, Kaga quay sang nhìn em họ, “Fuyuki rất khoái uống cacao.”

"Cacao?"

“Nghe bảo mỗi lần đi quán ăn gia đình, cậu ta chỉ chăm chăm lấy cacao ở chỗ đồ uống tự phục vụ.”

“Chuyện đó... anh nghe ở đâu và lúc nào?”

“Đêm qua, sau khi tạm biệt cậu. Tôi gặp Kaori ở công viên Hamacho Ryokudo."

“Trùng hợp vậy...”

“Phục vụ ở quán cà phê đã bảo không nhớ Takeaki chọn đồ uống nào nhưng chắc chắn là hai cốc giống nhau. Giả sử người đến gặp Takeaki đúng là Fuyuki thì có khả năng đồ uống được gọi sẽ là hai cốc cacao, thực đơn của quán đó cũng có cacao.”

“Thế thì sao?”

“Tôi đã xem báo cáo khám nghiệm tử thi, trong số thức ăn chưa tiêu hóa hết không có dấu vết cacao.”

Matsumiya trố mắt, mồm cũng há hốc ra.

“Fuyuki không hề vào quán với Takeaki. Đây là giả thuyết tôi đang nhắm đến.”

“Và người đi cùng nạn nhân khi ấy là người khác...”

“Chính thế.” Kaga hơi nhếch miệng, nhưng ánh mắt vẫn lạnh tanh.

“Và đây mới là hung thủ?”

“Hừm...” Kaga nghiêng đầu nghĩ ngợi. “Chưa biết rõ được đến mức ấy. Có điều, Fuyuki mà không bước vào quán cà phê đó thì giả

thuyết đặt ra trong báo cáo điều tra ban nãy coi như lung lay đến tận gốc rễ.”

“Nhưng phục vụ lại không trông thấy người đi cùng Takeaki, cho nên muốn chứng minh không phải Fuyuki là cực kì khó khăn.”

“Thế à? Có một phương pháp vẫn được dùng đến khi muốn xác minh xem ai có mặt ở đâu đấy hay không mà! Phương pháp chúng ta thường áp dụng đấy.”

“Phương pháp thường áp dụng?” Sau một hồi suy nghĩ, Matsumiya đã có câu trả lời. “Bằng chứng ngoại phạm?”

“Chính nó.” Kaga gật đầu. “Giả sử không có mặt ở quán cà phê thì trong khoảng thời gian tầm hai tiếng đồng hồ từ khi rời Stockhouse cho đến thời điểm án mạng, Fuyuki làm gì, ở đâu? Cần làm sáng tỏ triệt để điều này.”

“Làm sáng tỏ triệt để? Bằng cách nào?”

Kaga chỉ đáp “Tối gặp” mà chẳng buồn giải thích thêm, cứ thế xoay lưng sải những bước thật dài, bỏ lại Matsumiya vẫn đang ngơ ngác.

23

Khi Yuto bước vào phòng tư vấn hướng nghiệp, Sanada, giáo viên chủ nhiệm của cậu, hấp háy mắt mấy lần như thể bị chói, rồi mới trỏ chiếc ghế đối diện, “Em ngồi đi.”

Yuto kéo ghế ngồi xuống.

“Thế nào? Mọi chuyện đã ổn định hơn chưa?” Sanada hỏi thăm.

Yuto lúc lắc cổ vẻ không chắc chắn, “Nên nói sao ạ? Vụ án vẫn chưa rốt ráo nên khó mà bảo là mọi chuyện đã ổn được.”

“Ừ nhỉ.” Sanada lộ vẻ thông cảm, kèm theo tiếng thở dài, rồi nhìn xuống tập tài liệu đang cầm trên tay. “Giờ chắc em chẳng rỗi rãi để suy tính xa xôi, nhưng có việc cần trao đổi với tất cả học sinh trong lớp, nên cảm ơn em đã sắp xếp thời gian để đến đây. Vui lòng cho tôi biết suy nghĩ của em ở thời điểm hiện tại nhé, cứ trả lời trong phạm vi có thể là đủ.”

“Vâng.” Yuto đáp lại.

“Trước hết, chúng ta đi từ vấn đề cơ bản nhất. Trong lần trao đổi đầu lớp Mười hai, em có bày tỏ nguyện vọng học tiếp lên đại học, lúc này ý định đó vẫn chưa thay đổi chứ?” Sanada vừa hỏi vừa nhìn vào tài liệu.

Yuto không trả lời ngay, nói đúng hơn là không thể.

Sanada ngẩng mặt lên, “Sao vậy? Thay đổi rồi à?”

Sau khi thở một hơi thật dài để trút sạch luồng hơi ngột ngạt trong ngực ra ngoài, Yuto ngập ngừng, “Em đang khá phân vân.”

“Phân vân? Vì sao?”

“Dạ, à...” Yuto cúi mặt xuống.

“Vì vấn đề tiền nong?”

“Cũng một phần ạ.”

“Em bảo 'cũng', tức là còn lý do nào khác à?”

Yuto chìm vào im lặng, hiện tại chưa thể nói ra bất cứ điều gì.

“Nào!” Sanada nhắc. “Trước tiên em hãy ngẩng mặt lên đã.”

Yuto ngẩng mặt lên, nhưng mắt vẫn cụp xuống.

“Tôi hiểu tâm trạng của em. Vì bố gặp chuyện không may nên em đang lo lắng về tình hình gia đình, phải không? Muốn vào đại học phải có tiền. Không ít tiền. Nên thay vì học lên cao, em muốn đi làm để phụ giúp cho mẹ. Có phải em nghĩ theo hướng đó không?”

Phỏng đoán của giáo viên chủ nhiệm chẳng ăn nhập gì với suy nghĩ thực sự của Yuto. Nhưng cậu vẫn đáp, “Vâng, đúng thế.”

“Ừ.” Sanada gật đầu. “Tôi biết ngay mà. Suy nghĩ của em rất tuyệt vời, nếu không còn cách nào khác thì tôi sẽ hết lòng ủng hộ lựa chọn của em. Tuy nhiên con đường này cực kì gian truân. Tốt nghiệp mỗi cấp ba thì tìm việc khó lắm. Hằng năm tôi đều tham gia hỗ trợ tìm việc cho khá nhiều người, nhưng càng ngày tình hình càng ngặt nghèo. Nếu muốn gánh vác gia đình, ít nhất em phải học tiếp lên đại học, không thì vào trường dạy nghề cũng được.”

Thật là một cuộc trao đổi vô bổ. Mình chưa nghĩ gì đến chuyện tìm việc, chẳng quan tâm học tiếp lên hay không. Điều đáng nói chính là bây giờ này, bây giờ phải làm gì.

“Không ai hỗ trợ em được à? Họ hàng chẳng hạn?” Thấy Yuto cứ im lặng, Sanada giục. “Bố em từng giữ chức cao như thế, chắc gia đình phải có tích lũy ít nhiều chứ nhỉ?”

“Chà, em không rõ lắm.”

“Về vấn đề này em trao đổi với mẹ chưa?”

“Từ lúc xảy ra chuyện đến giờ thì chưa ạ.”

“Vậy hả?” Sanada đan hai tay vào nhau và đặt lên bàn. “Em xem lúc nào trao đổi với mẹ đi. Tuy chỉ là suy đoán cá nhân, nhưng tôi cho rằng mẹ em cũng mong em học tiếp lên nữa đấy. Về tài chính thì, có thể xin học bổng chẳng hạn, rồi đâu sẽ vào đó. Trước tiên tôi khuyên em cứ bàn bạc thật kĩ với mẹ đi.”

"Em hiểu ạ."

Rời khỏi phòng tư vấn hướng nghiệp, Yuto quay lại lớp. Đã quá giờ tan trường nhưng còn vài học sinh chưa về, trong đó có Tatsuya. Thấy Yuto bước vào, chúng lần lượt xách cặp đi ra, riêng Tatsuya vẫn ở lại.

“Sao, mày không đi cùng tụi nó luôn à?” Yuto hỏi. “Ở cùng tao thế này không hay lắm đâu.”

“Có gì mà không hay.” Tatsuya nhăn mặt, nhưng giọng hết sức yếu ớt.

“Ờ, tùy! Có việc này quan trọng hơn, tao không liên lạc được với Shota, mày có biết tại sao không?”

“Shota?"

“Tao nhắn tin nhưng không thấy hồi âm. Điện thoại không gọi được nốt. Có khi nào nó đổi số di động rồi không?”

“Có việc gì mà mày lại muốn liên lạc với Shota?”

“Có việc cần bàn bạc với nó. Thêm mày nữa là ba.”

“Hả?” Tatsuya trố mắt kinh ngạc, mặt mũi bắt đầu căng thẳng. “Mày bảo 'bàn bạc', có phải là...”

“Ờ...” Yuto gật đầu. “Đúng đấy.”

Tatsuya cúi mặt xuống, tránh ánh nhìn của bạn, “Đến nước này rồi, mày còn muốn bàn bạc gì nữa?”

“Không có cái gì gọi là 'đến nước này' cả. Tao thấy chưa đến, nên mới muốn trao đổi với chúng mày.”

Tatsuya vẫn cúi mặt, “Có ai nói cho mày biết gì à?”

“Không một ai...” Yuto đột ngột ngưng ngang, không tiếp tục phần *nói cho biết* cả. “Ờ thì, cứ coi là thế đi...”

Tatsuya liếc mắt lên, “Ai?”

“Bố tao.”

“Hả?” Tatsuya run rẩy, “Nhưng, bố mày...”

“Không thành vấn đề, tạm thời tình hình là thế. Mày liên lạc với Shota giùm tao đi. Nhờ mày nhé.” Dứt lời, Yuto xách cặp rời khỏi lớp.

Ra tới cổng trường, Yuto mau chóng băng qua đám bạn đang bước đi rề rà theo từng nhóm, tiến về phía ga tàu. Cậu cảm thấy mặt mình đang đỏ bừng lên, thành ra không khí lành lạnh lại khiến cậu dễ chịu. Nhưng nghĩ đến những việc sắp làm, cậu lại thấy lòng u uất, gánh nặng đang mang quá đỗi nặng nề, có thể khiến cậu phát điên, khổ nỗi giờ không trốn chạy đi đâu được, không thể tránh né sự thật thêm được nữa.

Yuto lên tàu điện ngầm, đến ga Naka-Meguro thì xuống. Về gần đến nhà, cậu trông thấy phía trước một dáng người rất quen. Yuto rảo chân nhanh hơn để bắt kịp người đó, cùng lúc người ta cũng nhận ra cậu và đứng lại.

“Ô kìa, Yuto à?” Điệu cười giả tạo xuất hiện trên khuôn mặt vuông vức của quản đốc Kotake. “Đi học về hả cháu?”

“Vâng. Chú đến nhà tôi có việc gì à?”

“Ừm. Có rất nhiều tin tức từ công ty mà tôi phải truyền đạt lại cho gia đình. Tóm lại, tôi đóng vai trò giao liên ấy mà.”

“Vụ che giấu tai nạn lao động giờ thế nào rồi?”

Trước câu hỏi của Yuto, vẻ khó chịu thoáng qua mặt quản đốc Kotake, miệng ông ta méo xệch đi, “Vấn đề đó... đã được dọn dẹp xong xuôi. Có lẽ chuyện này làm mọi người trong nhà không vui, nhưng cháu không cần để tâm đâu. Nên quên hết đi thì hơn.”

“Chú bảo 'dọn dẹp xong xuôi', tóm lại là dọn dẹp bằng cách nào đấy? Bố tôi... Aoyagi Takeaki, là kẻ đứng sau tất cả mọi chuyện. Có phải dọn dẹp theo cách đó không?”

“Gì mà 'kẻ đứng sau tất cả mọi chuyện', cường điệu quá đấy!”

Trong cái bộ dạng quay mặt đi kèm theo nụ cười gượng gạo của Kotake, Yuto thấy toàn thân nóng rần.

“Chú thì sao hả?” Cậu tức khí gầm lên. “Chú không phải chịu bất kì trách nhiệm gì à?”

Kotake quay phắt lại, trừng trừng nhìn Yuto, “Nói cho mà biết nhé, bản thân tôi cũng bị chuyển hồ sơ sang công tố đấy. Tức là tôi cũng phải chịu trách nhiệm liên quan đến vụ che giấu tai nạn lao động rồi chứ gì nữa?”

“Nhưng ông có bị công ty sa thải đâu, đúng chưa? Lẽ ra người trực tiếp quản lý nhà máy phải bị đá đít đi mới đúng chứ? Đằng này lại đổ mọi tội lỗi lên đầu bố tôi.”

“Tôi chỉ làm theo lệnh trên thôi, là lệnh của bố cậu nhé.”

“Ông nói dối.”

“Nói dối chỗ nào?”

“Bố tôi không bao giờ lại đưa ra những mệnh lệnh nhơ nhuốc như thế. Chính ông tự tung tự tác đúng không?”

“Mày lảm nhảm cái gì đấy hả? Con nít con nôi biết gì mà nói.” Phun ra những lời này xong, tay quản đốc định quầy quả bỏ đi.

Máu rần rật khắp người Yuto. Tứ chi bắt đầu cử động một cách mất kiểm soát.

Một cú đấm trời giáng nện thẳng vào bộ mặt vuông vức của Kotake.

24

Khi Kaga gọi, Matsumiya đang trên đường đến chỗ người thứ tư. Lúc này là hơn 5 giờ chiều. Gần như chưa thu nhặt được bất cứ thông tin có ích nào từ ba người gặp trước. Mang tiếng là người quen của Fuyuki, nhưng giữa bọn họ với hắn ta chỉ là mối quan hệ của những người cùng làm bán thời gian tại một cửa hàng, lại còn trong khoảng thời gian rất ngắn. Sự tiếp xúc dừng lại ở mức trò chuyện chút ít với nhau khi phỏng vấn xong, dù cũng trao đổi số điện thoại và thư điện tử nhưng thực tế về sau hầu như chẳng ai liên lạc với ai.

Matsumiya bắt máy trong lúc vẫn tiếp tục bước đi, "Em nghe đây. Anh có nắm được tin tức nào mới không?" "Chưa biết. Giờ cậu đang ở đâu?"

"Để xem... Kameido thì phải." Matsumiya ngó nghiêng xung quanh rồi trả lời.

"Vừa hay. Cậu tạm thời gác việc dò la tin tức từ những người đó lại. Chỗ tôi đang cần cậu giúp một tay."

"Giúp gì ạ?"

"Cậu đưa cô Kaori đến đây giúp tôi. Có việc cần sự xác nhận của cô ta."

"Khoan. Đến đây là đến đâu cơ? Giờ anh đang ở chỗ nào?"

"Trong một hiệu sách."

"Hiệu sách?" Matsumiya dừng hẳn lại.

Kaga cho em họ biết tên hiệu sách. Hiệu này khá nổi tiếng ở khu Nihonbashi, nằm trong cao ốc đồ sộ quay mặt ra đường Chuo[35].

Ra thế, Matsumiya thầm nghĩ, phụ nữ thì không rõ chứ đàn ông

ra đường mà muốn giết thời gian thì chẳng có mấy chỗ để đi. Phần lớn sẽ ngồi đồng ở quán xá, nhưng Fuyuki vốn không dư dả nên khó mà đi một mình vào đấy, trong khi đến hiệu sách đọc ké lại chẳng tốn một xu. Suy ra việc hắn ở hiệu sách cũng rất dễ hiểu.

“Anh định nhờ cô ấy xác nhận điều gì?”

“Cứ đến đây khắc biết. Nhờ cậu nhé.” Dứt lời, Kaga cúp máy.

“Lại gì nữa đây? Cứ úp úp mở mở.” Matsumiya vừa cằn nhằn vừa giơ tay vẫy taxi.

Kaori đang ở nhà, có lẽ do không trang điểm nên sắc mặt cô hơi nhợt nhạt. Khi nghe Matsumiya bảo “Phiền cô đi cùng tôi đến chỗ này ngay bây giờ”, cô bối rối thấy rõ.

“Nếu lại là vụ đó thì tôi chẳng còn gì để trình bày nữa đâu.”

“Không phải. Chỉ là có vài điều muốn nhờ cô xác nhận giúp thôi.”

“Xác nhận?” Cô gái vẫn giữ nguyên vẻ bối rối.

“Có thể...” Matsumiya ngập ngừng, “Việc này sẽ giúp làm sáng tỏ những nghi ngờ về Fuyuki cũng nên...”

Mắt Kaori chợt mở thật to, “Ý anh là xác nhận xong là sẽ chứng minh được anh ấy vô tội?”

“Chà, tôi chưa dám chắc. Tôi chỉ nói là có thể thôi.”

Kaori hít một hơi thật sâu, nhìn thẳng vào viên thanh tra, “Anh đợi tôi một chút nhé, mười phút thôi. Giờ tôi đi chuẩn bị ngay.”

“Được.” Matsumiya đáp lại.

Kaori thu xếp rất nhanh rồi theo Matsumiya lên taxi đến khu Nihonbashi. Lúc ngồi trên xe, cô thắc mắc là phải xác nhận chuyện gì. Thắc mắc này cũng hợp lý thôi.

“Tôi chưa biết. Chỉ biết Kaga đang đợi chúng ta.”

“Thanh tra Kaga?”

“Nghe bảo hôm qua hai người gặp nhau? Cô đã nói những gì với anh ấy thế?”

“Cũng chẳng có gì quan trọng, loanh quanh kiểu bí quyết để trúng vé xem công chiếu thôi.”

“Bí quyết?”

Kaori kể lại ngọn ngành những chuyện đã nói với Kaga. Nghe

xong, Matsumiya chợt hiểu ra. Dựa vào mạnh mối "cacao", Kaga tin chắc người ngồi quán với Takeaki không phải là Fuyuki, rồi từ manh mối về vé công chiếu phim, anh lại lần theo hướng Fuyuki có thể đã bước vào hiệu sách...

Taxi đã đến nơi. Matsumiya rút máy gọi cho Kaga rồi dẫn Kaori vào hiệu sách. Kaori ngẩng mặt nhìn tòa nhà, vẻ khá ngỡ ngàng.

Kaga xuất hiện ở ngay ngưỡng cửa, anh gật đầu với Matsumiya rồi quay sang Kaori, "Làm phiền cô phải cất công đến đây."

"Có thể chứng minh anh ấy vô tội hả anh?"

"Chưa biết được. Cô cứ đi theo tôi đã."

Kaga dẫn Kaori đi trước, Matsumiya cất bước theo sau. Bằng lối đi dành riêng cho nhân viên, họ tiến vào đằng sau khu vực bán hàng, lách qua những thùng giấy la liệt dọc đường và đến một căn phòng nhỏ, trên tường gắn nhiều màn hình giám sát. Một người đàn ông trung niên có vẻ là nhân viên an ninh đang ngồi ở đấy.

"Camera an ninh à?" Matsumiya đã hiểu ra mục đích của Kaga.

"Nếu đang ở khu vực Nihonbashi mà muốn vào hiệu sách thì trước tiên người ta sẽ nghĩ ngay đến hiệu này, đúng không? Mặc dù camera an ninh có thể chẳng bao quát được mọi ngóc ngách diễn biến trong hiệu, nhưng giả sử Fuyuki đứng ở đây tầm hai tiếng đồng hồ thì rất có thể hình ảnh cậu ta đã lọt vào máy quay nào đó."

"Đã hiểu. Nhưng hiệu sách lớn thế này, chắc số lượng camera rất đáng kể đấy nhỉ?"

"Ừ. Xem hết đống băng ghi hình từ 6 rưỡi đến 8 rưỡi tối hôm án mạng, mỏi mắt chết đi được." Kaga liên tục dụi đầu ngón tay vào hai mi mắt.

Matsumiya nhìn thật kĩ người anh họ kiêm tiền bối của mình. Kaga Phòng Cảnh sát Nihonbashi nổi tiếng là quái kiệt trong giới cảnh sát hình sự, có khả năng xử lý công việc cực kì nhanh nhạy. Đúng là có nhanh nhạy thật, nhưng sự kiên trì đeo bám đến mức rùng mình mới thực sự là vũ khí lợi hại nhất của con người này, hôm nay Matsumiya lại một lần nữa sâu sắc cảm nhận được.

"Anh bảo có việc muốn nhờ cô Kaori xác nhận, là việc gì thế?"

Matsumiya hỏi.

“Chà, anh ơi, nhờ anh cho tôi xem lại đoạn băng ban nãy.”

Nghe Kaga yêu cầu, nhân viên an ninh lập tức thao tác trên thiết bị đang cầm. Màn hình trước mặt thay đổi, các khung hình tĩnh lần lượt hiển thị, cho thấy khách hàng đang đứng xem sách. Hầu hết là phụ nữ, nên có thể đoán đây là khu vực bày bán tạp chí dành cho phái yếu.

“Sẵn sàng chưa, cô Kaori? Cho băng chạy nhé. Nếu cô nhận ra điều gì thì bảo ngay nhé.”

Kaori tiến lại gần màn hình.

“Bắt đầu đi.” Kaga ra lệnh.

Màn hình chuyển động. Chẳng có gì đáng chú ý trong số các khung hình đã lướt qua, toàn là một phụ nữ xem xong bỏ đi, lại có người khác tiến đến thế chỗ với hoạt động tương tự. Nhưng không bao lâu, Kaori chợt kêu “A”. Kaga liền yêu cầu dừng hình.

“Tôi nghĩ là anh Fuyuki.”

Matsumiya nhìn kĩ phần màn hình chỗ ngón tay Kaori chỉ vào. Khung hình dừng bắt lấy khoảnh khắc một người đàn ông đi lướt qua một khách nữ đang đứng đọc sách. Góc quay ở hướng chếch sau lưng nên không thấy mặt, nhưng đúng là trông rất giống Fuyuki.

“Nhờ anh tua lại đoạn phim giúp tôi.” Kaga nói với nhân viên an ninh.

Hình ảnh quay về từ đầu. Xem xong, Kaori gật đầu thật mạnh, “Không thể nào nhầm được.”

Matsumiya thấy nóng cả người. Ở rìa khung hình hiển thị thời gian 19:45, đó chính là thời điểm Takeaki ở quán cà phê. Quả nhiên, người đi cùng Takeaki không phải Fuyuki.

“Thử coi những thước phim tiếp theo xem thế nào.” Trái ngược với vẻ phấn khích của Matsumiya, Kaga tiếp tục yêu cầu bằng giọng bình thản.

Khung hình khác xuất hiện. Kaori lập tức kêu to “Là anh Fuyuki”. Trên màn hình, người đàn ông vươn tay tới kệ sách trước mặt để lấy tạp chí. Đáng tiếc góc quay vẫn đằng sau, chỉ xác định dựa vào quần

áo.

Người được cho là Fuyuki đứng ở khu vực này hơn hai mươi phút, nhưng tới tận lúc rời đi, hắn ta đều không quay mặt về phía camera lần nào.

“Bây giờ đến đoạn phim cuối cùng.

Khung cảnh được ghi lại trong thước phim thứ ba là khu vực khác hẳn so với những hình ảnh trước đó. Chỗ này rất ít người, hai bên lối đi là các kệ sách. Trong không phải là tầng bày bán tạp chí, cũng không có khách khứa tới lui nhộn nhịp.

“Ô.” Matsumiya buột miệng thốt lên. Trước mặt họ là một người đàn ông đứng xoay lưng ra, trông có vẻ là Fuyuki. Người này dừng lại một lúc, nhặt vài quyển từ giá sách bên trái. Thỉnh thoảng máy quay bắt được góc nghiêng của hắn. Góc nghiêng này trông cũng rất giống Fuyuki. Cuối cùng, người đàn ông rời khỏi hiệu sách mà không mua quyển nào.

“Đây cũng là anh Fuyuki. Không thể nhầm được.” Kaori nói bằng giọng quyết đoán.

“Vậy hả? Cô đã khẳng định đến mức ấy thì có lẽ là đúng nhỉ!”

“Như vậy đủ để chứng minh anh ấy vô tội rồi phải không?” Kaori hướng ánh mắt thống thiết về phía Kaga.

Nhưng Kaga không trả lời, thay vào đó quay sang bảo Matsumiya, “Cậu đưa cô ấy về tận nhà giúp tôi.”

“Sao hả?” Kaori vẫn chưa chịu bỏ cuộc. “Nghe bảo có thể làm sáng tỏ những nghi ngờ về Fuyuki nên tôi mới đến đây, thế mà...”

Sau khi cúi mặt xuống, thở ra một hơi, Kaga ngẩng lên nhìn thẳng vào mắt Kaori, “Muốn chứng minh việc gì đều cần có thời gian. Mong cô thông cảm cho.”

Kaori nín lặng. Kaga lại quay sang giục Matsumiya, “Cậu đưa cô ấy về đi.”

Matsumiya liền dẫn Kaori ra khỏi phòng. Cô vẫn nín lặng. Matsumiya cũng không nghĩ được câu nào để vỗ về, điều Kaga vừa nói là hoàn toàn đúng đắn. Những lời khiến người khác hi vọng thì không nên thốt ra một cách tùy tiện.

Ra khỏi hiệu sách, Kaori chợt lên tiếng, “Đến đây là được rồi.”

“Sao thế? Cứ để tôi đưa cô về tận nhà.”

Nhưng Kaori vẫn lắc đầu, “Chẳng mấy khi có dịp đến khu này, tôi muốn đi lòng vòng một lát. Vả lại, đây cũng chính là chặng đường anh ấy đi qua vào những giờ phút sau cùng.”

“A... Ra vậy.”

“Anh thanh tra...” Kaori quay sang nhìn Matsumiya với ánh mắt cầu khẩn. “Trăm sự nhờ anh giúp đỡ.” Cô từ từ cúi đầu thật thấp.

“Tôi sẽ cố hết sức có thể.” Matsumiya đáp lại bằng một câu mang tính xã giao, nhưng thật lòng cũng muốn thực hiện như vậy.

Đứng trông theo cho đến khi Kaori đi khuất, Matsumiya quay vào căn phòng ban nãy. Kaga vẫn ngồi trước màn hình.

“Cậu không tiễn cô ấy về tận nhà à?”

“Cô ấy bảo muốn đi dạo vòng quanh khu này một chút. Giờ nói chuyện quan trọng hơn đi. Anh định làm gì với mấy cuộn phim thế?”

“Tất nhiên phải vác về văn phòng rồi. Có điều, chỉ bấy nhiêu đây chưa đủ để thuyết phục các sếp đâu.”

“Ý anh là sao?”

Kaga quay lại nhìn màn hình, “Chưa có gì chứng minh được nhân vật trên băng ghi hình là Yashima Fuyuki. Vì thấy có nét giống nên tôi mới nảy ra ý định nhờ cô Kaori đến xác minh. Nhưng cô ấy có chắc chắn đến đâu thì cũng không coi là lời chứng được, vì Kaori không phải là người thứ ba vô can trong vụ việc.”

Matsumiya nhìn chằm chằm vào màn hình, “Chẳng lẽ không chớp được hình ảnh nào rõ mặt hơn hay sao?”

“Đã kiểm tra hết. Đáng tiếc, chỉ tìm thấy ba đoạn băng vừa rồi thôi.”

Matsumiya bặm môi, màn hình đang hiển thị cảnh cuối cùng. Đó là khoảnh khắc Fuyuki đặt sách trở lại kệ và dợm chân bước đi. Một tia chớp chợt lóe lên trong đầu, Matsumiya giơ tay chỉ, “Dấu vân tay. Nếu kiểm tra vết tích lưu lại ở mấy quyển sách trên hệ thì có khả năng phát hiện ra vân tay của Fuyuki.”

“Cậu nói đúng, có thể đặt hi vọng vào cách đó.”

“Chỗ này ở tầng nào? Phải đến lấy sách ngay, kẻo ai đấy đụng vào hoặc mua mất thì hỏng. Nói cho em biết đi, đây là tầng mấy?”

“Đừng quá khích, vật chứng có chạy đi mất đâu mà hoảng lên.”

“Thế nhưng...”

Đang nói nửa chừng, Matsumiya bỗng im bặt. Vì Kaga đã lôi từ dưới gầm bàn ra một túi giấy, bên trong đựng rất nhiều sách báo tạp chí các loại. Trong số đó có quyển *100 bộ phim khoa học viễn tưởng hay nhất do Nhật Bản sản xuất.*

25

Ishigaki rời mắt khỏi máy tính xách tay, bắt đầu lầm bầm với vẻ cau có. Các hình ảnh đang hiển thị chính là dữ liệu trích xuất từ camera an ninh của hiệu sách.

Matsumiya và Kaga đứng đối diện với ông trong phòng họp nhỏ của Phòng Cảnh sát Nihonbashi. Vì chưa muốn công khai tin tức này cho nhiều người nên họ đề nghị gặp riêng đội trưởng ở đây.

"Vẫn chứng nào tật nấy... Tôi nói cậu đấy." Ishigaki đưa mắt sang người đứng cạnh Matsumiya, chính là Kaga. "Nghe đồn cậu cố tình trụ lại ở phòng cảnh sát khu vực là vì không muốn bị tổ chức hạn chế, xem chừng tin đồn cũng không phải là vô căn cứ."

"Thật ra đây là quyết định chung của hai chúng tôi sau khi thảo luận."

"Hừ, thật không?" Ishigaki trề môi, khịt mũi. Mà thôi, chuyện bên lề bỏ qua. Việc quan trọng bây giờ là mấy đoạn băng này đây. Đúng là trông rất giống Fuyuki. Nhưng chỉ dừng lại ở mức giống thôi."

"Vậy nên, vân tay trên sách..."

Matsumiya mới kịp nói đến đây thì Ishigaki đã ra dấu ngăn lại. Ông khoanh tay, thở dài, khép mắt. Matsumiya cũng đoán được sếp mình đang lo nghĩ chuyện gì. Giả sử tìm thấy dấu vân tay của Fuyuki thật thì mọi giả thuyết họ đặt ra trước đây sẽ lung lay đến tận gốc rễ. Giải thích thế nào với lãnh đạo? Đường hướng điều tra tiếp theo ra sao? Chẳng dễ gì xác định được đáp án cho cả hai vấn đề này.

Ishigaki mở mắt, nhìn chằm chằm hết Matsumiya đến Kaga, "Để tôi yêu cầu giám định xem sao. Diễn biến đột ngột quá, chắc chắn họ

sẽ khó chịu cho mà xem."

Nghe thế, Matsumiya thở phào cúi đầu, "Cảm ơn sếp."

"Khoan đã! Tuy nhiên..." Ishigaki chống hai tay lên bàn, chồm người tới trước. "Trong trường hợp không tìm thấy dấu vân tay của Fuyuki, các cậu phải quên hết mấy đoạn băng đi. Được không?"

Matsumiya nhìn sang bên. Kaga trả lời, "Cũng được." Thái độ thản nhiên như thể đã lường trước tình huống này.

"Thế thì tốt. Các cậu vất vả rồi." Bỗng như sực nhớ, Ishigaki lại bảo, "À quên, hồi chiều, con trai nạn nhân bị đưa về đồn cảnh sát Meguro."

"Con trai... Aoyagi Yuto nhỉ?" Matsumiya lên tiếng. "Đưa về đồn ạ? Nó làm gì để bị như thế?"

"Tội gây thương tích. Nó đánh nhân viên của Kim khí Kaneseki khi gặp người ta trên đường. Trước đó cả hai có đấu khẩu, nên hàng xóm đã gọi điện cho cảnh sát ngay."

"Nhân viên Kim khí Kaneseki là ai?"

"Quản đốc thì phải."

"À à..." Matsumiya nhớ ra. Là người đàn ông tên Kotake mình từng gặp ở nhà máy, và còn trả lời phỏng vấn cả trên ti vi. "Sao Yuto lại đánh ông ta?"

"Theo những người chứng kiến thì hình như Yuto nằng nặc cho rằng bố mình vô tội. Nó khẳng định Takeaki không bao giờ lại đưa ra những mệnh lệnh nhơ nhuốc như thế."

"Hả?" Matsumiya đưa mắt nhìn Kaga.

"Đúng là cảnh nhà bất hạnh, chưa kể vụ em gái tự tử bất thành. Nghe bảo người bị đánh không muốn làm to chuyện nên Yuto được thả ngay. Tôi nghĩ hai cậu cũng cần biết thông tin này."

"Bọn em hiểu rồi, thưa sếp." Matsumiya tạm biệt và cùng Kaga rời phòng họp.

"Thử tưởng tượng tâm trạng bà vợ lúc này mà xem, thật quá đáng thương!" Matsumiya cảm thán. "Hành vi giết người đúng là chẳng khác gì tế bào ung thư. Từ đó mà bao nhiêu rắc rối đau buồn mặc sức lan tràn."

“Đúng thế, nhưng có một điểm làm tôi hơi thắc mắc.” Kaga nói, mắt nhìn vào khoảng không.

“Điểm nào?”

“Vì sao Yuto lại phẫn nộ đến thế về tai tiếng của bố mình? Lúc trước chính miệng nó bảo Takeaki *tự làm tự chịu* mà?”

“Có thể thâm tâm nó lại tin tưởng vào bố mình. Thôi, chuyện đó tính sau, vụ camera an ninh như thế đã ổn chưa nhỉ?”

“Nếu chỉ có mấy hình ảnh ấy thôi thì giá trị làm bằng chứng rất thấp. Mong sao tìm được vân tay.” Kaga đưa mắt nhìn đồng hồ. “7 giờ 50 phút rồi à? Không nhanh không kịp mất.”

“Anh có kế hoạch gì à?”

“Tôi có hẹn. Cậu đi cùng đi.” Dứt lời, Kaga rảo bước thật nhanh.

“Có hẹn mà cho em đi cùng cơ à? Hẹn ai thế hả?”

“Nói nhảm! Chính cậu bảo tôi phải mau chóng liên lạc lại với người ta còn gì?”

“Hả? À à, có phải là...”

“Tokiko!” Kaga trả lời ráo hoảnh. “Có hẹn 8 giờ tối nay ở Ningyocho.”

“Anh Kyo chủ động liên lạc hả?”

“Ban nãy, trong lúc đợi cậu và Kaori ở hiệu sách, tôi nghĩ là kịp nên mới hẹn 8 giờ, ai ngờ lại sát hạt thế này.

“Thế hả? Nhưng tại sao lại là Ningyocho? Chọn chỗ nào đấy ở khu Ginza không tiện hơn à?”

“Tôi cũng nghĩ giống cậu, nhưng Tokiko yêu cầu đấy. Hình như cô ấy muốn thử một nhà hàng kiểu Tây ở Ningyocho.”

“Thế à?”

Vì chẳng còn mấy thời gian nên hai anh em bắt luôn taxi ở ngay cổng phòng cảnh sát. Xe rẽ vào đường Daimon, họ bước xuống, và trông thấy ngay biển hiệu cần tìm. Nhà hàng gồm hai tầng, xây dựng theo kiến trúc truyền thống[36]. Hai người đi vào và được chỉ lên tầng hai. Các bàn thấp dài kể cạnh nhau trong căn phòng trải chiếu. Kanamori Tokiko ngồi ở bàn trong cùng, đang mở đọc quyển sổ gì đó. Nhác thấy Matsumiya và Kaga, cô mỉm cười.

“Đã lâu không gặp.” Hai người đàn ông cúi đầu chào rồi khoanh chân ngồi xuống đối diện cô.

“Lâu thật, nhưng trong hai anh vẫn khỏe, thế là tôi yên tâm.” Tokiko nheo mắt đáp lại. Matsumiya cảm thấy cô gầy đi so với hai năm trước, nhưng nụ cười khỏe khoắn trên môi thì vẫn vẹn nguyên. “Anh lại cùng nhóm phá án với anh Kaga nữa hả?”

“Thỉnh thoảng thôi.” Matsumiya đáp.

Kaga mở thực đơn ra xem, “Món ngon nhất ở nhà hàng này là bò hầm. Tiếp đến là korokke [37] . Tất nhiên các món khác cũng rất vừa miệng.”

“Thế nhờ anh chọn món luôn đi.”

Matsumiya cũng tán thành ý kiến của Tokiko. Sau một hồi cân nhắc, Kaga vẫy phục vụ đến và gọi kha khá món, dáng vẻ cực kì quen thuộc, hẳn là đã lui tới chỗ này vài lần rồi.

“Giỗ chạp thì sao? Anh có thu xếp được thời gian không?” Sau khi cụng ly, Tokiko hỏi Kaga.

Kaga nhấp một ngụm bia rồi nghiêng đầu tư lự, “Chưa phá án xong thì chưa dám nói trước điều gì.”

“Sao bảo án mạng ở Nihonbashi được xử lý gần như gọn gàng rồi?”

“Đấy chỉ là phỏng đoán bừa bãi của báo đài thôi. Nghi phạm đã qua đời, nhưng chưa có gì chứng minh cậu ta là thủ phạm cả.”

“Chà, nghe phức tạp quá không hiểu được... Tóm lại tôi thấy ta cứ tiến hành như thỏa thuận lần trước, được không?” Tokiko hỏi bằng giọng mềm mỏng nhưng kiên quyết.

“À ờ...” Kaga mơ hồ gật đầu.

Chứng kiến ông anh họ phải lép vế trước người phụ nữ này, Matsumiya chợt thấy hả hê.

Thức ăn được mang ra. Korokke giòn giòn thơm ngon, rất hợp để nhắm với bia. Tôm chiên chắc thịt, hương vị đậm đà. Món bò hầm Kaga gợi ý thì mềm đến độ tan như bơ trên đầu lưỡi.

Dù đang tận hưởng hương vị tuyệt vời của những món ăn, Tokiko vẫn không quên mục đích chính của buổi gặp hôm nay. Trong lúc ăn,

thinh thoảng cô lại dừng đũa, mở cuốn sổ đặt bên cạnh ra và hỏi ý kiến Kaga về các khâu chuẩn bị cho hôm giỗ: cách thức liên lạc với họ hàng và người quen, quà cảm ơn người đến dự, địa điểm dùng bữa sau nghi lễ... Xem chừng rất nhiều khâu cần lên kế hoạch. Nhưng câu trả lời của Kaga quanh đi quẩn lại chỉ là "Cứ làm sao cho hợp là được" hoặc "Tùy cô quyết định".

"Này anh Kaga." Vẻ mặt Tokiko đã hơi đáng sợ. "Đây là giỗ bố anh đấy, tích cực hơn lên, để tâm một chút xem nào."

Nhưng Kaga chỉ thủng thẳng tráng miệng bằng tách cà phê sau bữa ăn, rồi lắc đầu, "Hôm trước nói rồi mà, giỗ chạp với tôi là không cần thiết. Nhưng cô cứ bảo phải tạo điều kiện để mọi người có dịp tưởng nhớ đến bố tôi nên..."

"Sao lại với anh là không cần thiết?" Tokiko đốp chát. "Mỗi năm nhớ tới bố mình một lần thì nhiều quá à?"

"Tôi có bảo không nhớ tới bố đâu. Có điều, đối với tôi thì mọi chuyện giải quyết xong rồi."

"Giải quyết xong? Ý anh là gì?"

"Các vấn đề giữa tôi và bố đã thu xếp đâu ra đấy. Không cần phải nhìn lại nữa."

"Sai quá sai! Tôi thấy anh vẫn chẳng hiểu cái gì cả."

Trước kiểu nói thẳng thừng của Tokiko, Matsumiya chi dự thính mà cũng phải choáng váng.

"Tôi chẳng hiểu cái gì cơ?" Kaga gặng hỏi.

"Tâm trạng bố anh vào giờ phút cuối cùng. Ông cảm thấy thế nào khi sắp giã từ cuộc sống? Anh đã bao giờ nghĩ đến chưa?"

Kaga bình thản đặt tách cà phê xuống bàn, "Những thời khắc như thế chắc có nhiều cảm xúc lẫn lộn. Tôi nhất thiết phải để tâm đến cả chuyện ấy ư?"

"Sao lại không? Nên biết bố anh đã mong ngóng được gặp hòn máu duy nhất của mình đến thế nào."

Matsumiya tiếp tục choáng váng, quay sang nhìn Kaga.

"À... hình như chúng tôi từng thống nhất với nhau rồi. Trước đó ít lâu hai bố con tôi đã đi đến đồng thuận về vụ gặp mặt."

“Vợ ông... Tức là mẹ anh đấy, đã trút hơi thở cuối cùng mà chẳng có ai bên cạnh, thậm chí không được nhìn mặt đứa con duy nhất lần cuối. Thành ra đến lượt bố thì anh cũng chẳng cần ở bên... Có phải hai người đã thống nhất như thế không?”

“Đúng đấy.” Kaga gật đầu. “Giao kèo giữa đàn ông với nhau.”

Tokiko nhếch một nụ cười nhạt, “Đúng là ngốc nghếch.”

“Ngốc là sao?” Giọng Kaga chùng xuống.

“Ý tôi là, giao kèo vào cái lúc cả hai còn khỏe phây phây thì chẳng có nghĩa lý gì cả. Anh đã bao giờ đối diện với khoảnh khắc ai đấy qua đời chưa?”

“Rất nhiều lần rồi. Đến mức không đếm xuể luôn. Nói gì thì nói, nó cũng liên quan đến công việc của tôi mà.”

Tokiko khẽ lắc đầu, “Anh chi đối diện với thi thể chứ không phải người còn sống. Bản thân tôi thì đã chứng kiến thời khắc con người chuẩn bị đi vào cõi vĩnh hằng rất nhiều lần rồi. Khi sắp đón nhận cái chết, người ta thường trở về đúng bản chất của mình. Niềm kiêu hãnh hay khả năng kiềm chế đều buông xuống hết, họ chỉ còn tâm niệm một điều duy nhất, là ước nguyện sau cuối của bản thân. Việc tiếp nhận ước nguyện đó chính là nghĩa vụ của người ở lại. Mà anh thì, đã khước từ nghĩa vụ này.”

Từng câu từng chữ của Tokiko đều thấm thía, làm Matsumiya không khỏi se lòng, bất giác lại nhìn người ngồi bên, tự hỏi Kaga sẽ phản biện thế nào. Chỉ thấy anh họ đang chìm vào câm lặng, gương mặt trông nghiêng hằn sâu nỗi đau, một biểu cảm Matsumiya chưa thấy ở anh bao giờ.

“Xin lỗi!” Tokiko khẽ nói. “Tôi hơi quá lời. Suy đến cùng, tôi nghĩ cách giã biệt của bố con anh cũng có cái hay của nó, chỉ là, giá anh để tâm thêm chút nữa đến cảm nghĩ của bố mình... Cứ xem như đây là lời thỉnh cầu của tôi.”

Kaga cau mày một lúc rồi liếm môi thì thầm, “Cảm ơn cô.”

Bữa tối kết thúc, ba người cùng rời nhà hàng. Đúng lúc một chiếc taxi còn trống trờ tới, Kaga giơ tay gọi lại.

“Cảm ơn vì bữa tối hôm nay. Chúc hai anh ngủ ngon.” Tokiko cất

tiếng chào và chui vào xe.

Kaga nhìn theo cho đến khi taxi khuất dạng rồi cất bước, xem chừng không định bắt xe. Matsumiya sải bước bên cạnh.

"Hiếm hoi lắm mới thấy anh bị dồn đến mức phải câm nín như thế đấy." Matsumiya thăm dò.

Kaga không đáp lại, mắt vẫn nhìn thẳng ra trước. Con người này lại đang suy tư đi đâu đây? Vẻ mặt kín bưng chẳng tiết lộ bất cứ điều gì.

Cầu Edo đã hiện ra trước mặt. Quan sát nhịp bước của Kaga, Matsumiya đoán ra ngay là với cái đà này bọn họ sẽ không về văn phòng mà lại đến hiện trường vụ án.

Quả nhiên, không ngoài dự đoán, Kaga dẫn Matsumiya lên cầu Edo, xuống đường hầm bên dưới, đi hết hầm thì dừng lại một chút rồi tiến về hướng cầu Nihonbashi. Suốt khoảng thời gian đó chẳng ai nói với ai câu nào.

Băng qua hông đồn cảnh sát, bước lên cầu Nihonbashi. Đến giữa cầu, Kaga dừng chân và ngước mắt ngắm khối tượng hai kỳ lân đấu lưng vào nhau.

"Việc tiếp nhận ước nguyện đó chính là nghĩa vụ của người ở lại... Thế hả?" Kaga lẩm bẩm, bất chợt mở to mắt. Matsumiya như nhìn thấy ánh sáng rực lên trong mắt anh. Kaga bắt đầu sải những bước thật dài, tốc độ di chuyển cũng tăng thêm.

Matsumiya hấp tấp đuổi theo, "Anh định đi đâu?"

"Về văn phòng. Có thể tôi đã mắc một sai lầm cực kì lớn."

26

Trường trung học Shubunkan nằm trong khu dân cư yên tĩnh. Huy hiệu khắc trên trụ cổng đã mờ đục, phần nào cho thấy lịch sử lâu đời của trường.

Vì từng đến đây một lần, Kaga cứ thế phăm phăm bước vào như đã thông tỏ đường đi lối lại. Matsumiya lặng lẽ theo sau.

"Hôm nay bọn em muốn đi điều tra theo kiểu tự do một chút."

Họp giao ban xong, Matsumiya xin phép Kobayashi. Người phụ trách trực tiếp này liền chạy tới bàn bạc cùng Ishigaki, rồi quay lại chỗ Matsumiya với ánh mắt dò xét.

“Đội trưởng đã duyệt. Tôi không biết hai cậu định làm gì nhưng lo mà báo cáo lại mọi việc cho đàng hoàng nhé.”

“Đã rõ, thưa tổ trưởng.”

Matsumiya cúi đầu chào, đang quay lưng bước đi thì đột nhiên bị túm lại. Kobayashi ghé mặt vào sát tại tổ viên của mình.

“Cậu nói riêng cho tôi biết trước đi. Thủ phạm không phải là Fuyuki thật à?”

“Chưa thể xác nhận được ạ...”

Matsumiya mới nói đến đây thì tay lại bị kéo mạnh.

“Thế các cậu đang theo đuổi cái gì hả? Đang đi theo hướng nào?”

Nếu cứ im im chắc sẽ còn dùng dằng mãi, Matsumiya đành phải tiết lộ, “Hướng thằng con trai.”

“Con trai?” Kobayashi tỏ vẻ hồ nghi. “Ý cậu là con trai nạn nhân á?”

“Chưa có gì chắc chắn đâu.” Matsumiya gỡ tay Kobayashi ra.

Đúng thế, vẫn chưa có gì chắc chắn cả, có khi đều là phỏng đoán sai bét cũng nên. Nhưng Matsumiya vẫn vững tin vào con đường phía trước, cảm thấy chỉ cần tiến bước theo hướng Kaga đang chỉ ra là sẽ tiếp cận được cốt lõi sự thật.

Trên sân trường đang có tiết thể dục. Học sinh được chia thành hai nhóm để tập bóng rổ hoặc bóng chuyền. Người đàn ông luống tuổi đứng đấy hẳn là giáo viên, nhưng thay vì hô hào hướng dẫn, ông ta chỉ lơ đãng nhìn học trò thi đấu với nhau.

Phòng giáo vụ nằm ở tầng một học xá. Kaga giải thích với lễ tân, chờ đợi một lúc thì thấy một phụ nữ bước ra, chắc sẽ phụ trách việc hướng dẫn cho hai người bọn họ.

Matsumiya và Kaga được mời vào căn phòng treo biển "Phòng tiếp khách". Bên trong có bàn nước, bao quanh là bộ sofa xộc lên mùi cũ kĩ nhưng trông cũng đắt tiền. Hai anh em ngồi xuống sofa ba chỗ. Sau khi họ yên vị, người phụ nữ đi lấy trà.

"Lâu lắm rồi em mới lại đặt chân vào khuôn viên một ngôi trường đấy. Không biết đã bao nhiêu năm rồi!" Matsumiya xuýt xoa. Có tiếng hát văng vẳng vọng đến. Hẳn là có buổi học nhạc gần chỗ họ ngồi.

Kaga nhỏm dậy, bước đến gần kệ bày cúp và những tấm khiên lưu niệm, "Hừm, trường này đầu tư khá nhiều tâm huyết vào thi đấu thể thao đây."

"Trong đó có bơi lội hả?"

Kaga trỏ chiếc cúp "Giải Nhì Hội thao Toàn quốc, hạng mục Bơi Tiếp sức".

"Cừ quá!"

"Nhưng là thành tích của mười năm trước rồi."

Đúng lúc đó có tiếng gõ cửa.

"Mời vào." Kaga trả lời.

Một người đàn ông với chân mày rậm, mặt to bành và đôi vai vạm vỡ xuất hiện ở cửa. Chắc là dân miền Nam, Matsumiya thầm đoán.

Người này tên là Itokawa. Cũng chính là người nhận điện của

Aoyagi Takeaki ba hôm trước án mạng. Vì cú điện mà Kaga đã từng ghé qua để hỏi thăm, thầy Itokawa cho biết Takeaki gọi để giãi bày về tình trạng căng thẳng trong mối quan hệ với con trai.

Matsumiya tự giới thiệu, thầy giáo hờ hững gật đầu.

“Xin lỗi vì đến làm phiền giữa lúc thầy bận rộn.” Kaga cất lời. “Đang là giờ dạy của thầy phải không?”

“À không, vừa hay tôi đang trong tiết. Hôm nay các anh đến đây có việc gì nhỉ? Nếu vẫn là vụ hôm trước thì tôi chẳng còn gì để kể thêm đâu. Mà lúc ấy anh cũng tra hỏi đến tận bằng chứng ngoại phạm của tôi rồi còn gì.”

“Quả là đã làm phiền thầy vô cùng. Tôi hiểu thầy đã nói hết những điều có thể, nhưng bây giờ chúng tôi được yêu cầu phải hỏi lại một lượt tất cả những cá nhân liên quan. Nếu làm thầy không thoải mái thì cho tôi xin lỗi lần nữa.”

“Cũng chẳng đến mức không thoải mái, nhưng hôm nay lại có việc gì thế?”

“Thật ra thì, lần này chúng tôi đến không phải để hỏi thầy về vụ vừa rồi, mà về chuyện xảy ra từ trước nữa.”

Thầy Itokawa cau mày bối rối, “Từ trước nữa?”

“Cụ thể là ba năm trước. Tai nạn xảy ra vào mùa hè ba năm về trước, nói thế chắc thầy dễ hình dung hơn rồi phải không?”

“À à, là chuyện đó à?” Vẻ cảnh giác hiện rõ trên mặt thầy Itokawa. “Có vấn đề gì?”

“Trong quá trình điều tra án mạng lần này, chúng tôi nhận thấy cần xem xét lại tai nạn năm xưa. Cho nên chúng tôi mới đến hỏi thầy.”

Hai má thầy Itokawa phồng lên, cố nặn ra một nụ cười nhưng trông vẫn hết sức gượng gạo, thầy đưa mắt nhìn hết Kaga đến Matsumiya, “Tôi không hiểu lắm. Tai nạn năm ấy thì liên quan gì tới án mạng lần này? Hai chuyện tách bạch hoàn toàn cơ mà. Hơn nữa đã xác định được đại khái kẻ sát nhân rồi đấy thôi? Hắn vừa chết, đúng không? Giờ này các anh còn tiếp tục điều tra cái gì vậy?”

“Điều tra những chuyện chưa xong.” Matsumiya xen vào. “Và

chưa có gì chắc chắn người đó là hung thủ."

"Ra vậy. Nhưng tôi tự hỏi có nhất thiết phải đào bới quá khứ như thế không nhi?" Thầy Itokawa có ý nghiêng đầu ra vẻ đăm chiêu.

"Thầy không muốn nhớ lại sự cố đó à?" Kaga hỏi.

"À, ừm..."

"Khơi lại chuyện cũ sẽ có điều bất tiện cho thầy hả?"

Thầy Itokawa liền trợn mắt, nhìn chòng chọc vào Kaga, "Anh nói thế là có ý gì?"

"Cảnh sát như chúng tôi thường lý giải sự việc theo cách này đấy. Khi dò hỏi một vấn đề mà người ta trù trừ chẳng chịu nói, chúng tôi sẽ suy luận ngay rằng vấn đề đó khiến người ta khó chịu."

Khóe miệng thầy Itokawa co giật, "Anh muốn biết gì về vụ tai nạn?"

"Tôi muốn biết tất cả các chi tiết. Hình như thầy chính là người đầu tiên phát hiện ra?"

"Đúng, nhưng mà..."

"Hôm ấy, trước khi xảy ra tai nạn có một cuộc thi bơi lội liên trường nhi? Nếu có thể, phiền thầy kể lại từ cuộc thi luôn."

Thầy Itokawa liếm môi, ngồi thẳng dậy và nhìn vào mắt Kaga, "Được rồi."

Ngồi bên cạnh, Matsumiya chú ý quan sát biểu hiện của thầy giáo này xem có che đậy gì không.

Tối qua, sau khi tạm biệt Tokiko, dường như ngẫm ra điều gì, Kaga vội vàng quay về văn phòng. Khỏi phải nói, Matsumiya cũng đi theo anh. Về đến nơi, Kaga lập tức lên mạng tìm kiếm thông tin về mấy ngôi đền. Tiếp đó quay sang tra cứu các bài báo. Matsumiya cực kì kinh ngạc khi nhìn thấy những từ khóa dùng để tra cứu. Đó là "trường trung học Shubunkan", "câu lạc bộ bơi lội", "tai nạn".

Khi Matsumiya thắc mắc về các từ khóa thì được giải đáp rằng.

"Dựa vào việc nhờ hóa vàng hạc giấy ở đền Suitengu, có thể khẳng định đây là ngôi đền Takeaki chủ tâm muốn đến lễ. Tính tới đoạn này thì mọi suy đoán xem chừng rất khớp, nhưng ngay lập tức lại rơi vào ngõ cụt. Ai cũng biết Suitengu có tiếng linh thiêng về bảo

trợ sinh nở thuận lợi, và chi tiết đó đã khiến chúng ta sa lầy. Trong khi Suitengu còn một thế mạnh khác, là phù hộ cho qua khỏi tai nạn dưới nước.”

“Tại nạn dưới nước...” Lần đầu Matsumiya nghe đến chi tiết này. Thảo nào những tấm bùa bày bán trong quầy hàng cạnh đến có hình dạng khá giống Kappa [38] .

“Ở Tokyo có nhiều đền thờ được dựng lên để phù hộ cho khỏi hoạn nạn, nhưng chủ yếu là nạn lửa, chứ nạn nước thì rất hiếm. Ngoài đền Suitengu chắc chỉ còn một chỗ nữa là chùa Sogenji ở quận Taito. Takeaki đi lễ đền Suitengu ắt vì một lý do liên quan đến tai nạn dưới nước. Nếu đúng thế thì khá là gợi nhớ việc con trai ông ta cũng từng sinh hoạt trong câu lạc bộ bơi lội hồi cấp hai.”

“Thảo nào...” Matsumiya nhớ ra. “Ba ngày trước án mạng, ông ta đã liên lạc với phụ trách câu lạc bộ...”

“Giờ cậu hiểu vì sao tôi lại dùng các từ khóa này rồi đúng không.”

Suy đoán của Kaga được chứng minh là chính xác ngay sau đó. Họ tìm được một bài báo liên quan đăng ba năm trước, nội dung như sau.

> Khoảng 7 giờ tối ngày 18, một học sinh lớp Tám trường trung học Shubunkan đuối nước ở chính bể bơi của trường, em đã được xe cứu thương đưa đến bệnh viện, đến giờ vẫn chưa tỉnh lại. Học sinh này là thành viên câu lạc bộ bơi lội, theo phỏng đoán thì sau giờ học em đã lẻn vào trường tập luyện và gặp nạn trong lúc bơi một mình. Sáng hôm đó tham gia giải đấu liên trường, học sinh này không đạt được thành tích xuất sắc cho lắm nên về sau có biểu hiện xuống tinh thần. Người phát hiện ra tai nạn là thầy phụ trách câu lạc bộ. Thầy cho biết trong khi đi kiểm tra một vòng cuối ngày thì trông thấy có người chìm dưới hồ. Nhà trường đang tiến hành điều tra xem học sinh này lẻn vào bể bằng cách nào.

Đáng tiếc, sau bài báo chẳng còn cập nhật gì khác. Tuy nhiên, đây là tai nạn dưới nước duy nhất ở trường trung học Shubunkan.

Với vẻ mặt xa vắng như đang lục tìm hồi ức, thầy Itokawa lặng lẽ kể lại mọi chuyện. Buổi thi đấu kết thúc vào khoảng 4 giờ chiều, đội

tuyển hội ý ngay tại chỗ tầm một tiếng rồi giải tán. Các thành viên câu lạc bộ thì ra về, riêng thầy Itokawa phải trở lại trường để nhập dữ liệu thành tích thi đấu vào máy tính.

"Đang nhập liệu thì cần một số thông tin, tôi bèn sang văn phòng câu lạc bộ để lấy. Phòng này nằm ngay bên bể bơi, tình cờ liếc ra lại thấy quần áo vứt vương vãi trên thành bể, tôi thắc mắc đến tận nơi xem mới biết có người chìm dưới nước, vội vàng vớt lên bờ thì nhận ra là một học sinh lớp Tám đang sinh hoạt trong câu lạc bộ. Tôi gọi ngay cho 119, trong lúc đợi cấp cứu đến thì tranh thủ hô hấp nhân tạo và thực hiện xoa bóp tim ngoài lồng ngực cho em ấy. Bấy giờ không còn giáo viên nào ở lại trường, xe cứu thương đến thì bảo vệ biết tin mới chạy vào, tôi tranh thủ báo tin cho phụ huynh và hiệu trưởng. Vì có một mình nên không sao xoay xở nhanh hơn được. Phù..." Kể đến đây, thầy Itokawa thở dài thườn thượt. "Đại khái sự cố hôm ấy là thế." Dứt lời, thầy nhìn chằm chằm vào mặt Kaga như muốn hỏi anh còn thắc mắc chỗ nào nữa không?

"Học sinh gặp nạn tên là gì?" Kaga hỏi xong, thấy ông thầy cau mày mím môi, anh bèn chêm thêm. "Thông tin này chúng tôi chỉ cần tra cứu chút xíu là ra ngay ấy mà."

Thầy Itokawa buộc phải trả lời, thái độ không mấy thoải mái, "Tên là Yoshinaga Tomoyuki. Nghe bảo gia đình em ấy đã chuyển đến Nagano, địa chỉ cụ thể thì tôi không rõ."

"Học sinh này đã hồi phục rồi phải không?"

"À không, chẳng là..." Thầy Itokawa lộ vẻ khổ sở. "Theo tôi được biết, vẫn còn di chứng. Đáng thương quá." Nghe chừng thầy muốn ám chỉ mình giữ được mạng sống cho học sinh là đã chật vật lắm rồi.

"Có ai quy trách nhiệm cho phía nhà trường không?" Kaga hỏi tiếp.

"Cũng có chỉ trích này khác, đại loại là để người bên ngoài thâm nhập khuôn viên trường dễ dàng như thế thì gay rồi... Nhưng phải nói là, như khu học xá cửa đóng then cài đã đành, đằng này bể bơi lộ thiên, khó mà ngăn chặn tuyệt đối việc đột nhập. May là phía phụ huynh thông cảm cho nhà trường nên không dẫn đến kiện cáo gì."

“Tối xuống lẻn vào trường để bơi... tình huống này có thường xuyên không?”

“Khó mà khẳng định là hoàn toàn không. Nghe đám học sinh xì xào thì đến giờ thi thoảng vẫn có, không chỉ học sinh đang theo học mà còn nhiều em đã tốt nghiệp nhưng nhà gần đây nữa...”

“Bài báo có nói Tomoyuki tỏ ra buồn bã về thành tích thi đấu hôm ấy...”

“À, về điểm này, tôi cũng áy náy sâu sắc.” Thầy Itokawa ảo não giải thích. “Do kì vọng quá cao vào đội tuyển nên tôi đã hơi gay gắt, không ngờ lại tác động mạnh lên tâm trạng em ấy. Tôi đoán tai nạn xảy ra có thể là do trong lúc tập một mình Tomoyuki bị chuột rút hoặc đột quỵ.”

Kaga vốn vẫn miệt mài ghi chú vào sổ tay, đến đây chợt ngẩng mặt lên, “Bấy giờ chỉ có mình Tomoyuki thật chứ?”

“Hả? Ý anh là sao?”

“À, tôi chỉ thắc mắc không biết còn học sinh nào khác đấy nữa không? Tập luyện cùng đồng đội vẫn vui vẻ hơn thui thủi một mình chứ?”

“Tâm trạng Tomoyuki bấy giờ có lẽ không có chỗ cho sự vui vẻ đâu. Chưa kể đây là buổi tập tự phát của riêng em ấy, với cả nếu còn học sinh khác nữa thì chắc đã không có tai nạn.”

Kaga chỉ gật đầu “Ra thế”, vẻ mặt không thể hiện rõ là có đồng tình với câu trả lời hay không, “Thầy dẫn chúng tôi đi xem bể bơi được chứ?”

“Được, nhưng hiện tại nước rút hết khỏi bể rồi.”

“Cũng không sao.” Kaga đứng dậy. “Làm phiền thầy!”

Ba người ra khỏi khu học xá, băng qua sân trường để đến bể bơi. Bể nằm trước nhà thể chất, cách khá xa học xá, người ta thừa sức vào bơi mà chẳng ai phát hiện ra. Chưa kể xung quanh chỉ quây rào lỏng lẻo, cỡ học sinh trung học cũng leo qua dễ dàng.

Hai người theo thầy Itokawa bước dọc thành bể. Bể bơi dài 25 mét, hiện tháo cạn nước, đáy bể la liệt lá khô ở đâu bay đến.

“Ở đây không trang bị hệ thống chiếu sáng à?” Kaga thắc mắc.

“Có việc mới bật, bình thường không dùng đến mấy.”

“Tomoyuki được phát hiện tầm 7 giờ tối? Dù là mùa hè thì cũng khá tối rồi nhỉ?”

“Vâng. Tôi nhớ là khá tối.”

“Thầy cũng tinh mắt đấy chứ?”

"Hả?"

“À, ý tôi là, khá tối mà vẫn phát hiện ra Tomoyuki dưới lòng nước kể cũng hay thật. Cứ cho là quần áo cởi ra vứt đầy xung quanh thì cũng chưa chắc đã có ai trong bể mà?”

Sau khi hít một hơi thật sâu, thầy Itokawa cho biết, “Tôi có mang đèn pin."

“À!” Kaga gật gù. “Nhân tiện, Tomoyuki sở trường bơi gì?”

“Bơi tự do. Bơi sải đấy. Em ấy có thế mạnh ở cự ly ngắn, 50 mét chẳng hạn.”

“Và cũng thi đấu ở hạng mục này phải không?”

“Vâng, hình như vậy. Mà, anh thanh tra ạ, vì ý thức đây là nghĩa vụ công dân nên tôi mới cố tỏ ra hợp tác, nhưng ít nhất hãy cho tôi biết mục đích của các anh là gì được không? Tôi không đoán nổi mình có mối liên hệ nào với án mạng cầu Nihonbashi cả.” Thầy Itokawa không buồn che giấu bất mãn, giọng đanh lại.

“Tôi rất thông cảm với tâm trạng bức xúc của thầy.” Kaga bình thản đáp. “Lần nào đi lấy lời chứng chúng tôi cũng bị phàn nàn kiểu, tại sao chẳng được giải thích điều gì mà cứ bị tra hỏi liên miên thế? Nhưng chúng tôi làm vậy là có lý do riêng.”

“Tôi hiểu, bí mật điều tra thì dễ gì hé ra cho dân thường, tuy nhiên...”

“Lý do không chỉ có bấy nhiêu. Nếu biết mục đích, người được hỏi sẽ sinh ra cân nhắc, thiếu khách quan. Mà chúng tôi muốn được nghe những câu trả lời không bị tác động bởi các yếu tố như thế.”

Thầy Itokawa thở dài, đưa tay vuốt mặt, “Điều anh nói tôi hiểu được, hiềm nỗi...”

“Nhân tiện, nếu thầy có danh sách các thành viên bơi lội đã tốt nghiệp thì cho chúng tôi mượn.”

Đáp lại yêu cầu của Kaga, thầy Itokawa lắc đầu, “Không được. Việc đó liên quan đến thông tin cá nhân. Nếu nhất định phải cung cấp thì anh mang lệnh đến đây.”

“Thế à? Tôi hiểu.” Kaga bình thản rút lui. “Cảm ơn thầy rất nhiều về sự hỗ trợ hôm nay.”

“Xong rồi phải không?”

“Vâng, tạm thời là đủ. Nếu còn vấn đề phát sinh, mong thầy tiếp tục giúp đỡ.” Kaga cúi đầu chào rồi quay sang Matsumiya, “Đi thôi.”

27

“Xem chừng mình đoán đúng rồi!” Kaga lẩm bẩm ngay khi bước ra khỏi cổng trường Shubunkan. “Tai nạn ba năm trước dính dáng đến vụ án năm nay. Ông thầy kia đang cố che giấu điều gì đấy.”

“Em cũng có chung cảm giác. Ba ngày trước khi bị giết, Takeaki liên lạc với ông ta, phải chăng là liên quan đến tai nạn năm đó?”

“Rõ ràng là thế. Nhưng ngoài ra, còn rất nhiều tình tiết chưa sáng tỏ.” Đi hết một dãy phố, Kaga bất chợt dừng lại. “Sáng nay tôi gọi điện cho người quen quản lý khu vực này nhờ tìm giúp thông tin về tai nạn bể bơi kia. Giờ tôi đến lấy thông tin, nên hẹn gặp cậu sau nhé.”

“Còn em, tới nhà Aoyagi.”

Kaga quay sang nhìn Matsumiya với vẻ ngạc nhiên, “Nếu cậu định gặp Yuto thì chưa chắc giờ này nó đã đi học về đâu.”

“Em biết. Em định gặp mẹ Yuto để mượn danh sách bạn cùng câu lạc bộ của nó thôi.”

Kaga gật gù vỡ lẽ, “Ra thế.”

Sau khi hẹn gặp lại ở ga Naka-Meguro, mỗi người đi một ngả.

Fumiko đang ở nhà. Haruka chưa đi học lại, vẫn tĩnh dưỡng trong phòng.

Dù được mời vào nhưng Matsumiya không cởi giày, chỉ xua tay giải thích, “Tôi đứng đây thôi, hôm nay tôi đến chỉ để mượn một thứ.”

Khi biết thứ đó là danh sách thành viên câu lạc bộ bơi lội của Yuto, Fumiko liền lộ vẻ bối rối, “Danh sách bơi lội thì liên quan gì

đến án mạng?”

“Chúng tôi chưa khẳng định được, chỉ tạm coi là có khả năng liên quan thôi.”

“Chứ không phải thanh niên kia là hung thủ hay sao?”

“Ai là hung thủ, hiện đều do truyền thông đồn đoán bừa bãi. Phía cảnh sát vẫn chưa đưa ra bất cứ tuyên bố chính thức nào đâu.”

Fumiko trố mắt, “Hóa ra cậu ta không phải hung thủ? Thế nguyên do của mọi chuyện là gì đây? Tại sao chồng tôi lại bị giết? Thủ phạm thực sự là ai?” Fumiko cao giọng.

Matsumiya đâm ra luống cuống trước tình thế phiền toái này. Nếu là Kaga, anh ấy sẽ xử lý ra sao?

“Bà bình tĩnh lại đi. Tạm thời chưa dám khẳng định điều gì cả. Bà đừng lục vấn nữa mà cứ lấy danh sách cho tôi mượn, được không?”

Fumiko nhìn chằm chằm vào Matsumiya, biểu cảm pha trộn bất mãn và lưỡng lự, nhưng cuối cùng cũng đánh mắt lên cầu thang, “Danh sách chắc là cất trong phòng con trai tôi, nhưng tôi mà tự ý vào lấy thế nào cũng bị nó cằn nhằn...”

“Tôi mang đi phô tô xong sẽ trả lại ngay, tuyệt đối không tiết lộ thông tin ra ngoài. Tôi cam đoan với bà như thế.”

Bị Matsumiya dồn ép, cuối cùng Fumiko miễn cưỡng gật đầu, “Anh đợi một chút nhé.”

“Cảm ơn bà.” Matsumiya cúi đầu thật thấp.

Chẳng mấy chốc Fumiko đã quay xuống, cầm theo một tập san cỡ A4, ngoài bìa in dòng chữ “Ấn phẩm kỉ niệm 60 năm thành lập Câu lạc bộ Bơi lội trường Trung học Shubunkan”, hình như phát hành năm ngoái. Phần sau có in một danh sách, liệt kê họ tên và thông tin liên lạc của các thành viên hiện tại lẫn trước đây. Có vẻ cứ mười năm thì phát hành lại một lần.

“Tôi xin phép mượn nhé.” Dứt lời, Matsumiya cúi đầu chào chủ nhà, đang mở cửa bước ra thêm thì sực nghĩ đến một chuyện, liền quay lại hỏi. “Ba năm trước ở trường trung học Shubunkan xảy ra một vụ tai nạn, bà còn nhớ chứ?”

Fumiko sửng sốt mở to mắt, “À, nếu tôi nhớ không nhầm thì...

một học sinh khóa dưới Yuto bị đuối nước.”

“Dạo gần đây, có lúc nào vụ này được đề cập đến trong những cuộc trò chuyện ở nhà mình không?”

“Không, chắc không đâu.”

“Thế ư? Tôi hiểu rồi. Hẹn gặp bà sau.”

Rời khỏi nhà Aoyagi, Matsumiya tấp vào tiệm phô tô gần đó để sao những trang quan trọng trong tập san. Trang đầu tập có in Lời tựa do thầy Itokawa viết, Matsumiya cũng cho sao chụp luôn cả nội dung này.

Quay lại nhà Aoyagi trả tập san xong, Matsumiya đi bộ ra ga Naka-Meguro, vừa đi vừa gọi cho Kaga thì được biết anh đã đến nơi và đang ngồi trong quán cà phê ngoài ga.

“Theo tài liệu lưu trữ thì diễn biến tai nạn giống như ông thầy tường thuật,” Kaga đẩy tách cà phê trên bàn sang một bên và đặt đống tài liệu thay vào. “Tai nạn là do lỗi của chính nạn nhân Yoshinaga Tomoyuki nên chẳng có ai khác bị quy kết trách nhiệm. Hình như ngay cả tiền bồi thường cũng chẳng được chi trả. Tôi muốn tìm hiểu rõ hơn nên có gọi điện đến nhà Yoshinaga, nhưng họ đã chuyển đi nơi khác thật, không liên lạc được.”

“Mọi chuyện là thế nào vậy nhỉ? Bao nhiêu năm rồi, tại sao bây giờ Takeaki mới nảy ra ý định đi lễ ở ngôi đền phù hộ tránh tai nạn nước? Nếu là Yuto thì còn hiểu được...” Matsumiya vừa thắc mắc vừa đặt bản sao danh sách lên trên đống tư liệu.

“Và tại sao ông ta lại muốn giấu việc đó với mọi người, kể cả với con trai? Đây cũng lại là một bí ẩn nữa.”

“Có khi nào bản thân Takeaki có mối liên hệ cá nhân với Tomoyuki không?”

“Ý cậu là gì?”

“Chẳng hạn như...” Matsumiya hạ giọng. “Tomoyuki chính là con ngoài giá thú của Takeaki? Đại loại thế.”

Kaga bỗng phá lên cười, “Không thể nào.”

“Tại sao không? Chưa tìm hiểu làm sao biết chắc được chứ?”

“Được rồi, thử điều tra xem sao.” Kaga cầm tách cà phê lên. “Ồ,

đây chẳng phải là địa chỉ mới của Tomoyuki ư? Thế mà ông thầy đó dám bảo không biết cơ đấy. Ở Karuizawa à? Khoảng cách vừa vặn để làm một chuyến công tác.”

“Đợi về văn phòng em trình bày với đội trưởng xem sao. Mấy nay tụi mình toàn làm việc theo kiểu tùy tiện, thể nào cũng phải nghe ca cẩm cho mà xem...”

“Vất vả nhỉ, trông cả vào cậu nhé. Ê xem này, Itokawa cũng lưu lại vài lời trong đây. 'Nước không bao giờ nói dối. Những lời gian trá không thể qua mặt Nước. Kẻ nào có ý đồ lừa gạt Nước, mọi hậu quả sẽ hắt ngược lại chính kẻ đó.' Toàn những lời lẽ chính trực. Nếu ông ta thật tâm suy nghĩ hành động đúng như câu chữ viết ra ở đây, thì cuộc điều tra chúng ta đang tiến hành sẽ thành công cốc mất thôi.”

Matsumiya hớp một ngụm cà phê rồi nhìn chằm chằm vào mặt Kaga, “Đến lúc này thì anh cũng nên nói rõ mọi chuyện cho em biết đi.”

“Chuyện gì?”

“Manh mối nào khiến anh nhận ra Takeaki đến lễ đến Suitengu không phải để cầu cho ai đó sinh nở bình an, mà là để khấn nguyện cho người gặp tai nạn nước mau qua khỏi? Nếu anh bảo là nhờ trực giác thì em đành chịu, nhưng ít nhất phải có yếu tố gợi ý chứ?”

Kaga đặt tập san xuống, vươn tay lấy tách cà phê, “Cứ cho là thế đi.”

“Gợi ý gì?”

“Không đến mức gọi là 'gợi ý'. Chỉ đơn giản là có một việc khiến tôi lưu tâm, đó chính là sự thay đổi đột ngột trong thái độ của Yuto. Trước kia nó tuôn ra những lời có thể nói là khinh thường bố mình, nhưng không biết từ khi nào, rõ ràng Yuto đã có biến đổi lớn về cách nhìn nhận. Khi nghe chuyện nó đánh quản đốc, tôi lại càng tin chắc như thế.”

“Em cũng nhận ra, nhưng chỉ đoán là do tác động của việc em gái cắt cổ tay tự tử thôi.”

“Không phải đâu. Cậu quên những lời Yuto nói hôm đó rồi à? Hành động kiểu tự sát như thế khác nào thừa nhận bố mình đã làm

việc xấu? Tóm lại, thằng bé đã quyết đặt lòng tin vào bố mình từ trước khi cô em gái hành động dại dột nữa kia.”

Tình hình bấy giờ vẫn còn nguyên vẹn trong kí ức Matsumiya. Kaga phân tích rất xác đáng.

“Điều gì làm nó thay đổi suy nghĩ?”

“Phán đoán hợp lý là, nó đã nắm được thông tin mới về Takeaki. Nhưng trước hôm đó người nhà Aoyagi lại chẳng tiếp xúc với ai. Bà mẹ có bảo là ngay ti vi và tin mạng họ còn chẳng xem.”

Matsumiya nhớ lại những câu liên quan mà Kaga từng hỏi. Hắn là bấy giờ nhận ra sự thay đổi của Yuto nên anh muốn tìm hiểu lý do ngay.

“Người cung cấp thông tin cho Yuto là ai đây? Tôi vắt óc suy nghĩ mà không ra, thế rồi đáp án tình cờ xuất hiện.”

Matsumiya cố lục lại kí ức nhưng cũng không lý giải được, sau một hồi nghiêng đầu nghĩ ngợi đành nhìn thẳng vào mặt Kaga, “Thôi em đầu hàng. Anh đừng ra vẻ bí ẩn nữa, nói toẹt ra đi. Là ai thế?”

Kaga toét miệng cười, “Người ấy chẳng phải ai khác, mà chính là cậu đấy.”

“Là em? Em đã nói cái gì vậy hả?”

“Trước hôm Haruka cắt cổ tay, lúc đến nhà Aoyagi cậu có nhắc đến mấy con kỳ lân, đúng chưa? Hai pho tượng trên cầu Nihonbashi ấy.”

“Tượng á? À à, thảo nào. Nhưng chỉ bấy nhiêu thôi, có hé lộ thêm điều gì nữa đâu. Và thằng bé đã đi một mạch về phòng riêng ngay còn gì.”

“Thế mà, sự thật là cảm xúc của Yuto bị lay động dữ dội. Tôi kể với cậu là tình cờ chạm mặt Kaori ở công viên Hamacho Ryokudo rồi nhỉ? Sau đó chúng tôi bắt gặp Yuto trên cầu Nihonbashi.”

“Yuto? Trên cầu Nihonbashi?” Matsumiya mới nghe chuyện này lần đầu.

“Bấy giờ tôi không thắc mắc gì nhiều. Về sau ngẫm lại cảnh Yuto ngước mắt nhìn tượng kỳ lân, tôi sực nghĩ phải chăng thằng bé đã hiểu ra vì sao Takeaki cố lết đến tận cầu Nihonbashi bất chấp dao

cắm trên ngực? Điều này liên quan đến ý nghĩa của hai pho tượng và đã khiến Yuto thay đổi hoàn toàn cảm nhận về bố, cũng như thay đổi luôn cả cách hành xử.”

“Ý nghĩa của hai pho tượng là gì?”

“Chưa biết. Nhưng tạm thời đã có thể khẳng định: Tượng kỳ lân là lời nhắn nhủ Takeaki để lại cho Yuto. Là thông điệp gửi con trai của người cha đang cận kề cái chết.”

“Lời nhắn của Takeaki cho Yuto, của cha gửi con...?” Matsumiya lẩm bẩm, và nhận ra một điều. “Anh Kyo, chính những lời cô Tokiko nói đã gợi mở cho anh phải không?”

“Cậu muốn suy diễn thế nào thì tùy. Quan trọng là Yuto đã hiểu ra điều bố muốn truyền đạt. Đồng nghĩa với việc nó cũng nắm được lý do cho những hành động bí ẩn của Takeaki. Rốt cuộc ông ta thường xuyên lui tới khu vực Nihonbashi với mục đích gì? Đến đây tôi phán đoán rằng, Takeaki lễ đền Thất Phúc Thần chẳng phải vì bản thân, mà có thể là vì con trai chăng? Thằng bé đã có bạn gái và làm con nhà người ta có thai? Nhưng đến tận thời điểm này chúng ta chưa hề nắm được bất cứ thông tin nào như thế.”

“Và anh suy ra cầu thần phù hộ cho qua khỏi tai nạn dưới nước?” Matsumiya thở dài gật gù, “Có lý.”

“Cậu định làm gì với giả thuyết Tomoyuki là con ngoài giá thú của Takeaki?”

“Em xin rút lại giả thuyết này. Takeaki lễ đền là vì Yuto. Chắc chắn rồi. Thế thì phải hỏi thằng người trong cuộc thôi.”

“Ừ.” Kaga nhìn xuống đồng hồ đeo tay. “Sắp đến giờ tan học đấy.”

Hai thanh tra uống hết cà phê, rời khỏi quán và lại đến nhà Aoyagi lần nữa. Nhưng họ không vào mà nấp bên hông một chiếc xe tải đậu gần đó để quan sát tình hình.

“Theo cậu, sự thật về vụ tai nạn bể bơi là gì?” Kaga hỏi.

Sau một hồi suy nghĩ, Matsumiya lắc đầu, “Em không biết. Em chỉ cảm thấy khi ấy Tomoyuki không bơi một mình...”

“Không bơi một mình thì phải được phát hiện sớm hơn chứ?

Đằng này Tomoyuki chìm chán chìm chê dưới đáy bể rồi mới được đưa đi cấp cứu. Nghe có bình thường không?”

Nghe không bình thường... Nhưng nguyên nhân gì có thể dẫn đến sự không bình thường ấy nhỉ? Matsumiya nghiền ngẫm một lúc rồi buông xuôi, chưa thấy le lói câu trả lời.

“Này.”

Kaga chợt hất cằm. Matsumiya nhìn theo ánh mắt anh. Yuto đang nặng nề bước tới. Hai anh em cùng ra khỏi chỗ nấp. Mặc dù đang cúi gằm mặt nhưng chắc có linh tính, Yuto ngẩng phắt lên, và khựng lại khi nhận ra họ.

“Đang có việc muốn hỏi cậu đây.” Matsumiya lên tiếng. “Được chứ?”

“Sao các anh lại rình mò tôi thế hả?” Yuto quắc mắt phản kháng.

“Có việc muốn trao đổi riêng với cậu.” Kaga đáp. “Trước mặt mẹ và em chắc cậu sẽ khó mà trả lời thẳng thắn được.”

“Chuyện gì?”

“Nói ở đây không tiện, kiếm chỗ ngồi cái đã.”

Dứt lời, Kaga bắt đầu sải bước. Matsumiya đánh mắt thúc giục Yuto đi theo. Họ tấp vào quán cà phê mới ngồi ban nãy, Kaga tiếp tục gọi cà phê nóng, Matsumiya đổi sang hồng trà. Yuto chọn cà phê đá.

“Từ khi lên cấp ba cậu không còn sinh hoạt câu lạc bộ các kiểu nữa nhỉ?” Kaga đi thẳng vào đề. “Vì sao?”

“Chả vì sao cả... Tự nhiên không thấy thích hoạt động nào nữa thôi.”

“Bơi lội thì sao? Hồi cấp hai cậu tham gia rất nhiệt tình mà?”

Một bên mi mắt Yuto bỗng co giật, “Lại... lại bắt đầu chất vấn nữa đấy hả?”

“Cứ cho là thế đi. Có sao không? Trông cậu không thoải mái cho lắm nhỉ, ghét phải nhắc lại quá khứ bơi lội à?”

“Không phải, chỉ là...” Yuto lí nhí, mặt cúi gằm xuống.

“Sang chuyện khác nhé! Bố cậu vẫn đều đặn lui tới khu vực Nihonbashi. Mục đích đã được làm rõ. Ông ta đi lễ cụm đền Thất Phúc Thần, à không, chính xác hơn là lễ đền Suitengu. Mỗi lần đi lễ

Takeaki thường mang theo một trăm con hạc giấy. Bây giờ chắc cậu đã biết chuyện này rồi nhỉ?”

Yuto hơi ngẩng đầu lên, rồi lại gục mặt xuống ngay, lắc đầu, “Tôi không biết. Chuyện này... lần đầu tôi được nghe.”

“Thật à? Sao trông cậu không hề ngạc nhiên?”

“Vì tôi không hiểu gì cả, không hiểu gì về đền Suitengu các thứ anh nói.”

“Bố cậu lễ đền để cầu cho người nào đấy qua khỏi tại nạn dưới nước, đây là suy đoán của chúng tôi. Thành thử câu hỏi được đặt ra tiếp theo là, phải chăng gần đây có ai trong số thân quen nhà Aoyagi gặp tai nạn sông nước? Lần theo hướng đó thì phát hiện ba năm trước xảy ra một ca đuối nước tại bể bơi trường Shubunkan. Học sinh đuối nước tên là Yoshinaga Tomoyuki. Cậu còn nhớ chứ?”

Yuto liếm môi, trả lời bằng giọng yếu ớt, “À, vâng.”

“Chúng tôi muốn cậu thuật lại chính xác mọi điều cậu biết về tai nạn đó.”

Sau một hồi chìm vào im lặng, Yuto đưa tay cầm cốc cà phê, mút ống hút rồi khẽ thở dài.

“Này, Yuto.” Kaga gọi.

“Không biết.” Yuto đáp lại, giọng hơi căng thẳng. “Tôi chỉ nghe kể là Tomoyuki lén lút nhảy xuống bể một mình và đang bơi thì đuối nước.”

“Thế tại sao Takeaki... tại sao bố cậu lại phải đi lễ đền Suitengu? Ông ta cầu nguyện điều gì ở đấy?”

“Tôi không biết.”

“Các chi tiết về vụ tai nạn đó rất quan trọng. Không chừng nó liên quan đến việc bố cậu bị sát hại. À không, chúng tôi cho rằng liên quan đấy. Cậu hãy nói hết sự thật ra đi.”

Hai má giàn giật, Yuto thở ra thật mạnh và ngẩng mặt lên, “Tôi không biết gì cả.” Cậu nhìn thẳng vào mặt Kaga. “Giờ tôi về được chưa? Tôi nghĩ mình chẳng thể trả lời bất kì câu hỏi nào của anh đâu.”

“Này, Yuto.”

Matsumiya xen vào. Nhưng Kaga giơ tay ngắn lại. "Không sao. Tôi chỉ hơi lấy làm tiếc, vì nếu cậu chịu hợp tác thì vụ án sẽ giải quyết nhanh hơn."

Yuto ôm cặp vào người và đứng dậy, "Tôi đi trước. Cảm ơn vì cà phê." Nói xong, cậu hơi cúi đầu rồi tiến về phía cửa, cả người toát ra sự gan lì sắt đá.

Matsumiya nhấp một ngụm hồng trà, nghiêng đầu nghĩ ngợi, "Là sao đây? Chẳng lẽ nói ra sẽ gây bất lợi cho chính bản thân nó à?"

"Không phải đâu. Nếu chỉ vì bản thân thì đã chẳng trưng ra ánh mắt như thế."

"Ánh mắt?"

"Ánh mắt cho thấy nó đang quyết tâm bảo vệ ai đó. Trẻ con tuổi này, một khi trưng ra ánh mắt như thế thì người lớn có khuyên bảo thuyết phục đến đâu cũng vô ích."

Yuto muốn bảo vệ ai? Người này ở đâu? Matsumiya còn đang thắc mắc thì điện thoại rung lên. Kobayashi gọi. "Matsumiya xin nghe."

"Tôi, Kobayashi đây. Gọi điện vì có chuyện khẩn cấp. Giờ nói tiện không?"

"Anh nói đi ạ. Có chuyện gì thế?"

Sau vài giây im lặng, Kobayashi cất tiếng, "Tìm thấy dấu vân tay rồi đấy."

"Vân tay, nghĩa là..." Mồ hôi bắt đầu rịn ra bên dưới cánh tay Matsumiya.

"Trên đống sách báo các cậu mang về, có vân tay của Fuyuki. Hình ảnh trên camera an ninh hiệu sách, đúng là Fuyuki. Người vào quán với Takeaki, không phải Fuyuki."

28

Chạng vạng tối, trời lạnh hẳn đi. Hơi thở phả ra màu trắng đục. Chẳng mấy chốc mùa đông đã thực sự đến rồi. Yuto ôm cặp bước đi, nhưng không phải là hướng về nhà. Đã định tan học thì về ngay, nhưng gặp hai thanh tra xong, cậu đổi ý.

Các chi tiết về vụ tai nạn đó rất quan trọng. Không chừng nó liên quan đến việc bố cậu bị sát hại... Lời họ nói có thật không nhỉ? Liên quan thế nào chứ? Hay đơn giản chỉ muốn giải thích tại sao bố xuất hiện ở chỗ tượng kỳ lân thôi?

Đủ mọi suy nghĩ chộn rộn trong tâm trí Yuto. Có một khoảnh khắc cậu đã toan khai hết tất cả, nhưng cuối cùng không thốt nên lời. Đây không phải là việc cậu toàn quyền quyết định được.

Dãy nhà quen thuộc dần dần hiện rõ trước mắt. Yuto đang hướng đến một căn trong số đó. Chính là ngôi nhà bề thế với kiến trúc phương Tây đằng kia. Trụ cổng có gắn biển tên khắc chữ "Kurosawa".

Yuto ấn liên lạc nội bộ. Một lát sau có giọng nữ cất lên, "Ai đấy ạ?"

"Chào cô!" Yuto lên tiếng. "Cháu... là bạn học cùng Shota từ hồi cấp hai. Tên cháu là Aoyagi Yuto. Shota có nhà không ạ?"

"À à... Cháu đợi một chút nhé." Người phụ nữ hình như đã nhận ra là ai.

Cửa mở ra ngay, Shota xuất hiện, trông khá bất ngờ, "Có chuyện gì thế?"

"Giờ có tiện cho mày không?"

“Một lúc thôi thì được.”

Yuto đẩy cổng và tiến vào thềm, “Sao điện thoại của mày không liên lạc được thế? Tao gửi tin nhắn cũng chẳng thấy hồi âm.”

“À.” Shota chỉ máy môi, “Phải rồi. Chờ chút nhé!” Rồi lại rút vào nhà, khép cửa lại. Có tiếng sột soạt đi tới đi lui, rồi cửa mở ra lần nữa. Shota giơ điện thoại lên, “Tao vừa đổi điện thoại. Xin lỗi nhé, tại bận quá nên chưa kịp báo cho mày biết.”

“Ồ...” Không phải chứ, Yuto thầm nghĩ. Shota biết thừa bố mình bị dư luận coi như kẻ xấu xa tồi tệ vì vụ che giấu tai nạn lao động kia. Chắc nó cho rằng vào lúc này tốt nhất không nên dính líu đến mình chứ gì.

Nghe Shota báo số điện thoại và thư điện tử mới xong, Yuto nói, “Là vậy, việc này tạo có nói trước với Tatsuya rồi, tao muốn ba đứa cùng bàn bạc một việc.”

Mắt Shota bỗng chốc tối sầm, “Việc gì thế?”

“Việc gì thì mày phải rõ rồi chứ. Tao bảo là 'ba đứa cùng bàn bạc' mà.”

Shota cụp mắt, “Nhưng tại sao lại là bây giờ...”

“Chẳng tại sao cả. Chỉ là tao muốn trao đổi bây giờ.”

“Được thôi, có điều...”

“Sau đây mày có rảnh không?”

Shota ngẩng mặt lên, nhíu mày bối rối rồi lắc đầu, “Hôm nay không được. Gia sư của tao sắp đến. Giờ đừng mơ chuồn khỏi nhà.”

“Ngày mai thì sao?”

“Ngày mai... Khoảng mấy giờ?”

“Sau khi tan học đi, hẹn gặp ở ga Naka-Meguro lúc 5 giờ nhé!”

Cân nhắc một hồi, Shota đồng ý, “Cũng được.”

“Hẹn mai gặp. Phía Tatsuya, tao sẽ báo luôn.”

Yuto rời khỏi thềm nhà, chợt nghe gọi giật “Yuto này!”, cậu lại ngoái đầu nhìn.

Shota rối rắm, “Vì chuyện gì thế?”

“Mày phải biết rồi chứ!” Yuto đáp. “Vì chuyện bố tao bị người ta giết đấy.”

Mặc cho bạn choáng váng, Yuto quay đi, ra khỏi cổng và bắt đầu sải bước trên đường.

29

Matsumiya và Kaga lên tàu siêu tốc Asama số hiệu 511 xuất phát từ Tokyo lúc 9 giờ 20 phút sáng. Theo bảng giờ tàu, họ sẽ đến ga Karuizawa lúc 10 giờ 32 phút.

“Trời sẽ khá lạnh, nên chuẩn bị trước.” Kaga đặt áo khoác đã gấp lên giá hành lý rồi ngồi xuống ghế. Hôm nay Matsumiya xách cặp còn Kaga chỉ đi tay không.

“Nhắc tới Karuizawa người ta thường nghĩ ngay là một địa điểm nghỉ mát. Nhưng xét kĩ ra, cũng phải có dân cư thường trú chứ nhỉ.” Matsumiya nói. “Theo lời bà vợ thì đó vốn là biệt thự nghỉ dưỡng của gia đình họ đấy.”

Bà vợ được nhắc đến ở đây chính là mẹ của Yoshinaga Tomoyuki. Tối qua Matsumiya gọi điện để bày tỏ ý định tới nhà họ hôm nay, nhưng tuyệt nhiên không hé lộ mục đích thực sự mà chỉ bảo muốn thăm hỏi con trai họ.

Đơn xin đi công tác Karuizawa được xét duyệt dễ dàng hơn họ tưởng. Lý do thì khỏi phải bàn, đều tại giả thuyết “Fuyuki là thủ phạm” đang lung lay dữ dội. Dựa vào dấu vân tay tìm thấy trên những ấn phẩm ở hiệu sách, có thể xác định người gặp Aoyagi Takeaki ở quán cà phê là một người khác. Cũng có nghĩa, hướng đi bấy nay của đội điều tra là không ổn. Tất nhiên vẫn có khả năng Fuyuki là hung thủ, nếu sau khi rời hiệu sách hắn tình cờ trông thấy Takeaki từ quán cà phê bước ra và bất chợt nảy sinh ý định cướp giật. Nhưng thế thì lại lấn cấn ở chỗ, tại sao người vào quán cùng Takeaki đến giờ vẫn chưa lộ diện để hỗ trợ công tác điều tra? Chẳng

lẽ chỉ vì người ta không muốn bị liên lụy?

“Manh mối các cậu đang theo đuổi rất có thể chính là câu trả lời.” Ishigaki nói, rồi phê duyệt đơn công tác, ánh mắt toát ra sự thúc ép, ngụ ý còn muốn được tự do hành động thì phải mang bằng được kết quả về đây.

Thực tế thì Matsumiya và Kaga vẫn chưa dò ra bí mật bị che giấu trong vụ tai nạn bể bơi ba năm trước. Hôm qua, sau khi gặp Yuto, họ đã liên hệ với hai thành viên khác của câu lạc bộ bơi lội đồng thời là bạn cùng khóa Tomoyuki, cả hai đều cho rằng đó chỉ đơn giản là tai nạn, phản ứng của họ cũng rất thẳng thắn, không giống như đang cố lấp liếm điều gì. “Lẻn vào bể tập một mình là hành vi ngốc nghếch, chắc là tại thường được các anh chị trong câu lạc bộ đánh giá cao nên Tomoyuki quá tự tin, kết quả là sốc nặng vì thành tích thi đấu.” Cậu bạn từng chơi khá thân với Tomoyuki xót xa cho biết.

Trước hết đã chắc chắn một điều, tai nạn này không xảy ra trong lúc tập luyện cùng câu lạc bộ, bởi vì không thể sắp đặt để tất cả các thành viên khai cùng một nội dung cho ăn khớp được, mà kể cả ăn khớp đi nữa thì sớm muộn gì cũng có người sơ suất lỡ miệng làm sự thật bại lộ.

Trong lúc Matsumiya còn vẩn vơ suy nghĩ thì tàu đã đến ga Karuizawa. Cả chuyến đi hai anh em hầu như chẳng mở miệng nói với nhau câu nào. Kaga đứng dậy, vươn vai xoay cổ, xem ra vừa đánh một giấc ngon lành.

Rời khỏi ga, họ leo lên taxi, báo với tài xế điểm đến và được biết là khoảng mười phút sẽ tới nơi.

Taxi bon bon lao đi, hai bên đường là những hàng cây rậm rạp. Chưa có tuyết rơi mà ngồi trong xe vẫn cảm nhận được hơi giá mùa đông tràn ngập bên ngoài. Khách bộ hành đều mặc quần áo đại hàn.

Taxi dừng lại ở một khu toàn biệt thự, theo lời tài xế thì đích đến ở đâu quanh đây thôi. Matsumiya mở cửa bước ra, vừa nhìn trụ cổng gần đây đã thấy gắn biển gỗ "Yoshinaga”.

“Đúng, chính là chỗ này rồi.” Matsumiya gọi với vào Kaga đang ngồi trong xe.

Kaga trả tiền, xuống xe, khép sâu hai vạt áo vào nhau, “Lạnh thật đấy nhỉ.”

Vì không tìm thấy chuông, cả hai dứt khoát đi luôn vào cổng. Bên trong là vườn rộng, đường dẫn vào nhà cũng rất dài. Biệt thự trông khá tĩnh lặng với tông màu nâu chủ đạo. Các cửa sổ đều lắp cánh chớp, bậu cửa ra vào xây cao hơn hẳn mặt đất, hẳn là để ngăn tuyết tràn.

Cạnh cửa vào có lắp liên lạc nội bộ. Matsumiya nhấn thử, lập tức nghe một giọng nữ hỏi, “Ai đấy ạ?”

“Tôi là người bên sở cảnh sát hôm qua liên hệ ạ.”

“Vâng.”

Cùng tiếng lách cách, cánh cửa mở ra, một phụ nữ khoảng năm mươi tuổi xuất hiện. Gương mặt và vóc dáng đều nhỏ nhắn, mặc áo cổ lọ và quần jeans, mái tóc lấm tấm sợi bạc buộc gọn ra sau. Trên điện thoại hôm qua, bà cho biết mình tên là Mieko. Nghe Matsumiya và Kaga tự giới thiệu xong, bà mời họ vào. Không khí trong nhà ấm áp và thoang thoảng hương hoa.

“Tomoyuki đâu ạ?” Kaga hỏi khi thay sang dép đi trong nhà.

Mieko nhẹ nhàng chắp tay lại, đưa mắt nhìn hai thanh tra, “Trong phòng khách.”

Họ theo chủ nhà hết hành lang thì thấy một cánh cửa. Mieko nói “Xin mời” và dẫn họ vào phòng. Phòng khách rộng rãi với một phần không gian ngăn thành bếp kiêm nhà ăn, trần thiết kế dạng giếng trời. Trong phòng bày bộ sofa và bàn trà cao cấp, cạnh khung cửa sổ là ghế bập bênh. Và trên chiếc ghế bập bênh ấy...

Một thiếu niên đang ngồi. Cậu mặc quần áo thể thao, từ hông trở xuống đắp chăn bông. Gương mặt quay về phía họ nhưng mắt vẫn nhắm nghiền. Thân hình gầy guộc nhưng nước da trắng như sứ. Bên trên chân mày là hàng tóc mái cắt tỉa gọn gàng.

Matsumiya chầm chậm tiến lại gần. Thiếu niên vẫn ngồi bất động như xác chết.

“Thằng bé có thể tự thở đấy.” Mieko nói với giọng tự hào. “Khi nào khá hơn còn thay đổi biểu cảm được.”

“Thế có mở mắt không ạ?”

Nghe Kaga hỏi, Mieko hơi ngạc nhiên. Bà nhoẻn cười đáp, “Vì đang ngủ nên cháu không mở mắt đâu. Nhưng chỉ do đang ngủ mà thôi.” Giọng như muốn khẳng định với họ mà cũng như muốn thuyết phục bản thân “Đây là một đứa trẻ khỏe khoắn, không có gì bất ổn”.

“Mời hai anh vào đây.”

Matsumiya và Kaga cùng đi lại chỗ sofa. Mieko bưng khay ra, rót hồng trà vào những chiếc tách hết sức tinh tế.

“Gia đình mình chuyển đến đây từ khi nào ạ?” Kaga hỏi.

“Tôi nhớ là một năm sau vụ tai nạn. Sẵn dịp chồng tôi cũng đến tuổi nghỉ hưu nên chúng tôi bán nhà ở Tokyo và chuyển về đây. Vùng này có khí hậu dễ chịu, tiện cho cháu tĩnh dưỡng hơn.”

“Ông nhà đâu ạ?”

“Đi Tokyo rồi. Chồng tôi vẫn làm cố vấn cho rất nhiều công ty nên phải định kì xuống đấy.” Mieko mỉm cười.

Nhà cửa khá giả đúng là may mắn, Matsumiya thầm nghĩ. Với nhà bình thường thì chi phí chăm sóc Tomoyuki hẳn là một gánh nặng khủng khiếp.

“À mà các anh bảo có việc muốn trao đổi, là gì thế?” Mieko thắc mắc.

Kaga ngồi thẳng dậy, “Là tai nạn xảy ra với em nhà mình đấy. Theo hồ sơ lưu trữ thì phía gia đình chẳng có động thái kiện tụng nào cả, ông bà không thấy nghi vấn gì hay sao?”

Bà Mieko khẽ lắc đầu, “Nghi vấn nhiều chứ, thú thật là thế. Khó mà tin là thằng bé tự ý lẻn vào bể bơi của trường một mình. Cả đuối nước nữa. Tomoyuki học bơi từ bé, cháu rất thuần thục khi ở dưới nước và cũng ý thức rõ những nguy hiểm tiềm tàng trong nước.”

“Vậy mà gia đình vẫn chấp nhận các giải thích từ phía nhà trường?”

“Chẳng còn cách nào khác. Cảnh sát nhận định không có điểm đáng ngờ. Hơn nữa chúng tôi muốn ưu tiên tối đa cho việc chữa trị Tomoyuki nên không đặt nặng vấn đề truy cứu trách nhiệm.” Mieko đưa mắt về phía ghế bập bênh. “Vả lại, tôi cũng có phần tin vào điều

họ nói. Tomoyuki là một đứa bé có tinh thần trách nhiệm rất cao, cho nên...”

“Ý bà là sao?”

“Trước hôm thi đấu thằng bé cực kì bồn chồn. Nó bảo 'Nhỡ con kéo mọi người xuống thì sao hả mẹ?'”

“Kéo mọi người xuống?”

“Thằng bé được chọn thi bơi tiếp sức. Các thành viên đều học lớp Chín, riêng nó là lớp Tám. Ý Tomoyuki là không muốn gây ảnh hưởng đến thành tích của các anh khóa trên.”

“Bơi tiếp sức à?” Kaga lộ vẻ đăm chiêu.

“Mà các anh này.” Mieko thắc mắc. “Cảnh sát đang điều tra chuyện gì thế? Sao đến tận bây giờ rồi còn lôi tai nạn năm ấy ra?”

Đây là câu hỏi rất chính đáng. Kaga giải thích, “Gần đây ở Tokyo xảy ra một vụ giết người. Chúng tôi đang tiến hành điều tra vụ đó.”

“Giết người...” Mặt Mieko tối sầm lại, lộ rõ vẻ bất an.

“Bà đừng lo. Cảnh sát không đặt ra bất kì nghi vấn nào đối với nhà mình cả. Tuy nhiên, hành vi của người bị giết có vẻ liên quan đến tai nạn của con trai bà, chúng tôi mới phải đến đây để hỏi thăm.”

“Người bị giết là ai?”

“Một người đàn ông, tên đầy đủ là Aoyagi Takeaki. Cái tên có khơi gợi cho bà ấn tượng nào không?”

“Aoyagi à... Hình như tôi từng nghe thấy cái tên này đâu rồi... Nhưng mà xin lỗi, không phải người quen của chúng tôi.”

Nếu Mieko từng nghe Aoyagi, thì có thể là qua miệng Tomoyuki chăng? Matsumiya thầm nghĩ. Có lẽ khi ở nhà, Tomoyuki đã nhắc đến tên các đàn anh sinh hoạt cùng. Nhưng tạm thời chưa cần phải tiết lộ cho chủ nhà biết Takeaki chính là bố một anh trong câu lạc bộ của Tomoyuki. Trước khi đến đây Matsumiya đã thống nhất với Kaga như vậy.

“Bà có biết đền Suitengu ở khu Nihonbashi không? Một nơi rất nổi tiếng để cầu sinh nở thuận lợi, đồng thời cũng được cho là khá thiêng khi cầu an toàn dưới nước.”

Đáp lại câu hỏi của Kaga, Mieko chớp mắt, “Tôi biết chỗ ấy, nhưng mà...”

“Aoyagi Takeaki vẫn định kì đến lễ đền Suitengu, khi đi thường mang theo một trăm con hạc giấy. Hành động này có gợi cho bà ấn...”

Kaga ngưng ngang. Matsumiya hiểu ngay tại sao. Vẻ mặt Mieko biến đổi rất rõ ràng. Có thể nhận thấy bà nín thở, hai mắt mở to.

“... tượng gì không?” Kaga tiếp tục câu hỏi.

Mieko gật đầu thật mạnh, “Có. Tôi đoán người đó chính là 'Hanako ở Tokyo'.”

"Hanako?"

“Hai anh chờ tôi một lát nhé.” Dứt lời, Mieko rời khỏi phòng khách.

Matsumiya và Kaga đưa mắt nhìn nhau. Kaga vốn nhạy bén mà vẫn chưa xác định nổi câu chuyện là thế nào, nhưng đôi mắt sáng quắc hơn hẳn bình thường, như thể tin chắc là sắp nắm được manh mối rất quan trọng.

Mieko quay trở ra, cầm theo máy tính xách tay, “Tôi có mở một blog cá nhân. Tôi viết blog chỉ để lưu lại quá trình chữa trị cho con trai, nhưng đăng lên lại nhận được rất nhiều tin nhắn cổ vũ của những người chơi blog khác...” Bà vừa nói vừa bật máy tính.

“Hanako ở Tokyo” là một trong số đó phải không?”

Bà Mieko gật đầu đáp lại câu hỏi của Kaga, “Có một thời gian tôi và chủ blog đó đã trao đổi tin nhắn qua lại. Tôi có cảm giác người ta là đàn ông. Và thật ư? Việc ông ta bị giết ấy...”

“Chi tiết trăm hạc giấy có ý nghĩa gì đấy phải không?”

“Phải. Người ta bảo là chia một nghìn con hạc giấy ra thành mười phần riêng biệt để mang theo mỗi khi đi lễ đền. Nếu muốn tìm hiểu chi tiết hơn, các anh có thể xem trên blog cá nhân của tôi. Thật ngại quá nhưng mà...” Mieko xoay màn hình máy tính về phía Matsumiya và Kaga.

Trên màn hình hiển thị trang chủ của blog. Hình nền trang trí bằng những icon màu sắc nhấp nha nhấp nháy.

“Ồ xem này.” Kaga trỏ đầu trang, kêu lên.

Matsumiya đưa mắt nhìn, và hết sức kinh ngạc trước cái tên của blog: *Cánh Kirin*.

30

Hơn 2 giờ chiều, họ về tới ga Tokyo và theo đề xuất của Kaga, đi thẳng đến trường Shubunkan. Tới nơi, họ tìm vào phòng giáo vụ. Người phụ nữ dẫn họ sang phòng tiếp khách hôm qua đang ở đây, mặt lộ vẻ ngạc nhiên.

“Cảm phiền chị, chúng tôi xin phép gặp thầy Itokawa thêm lần nữa.”

Nghe Kaga đề nghị, cô ta lập tức gõ gõ trên máy tính bên cạnh, “Hiện giờ thầy ấy đang bận dạy mất rồi. Việc có khẩn cấp lắm không?”

“À không, đợi hết tiết cũng được. Giờ chúng tôi sang phòng tiếp khách ngồi chờ như hôm qua nhé?”

“Vâng. Các anh vẫn nhớ đường chứ?”

“Vâng, không có vấn đề gì đâu.”

Đến phòng tiếp khách, họ lại ngồi xuống cạnh nhau trên sofa y như hôm qua, nhưng không nói câu nào nữa. Vì trong lúc ngồi tàu siêu tốc về lại Tokyo, họ đã trao đổi tất cả mọi chuyện rồi. Tiếng là “trao đổi”, thực chất vẫn là Kaga suy luận phân tích, Matsumiya chỉ lắng nghe.

Trong vòng hai mươi tư tiếng đồng hồ vừa qua, kha khá vấn đề đã được làm sáng tỏ. Chẳng mấy chốc toàn bộ chân tướng vụ việc sẽ được phơi bày ra ánh sáng, họ tin chắc như thế.

Tiếng chuông reo vang, cùng lúc không gian xung quanh trở nên ồn ào náo nhiệt. Tiếng chân học sinh chạy rầm rập ra hành lang.

Vài phút sau, cửa phòng tiếp khách mở ra, thầy Itokawa xuất

hiện. Thái độ có phần cảnh giác hơn hôm qua. “Lại chuyện gì nữa thế? Tôi không còn gì để trình bày nữa đâu.” Thầy nói to, giọng phật ý thấy rõ.

“Xin lỗi thầy, hôm nay chúng tôi muốn đề nghị thầy cho xem một thứ.” Kaga lên tiếng.

“Thứ gì?”

“Kết quả trận đấu.” Kaga hơi nín thở, rồi đáp. “Ba năm trước, vào ngày xảy ra tai nạn, có một trận thi đấu. Chúng tôi muốn xem dữ liệu về buổi thi đấu ấy.”

Thầy Itokawa tỏ ra căng thẳng, giọng nao núng, “Các anh muốn xem kết quả để làm gì?”

“Thầy bảo rằng Yoshinaga Tomoyuki bị sốc vì thành tích thi nên mới muốn tập luyện một mình. Chúng tôi cần xác minh cụ thể cái thành tích ấy.”

Thầy Itokawa chau mày, “Cần thiết không? Vì mọi người đều thấy biểu hiện thực tế của Tomoyuki rất kém cỏi. Tôi là thầy em ấy mà còn không biết à!”

“Cảnh sát…” Kaga dấn thêm một bước tới gần thầy giáo, “Muốn biết điểm số cụ thể. Phiền thầy cung cấp.”

Bị áp đảo trước ánh mắt nhìn xuống của viên thanh tra cao lớn, thầy Itokawa xem chừng núng thế, “Tôi hiểu. Các anh đợi tôi một chút vậy.”

“À không, chúng tôi sẽ đi cùng thầy. Phòng giáo vụ ở ngay gần đây mà.”

“Tài liệu ấy không để ở giáo vụ mà để bên văn phòng câu lạc bộ.”

“Thế à? Cũng không sao. Chúng tôi vẫn đi cùng thầy.”

Matsumiya đến bên Kaga, “Đi thôi.”

Thầy Itokawa nặng nhọc nhấc mình lên, bước ra khỏi phòng tiếp khách. Matsumiya và Kaga theo sát đằng sau.

Học sinh đang cười đùa rôm rả trên sân trường, thấy Matsumiya và Kaga đi lướt qua đều tò mò giương mắt nhìn. Ở trường, chắc chúng hiếm khi nhìn thấy người lớn nào khác ngoài giáo viên. Văn phòng câu lạc bộ bơi lội nằm trên tầng hai một ngôi nhà nhỏ bên

hông bể bơi. Tầng một là khu vực thay đồ. Thầy Itokawa mở khóa cửa. Văn phòng rất bé, chỉ kê một bàn làm việc, một tủ đựng đồ nhiều ngăn, một tủ cá nhân, và giá hồ sơ xếp những tập tài liệu dày cộp, nhãn tên cho thấy đây là ghi chép tổng hợp về kết quả các buổi thi đấu.

“Là cái này phải không?” Kaga rút găng trắng ra. “Chúng tôi giở xem được không?”

“Xin mời.” Thầy Itokawa xăng giọng.

Matsumiya cũng xỏ găng, đứng bên cạnh nhòm vào. Kaga lật thật nhanh các trang của tài liệu, và dừng ở một trang. Là trang ghi chép về buổi thi đấu diễn ra vào ngày 18 tháng Tám ba năm trước. Cũng chính là ngày xảy ra tai nạn.

Matsumiya lia mắt qua các thông tin về hạng mục thi đấu và tên vận động viên tham dự. Trong mục bơi tự do 50 mét có tên Yoshinaga Tomoyuki, và có cả tên Aoyagi Yuto.

Kaga trỏ ngón tay mang găng vào một chỗ trên trang. Đó là cột ghi chép về hạng mục tiếp sức 200 mét. Nhìn thấy tên các thí sinh, Matsumiya bất giác nuốt nước bọt đánh ực. Chi tiết như sau.

1. Aoyagi Yuto (khối Chín)
2. Sugino Tatsuya (khối Chín)
3. Yoshinaga Tomoyuki (khối Tám)
4. Kurosawa Shota (khối Chín)

“Chép lại đi.” Kaga thì thầm. Chẳng cần đợi nhắc, Matsumiya đã lấy giấy bút ra. Kì thực thông tin họ muốn tìm hiểu không phải kết quả thi đấu, mà chính là danh sách đội bơi tiếp sức này. Cả Aoyagi Yuto và Yoshinaga Tomoyuki đều không tham gia vào bất kì hạng mục nào khác.

Kaga đóng tập tài liệu lại và đặt trở lên giá sách. Khi hai thanh tra quay mặt ra sau thì thấy thầy Itokawa đứng đấy với gương mặt tối sầm, đôi mắt như lẩn khuất chút gì tăm tối.

“Các anh xong việc chưa?” Thầy Itokawa hỏi.

“Rồi, chúng tôi đã tìm thấy thứ cần tìm. Nhân tiện, tôi có chuyện này muốn hỏi thầy được không?”

“Chuyện gì? Anh khẩn trương giúp tôi.”

“Thầy dạy môn gì?”

Chân mày cau lại vẻ hồ nghi, ông thầy đáp, “Tôi dạy môn toán.”

“À ha, toán cấp hai thì nhiều công thức lắm nhỉ? Nào là định lý Pythagoras, rồi công thức giải phương trình nữa...”

“Vâng, đúng thế. Có vấn đề gì sao?”

“Nhớ công thức thì sẽ giải được rất nhiều bài toán khác nhau. Nhưng chẳng may nhớ nhầm ngay từ đầu thì giải bao nhiêu lần cũng vẫn sai. Tình huống như thế rất hay xảy ra đúng không?”

“Đúng.” Dù không nói thành lời nhưng mặt thầy Itokawa tỏ rõ thắc mắc, không biết tay thanh tra này đang ám chỉ cái quái gì nữa.

“Thầy hãy hướng dẫn tận tình để học sinh nhớ công thức được chính xác nhé.”

“Khỏi cần anh nhắc...”

“Đúng nhỉ. Thôi, xin phép thầy. Cảm ơn thầy đã hợp tác.” Kaga nhanh nhảu đáp rồi quay sang đánh mắt ra hiệu cho Matsumiya, đi thôi.

Rời khỏi trường, họ vào quán ăn gia đình để dùng bữa trưa muộn. Lúc trưa trên tàu siêu tốc về Tokyo, họ say sưa trao đổi đến nhỡ cả giờ ăn. Ăn xong, Matsumiya lấy trong cặp ra một tập giấy phô tô. Chính là bản sao danh sách kèm thông tin liên lạc của các thành viên câu lạc bộ bơi lội.

“Sugino Tatsuya? Kurosawa Shota? Có thể nhận định, hai thằng bé này và Yuto cùng có liên quan đến vụ tai nạn xảy ra ba năm trước.”

Sau khi tráng miệng bằng cà phê, Kaga gật đầu đồng tình, “Trước mắt là thế. Ít nhất thì bọn chúng nắm được chuyện gì đấy rất quan trọng liên quan đến vụ tai nạn, quan trọng đến mức không thể tiết lộ với ai. Hôm qua tôi nói Yuto đang cố gắng bảo vệ ai đó, tính ra chính là hai đứa này rồi. Có lẽ thằng bé cho rằng mình không thể tự ý tiết lộ sự thật khi chưa được sự đồng thuận của các bạn chăng?”

“Muốn bọn chúng khai ra thì bắt buộc phải tập hợp cả ba lại một chỗ nhi?”

Kaga đưa tay cầm bản sao danh sách lên, “Tôi sẽ phụ trách phần Tatsuya. Thằng nhóc Shota thì nhờ cậu.”

“Vâng.”

Theo như địa chỉ họ có trong tay thì nhà của hai đứa cách khá xa nhau.

“4 giờ rưỡi à? Tầm này chắc sắp tan trường rồi nhi.” Kaga ngó đồng hồ đeo tay.

“Em phải dẫn Shota đến chỗ nào?”

Kaga suy nghĩ một hồi rồi đáp, “Đến nhà Aoyagi là tiện nhất. Chắc Yuto đang trên đường về nhà, kể cả chưa thì trước sau gì nó cũng về thôi.”

“Phải. Tóm được Shota em sẽ gọi cho anh.”

“Đã rõ.”

Ra khỏi quán, hai người chia tay. Matsumiya vẫy một chiếc taxi. Taxi này có trang bị hệ thống định vị nên chỉ cần nhập địa chỉ của Shota vào là xong. Ga gần nhà Kurosawa nhất là Naka-Meguro, cũng chính là ga gần nhà Aoyagi nhất, nhưng từ ga này đến hai nhà lại phải đi theo hai hướng ngược nhau hoàn toàn.

Taxi đỗ lại ở trung tâm khu dân cư. Matsumiya thanh toán rồi bước xuống xe. Đập vào mắt là một dãy toàn nhà cao cửa rộng bề thế. Vừa đi vừa dò biển tên, chẳng mấy chốc đã tìm thấy nơi ở của gia đình Kurosawa. Là một biệt thự kiểu Tây cực kì lộng lẫy. Matsumiya nhấn liên lạc nội bộ và giới thiệu bản thân. Vừa nghe đến ba chữ “sở cảnh sát”, một giọng nữ đã hấp tấp vâng dạ.

Xuất hiện ở cửa là một phụ nữ có phong thái cao sang mặc cardigan tím. Hẳn là mẹ của Shota. Khi nghe Matsumiya bảo có việc cần gặp con trai mình, bà hơi so vai, vẻ bất an, “Thằng bé gây ra chuyện gì sao?”

“À không không!” Matsumiya vừa nhoẻn miệng cười vừa xua tay trấn an. “Chỉ có chút chuyện muốn hỏi con trai bà thôi. Em nó vẫn chưa về sao?”

“À không, ban nãy nó về rồi nhưng lại ra ngoài ngay. Hình như có hẹn với bạn.”

“Bạn? Là bạn cùng trường cấp ba hay sao?”

“Không, là bạn sinh hoạt chung trong câu lạc bộ từ thời cấp hai ấy.”

“Câu lạc bộ? Có phải câu lạc bộ bơi lội không?”

Xem chừng hơi khó chịu vì cảnh sát nắm quá rõ các thông tin liên quan đến con mình, bà chủ nhà chỉ đáp “Vâng” một cách dè dặt, cần cổ hơi rụt lại.

“Người bạn đấy là ai thế?”

“À ờ... là Aoyagi...”

Matsumiya chợt nín thở. Cuộc gặp này có thể nào chỉ do tình cờ?

“Bà có biết bọn trẻ hẹn nhau ở đâu không?”

“Ở đâu à...” Bà chủ nhà nghiêng đầu nghĩ ngợi. “Shota nói là hẹn gặp ở trước ga tàu thì phải.”

Matsumiya chợt thấy bồn chồn trong dạ. Có cảm giác mọi chuyện đang diễn ra theo chiều hướng chưa lường được.

“Giờ bà có thể gọi điện cho con trai và hỏi xem em nó đang ở đâu giúp tôi được không? Đừng nhắc gì đến việc tôi đang ở đây cả.”

“Ơ... Tôi phải hỏi kiểu gì chứ?”

“Cái đó thì nhờ bà nghĩ giúp luôn.”

Mẹ Shota quay vào nhà với vẻ hoang mang thấy rõ. Trong lúc đứng đợi ngoài thềm, Matsumiya tranh thủ móc điện thoại ra gọi cho Kaga để thông báo tình hình.

“Chuyện đó đáng quan tâm đấy. Thôi được rồi, giờ tôi đi thẳng đến nhà ga luôn. Có khi sẽ tìm ra cả đám ở ga.”

“Tatsuya thì sao?”

“Người nhà bảo đi học chưa về. Không chừng có hẹn với nhóm Yuto và Shota cũng nên.”

“Giữa lúc này mà cả ba cùng... Có khi nào chỉ là ngẫu nhiên không nhỉ?”

“Tôi nghĩ là không đâu. Cái chết của bố đã dẫn đến thay đổi lớn trong nhận thức và suy nghĩ của Yuto. Thêm vào đó, hôm qua chúng

ta tới chất vấn về tai nạn xảy ra ba năm trước, có lẽ đã khiến Yuto nghĩ đến mối liên hệ giữa hai sự kiện.”

“Không hiểu sao em cứ thấy bồn chồn.”

“Thì lúc này ung dung thế nào được. Phải mau chóng tìm ra chỗ chúng nó đang có mặt thôi.”

“Hiểu rồi.”

Matsumiya cúp máy, đúng lúc cửa nhà bật mở. Mẹ Shota xuất hiện trở lại với bộ dạng ủ rũ.

“Hình như thằng bé đang đứng trước nhà ga, nhưng nó không chịu nói cụ thể là chỗ nào...”

Hết cách, Matsumiya đành hỏi bà ta số di động của cậu con trai rồi cáo từ. Đến ga Naka-Meguro, Matsumiya vừa gọi cho Kaga vừa dáo dác đưa mắt lục lạo các tiệm bán đồ ăn nhanh và quán cà phê xung quanh. Đám choai choai cùng lứa với Yuto ngồi đây bên trong nên việc tìm kiếm mất thời gian hơn dự đoán.

Đang đi qua một tiệm burger, bất chợt bắt gặp sắc áo đồng phục rất quen mắt, Matsumiya liền dừng chân nhìn cho kĩ. Yuto đang ngồi ở vị trí quay mặt ra cửa sổ. Bên cạnh là một thiếu niên để tóc xõa dài, hẳn là Shota. Matsumiya báo ngay cho anh họ. Chắc anh đang ở gần đấy nên chẳng mấy chốc đã xuất hiện. Hai người cùng bước vào tiệm, tiến thẳng đến chỗ Yuto. Thiếu niên tóc dài nhận ra họ trước và ngước mắt nhìn. Yuto lấy làm lạ về phản ứng của bạn nên ngoái lại nhìn theo, mặt sửng sốt thấy rõ.

“Cậu là Kurosawa Shota phải không?” Kaga nhìn xuống thiếu niên tóc dài.

Cậu ta liền cựa quậy vẻ cảnh giác, “Đúng...”

Kaga liếc mắt sang Yuto, “Chắc đang đợi Sugino Tatsuya hả?”

Yuto không hé một lời, mặt đanh lại theo kiểu bướng bỉnh rất đặc trưng của lứa tuổi này.

“Đúng chứ gì?”

“Phiền phức quá đi.” Yuto không nhìn họ nhưng đã đáp lại. “Thì sao? Hẹn hò gặp gỡ ai là quyền của chúng tôi mà. Có phạm luật đâu.”

“Không phải vì phạm luật rồi nên giờ mới phải tụ tập để bàn bạc

à?”

Kaga vừa dứt lời, hai thiếu niên nhất loạt tái mét mặt, mắt Shota đỏ ngầu lên.

“Chừng nào Tatsuya mới đến?” Kaga tiếp tục hỏi.

“Chắc không đến đâu.” Yuto trả lời với vẻ bất mãn rõ rệt. “Hẹn gặp từ 5 giờ, hiện tại vẫn biệt tăm. Gọi điện không bắt máy, nhắn tin không hồi âm.”

Matsumiya giơ tay xem đồng hồ. Đã quá giờ hẹn ít nhất ba mươi phút.

“Các cậu hẹn gặp bao giờ thế?” Kaga lên tiếng.

“Tôi gửi tin nhắn trưa nay. Tôi học chung trường với Tatsuya nhưng thời điểm này đang nhạy cảm, nó mà nói chuyện với tôi để ai đó nhìn thấy thì bị tẩy chay mất, đáng thương lắm.”

“Tatsuya có hồi âm không?”

“Có. Đại khái bảo là thu xếp được thì sẽ tới. Tôi bèn nhắn thêm một tin, nhấn mạnh nhất định phải có mặt.” Yuto tặc lưỡi.

Kaga xòe tay, “Cho tôi xem tin nhắn!”

“Hả?” Yuto tròn xoe mắt. “Để làm gì?”

“Thì cứ đưa đây. Nhanh lên!”

Có lẽ bị trấn áp vì giọng nghiêm khắc của Kaga, Yuto đành lấy điện thoại ra. Nhoay nhoáy thao tác một lúc, cậu chìa máy cho Kaga.

Matsumiya nghiêng người sang nhìn cùng. Đúng là hôm nay Yuto đã gửi cho Tatsuya hai tin nhắn.

Tin đầu tiên là, “Có chuyện cần trao đổi, 5 giờ chiều nay tập trung ở tiệm burger ga Naka-Meguro. Tao báo Shota rồi.”

Tatsuya hồi âm, “Nhà có chút việc, chưa biết đến được không. Được thì sẽ đến.”

Yuto gửi tin nhắn thứ hai, “Chuyện này cực kì hệ trọng, mày nhất định phải đến. Có thể còn liên quan đến cái chết của bố tao nữa. Hôm qua tao bị mấy tay cảnh sát chất vấn về tai nạn của Tomoyuki đấy.”

Kaga trả điện thoại cho Yuto rồi quay sang Matsumiya. Nhìn mặt anh họ, Matsumiya bất thần hoảng hồn. Mắt anh bắn ra tia nhìn sắc

lẻm chưa từng thấy.

"Cậu báo tin về văn phòng ngay. Nhờ mọi người mau chóng truy tìm tung tích của Sugino Tatsuya, gấp lắm rồi. Làm không đến nơi đến chốn thì hư đường hư bột hết đấy."

31

Nhiệt độ phòng không thấp nhưng không khí vẫn lạnh ngắt như trong tủ lạnh, có thể do hiệu ứng toát ra từ bức tường trắng phau, lại thêm căn phòng chỉ kê bàn họp dài với những chiếc ghế gấp góp phần làm tăng cảm giác bất an. Đã có lần cậu đặt chân vào đây. Cái đêm ông Takeaki gặp nạn, người nhà đã được dẫn đến Phòng Cảnh sát Nihonbashi này để xác nhận đồ đạc của ông.

Hiện giờ Yuto ngồi một mình. Cậu đến đây cùng Shota, nhưng Shota đã bị dẫn sang phòng khác, không biết nó đang khai báo thế nào nữa. Ban nãy gặp nhau tiệm burger nhưng cứ đợi đủ mặt ba đứa nên Yuto và Shota vẫn chưa kịp bàn bạc chuyện gì. Rốt cuộc tình hình là sao? Không hiểu nổi. Cái tay thanh tra đó rối rít bảo phải khẩn trương đi tìm Tatsuya, rồi dẫn Yuto và Shota về chỗ này, định làm cái gì thế nhỉ?

Yuto kiểm tra điện thoại. Vẫn không có tin nhắn nào của Tatsuya. Cậu định gọi cho bạn, nhưng đắn đo một lúc lại thôi. Ban nãy đã liên lạc rất nhiều lần nhưng không ai bắt máy. Vừa cất điện thoại vào túi thì nghe tiếng gõ cốc cốc. Yuto vội ngồi ngay ngắn lại. Matsumiya và Kaga vào phòng, ngồi xuống hai chiếc ghế đối diện cậu.

“Vẫn chưa tìm ra tung tích Tatsuya.” Kaga lên tiếng. “Hiện tại đã nhờ tất cả các đồn cảnh sát Tokyo hỗ trợ, việc truy tìm đang được tiếp tục. Đáng lẽ đây là nhiệm vụ của chúng tôi, nhưng chúng tôi lại có việc khác phải làm, chính là nghe cậu thuật lại mọi chuyện.”

Yuto muốn nuốt nước bọt nhưng cổ họng bỗng nhiên khô khốc.

Kaga vẫn nhìn chòng chọc vào cậu, “Tôi muốn cậu nói ra mọi

điều cậu biết, kể cả vụ tai nạn ba năm về trước.”

Yuto cụp mắt, nhìn chằm chằm vào vết xước rất nhỏ trên mặt bàn họp.

“Chắc cậu ân hận lắm đúng không?” Kaga tiếp tục. Nên mới gấp đống hạc giấy và đi lễ đền Suitengu. Nhưng cảm thấy vẫn chưa đủ, cậu còn đảo một vòng tất cả các đến trong cụm Thất Phúc Thần. Có đúng không?”

Yuto kinh ngạc ngẩng phắt lên. Tay thanh tra này truy được đến tận chuyện ấy rồi ư? Trước ánh mắt thấu suốt kia, xem chừng có bịa ra lý lẽ nào cũng chẳng ích gì. Được cái anh ta không còn vẻ uy hiếp như ở tiệm burger ban nãy, thái độ bây giờ ôn hòa như thể sẵn sàng khoan dung cho dù phải nghe bất cứ điều gì.

“Hanako ở Tokyo” là cậu, và người hành động nối tiếp chính là Aoyagi Takeaki, bố cậu. Đúng chưa?”

Nghe đến đây, Yuto hiểu không còn giấu giếm bưng bít gì được nữa. Đã đến lúc phải nói ra toàn bộ sự thật.

“Đúng.” Cậu trả lời.

“Phù.” Kaga thở phào nhẹ nhõm. “Giờ cậu sẽ kể hết mọi chuyện phải không?”

“Vâng.” Yuto ngoan ngoãn đáp.

“Tốt rồi, thế cậu định kể chuyện nào trước? Hay bắt đầu từ vụ tai nạn đi nhỉ?”

“Vâng, tôi sẽ bắt đầu từ vụ tai nạn. Nhưng trước tiên, cho tôi xin cốc nước được không?”

Matsumiya đứng dậy, “Nước trắng hả? Ở đây có cả trà và cà phê nữa đấy.”

“Nước trắng là được rồi.” Yuto đáp, kí ức bắt đầu tua ngược về thời điểm ba năm trước.

Yoshinaga Tomoyuki là một thằng ranh lớp Tám rất hay ra vẻ.

Mà không, nói cho đúng là “Yuto và đám bạn cảm thấy đây là một đứa sinh sau đẻ muộn nhưng rất hay ra vẻ”. Thật ra Tomoyuki không có lỗi gì, cậu bé không hề xích mích với các đàn anh, cũng không bao

giờ sao nhãng luyện tập. Thậm chí ngược lại, còn là thành viên rất cần cù và hòa nhã.

Một cậu bé chăm ngoan như thế lại trở thành cái gai trong mắt các anh lớp Chín, nguyên nhân là tại câu nói vô tình của một cựu thành viên câu lạc bộ. Anh này thỉnh thoảng vẫn ghé qua để chỉ dẫn cho mọi người về kĩ thuật bơi. Sau khi quan sát đàn em tập luyện, anh ta gom cả đám lại và nhận xét, “Trong số các cậu, người có kĩ thuật hoàn hảo nhất chính là Yoshinaga Tomoyuki. Học sinh khối Bảy khối Tám thì đã đành, nhưng ngay khối Chín cũng nên nhìn cách em ấy bơi mà học hỏi đi.”

Bấy giờ Yuto cũng có mặt và choáng người vì nhận xét này. Những lý do thực sự không phải vì mình và các bạn bị chê thua kém người khác, mà vì chính cậu đã là mờ cảm thấy thực lực của Tomoyuki từ lâu, chỉ có điều cố tình tai ngơ mắt lấp cho đến khi bị bóc trần. Không thể phủ nhận, kĩ thuật bơi của Tomoyuki rất điêu luyện. Hiện giờ thể lực thằng ranh chưa đủ nên mình còn suýt soát thắng nhờ tốc độ, nhưng chẳng bao lâu nữa nó sẽ qua mặt mình thôi, Yuto nghĩ thầm.

Không chỉ riêng cậu có suy nghĩ này. Cùng ngày hôm ấy, sau giờ tập, mấy đứa khối Chín túm tụm lại, hằn học bôi xấu tay đàn anh kia và Tomoyuki.

“Lão ta chả biết cái cóc khô gì! Bơi chậm rì như thế mà bảo học hỏi.”

“Đúng! Lại được thằng ranh đó nữa. Khoái chí ra mặt!”

“Nó muốn cười vào mặt bọn mình đấy, chắc chắn là thế."

Từ đó trở đi, thái độ của nhóm lớp Chín đối với Tomoyuki thay đổi rõ rệt. Chẳng đứa nào thèm bắt chuyện với cậu đã đành, đến khi cậu bé chạy lại nhờ chi dẫn, chúng còn buông lời mia mai kiểu như “Ôi chà, bọn này tuổi gì mà dám dạy bảo huấn luyện viên Yoshinaga Tomoyuki”. Mỗi khi thành tích bơi của Tomoyuki không tốt, cả lũ liền kéo ra chỗ khuất để đập tay ăn mừng.

Tất nhiên những hành động này vẫn chưa đến mức gọi là bắt nạt, mới dừng ở ngưỡng xa lánh mà thôi. Giữa lúc ấy thì có giải đấu liên

trường. Tất cả các thành viên đều tham gia, thi đấu nhiều hạng mục nhưng kết quả chung cuộc của trường Shubunkan chẳng lấy gì làm xuất sắc. Thầy phụ trách Itokawa đặc biệt nản lòng về đội bơi tiếp sức. Ở hai hạng mục tiếp sức 200 mét và tiếp sức hỗn hợp, thành tích thi đấu tệ hơn rất nhiều so với lúc luyện tập. Giá mà đạt được phong độ như ngày thường thôi thì việc giành chức vô địch cũng chẳng phải quá viển vông.

"Hôm nay mấy em làm tôi thất vọng quá sức." Sau buổi thi đấu, thầy Itokawa nói với các thành viên. "Suy ngẫm xem bản thân còn chưa đạt ở chỗ nào. Tìm ra câu trả lời rồi thì thể hiện cho tôi thấy bằng hành động. Còn cứ đà này, chỉ có nước trượt dài thôi."

Yuto là một trong các tuyển thủ hạng mục tiếp sức 200 mét, cùng với Tatsuya, Shota và Tomoyuki. Thầy Itokawa đi rồi, bốn người ngồi lại trao đổi với nhau.

"Ý thầy là bọn mình phải cần cù tập luyện chứ gì." Tatsuya lên tiếng.

"Xưa nay bao giờ chả tập luyện, còn muốn bọn mình làm gì nữa?" Yuto phản bác.

Đúng lúc đó Tomoyuki chợt thỏ thẻ, "Xin lỗi mọi người. Tại em mà thành tích của cả nhóm bị kéo tụt xuống..."

Điều này không sai, nhưng không phải nguyên nhân duy nhất. Cả ba thành viên kia đều hiểu rõ, tuy nhiên, đang cố kiếm một chỗ để đổ vấy trách nhiệm nên nghe những lời này thì khác nào buồn ngủ gặp chiếu manh.

"Được đàn anh khen một lần đã tưởng mình ngon lắm chứ gì," Shota nói.

Tomoyuki lắc đầu, "Không phải đâu."

"Thế thì cái kiểu bơi của mày hôm nay là sao đấy hả?"

"Em xin lỗi... Từ mai em sẽ luyện tập thật nghiêm túc."

"Cần gì phải đợi đến tận mai, làm luôn hôm nay đi. Phải rồi, này chúng mày, giờ bọn mình bắt đầu buổi huấn luyện đặc biệt nhé." Hai mắt sáng rực, Shota dường như rất tâm đắc với ý tưởng vừa nghĩ ra.

"Bây giờ luôn á?" Yuto kinh ngạc nhìn bạn. "Ở đâu cơ?"

“Bể bơi của trường. Chắc sẽ có cách vào được thôi.”

“Vào giờ này á?” Khi ấy đã khoảng 5 giờ chiều. Về đến trường phải hơn 6 giờ.

“À, tao từng lẻn vào bơi rồi. Có một đoạn rào võng rất dễ trèo.” Tatsuya nhiệt tình hưởng ứng.

Yuto thừa hiểu Shota và Tatsuya ấp ủ mưu đồ gì. Hai đứa muốn lợi dụng danh nghĩa “huấn luyện đặc biệt” để hành hạ Tomoyuki mà thôi. Hành động này không phải do quá giận Tomoyuki hay thù hằn sâu đậm gì, chẳng qua chỉ muốn giải tỏa cơn ức chế khi ăn trận mắng tơi tả của thầy Itokawa.

“Bỏ đi, làm thế không hay đâu!” Đáng lẽ Yuto phải nói ra câu này, nhưng cậu nín thinh, chỉ vì không muốn mang tiếng không hiểu lòng bạn, trong khi Tatsuya, hay chính người đầu têu là Shota lại có cùng tâm trạng bắn khoăn cũng nên.

Tomoyuki không tiện từ chối đề nghị của các đàn anh, thế là bốn học sinh lén lút lẻn vào trường. Vì đang mùa hè nên khuôn viên khá vắng lặng. Trời tối dần.

Cả nhóm cởi quần áo vứt trên bờ rồi nhảy xuống bể. Đầu tiên cả bốn bơi tà tà cùng nhau, được một lúc thì Shota bắt đầu ra lệnh cho Tomoyuki phải dốc hết sức mà bơi.

“Nhưng không được dùng đến chân đâu, chỉ bơi bằng tay thôi. Mày cứ bơi, bọn tạo giữ chân cho.”

Phương pháp huấn luyện đặc biệt là như sau: đứa đầu tiên là Shota sẽ lặn xuống nước để kẹp giò Tomoyuki và kèm cậu bé đến giữa bể. Ở đây đứa thứ hai đợi sẵn và thế chỗ Shota kẹp giò Tomoyuki. Khi cậu bé bơi đến hết bể thì đứa thứ ba tiếp nhận. Tóm lại là Tomoyuki bị ép phải bơi liên tục trong tình trạng hai chân bị kẹp cứng ngắc.

Sự cố xảy ra khi Tomoyuki bơi được hai vòng và đã đến nửa vòng thứ ba. Người giữ chân Tomoyuki lúc này là Shota, chuẩn bị đổi phiên với Tatsuya ở giữa bể. Yuto thì đang đi loanh quanh ở đầu bể, cậu trông thấy hai gương mặt ngóc lên khỏi nước, nhưng vì tối quá nên không nhận ra ai với ai.

“Ê này!” Giọng Shota vang lên. “Không thấy Tomoyuki đâu nữa.”

“Hả? Sao thế? Không phải nãy giờ mày vẫn nắm hai chân nó à?”

“Tại định chuyển cho Tatsuya nên tao đã buông chân nó ra, nào ngờ chỉ tích tắc thằng ranh đã biệt tăm.”

“Có khi nào nó bỏ chạy rồi không?” Yuto đưa mắt kiểm tra toàn bộ bể bơi, nhưng chẳng thấy ai khác nổi lên mặt nước. Không gian tối đen như mực nên không nhìn được đáy bể.

“Á!” Tatsuya bỗng la thất thanh. “Ở đây! Nó bị chìm dưới này.”

Yuto hoảng vía lao ngay xuống bể và hùng hục bơi đến chỗ bạn. Cả ba hợp sức kéo Tomoyuki lên khỏi mặt nước, dìu vào thành bể. Tomoyuki đã lịm đi, thân mình bất động. Gọi tên cũng chẳng thấy phản ứng gì. Hơi thở gần như đã tắt.

Tatsuya nhấn hai tay xuống ngực cậu bé để tống nước ra ngoài. Tomoyuki không có phản ứng gì. Giờ phải làm sao đây? Giữa lúc hoảng loạn, cả bọn chợt nghe có tiếng quát, “Này. Làm cái gì thế hả?”

Yuto giật bắn mình, tim như muốn ngừng đập, quay lại nhìn thì hóa ra thầy Itokawa đang xăm xăm chạy tới, tay cầm đèn pin.

“Các em làm cái khỉ gì ở đây?”

Không đứa nào cất tiếng được, cả Yuto cũng câm như hến, mắt vẫn dán chặt vào Tomoyuki đang nằm im lìm.

“Sao thế này? Chúng mày làm gì thằng bé thế hả?” Thầy Itokawa chộp mạnh lấy vai Shota.

“... huấn luyện đặc biệt ạ.”

“Huấn luyện đặc biệt?”

“Vâng, nhưng đang bơi giữa chừng thì đuối nước...”

“Ngu xuẩn...” Thầy Itokawa bật thốt, rút điện thoại ra khỏi túi, rồi lại nhìn trừng trừng đám học trò. “Còn đần mặt ra? Tiếp tục xoa bóp ngoài lồng ngực, hô hấp nhân tạo nữa. Trước đây tôi chỉ cho hết rồi cơ mà.”

Tatsuya xoa bóp lồng ngực Tomoyuki thêm lần nữa. Yuto vừa nhớ lại cách hô hấp nhân tạo đã học vừa tiến hành.

Sau khi gọi cấp cứu 119, thầy Itokawa thế chỗ Tatsuya xoa bóp

lồng ngực cho Tomoyuki. Tiếp đó quay sang bảo đám Yuto, “Mấy đứa thay quần áo và rời khỏi đây ngay. Xe cứu thương sắp đến. Nên lánh mặt cho mau.”

“... Lánh vào đâu ạ?” Tatsuya hỏi.

“Về nhà. Đi cho khéo đừng để ai bắt gặp, im lặng chờ xem tình hình. Cấm hé răng về vụ này với ai, kể cả bố mẹ. Thi đấu xong là các trò và Tomoyuki ai về nhà nấy. Quán triệt sẵn trong đầu đi. Rõ hết chưa?”

Thấy cả lũ vẫn im thin thít, thầy Itokawa gằn giọng, “Rõ hết chưa?”

“Rồi ạ.” Ba đứa đáp lại bằng giọng thều thào như đã mất hết sức lực.

“Được, giờ thì biến đi. Đừng để ai bắt gặp!”

Cả ba vội vàng mặc lại quần áo và quay ra theo con đường lúc vào. Trèo qua hàng rào, ra đến bên ngoài thì nghe tiếng xe cứu thương lan đến gần. Mọi chuyện xử lý thế nào chúng đều không rõ. Chỉ biết đêm khuya hôm đó Yuto nhận được điện của Tatsuya.

“Thầy Itokawa vừa gọi tao xong. Tomoyuki được cứu sống rồi.”

Yuto nghe mà nhẹ cả người, cậu đã dằn vặt mãi vì ý nghĩ Tomoyuki sẽ cứ thế đi luôn, đến nỗi hồi tối chẳng buồn ăn uống gì, chỉ một mực nhốt mình trong phòng.

“May quá. Yên tâm được rồi.” Yuto chân thành đáp.

“Chưa yên tâm được đâu.” Trái với tâm trạng của Yuto, giọng Tatsuya chùng hẳn xuống. “Nghe bảo thằng ranh chưa tỉnh...”

"Hả?"

“Đã thở lại được, nhưng còn mê man, đến giờ vẫn nằm trong bệnh viện.”

Tâm trạng mới nhẹ nhõm đôi chút lại một lần nữa trĩu xuống.

“Ngày mai cả câu lạc bộ sẽ bị triệu tập. Chắc sẽ bị tra hỏi rất nhiều, nhưng tuyệt đối không được tiết lộ bất cứ điều gì. Thầy Itokawa dặn đấy.”

“Làm thế liệu có ổn không?”

“Thầy bảo tốt nhất hãy xử sự theo cách đó. Giải quyết không

khéo thì câu lạc bộ bơi lội này sẽ tan tành mây khói."

Có thể lắm! Một lần nữa, Yuto lại càng thấm thía mức độ nghiêm trọng trong hành vi của mình và đám bạn.

Sáng hôm sau cảnh sát đến trường. Toàn thể câu lạc bộ bơi lội được triệu tập để hỏi về sự cố hôm trước. Tất nhiên các thành viên đội bơi tiếp sức, tức Yuto và hai cậu bạn, bị tra hỏi cặn kẽ nhất. Chúng răm rắp trả lời theo kịch bản mà Itokawa gài sẵn, cảnh sát không tỏ ra nghi ngờ gì.

Cuối cùng sự việc được dàn xếp ổn thỏa. Câu chuyện thầy Itokawa dựng lên có nội dung đại khái thế này: Thi đấu xong, mọi người giải tán ngay tại chỗ. Thầy Itokawa quay lại trường để tổng hợp dữ liệu về thành tích thi. Đang làm thì nhớ ra chuyện gì đấy nên đi sang văn phòng câu lạc bộ. Đến nơi thì thấy quần áo ai vứt vương vãi trên thành bể nên cầm đèn pin lại xem, phát hiện có người chìm dưới đáy nước. Vội vàng đưa lên bờ mới biết là Yoshinaga Tomoyuki, một thành viên lớp Tám. Thầy Itokawa lập tức gọi cấp cứu 119 rồi tranh thủ hô hấp nhân tạo và thực hiện thủ thuật xoa bóp tim ngoài lồng ngực cho nạn nhân. Xe cứu thương có mặt không lâu sau đó và nhanh chóng chuyển Tomoyuki đến bệnh viện.

"Sau trận đấu tôi phê bình khá nặng nề, chắc đã khiến Tomoyuki sinh ra day dứt ăn năn nên quyết định tự tập luôn sau khi giải tán." Thầy Itokawa trình bày với cảnh sát.

Không ai nghi ngờ tính xác thực của câu chuyện. Tomoyuki là một học sinh có tinh thần trách nhiệm cao, sau trận đấu cậu cũng tâm sự với các bạn cùng khóa rằng tại mình mà đội bơi tiếp sức không đạt được thành tích tốt. Chi tiết này đã được xác minh.

Tuy nhiên, Yuto vẫn bứt rứt không yên. Dù không ai nghi ngờ đi nữa, nhưng Tomoyuki mà tỉnh lại thì chẳng phải chân tướng cũng bại lộ hay sao?

"Trong trường hợp đó, các bên sẽ ngồi lại trao đổi với nhau." Thầy Itokawa trấn an Yuto, Tatsuya và Shota. "Bấy giờ chỉ còn cách nhận lỗi với Tomoyuki và bố mẹ em ấy, cầu xin tha thứ rồi giải thích rằng, nói dối là để cứu lấy sự sống còn của câu lạc bộ bơi lội. Chính

tôi cũng sẽ đứng ra cúi đầu nhận tội chung với các em. Nhưng chưa đến lúc thì phải giữ mồm giữ miệng. Tuyệt đối không bép xép với bất kì ai.” Thầy Itokawa nói bằng giọng cứng rắn, không để đứa nào có cơ hội phản bác.

Dù chưa hết băn khoăn, Yuto và các bạn vẫn răm rắp tuân theo chỉ vẽ của thầy. Không thể phủ nhận, cả bọn một mặt thì cầu cho Tomoyuki bình phục càng sớm càng tốt, mặt khác lại thầm mong cậu ta cứ hôn mê mãi đi, đừng tỉnh dậy.

Sau này ngẫm lại thì thấy, chắc hẳn lúc ấy thầy Itokawa đã đoán được Tomoyuki sẽ không bình phục. Và trên thực tế, cậu bé chẳng bao giờ còn quay lại trường.

Ngày tháng trôi qua, Yuto và đám bạn tốt nghiệp, rời khỏi trường cấp hai cùng vết thương sâu hoắm nơi đáy lòng.

32

Người cho Yuto biết về sự tồn tại của blog đó chính là Tatsuya. Một hôm Tatsuya bất chợt hỏi, “Mày có biết *Cánh Kirin* không?” Vẻ mặt như đề cập đến một việc rất hệ trọng.

“Kirin? Là cái gì thế?”

“Hóa ra mày không biết thật nhỉ. Là tên của một blog đấy.”

“Blog á? Blog thì có vấn đề gì?”

Nhưng Tatsuya không trả lời thẳng mà chỉ bảo, “Cứ xem khắc biết. Tìm kiếm bằng từ khóa đấy là ra thôi.”

Yuto bèn mở máy tính tra cứu thử, và tìm thấy một blog cá nhân với tiêu đề “Cánh Kirin: Ước mong một ngày lại sải cánh bay lên”. Chủ blog có vẻ là phụ nữ. Những dòng đầu tiên lọt vào mắt Yuto có nội dung như sau.

> Hôm nay, cậu bé Kirin nhà chúng tôi vẫn say ngủ. Móng tay móng chân mọc dài đã được cắt ngắn gọn gàng.
>
> Ngủ li bì mà móng và tóc cứ dài mãi ra. Chẳng mấy chốc đến tóc cũng cần cắt ngắn. Lần này có lẽ phải để kiểu gì ra dáng người lớn hơn.
>
> Tuần tới là lễ Tiết phân[39] rồi. Năm nay cũng cầu mong mọi điều tốt lành sẽ đến với gia đình chúng tôi.

Gì đây? Yuto thầm nghĩ. Chỉ là ghi chép trực tuyến những chuyện vụn vặt, không có gì đặc biệt. “Cậu bé Kirin” hẳn là tên thú cưng hay em bé sơ sinh nào chăng? Dù sao thì nội dung cũng hết sức nhàm

chán. Tại sao Tatsuya lại muốn mình xem? Hay blog này không phải blog mà nó bảo?

Blog có đăng vài tấm ảnh, chụp đồ vật xung quanh hoặc phong cảnh bên ngoài... Sắp đặt không mấy bắt mắt, kĩ năng chụp khó mà gọi là điêu luyện. Tuy nhiên, một trong những tấm ảnh ấy đã khiến Yuto phải dùng tay rê chuột, là ảnh đính kèm bài viết đăng vào mùng 1 tháng Giêng, ngày đầu năm mới. Người trong ảnh là một thiếu niên ngồi xe lăn, diện bộ vest thắt cà vạt chỉn chu, tóc cắt gọn gàng. Chỉ hiềm, mắt cậu ta nhắm nghiền, gương mặt gầy hốc hác hướng thẳng ra trước, gáy đệm chiếc khăn lông khá dày, chắc để cố định hướng xoay của gương mặt.

Dưới tấm ảnh có chú thích: *Cậu bé Kirin nhà chúng tôi cũng đón năm mới. Diện bộ vest vừa mag để chụp ảnh kỉ niệm.*

Yuto choáng người, rốt cuộc đã hiểu ngụ ý của Tatsuya. Thiếu niên này chính là Yoshinaga Tomoyuki, còn chủ blog là mẹ cậu ta.

Yuto giờ đọc các bài viết cũ hơn. Blog đã lập hơn một năm. Từ nội dung đăng tải ở giai đoạn đầu, có thể dễ dàng nhận ra mục đích của blog. Cậu con trai gặp nạn vào mùa hè năm lớp Tám và hôn mê sâu. Các bác sĩ đã buông tay, nhưng bố mẹ vẫn tin tưởng một ngày kia con mình sẽ hồi phục, bèn chuyển về sống ở Karuizawa để chăm sóc con cho tiện. Người mẹ lập ra blog này nhằm ghi chép tình trạng của con trai, cũng như ghi chép về quãng thời gian bên nhau của cả nhà.

Yuto đông cứng người trước màn hình máy tính. Vậy là thằng bé ấy còn sống...

Cậu cứ đinh ninh Tomoyuki đã sang thế giới bên kia từ rất lâu rồi. Đúng là vào thời điểm tốt nghiệp cấp hai cậu có nghe phong thanh Tomoyuki vẫn đang hôn mê, nhưng ai nấy đều cho rằng tình trạng đó cũng khó mà duy trì lâu. Nói một cách cực đoan thì đối với Yuto, Tomoyuki đã chết từ thời điểm xảy ra tai nạn. Tatsuya và Shota có lẽ đều cùng chung suy nghĩ.

Ấy thế mà Tomoyuki còn sống, và ngủ mê man từ bấy đến giờ, có người thân luôn túc trực chăm sóc. Là ông bố bà mẹ hằng giữ vững

niềm tin rằng con trai mình sẽ mở mắt tỉnh dậy… Lại một lần nữa, Yuto thấm thía sâu sắc về tội lỗi mà mình và chúng bạn gây ra. Rõ ràng chẳng có cái gì gọi là kết thúc cả. Ngay lúc này đây nỗi đau vẫn đang giày vò cả gia đình Yoshinaga, từ cha mẹ đến con cái.

Hôm sau gặp Tatsuya, Yuto nói là đã đọc blog, bạn cậu thốt lên “Vậy à?” rồi chêm thêm, “Nhưng… còn cách nào khác nữa đâu.”

Nghe giọng Tatsuya như đang tự thuyết phục bản thân. Chẳng còn cách nào khác. Làm gì cũng bằng thừa. Đúng thế! Đã quá trễ để Yuto và các bạn có thể làm gì đấy hòng xoay chuyển tình hình. Giờ đi thú nhận rồi khẩn khoản xin lỗi, Tomoyuki vẫn không tỉnh dậy được! Mà biết sự thật xong có khi bố mẹ cậu ta còn dằn vặt khổ sở hơn. Nhưng cứ để mặc, không có động thái nào hết thì liệu có ổn chăng?

Từ đó, Yuto thường xuyên theo dõi blog Cánh Kirin. Thông tin cập nhật không quá đều đặn, nên cậu lần ngược về các bài cũ hơn để đọc. Một ngày nọ, đoạn văn sau đập vào mắt Yuto.

> Lâu lắm rồi nhân có công chuyện xuống Tokyo, tôi tranh thủ đi lễ đền Suitengu. Đây là ngôi đền có tiếng thiêng về bảo trợ sinh nở thuận lợi, đồng thời cũng phù hộ bình phục cho các tai nạn dưới nước. Kể từ khi cậu bé Kirin nhà chúng tôi gặp nạn, tôi đã thường xuyên lui tới nơi này. Đền Suitengu thuộc cụm đền Thất Phúc Thần khu vực Nihonbashi nên sẵn tiện tôi ghé qua hết bảy đền còn lại (mặc dù có tên Thất Phúc Thần nhưng thực tế lại có đến tám ngôi đền). Nói chuyện này hơi ngoài lề một tí, tên của blog nảy ra khi tôi nhìn thấy khối tượng Nihonbashi. Từ lúc chuyển về đây thì chẳng còn cơ hội để đi lễ đền nữa, nghĩ cũng hơi tiếc.

Vì đoạn văn này, các địa danh như đền Suitengu và cụm đền Thất Phúc Thần ở Nihonbashi tự nhiên in sâu vào tâm trí Yuto. Nhưng cậu vẫn chưa nghĩ ngay ra là phải làm gì đấy. Một thời gian sau, các hành động mới bắt đầu theo cách khá ngẫu nhiên.

Một người họ hàng tổ chức hôn lễ ở khách sạn gần đền Suitengu.

Vì rảnh rỗi, Yuto lang thang khỏi khách sạn và ghé vào thăm thú ngôi đền xem sao. Đợt ấy là ngày nghỉ nên khuôn viên đông chật người đến viếng. Phần đông là cầu chuyện sinh nở, hết người này đến người khác xúm vào xoa đầu tượng linh vật nổi tiếng chó mẹ và chó con.

Yuto thảy một đồng xu. Sau khi thành tâm cầu nguyện cho Tomoyuki mau bình phục, cậu đứng lùi ra xa và giơ điện thoại chụp toàn cảnh đền thờ. Lúc quay lại khách sạn nghe bố mẹ hỏi vừa đi đâu về, tất nhiên Yuto chỉ đáp qua loa chứ không nói thật. Cậu trăn trở suy nghĩ suốt ba ngày tiếp theo, cuối cùng quyết định gửi bình luận trên blog đó.

> Xin chào.
>
> Tôi là người thường xuyên theo dõi blog của bạn. Mong sao cậu bé Kirin sớm mở mắt tỉnh dậy. Hôm nọ sẵn dịp đến đền Suitengu, tôi đã cầu nguyện cho cậu ấy. Có chụp cả ảnh nữa. Cố lên nhé. Tôi ủng hộ bạn.

Yuto bấm gửi dưới tên "Hanako ở Tokyo". Không lâu sau thì có hồi đáp.

> Cảm ơn bạn nhé. Tôi cảm thấy được động viên rất nhiều. Tấm ảnh trông thế nào? Bạn cho xem được không? Tôi sẽ vui lắm.

Hồi đáp này khiến Yuto hơi băn khoăn. Gửi ảnh phải dùng thư điện tử. Không muốn lộ tên thật thì có thể dùng nền tảng thư tạm thời. Nhưng liệu che giấu được bao lâu? Nhỡ bị hỏi, phải lấp liếm làm sao cho qua chuyện?

Băn khoăn chán chê, Yuto vẫn bấm bụng gửi ảnh, vì sợ phớt lờ sẽ khiến bà mẹ tổn thương. Hồi âm đến ngay tức khắc. Sau lời cảm ơn là xin phép "Tôi đăng tấm ảnh này lên blog cá nhân được không?". Yuto trả lời "Tất nhiên là được".

Hôm sau, tấm ảnh chụp đền Suitengu được đăng tải trên blog kèm chú thích "Đây là ảnh do bạn "Hanako ở Tokyo gửi đến".

Vào khoảnh khắc nhìn thấy bài đăng, một điều gì đấy bất chợt biến đổi trong trái tim Yuto. Tưởng chừng gút mắc sâu kín ở đáy lòng đã được giải phóng. Yuto tự nhủ hành động này vẫn chưa đủ chuộc lỗi, nhưng đồng thời cậu cũng cho rằng có hành động dù sao vẫn tốt hơn là chẳng làm gì, chí ít còn khá hơn là cố tìm cách lãng quên sự cố năm xưa...

Yuto vắt óc nghĩ xem liệu còn làm được gì nữa không, cuối cùng quyết định đi một vòng cụm Thất Phúc Thần để chụp lại từng ngôi đền một. Nhưng xem chừng vẫn chưa đủ. Ở tiệm giấy Nhật mà cậu thỉnh thoảng ghé vào có bán những xấp giấy tuyệt đẹp chuyên dùng để gấp hình. Chính là nó! Một ý tưởng chợt lóe lên trong đầu.

Yuto âm thầm gấp hạc giấy, quyết tâm gấp được một nghìn con. Nhưng công việc này không hề đơn giản. Đầu tiên cậu dùng giấy hồng gấp một trăm con hạc, mang đến đền Suitengu, đặt lên hòm công đức rồi chụp ảnh, gửi cho mẹ Tomoyuki xong là nhận được hồi âm ngay tức khắc, từng câu từng chữ của bà đều toát ra niềm vui sướng chân thành. Hôm sau tấm ảnh do Yuto chụp cũng được đăng lên blog.

Tháng sau, Yuto gấp xong một trăm con hạc nữa, nhưng dùng giấy đỏ. Lần này cậu không chỉ mang đến đền Suitengu mà còn cả các đền khác trong cụm Thất Phúc Thần, đều chụp ở hòm công đức. Tháng sau nữa là hạc giấy màu cam. Tiếp đến là màu nâu. Yuto chủ ý thay đổi màu sắc nhằm chứng tỏ mỗi lần là những con hạc khác nhau chứ không phải một trăm con dùng đi dùng lại nhiều lần. Cậu quyết tâm tiếp tục thao tác này cho đến khi đủ một nghìn con.

Bỗng đâu có sự cố bất ngờ. Hôm ấy Yuto đang soạn thư trên máy tính như mọi khi thì mẹ gọi. Mẹ hỏi nhanh thôi, cũng không có gì quan trọng, nhưng ngay sau đấy lại có bạn gọi điện đến. Buôn chuyện mất một lúc trong phòng khách, khi Yuto trở lên phòng riêng thì đụng phải Takeaki đang từ bên trong bước ra. Tất nhiên cậu con trai tỏ thái độ, "Gì thế này, sao lại tự tiện vào phòng người khác như

vậy?”

Ông bố không đáp mà chất vấn ngay, “Chuyện đó là thế nào?”

Yuto hoảng hồn. Trên màn hình máy tính vẫn đang hiển thị giao diện viết thư.

“Bố đọc thư rồi hả?” Yuto lườm Takeaki. “Cho dù có là bố mẹ đi nữa thì cũng phải biết việc gì nên làm việc gì không chứ. Thế này là xâm phạm quyền riêng tư của người khác đấy.”

Takeaki sốt ruột xua tay, “Sao cũng được. Nhưng vụ kia là thế nào? Trả lời đi. Mày giả mạo tên đàn bà để gửi mail cho ai đấy?”

“Lôi thôi quá! Chẳng có việc gì xấu xa ở đây cả.” Yuto đẩy Takeaki sang một bên rồi bước vào phòng, kiểm tra máy tính. Toàn bộ thư gửi cho mẹ Tomoyuki từ trước đến giờ cậu lưu lại cả, không rõ bố đọc được đến đâu rồi, Yuto thẳng tay xóa sạch mọi dữ liệu. Nỗi hối tiếc xen lẫn bất an tràn ngập cõi lòng. Yuto có cảm giác điều mình hết mực coi trọng đã bị làm vẩn đục, nơi chốn trang nghiêm bị bàn chân ô uế thò vào giẫm đạp. Cậu quay sang kiểm tra thùng giấy vốn giấu kĩ ở tủ quần áo. Số hạc gấp bấy lâu đều cất ở đây. Xem chừng chưa bị đụng đến. Tuy nhiên Yuto vẫn dốc hết sang túi đựng của cửa hàng tiện lợi, và hôm sau đem vứt sạch trên đường đến trường.

Yuto không còn gửi thư cho mẹ Tomoyuki nữa. Hộp thư tạm thời cũng xóa luôn nên kể cả bà có gửi thư đến, cậu cũng không đọc được. Dĩ nhiên việc gấp hạc lẫn đi viếng cụm đến Thất Phúc Thần đều ngừng theo, đồng thời Yuto tìm mọi cách tránh mặt bố. Tình trạng này tiếp diễn hơn nửa năm thì xảy ra án mạng cầu Nihonbashi.

Mặc dù rất muốn biết nội dung cập nhật trên blog *Cánh Kirin*, nhưng Yuto không còn tìm vào đấy để đọc nữa. Cậu ngại phải chứng kiến tâm trạng hẫng hụt của mẹ Tomoyuki khi người bạn “Hanako ở Tokyo” cắt đứt liên lạc giữa chừng. Thời gian trôi đi, mọi chuyện dần dần phai nhạt khỏi tâm trí, khiến Yuto không hề nghĩ rằng có mối liên hệ giữa án mạng với blog *Cánh Kirin* dù nghe địa điểm bố ngộ nạn là Nihonbashi, chưa kể hiện trường sát hại lại ở khá xa các ngôi đền. Chỉ khi thanh tra Matsumiya nhắc đến tượng kỳ lân trên cầu

Nihonbashi, cậu mới chết điếng như bị giội nước lạnh. Tượng kỳ lân có cánh...

Hóa ra “Kirin” là kỳ lân. Khi trước Yuto tra cứu trên mạng bằng các từ khóa như “Kirin”, “Nihonbashi”, “tượng” thì kết quả trả về đều là tượng hươu cao cổ[40]. Đó là tác phẩm điêu khắc khá nổi tiếng được dựng lên để trang trí cho một tòa nhà cũng nằm trong khu vực Nihonbashi[41]. Chính vì vậy Yuto cứ tưởng Tomoyuki có tên “cậu bé Kirin” là do thích hươu cao cổ.

Sự thật lại khác. Đi lễ cụm đến Thất Phúc Thần trở về, mẹ Tomoyuki đi qua cầu Nihonbashi, trông thấy tượng hai kỳ lân bèn lấy luôn tên chúng để đặt cho blog. Chắc bà liên tưởng hình ảnh kỳ lân sải rộng đôi cánh và ngước nhìn bầu trời với việc cậu con trai rồi sẽ mở mắt và lại tung tăng hoạt bát như trước.

Nghĩ đến đây, Yuto chợt lờ mờ thấy mối liên hệ giữa khối tượng với nguyên nhân Takeaki bị đâm ở ngực mà vẫn cố lê bước đến tận cầu Nihonbashi để tựa vào nó. Hành động của ông không thể nào chỉ là ngẫu nhiên. Yuto mở xem blog *Cánh Kirin* sau một thời gian dài bỏ bẵng. Blog chẳng có gì thay đổi, vẫn cập nhật bền bỉ, nhưng lại có diễn biến hết sức bất ngờ.

Đến tận bây giờ chủ blog vẫn định kì nhận được ảnh do “Hanako ở Tokyo” gửi. Tấm ảnh gần nhất chụp hạc gấp bằng giấy tím nhạt đặt trên hòm công đức. Có cả thảy tám tấm ảnh với sắp đặt tương tự nhau, cho thấy người chụp đã đi một lượt toàn bộ đến trong cụm Thất Phúc Thần.

Yuto lần giở những bài viết cũ thì tìm ra lý do.

> Tôi mới nhận được thư kèm ảnh của bạn “Hanako Tokyo”, sau một thời gian gián đoạn liên lạc, nghe bảo là do máy tính có chút trục trặc. Lần này bạn ấy gấp hạc vàng và mang đến lễ Thất Phúc Thần. Hình như sắm máy ảnh mới hay thế nào mà bỗng dưng chụp đẹp lung linh.

Yuto bất động, nhìn trân trân vào máy tính.

Sao thế này? Cậu thầm nghĩ. Có người mạo danh "Hanako ở Tokyo" để gửi thư cho mẹ Tomoyuki. Hơn thế còn tiếp nối cả ý tưởng gấp hạc giấy. Không cần vắt óc cũng đoán được ai mạo danh. Chỉ duy nhất một người có khả năng hành động như thế thôi.

Yuto hình dung ra cảnh Takeaki cặm cụi ngồi gấp hạc giấy, rồi cảnh ông xâu chuỗi một trăm con hạc lại với nhau, mang đến lễ đền Suitengu, cả đền Koami... Cảnh tượng thật khó tin, nhưng lại là sự thật. Tại sao bố lại hành động như thế?

Tất nhiên là vì nhìn thấy thư Yuto gửi đi và vì tìm hiểu về *Cánh Kirin*. Chắc chắn là khi tra blog để đọc, ông đã nảy sinh nghi vấn. Tại sao con mình lại gửi thư cho chủ blog? Gấp hạc giấy làm gì? Giữa bao nhiêu cảnh đời bất hạnh, tại sao thằng bé lại đồng cảm với trường hợp này?

Có lẽ Takeaki đã nhận ra. Cậu bé Kirin trên blog chính là đứa trẻ gặp nạn học khóa dưới con mình, từng sinh hoạt trong câu lạc bộ bơi lội trường trung học Shubunkan. Đến đây lại nảy sinh thêm nghi vấn mới. Cầu khấn cho đàn em bất hạnh mau bình phục là một việc tốt. Cớ gì phải dùng tên giả? Hay vì muốn gửi thư với tư cách người ngoài cuộc?

Cách nhanh nhất để tìm ra đáp án chính là hỏi trực tiếp Yuto. Nhưng Takeaki không chọn cách này. Cũng có thể vì suy đoán nó liên quan đến một bí mật cực kì nghiêm trọng. Mặt khác ông bắt tay vào việc gấp hạc, thay con mình đóng tròn vai "Hanako ở Tokyo". Chắc vì đọc thấy blog giới thiệu "những con hạc được gấp bằng loại giấy có tên Hòa Chỉ Thập Sắc" nên Takeaki cố công tìm mua cho đúng.

Yuto không rõ mục đích của bố, có lẽ ông chỉ muốn tạ lỗi với cậu. Dù thực hư thế nào, Takeaki cũng áy náy vì vô tình cản trở tâm thiện của con trai, và quyết định là cho tới khi mọi chuyện sáng tỏ, chính ông sẽ thay con mình tiếp tục công đức... Phải thế chăng?

Chẳng mấy chốc Takeaki đã gấp đến hạc tím nhạt, là màu cuối cùng trong tệp Hòa Chỉ Thập Sắc. Nói cách khác, Takeaki đã hoàn tất mục tiêu một nghìn con hạc.

Yuto mang máng hiểu ra bố đã nghĩ gì khi cố gắng đi về phía cầu

Nihonbashi dù đang trong tình trạng nguy ngập. Bố muốn nhắn nhủ con trai, "Dũng cảm lên, đừng lẩn trốn sự thật, hãy làm những điều mình tin là đúng."

Nước mắt lưng tròng, tim bừng lên ngọn lửa, Yuto tin chắc mình đã thấu hiểu điều bố muốn truyền tải. Đồng thời cũng ân hận sâu sắc, tự trách bản thân sao trước đây không chịu chuyện trò với bố nhiều hơn, không cố gắng tìm hiểu tâm tư của bố hơn. Một người cha như thế đáng để con cái tự hào. Bố không đời nào làm những việc đê hèn như che giấu tai nạn lao động. Cho dù tất cả nghi ngờ, riêng mình vẫn tin tưởng một lòng vào bố. Yuto xác định như vậy.

Yuto siết chặt mùi soa, lau nước mắt trào ra. Lúc bố mất thì không buồn chảy một giọt lệ nào, chẳng hiểu sao bây giờ cảm xúc lại vỡ òa đến thế. Tuy nhiên cậu không thấy ngượng ngùng xấu hổ gì.

"Cảm ơn cậu đã kể rõ." Kaga nhẹ nhàng lên tiếng. "Lượt hạc đầu tiên bố cậu đặt ở đền Suitengu có màu vàng. Chúng tôi vốn thắc mắc sao lại khai trương bằng màu sắc nằm giữa tập giấy như vậy, đến khi đọc blog kia thì đã ngộ ra. Là vì bố cậu muốn tiếp nối phần việc dang dở của ai đó lúc trước."

"Em cực kì sửng sốt khi biết việc bố làm, đồng thời cũng cực kì hổ thẹn về bản thân. Tại chúng em mà một cuộc đời tan nát, trong khi chúng em vẫn cứ ung dung sống tiếp, thật không đáng mặt làm người."

"Nên cậu mới quyết họp mặt cả ba lại, phải không?"

Yuto gật đầu, "Vì nghĩ lúc này còn chưa quá trễ nên em định cả ba sẽ cùng nói ra sự thật rồi đường hoàng đón nhận hình phạt dành cho mình. Nếu không làm thế, có lẽ chúng em sẽ chẳng bao giờ trở thành con người tử tế đúng nghĩa."

Kaga hơi vươn cổ ra, nhìn chằm chằm vào Yuto, "Cuối cùng cậu đã nhận thức được rồi nhỉ. Con người ai cũng có lúc mắc sai lầm. Quan trọng là đối mặt với sai lầm đó thế nào. Nếu chọn cách lẩn trốn hoặc quay đi thì sẽ lại gây ra lỗi lầm y hệt mà thôi."

"Em cũng nghĩ thế. Nhưng anh thanh tra này, xin cho em biết. Tai

nạn bơi liên quan thế nào đến án mạng của bố em? Em cố vắt óc suy nghĩ mà không sao lý giải được.”

Trước câu hỏi của Yuto, Kaga đảo mắt lên xuống, xem chừng khá đắn đo. Yuto rất ngạc nhiên trước biểu hiện ngần ngừ hiếm thấy này ở anh. Đúng lúc đó có tiếng gõ cửa. Matsumiya chạy ra, sau vài ba câu trao đổi với người bên ngoài thì lại quay vào, ghé tai Kaga thì thầm. Nghe chừng là chuyện không mấy tốt lành.

Kaga cựa quậy để chỉnh lại thế ngồi, “Đã tìm thấy Tatsuya. Nghe bảo cậu ta định nhảy từ sân chờ xuống đường ray tuyến Keihin-Tohoku của ga Shinagawa, may sao tuần tra viên gần đấy túm được.”

Từng câu từng chữ của viên thanh tra làm Yuto choáng người, “Nhảy xuống đường ray? Tatsuya? Sao lại thế? Hử? Nghĩa là sao?”

“Sugino Tatsuya...” Nói đến đây, Kaga tạm ngừng để điều chỉnh nhịp thở, rồi lấy hơi tiếp tục. “Là thủ phạm giết Aoyagi Takeaki, bố cậu. Cậu ta đã thú nhận rồi.”

33

Trạng thái tinh thần của Tatsuya khá bất ổn, không thể nói rành mạch bất cứ điều gì. Thủ phạm là trẻ vị thành niên nên khả năng cho tại ngoại đã được cân nhắc, nhưng cuối cùng cảnh sát vẫn quyết định giữ cậu ta lại Phòng Cảnh sát Nihonbashi, bởi lo ngại về hành vi tự sát trước đó.

Hôm sau Matsumiya nhận được chỉ thị của Ishigaki, "Sau đây các cậu điều tra nốt đi." Hai anh em bèn tiến hành hỏi cung Tatsuya. Nhưng cậu ta chưa bớt hoảng loạn hơn hôm qua nên cũng khó mà yêu cầu một lời khai rành mạch. Tuy vậy, bằng cách kiên trì tra hỏi, toàn cảnh vụ án dần dần sáng tỏ. Cùng những lời dịu dàng vỗ về, hai thanh tra giúp Tatsuya lấy lại bình tĩnh. Nội dung lời khai đại khái là như sau (tất nhiên kém trôi chảy hơn).

Vào hôm xảy ra án mạng, Sugino Tatsuya tan trường và chuẩn bị về nhà như mọi khi thì có người gọi điện.

"Số của ai mà lạ hoắc thế nhỉ..." Tatsuya lẩm bẩm. Không phải số di động mà là số cố định. Cậu bắt máy và hoàn toàn bất ngờ khi nghe đầu dây bên kia giới thiệu mình là bố của Yoshinaga Tomoyuki.

"Tôi muốn trao đổi về tai nạn ở bể bơi ba năm trước. Cháu có thể dành chút thời gian gặp mặt được không?"

Tatsuya như bị bắt mất hồn vía. Sao bố Tomoyuki lại liên lạc với mình vào lúc này? Vì mục đích gì nhỉ? Hay ông ta đã nhận ra tai nạn năm ấy có uẩn khúc?

"Còn ai đi cùng không ạ?" Tatsuya dò hỏi.

“À không, chỉ mình cháu thôi. Thật ra tôi đã định sẽ lần lượt hỏi hết mọi người. Nhưng trước tiên cứ gặp cháu cái đã. Hẹn ở đâu được nhỉ?”

Giọng nói hết sức hòa nhã nhưng lời lẽ thì đầy uy hiếp, không cho người ta có cơ hội thoái thác. Tatsuya chẳng nghĩ ra cách nào từ chối, đành phải nhận lời. Điểm hẹn được ấn định tại cổng soát vé của ga Nihonbashi.

“Tôi có một chỗ muốn dẫn cháu đến.” Bố Tomoyuki nói thế.

Họ hẹn gặp vào 7 giờ tối, trước đó Tatsuya có ghé về nhà một lúc, lòng cuộn xoáy bất an và lo sợ. Ông ta định dẫn mình tới đâu nhỉ? Dẫn đến nộp cho cảnh sát chăng? Tatsuya nghĩ thầm, việc cậu và các bạn đã làm đối với Tomoyuki khác gì hành vi giết người bất thành, nếu Tomoyuki chết thật thì bọn họ đúng là sát nhân rồi. Có khi nào bố Tomoyuki muốn tống cả đám vào tù không nhỉ?

Ái chà, có khi không đơn giản như vậy... Dù sao thì cuộc đời đứa con trai duy nhất của ông ta đã bị hủy hoại vì bọn họ. Nếu chỉ đơn thuần giao nộp thủ phạm cho cảnh sát thì chưa đủ để nguôi ngoai hoàn toàn. Theo lẽ thường, ông ta sẽ muốn tự tay trả đũa nhỉ? Tóm lại là báo thù đấy.

Chắc chắn là thế rồi! Vì nguyên do nào đấy mà bố Tomoyuki đã nắm được sự thật và giờ đây muốn trả thù cả ba đứa. Mục tiêu nhắm đến đầu tiên là mình. Nếu quả thật ông ta có ý đồ đó thì xoay xở kiểu gì cũng không thoát được. Dù phải thừa nhận mình đã gây ra hành vi đầy tội lỗi, thì cũng khó lòng chấp nhận việc mất mạng dưới tay ông ta. Nhưng ngộ nhỡ, sức mình không đọ lại ông ta thì sao? Đừng nghĩ ông ta luống tuổi mà xem thường. Đàn ông trung niên vẫn đầy người sở hữu sức vóc cường tráng đến độ mấy đứa cấp ba còn xa mới sánh kịp. Chưa kể người ta lại nung nấu ý định trả thù... có khi mình phải giắt vũ khí phòng thân thôi.

Tatsuya bèn lấy trong ngăn kéo bàn ra một vật. Là con dao do anh họ tặng cách đây khá lâu. Tatsuya chưa dùng đến lần nào, hôm nay để phòng hờ bất trắc, cậu quyết định mang theo, cất trong túi áo.

Đúng hẹn, 7 giờ tối, Tatsuya đến cửa soát vé ga Nihonbashi, chợt

có người vỗ vai từ đằng sau. Ngoái lại nhìn thì thấy một người đàn ông có nước da rám nắng, khuôn mặt bành bạnh, bờ vai vạm vỡ. Tướng tá người này mà đi đánh nhau thì cầm chắc phần thắng. Tuy nhiên thái độ ông ta không có vẻ gì là thù địch, thậm chí còn nở nụ cười hiền, “Tấp vào chỗ nào làm hớp nước nhỉ?”

Hai người bước vào quán cà phê gần đấy. Khi được hỏi muốn uống gì, Tatsuya đáp, “Gì cũng được.”

Bố Tomoyuki bèn ra quầy mua hai tách cà phê sữa rồi bưng đến tận bàn. Sau khi ngồi xuống ghế đối diện, ông nói một câu mà Tatsuya không sao ngờ được. “Tôi có điều phải xin lỗi cháu. Thật ra tôi không phải là bố của Yoshinaga Tomoyuki, mà là bố của một người cháu biết rất rõ, Aoyagi Yuto.”

Tatsuya sửng sốt vô cùng, nhưng cũng phải công nhận nghe xong thì thấy ông giống Yuto thật. Cậu đã đến chơi nhà Aoyagi rất nhiều lần mà chưa gặp ông bao giờ.

“Tôi giả vờ nhận là bố Tomoyuki để xem phản ứng của cháu ra sao. Nếu quả thật không làm chuyện gì mờ ám, hẳn cháu sẽ đáp lại một cách đường hoàng đĩnh đạc. Đáng tiếc giọng cháu qua điện thoại nghe lại cực kì hoảng hốt, có thể nói là hoàn toàn khiếp vía.”

Tatsuya cứng họng, không biết đáp trả cách nào. Cậu vừa thất vọng vì để người khác xỏ mũi, vừa thắc mắc tại sao bố Yuto lại hành động như thế.

“Tatsuya này!” Bố Yuto tiếp tục. “Cháu kể hết mọi chuyện cho tôi nghe được không? Ba năm trước có chuyện gì xảy ra? Sự thật đằng sau tai nạn kia là sao? Yuto con tôi có liên quan phải không? Cháu là bạn thân nhất của nó, dứt khoát là cháu biết.”

Nghe chừng bố Yuto chỉ mới sinh nghi về tai nạn chứ chưa nắm được bất cứ chi tiết cụ thể nào, trừ việc Yuto có dính líu. Chính vì thế ông mới nghĩ đến chuyện dò hỏi chân tướng sự việc qua bạn thân của con trai.

“Cháu không biết.” Tatsuya đáp. “Cháu tuyệt nhiên không biết gì cả.” Nhưng giọng cậu run bắn, đến nỗi chính cậu còn nhận thấy màn trình diễn của mình cực kì tệ hại. À mà không, phải nói là chẳng

trình diễn được gì.

"Xem ra cả cháu cũng liên quan." Nhìn biểu hiện của Tatsuya, bố Yuto lập tức đọc ra vấn đề. "Bản thân tôi đã chuẩn bị tâm lý sẵn sàng rồi. Tùy tình hình, tôi đã tính cả đến khả năng buộc con mình ra đầu thú. Cháu mà cứ tiếp tục lừa dối quanh co thì chẳng tốt lành gì cho cuộc đời mấy đứa đâu. Thành thật kể cho tôi nghe đi. Có phải con tôi và cháu đều dính dáng đến vụ tai nạn đó không?"

Tatsuya chỉ chực vùng dậy bỏ chạy. Cậu muốn trả lời "Không phải" rồi bước một mạch ra khỏi quán cà phê. Nhưng chân cậu như đeo đá. Hơn nữa giờ có trốn cũng chẳng giải quyết được gì. Ông này sẽ không bỏ cuộc cho đến khi phanh phui được chân tướng sự việc. Chẳng phải ông ta nói là đã sẵn sàng bắt cả con mình đi đầu thú rồi đó sao.

"Rốt cuộc là thế nào? Cháu sẽ nói chứ?"

Câu hỏi thúc ép đã đẩy Tatsuya đến giới hạn chịu đựng, cậu đành gật đầu.

Lời lẽ bắt đầu tuôn ra không sao giữ lại được nữa. Bố Yuto đặt câu hỏi còn Tatsuya thì ngoan ngoãn khai báo tất cả. Càng nói, Tatsuya càng thấy tâm trạng nhẹ nhõm, và nhận ra bấy lâu nay mình đã sống với cõi lòng bị đè nặng vì dối trá đến mức nào.

"Cảm ơn cháu đã kể ra mọi chuyện." Nghe xong, bố Yuto nói. "Giờ tôi đã hiểu tất cả, kể cả lý do khiến con trai tôi có những hành động như thế."

Hành động như thế là hành động gì nhỉ? Tatsuya còn đang thắc mắc thì bố Yuto đã nói tiếp, "Có chỗ này tôi muốn dẫn cháu đến. Giờ đã muộn nên chắc không được cho vào đâu, nhưng đứng ngắm từ bên ngoài cũng đủ. Chúng ta cùng đến nơi chuộc tội nào."

Ông không nói rõ muốn dẫn Tatsuya đi đâu.

"Đi thôi." Ra khỏi quán cà phê, bố Yuto bắt đầu sải bước. "Hành vi của các cháu là không thể tha thứ được. Sự thật này mà công khai thì các cháu sẽ phải hứng chịu vô số chỉ trích nặng nề, việc học tiếp lên ít nhiều sẽ bị ảnh hưởng. Tuy nhiên, điều đó cũng chẳng có gì to tát. Cuộc đời các cháu còn rất dài ở phía trước, còn đủ thời gian để

làm lại từ đầu, nhưng vì muốn làm lại từ đầu mà chọn cách tự dối mình thì không được.”

Vừa đi bố Yuto vừa nghiêm nghị giải thích cho Tatsuya hiểu rằng, việc thú nhận là cần thiết cho chính cậu và các bạn. Lời ông nói đầy tính thuyết phục. Mặt khác, nó cũng khiến Tatsuya liên tưởng đến những khó khăn cậu sắp phải đối diện. Tương lai, học lên cao...

Hiện tại Tatsuya đã được giới thiệu vào trường đại học cậu hằng mơ ước. Đó là thành quả đạt được từ sự cố gắng không ngơi nghỉ suốt những năm cấp ba. Chẳng lẽ nỗ lực này cũng bỗng chốc tan thành mây khói luôn sao? Tatsuya khựng lại. Không thể để bản thân bị dẫn dắt đi xa hơn nữa, cậu thầm nhủ.

“Sao thế?” Bố Yuto hỏi.

“Thôi ạ!” Tatsuya nói. “Bác hãy xem như chưa từng nghe thấy chuyện cháu vừa kể. Cháu xin bác.”

“Không được. Tôi đã quyết đưa mọi việc ra ánh sáng. Tôi làm thế là vì tương lai của cháu, của cả con trai tôi. Nào, đi tiếp thôi.”

Bố Yuto tiếp tục bước đi, dáng vóc tỏa ra ý chí sắt đá.

Chính Tatsuya cũng không lý giải nổi suy nghĩ của mình vào thời khắc ấy. Chỉ biết tràn ngập tâm can là nỗi thôi thúc phải hành động để ngăn người đàn ông này lại. Lúc trấn tĩnh thì đã thấy tay mình nắm chặt con dao.

Như linh tính được, bố Yuto dừng bước, xoay mình lại, đúng lúc Tatsuya nhào tới đè lên người ông, đẩy dạt ông vào tường. Đó cũng là lúc cậu nhận ra họ đang ở dưới đường hầm.

Bố Yuto gần như không thốt được tiếng nào, chỉ trượt dần người dọc tường và ngồi bệt xuống như sắp ngã. Con dao cắm rất sâu trên ngực ông. Tatsuya cố tìm cách rút dao ra nhưng nó không chịu suy suyển. Hết cách, cậu đành kéo cà vạt để chùi sạch chuôi dao. Dù đang hoảng loạn, cậu vẫn chú ý để không lưu lại dấu vân tay.

Tiếp theo, Tatsuya quay trở lại con đường họ vừa đi qua, đến lối ra thì phát hiện có người nấp né trong bóng đổ của tòa nhà gần đấy. Nghĩ bụng đã bị tên này trông thấy hết, cậu liền vùng lên bỏ chạy thục mạng, dồn hết sức lực để tẩu thoát thật nhanh.

Về tới nhà, Tatsuya nhốt mình trong phòng riêng và run cầm cập đến sáng. Suốt đêm cậu không sao chợp được mắt, cứ thấp thỏm lo sợ cảnh sát sẽ đến bắt mình bất cứ lúc nào. Nhưng sáng hôm sau, khi rón rén lên mạng thăm dò tình hình thì phát hiện ra một sự việc bất ngờ. Đó là, nghi phạm giết hại bố Yuto bị xe tông và đang trong tình trạng cực kì nguy kịch.

Chưa hiểu đầu cua tại nheo ra sao, Tatsuya tiếp tục lục lọi ở nhiều nguồn tin. Cuối cùng cậu nhận thức được mình gặp may đến mức nào. Một người khác bị nghi ngờ là thủ phạm, hơn nữa hắn lại còn đang hôn mê…

Tatsuya tự nhủ, đúng là phép mầu. Nếu người đàn ông kia không thể qua khỏi thì coi như cậu bình an vô sự. Mà kể cả hắn có qua khỏi thì Tatsuya cũng chẳng có lý gì bị đặt vào vòng nghi vấn được.

Yuto gửi tin nhắn đến giữa lúc Tatsuya còn đang suy nghĩ miên man. Mới nhác thấy tiêu đề “Bố tao mất”, cậu đã nghe lồng ngực đau thắt, nhưng cũng hiểu là chẳng còn lựa chọn nào khác ngoài việc tiếp tục che đậy sự thật. Bất chấp tâm trạng bấn loạn, Tatsuya vẫn xoay xở soạn được hồi âm thể hiện rõ sự quan tâm cần thiết phải có ở một người bạn thân.

Khi vụ che giấu tai nạn lao động bị vạch trần, Yuto bỗng chốc biến thành tâm điểm của những ánh mắt thiếu thiện cảm. Tatsuya đâm ra khó nghĩ, không biết phải tiếp tục cư xử với bạn thế nào cho phải, cuối cùng cậu quyết định giữ khoảng cách. Yuto cũng không tỏ vẻ gì là trách móc.

Đến lúc biết tin Fuyuki qua đời, Tatsuya liền cho rằng mọi chuyện đã kết thúc ổn thỏa, ngờ đâu lại không phải. Tự dưng Yuto muốn hẹn gặp cậu và Shota để cả ba cùng bàn bạc trao đổi, nhưng không nói rõ sẽ trao đổi chuyện gì, khiến Tatsuya hết sức bứt rứt. Tiếp đó Yuto lại gửi một tin nhắn mang tính quyết định, đại khái là yêu cầu gặp mặt gấp để bàn bạc về tai nạn bể bơi và cả sự liên quan giữa vụ đó với cái chết của bố Yuto, vì cảnh sát đang ráo riết điều tra rồi.

Tatsuya bỗng thấy trước mắt tối sầm. Mọi chuyện thế là vỡ lở. Việc mình sát hại bố Yuto đã bại lộ. Cảnh sát vào cuộc thì chẳng còn

đường nào mà trốn nữa. Kết thúc rồi, tất cả mọi thứ.

Ôm trong lòng nỗi tuyệt vọng tột cùng, Tatsuya lê bước lang thang trên đường phố. Mình phải làm gì, phải làm gì bây giờ?

“Vì sao lại đến ga Shinagawa?”

Tatsuya không biết trả lời thế nào cho câu hỏi này, bản thân cậu cũng không hiểu tại sao. Cậu chỉ lờ mờ nhớ rằng mình muốn nhảy xuống đường tàu. Bấy giờ cậu thoáng nghĩ, giá mà chết đi thì tốt. Và bây giờ cũng thế…

34

Thầy Itokawa vẫn chưa chịu từ bỏ thái độ bất hợp tác, hệt như những lần gặp từ trước đến giờ, nhưng sâu trong mắt thầy là nét hoang mang. Phần mặt bàn dưới tay thầy cũng mờ dần vì hấp hơi mồ hôi đang rịn ra trong lòng bàn tay. Buổi gặp hôm nay không diễn ra ở trường học mà ở phòng điều tra.

"Về tai nạn bể bơi, tôi đã kể chính xác diễn biến. Các anh cứ việc hỏi lại ba em ấy thì sẽ rõ."

Quả thật, lời chứng của thầy rất khớp với nội dung khai báo của Yuto và các bạn. Nhưng tại sao ông thầy này lại muốn che giấu chân tướng vụ việc kia chứ? "Vì nghĩ cho tương lai của các em," thầy Itokawa trả lời.

Liệu có thực sự là thế?

"Tai nạn xảy ra trong lúc bốn thành viên đội bơi tiếp sức cùng nhau luyện tập, coi như là tai nạn khi đang sinh hoạt câu lạc bộ rồi. Thành thử vấn đề trách nhiệm sẽ bị đặt ra cho phía nhà trường, và không, đúng hơn là cho người phụ trách câu lạc bộ. Vì thế thầy mới cố tình giấu nhẹm sự thật, đúng chứ?"

Trước nhận định của Kaga, thầy Itokawa quắc mắt lên, "Anh vui lòng kiềm chế những câu chữ xấc xược giúp tôi. Tôi không bao giờ suy nghĩ để hèn như vậy."

"Nhưng hành động của thầy thì thể hiện rõ điều ấy đấy."

"Anh..." Thầy Itokawa lộ rõ vẻ oán hận, nhưng không nói được lời nào.

"Tôi được biết kiểu tập bơi giữ chặt chân chỉ cho dùng tay là ý

tưởng của chính thầy. Có phải lúc đó thầy sợ chuyện này cũng bị khui ra ánh sáng không?”

Rầm! Thầy Itokawa đập cả hai tay xuống bàn.

“Câu hỏi tiếp theo.” Đến lượt Matsumiya lên tiếng. “Ba ngày trước án mạng, Aoyagi Takeaki có gọi điện cho thầy. Thầy khai rằng: nạn nhân gọi điện trao đổi chỉ vì lo lắng về mối quan hệ không được êm thắm với con trai. Đến giờ lời khai vẫn không có gì thay đổi chứ? Sau đây nó sẽ được sử dụng làm bằng chứng, thầy vui lòng cân nhắc kĩ trước khi xác nhận.”

Thầy Itokawa bắt đầu thở dồn. Sau khi hít vào thở ra tầm vài ba lần, thầy lẩm bẩm, “À không... tôi muốn thay đổi lời khai đó.”

“Thực tế hai người nói những gì? Thầy vui lòng kể lại chính xác.”

Thầy Itokawa đưa mu bàn tay chùi miệng, “Aoyagi Takeaki muốn biết chi tiết về tai nạn bể bơi xảy ra ba năm trước. Dường như ông ta nghi ngờ con trai mình có dính dáng.”

“Đáp lại đề nghị đó, thầy trả lời thế nào?”

“Không có sự thật nào khác ngoài những gì được đăng tải trên các phương tiện truyền thông. Tôi trả lời như thế.”

“Câu trả lời có thuyết phục được Takeaki không?”

Thầy Itokawa lắc đầu với bộ dạng xuôi lơ, “Chắc chắn mọi chuyện không phải như vậy. Ông ta kiên trì thắc mắc, và nài nỉ tôi nói ra sự thật, với lý do là vì cậu con trai.”

“Rồi thầy bảo sao?”

“Tôi bảo “Bác làm khó tôi rồi”, và cúp máy. Thật ra bấy giờ tôi không có nhiều thời gian để tiếp chuyện lâu hơn. Nội dung điện đàm chỉ có thế.” Thầy Itokawa khẽ khàng giải thích thêm.

“Ngay sau án mạng, sao thầy không thành thật khai báo với cảnh sát?” Kaga hỏi xen vào. “Nếu bấy giờ chúng tôi nghe được những điều thầy vừa cho biết, cuộc điều tra đã đi theo một hướng rất khác rồi.”

“Anh nói thế thì tôi đành chịu... Bấy giờ tôi cho rằng cú điện không liên quan gì với án mạng, hơn nữa cũng vì nghĩ cho bọn trẻ...”

“Nghĩ cho bọn trẻ? Sao việc nói dối lại là nghĩ cho bọn trẻ chứ?”

“Tôi không muốn đến tận giờ này còn đào bới chuyện xưa, làm như thế bọn trẻ sẽ tổn thương lần nữa. Trầy trật lắm cuộc sống của ba đứa nó mới trở lại bình thường...”

Kaga bỗng chồm dậy, vung tay chộp lấy ve áo thầy Itokawa, “Ông đừng ăn nói ngu ngốc nữa đi. Không muốn làm bọn trẻ tổn thương ư? Ông thật chẳng biết đúng sai. Theo ông thì tại sao sau khi đâm chết Takeaki, Tatsuya không ra đầu thú? Đó là vì ông đã tiêm nhiễm tư tưởng sai trái cho thằng bé. Dẫu có lỗi lầm, chỉ cần nói dối thì rồi mọi chuyện sẽ đâu vào đấy. Ba năm trước ông dạy chúng nó như thế, cho nên Tatsuya tiếp tục lặp lại hành vi y hệt. Takeaki đã cố uốn nắn đứa con bị ông nhồi nhét những điều méo mó vào đầu đấy. Thế này mà còn chưa vỡ ra thì bỏ nghề đi thôi. Ông không đủ tư cách để dạy dỗ ai cả.”

Dứt lời, Kaga thảy tay ra như thể vứt bỏ thứ gì đáng ghê tởm.

Mặt thầy Itokawa tái nhợt đi.

35

Khi Matsumiya và Kaga hấp tấp chạy đến thì đồ đạc trong phòng đã được khiêng ra ngoài gần hết. Kaori đứng trước cửa, chiếc túi to đùng đặt ngay bên cạnh. Trong thấy hai anh em họ, cô giơ tay vẫy.

“Chúng tôi định tới giúp một tay, nhưng có vẻ mọi việc xong xuôi hết rồi nhỉ.” Matsumiya lên tiếng.

Kaori nhún vai, “Sau khi vứt bớt những thứ không cần thiết, hành lý còn lại ít đến bất ngờ. Hóa ra lâu nay tôi sống trong điều kiện thế này...”

“Đồ đạc của Fuyuki thì sao?”

Nghe Matsumiya hỏi, Kaori cúi mặt nhìn xuống, vẻ rầu rầu, rồi lại ngẩng lên. “Có nhiều thứ không đành vứt đi nên tôi phân vân mãi. Tuy nhiên cũng loại bỏ kha khá rồi, ví như mấy chiếc tất thủng...” Kaori cố nặn một nụ cười, nhưng mắt lại rơm rớm.

Kaga chìa ra chiếc túi giấy vẫn cầm nãy giờ, “Cho tôi gửi mấy món này nhé. Cô kí tên vào biên bản giao nhận giúp tôi.”

Trong túi đựng điện thoại, ví tiền, bằng lái của Yashima Fuyuki. Kaori nâng niu cầm lấy điện thoại rồi xoa xoa bụng, “Đây là kỉ vật của bố con đấy.”

Kaga đưa bút và biên bản giao nhận ra. Kaori nắn nót kí vào đó.

“Anh ấy ngốc thật nhỉ!” Khi đưa trả biên bản, cô thốt lên. “Sao lại hành động như thế chứ. Tiền bạc thì bằng cách này hay cách khác tôi cũng xoay xở được thôi mà.”

“Chắc cậu ta nghĩ bản thân phải làm điều gì đấy chăng?” Kaga đáp. “Kiểu như giờ làm bố rồi nên cần đứng ra gánh vác gia đình

chẳng hạn.”

Kaori mím chặt môi để kiềm chế cảm xúc, rồi thì thầm, “Ngốc thật đấy.”

Fuyuki đã làm gì? Không ai biết chính xác. Nhưng dựa vào lời khai của Tatsuya và những bằng chứng khác, có thể phỏng đoán phần nào diễn biến lúc đó.

Sau khi rời hiệu sách, trên đường ra ga Nihonbashi, Fuyuki tình cờ trông thấy Takeaki, không rõ là lúc ông ta đã ra ngoài đường hay vẫn ở quán cà phê. Nhưng dù là ở lúc nào đi nữa thì chắc chắn một điều là Fuyuki đã bám theo Takeaki và Tatsuya, chắc vì muốn cậy nhờ để được nhận vào làm lại trong nhà máy. Tại sao Fuyuki không bắt chuyện với Takeaki ngay, thì hẳn là do ngại còn một người khác đi cùng ông ta.

Khi Tatsuya đâm Takeaki ở đường hầm dưới cầu Edo thì Fuyuki đang có mặt bên ngoài. Thấy Tatsuya bước ra, Fuyuki giật mình núp vội vào hông tòa nhà gần đấy.

Tatsuya bỏ chạy thục mạng, Fuyuki đi vào đường hầm và bắt gặp Takeaki ngồi bệt dưới đất.

Fuyuki chất phác lương thiện (như lời Kaori) không hiểu lúc đó ma xui quỷ khiến thế nào mà ra tay lấy cắp ví và cặp của Takeaki rồi nhanh chân chạy khỏi hiện trường. Hành tung tiếp theo thì giống như cảnh sát đã xác minh. Trong lúc ẩn nấp ở công viên Hamacho Ryokudo, Fuyuki gọi điện cho người yêu, kế đến chạy trốn cảnh sát và bị xe tông.

Quả là ngốc thật! Đúng như Kaori nhận xét. Cũng có thể vì áp lực của việc trở thành người bố trong gia đình như Kaga vừa bảo.

Kaori đã quyết định về sống ở quê nhà Fukushima. Một người quen hồi ở trại trẻ mồ côi hiện đang mở quán ăn, sẵn sàng nhận Kaori đến phụ việc, không nề hà gì chuyện cô đang mang thai.

Hai thanh tra gọi taxi và cùng tiễn Kaori ra tận ga Tokyo. Để bắt tàu siêu tốc tuyến Tohoku thì đi đến ga Ueno là gần nhất, nhưng họ đi vòng ra ga Tokyo vì cô gái muốn tạt qua một nơi để nhìn thêm lần nữa.

“Sao hôm nay trong hai anh chỉn chu thế?” Kaori hỏi lúc lên xe, chắc là thắc mắc về trang phục chỉnh tề của họ.

“Tiễn cô xong là tôi đi đám giỗ,” Matsumiya giải thích. “Của họ hàng.”

“Ồ?” Kaori ra chiều khó hiểu, hết nhìn Matsumiya lại nhìn Kaga. Kaga chẳng buồn hé răng, cứ thế yên vị ở ghế phụ lái.

Taxi rẽ vào đường Chuo. Bên tay phải là bách hóa Mitsukoshi. Cuối cùng cũng đến được nơi Kaori muốn nhìn lần cuối. Dù nằm bên dưới con đường cao tốc trông chẳng lấy gì làm tinh tế, cầu Nihonbashi vẫn toát ra vẻ duyên dáng uy nghi. Hai pho tượng kỳ lân hướng ánh nhìn kiêu hãnh về phía tương lai.

“Hai anh này, tôi không hối hận vì đã đến Tokyo đâu.” Kaori trần tình. “Dù sao tôi và Fuyuki cũng đã chung hưởng vô vàn ki niệm vui vẻ ở đây, mà kỉ niệm và hồi ức thì không bao giờ phai nhạt, không bao giờ tiêu tan.”

Matsumiya chỉ gật đầu, hiểu rằng không cần phải nói thêm gì nữa. Họ tiễn Kaori đến tận cổng soát vé trung tâm của ga Tokyo. Cô gái nhận lấy túi xách từ tay Matsumiya, cúi mình trước họ, “Hôm nay cảm ơn hai anh rất nhiều. Cả việc các anh giúp minh oan cho Fuyuki nữa, suốt đời này tôi sẽ không bao giờ quên.”

“Việc ấy có quên cũng chẳng sao.” Kaga nói, “Nhưng có một điều cô cần ghi nhớ. Vì đứa trẻ, tuyệt đối đừng bỏ cuộc, dù có gặp khó khăn đến đâu đi nữa.”

“Vâng.” Kaori nghiêm trang đáp.

“Cố gắng lên nhé.” Matsumiya tiếp lời.”

Kaori lại “Vâng”, rồi mim cười. Cô bước qua cổng soát vé, vừa vẫy tay vừa tiến sâu vào trong.

Khi bóng cô gái đã khuất hẳn, Matsumiya liền ngó đồng hồ đeo tay, “Không xong rồi. Còn đúng ba mươi phút nữa thôi đấy.

“Thật á? Chẳng may trễ thì thể nào cũng bị cái cô Tokiko ấy cằn nhằn cho mà xem. Mau lên!” Dứt lời, Kaga bắt đầu chạy hết tốc lực.

36

Vừa xuống tàu điện đã buốt cả tai vì khí trời lạnh giá, Yuto bất giác so vai, nhưng mau chóng hít một hơi thật mạnh rồi ưỡn thẳng người trở lại. Vì cậu tự nhủ không khí này cũng giống như hoàn cảnh cậu và các bạn đang trải qua. Gian nan, nhưng không có tư cách trốn tránh.

Đứng bên cạnh cậu, Shota ngửa mặt nhìn trời. Vòm không xám xịt. Những đám mây như báo hiệu trời sắp đổ mưa. À mà không, lạnh đến mức này chưa chừng lại có tuyết rơi.

"Đi thôi!" Yuto giục. "Ừm." Shota gật đầu, tay kẹp chặt bọc giấy. Bên trong đựng một nghìn con hạc. Là thành quả của cả hai cộng lại.

"Bọn mình đến gặp Tomoyuki đi." Người đưa ra đề xuất này chính là Yuto. "Mình phải thẳng thắn thú nhận với bố mẹ em ấy về chuyện đã xảy ra, rồi cúi đầu tạ lỗi với cả nhà họ. Có thể họ sẽ không tha thứ, nhưng bọn mình vẫn phải xin lỗi. Vì thật ra ngoài xin lỗi, bọn mình còn làm gì hơn được đâu, đúng không?"

Shota tán thành, và gợi ý thêm, "Gấp hạc nữa."

Yuto âm thầm gấp hạc trong phòng riêng. Để hoàn thành mục tiêu đề ra, cậu mua thêm sáu bộ giấy Hòa Chỉ Thập Sắc. Thực tế là sau khi vụ án được giải quyết, cậu đã tìm thấy phần giấy dùng dở trên ô tô của bố, các tờ từ màu vàng trở đi đã dùng hết sạch. Cuối cùng Yuto cũng đoán ra bố mình gấp hạc vào lúc nào. Trên đường đi đánh golf về, hẳn là ông dừng xe ở đâu đó để cặm cụi gấp hạc.

Trong lúc gấp hạc, vô vàn ý nghĩa khác nhau nảy ra trong đầu Yuto và để lại bao dư vị day dứt. Tại sao mình không thú thật sớm

hơn? Tại sao mình không đến tạ lỗi với Tomoyuki? Và, tại sao mình không xin bố lời khuyên cơ chứ? Chỉ cần làm một việc trong số này thôi thì mọi sự đã không bị đẩy đến kết cục đau xót hôm nay. Bố không phải chết, Tatsuya không thành kẻ giết người. Fuyuki (dù cậu chưa từng gặp mặt) cũng không vô tình biến thành nạn nhân bởi hành vi của cậu và các bạn.

Hôm qua, một nghìn con hạc giấy đã gấp xong. Yuto liền gọi điện đến nhà Yoshinaga và ngỏ lời, “Cháu có việc muốn trình bày về vụ đuối nước của Tomoyuki, cho phép cháu đến thăm gia đình mình, được không ạ?”

Người bắt máy là mẹ Tomoyuki. Cảnh sát từng đến nhà bà để xác minh vài thông tin liên quan đến án mạng cầu Nihonbashi nên bà cũng đoán được phần nào mục đích của Yuto, nhưng từng trải đã nhiều, trên điện thoại bà không nói qua nói lại mà chỉ trả lời đơn giản, “Cô chú sẽ đợi cháu nhé!”

“Thầy Itokawa xin nghỉ dạy rồi đấy.” Shota cho biết lúc lên taxi đến nhà Yoshinaga.

“Hừm...” Yuto chỉ ậm ừ mà không thể hiện cảm xúc nào thêm.

“Yuto này, xin lỗi mày nhé. Lúc ấy mà tao không nảy ra ý tưởng lẻn vào trường thì bi kịch hôm nay đã đã không xảy ra. Tao thật có tội với mọi người.” Giọng Shota run run như sắp bật khóc.

“Đừng nói thế!” Yuto vỗ nhẹ tay lên ngực bạn. “Tính ra tao cũng có lỗi vì đã không làm gì để ngăn cản. Tất cả đều sai trái như nhau, cho nên bây giờ hai đứa mới cùng đi xin lỗi này, đúng chưa!”

“Ừm...” Shota gật đầu.

Taxi dừng lại trước một cơ ngơi bề thế, đôi bạn bước xuống xe. Trên biển hiệu bằng gỗ gắn ở trụ cổng đề chữ "Yoshinaga".

Yuto dõi mắt qua cổng. Khoảng sân trắng xóa, tiếp đó là hàng hiên dẫn vào ngôi nhà có cậu bé Tomoyuki đang say ngủ.

Hôm nay họ đến không chỉ để xin lỗi, mà còn muốn cầu nguyện cho Tomoyuki tỉnh dậy. Khi gặp lại Tomoyuki, Yuto sẽ thổ lộ rằng, bấy giờ bọn anh đã hành động thật tồi tệ. Thế nên bây giờ em hãy

mở mắt ra đi. Mở mắt ra mà đánh đòn bọn anh đi. Bọn anh vẫn đợi em đây này.

Yuto phà ra làn hơi trắng xóa, rồi thong thả tiến bước.

[1] Trung tâm mua sắm nổi tiếng ở Tokyo, có chuỗi cửa tiệm ở Nhật và nhiều nơi trên thế giới. (*Các chú thích trong sách là của người dịch hoặc ban biên tập tiếng Việt.*) [2] Năm 1994 Nhật đăng cai Thế vận hội Olympic, họ xây cao tốc bên trên cầu Nihonbashi, gây cản trở tầm nhìn trên cầu. [3] Trong ngôn ngữ cơ thể Nhật Bản, ngón út giơ lên thường ám chỉ bạn gái. [4] Tên gọi tắt phòng chuyên trách hung án của cảnh sát hình sự. Ngoài Phòng 1 này (điều tra các vụ giết người, cướp của, hành hung, cưỡng dâm, bắt cóc...), còn Phòng 2 (phòng chống tội phạm kinh tế và công nghệ cao), Phòng 3 (quản lý hành chính trật tự xã hội), Phòng 4 phòng chống tội phạm băng đảng). Trong trinh thám Nhật Bản thường chỉ xuất hiện Phòng 1. [5] Khoảng 25 triệu đồng Việt Nam. [6] Nguyên văn: công ty phái cử. Là công ty tuyển dụng và đào tạo nhân lực các ngành nghề, rồi cung cấp nhân lực (có thời hạn) cho các công ty kinh doanh sản xuất có nhu cầu. [7] Bởi vì nhân viên này được tính là nhân viên của công ty cung ứng chứ không phải của công ty Kaneseki. [8] Khuôn mặt những nhân vật truyền thống vui tươi. [9] Nghĩa đen: Hoa văn nhỏ của thời đại. Hoa văn truyền thống thời Edo, mang ý nghĩa may mắn. [10] Musashiba Benkei, tăng binh thời Heian, một đại diện của tinh thần võ sĩ đạo. [11] Một thương hiệu cơm gà trứng (oyakodon) nổi tiếng, thành lập năm 1760. [12] Trên cầu Nihonbashi có bảng đồng ghi “Cột mốc số 0 của các con đường Nhật Bản”. Thế giới có câu, mọi con đường đều dẫn đến Roma, Nhật thì có thể nói, mọi con đường đều dẫn đến cầu Nihonbashi. Phiên bản đầu tiên của cây cầu hoàn công năm 1603, bên dưới là hào nước kết nối trực tiếp đến thành trì của các tướng quân, từ đó cây cầu trở thành biểu tượng tim mạch của giao thông quốc gia, mọi giao dịch vận tải và du hành đều đi qua nó. Xưa kia khu vực quanh cầu tập trung nhiều ngư dân, thợ thủ công và thương nhân, ngày nay tập trung nhiều tổ chức tài chính thương mại lớn của Tokyo. [13] 1926-1989. Câu chuyện này thì đang diễn ra ở thời Bình Thành (1989-2019). [14] 1919, tức là còn lâu đời hơn Matsumiya tưởng nữa. Đây là quán cà phê nổi tiếng có

tên Kissako Kaiseiken, nằm ở giao lộ Amazake Yokocho và Ningyocho. [15] Tang lễ ở Nhật thường chia làm hai mốc thời gian, gồm hôm thức canh linh cữu và lễ đưa ma. Vào đêm hôm thức canh, mọi người trong gia đình, họ hàng thắp hương và cầu khấn quanh quan tài người chết suốt đêm, theo dõi để hương và nến không tắt. [16] Nghi thức cử hành vào ngày thứ bảy từ khi người quá cố qua đời (tính cả ngày mất). Theo quan niệm của người Nhật thì vào ngày này người quá cố sẽ bắt đầu hành trình vượt sông Tam Đồ. Lễ Đầu thất là để cầu cho người đó vượt sông bình an. Ngày nay, nhằm tạo điều kiện cho họ hàng gần xa bà con lối xóm có thể tham dự một cách thuận tiện nghi thức này thường được tổ chức ngay sau lễ hỏa táng. [17] Bữa ăn do gia quyến tổ chức sau khi hoàn tất lễ Đầu thất để bày tỏ sự biết ơn đối với các tăng sư đã vất vả trong quá trình tang lễ. [18] Hơn 100 triệu đồng Việt Nam. [19] Tiệm tên là Ozu Washi (Giấy Nhật Ozu), mở cửa năm 1653, hiện vẫn bảo tồn kĩ thuật làm giấy Nhật truyền thống. Giấy Nhật (washi) là giấy sản xuất từ vỏ cây bản địa bằng cách thức thủ công lâu đời của Nhật. Giấy có đặc tính dai, mềm, nhẹ, ấm, dẻo, hàm lượng axit thấp và ứng dụng rất cao. [20] Cổng đỏ thường gặp ở lối vào hoặc đền thờ Thần đạo. [21] Thần của loài cáo, thần bảo trợ nông nghiệp, công nghiệp, sự phì nhiêu, thịnh vượng và thành công. [22] Edo là tên cũ của Tokyo. Cách nói “người Edo” được dùng với nghĩa đen là một người sinh ra và lớn lên tại Edo, nghĩa bóng là một người có gốc gác Edo với đặc trưng tính cách là nhiệt tình, tử tế, thanh lịch (tương tự như “người Tràng An” của Việt Nam). [23] Ba ngôi đền Inari lớn nhất Nhật Bản, bao gồm: Fushimi Inari (Kyoto), Kasama Inari (tinh Ibaraki), Toyokawa Inari (tinh Aichi). [24] Bảy vị phúc thần. [25] Thần bảo trợ dân chài và nhà buôn. Con đầu lòng của hai vị thần khai sinh ra nước Nhật Izanagi và Izanami. Ebisu cũng là vị thần duy nhất trong Thất Phúc Thần có gốc gác Nhật Bản, còn các thần khác đều từ Ấn Độ hoặc Trung Quốc. [26] Để khỏi bị bệnh gút. [27] Tương truyền gấp được 1000 con hạc giấy thì có thể biến một điều ước thành sự thật. [28] Thọ Lão Nhân. [29] Phúc-Lộc-Thọ. [30] Khoảng 200

nghìn đồng. [31] Tòa nhà Ozu Honkan, gồm 10 tầng. Hiện tại tầng 1 để bán hàng, tầng 2 và 3 đều là triển lãm, thư viện và bảo tàng về giấy Nhật. Từ tầng 4 đổ lên là văn phòng các công ty, trong đó có văn phòng của chính Ozu Washi. [32] Mười màu giấy Nhật. [33] Ningyo-yaki. Một loại quà vặt làm bằng bột mì, đường, trứng, có nhân, nặn thành rất nhiều hình dạng khác nhau như một người, động vật, đồ vật... [34] Trước đền Suitengu. [35] Maruzen Book Store. Hoạt động từ năm 1869. [36] Nhà hàng Tây kiểu cũ tiêu biểu nhất ở Ningyocho, tên là Homitei (Phương Vị Đình/Quán Thơm Ngon), hoạt động từ năm 1933 đến nay. [37] Croquette. Bánh có nguồn gốc Hà Lan, du nhập vào Nhật Bản đầu những năm 1990. Bánh làm từ khoai tây, thịt bò, hành củ... đặc trưng là vỏ bánh giòn rụm. [38] Một loài thủy quái trong dân gian Nhật Bản, dáng vóc như trẻ bốn năm tuổi. Kappa có khả năng bơi lội cừ khôi, nên người Nhật cũng hay ví những người bơi giỏi là Kappa. [39] Setsubun. Ngày trước khi bắt đầu mùa xuân ở Nhật Bản, ấn định vào 3/2 hằng năm như một phần của lễ hội mùa xuân. Tiết phân có thể xếp vào một dạng giao thừa, đi kèm với một nghi thức đặc biệt là ném đậu, để gột sạch tất cả những điều xui xẻo của năm trước và xua đuổi linh hồn tà ác mang bệnh tật trong năm tới. [40] Trong tiếng Nhật, “kỳ lân” và “hươu cao cổ” đều đọc là “kirin”. [41] Tượng hươu cao cổ này nằm ở lối vào STARTS Yaesu Chuo Bldg., là tác phẩm của nhà điêu khắc kim loại Ando Izumi, thực hiện năm 1989. Hươu đội vương miện, cao khoảng 6 mét, cũng là một thắng cảnh nổi tiếng ở khu vực Nihonbashi.